

ΑΡ. 3

ΔΙΑΛΕΧΤΑ

ΔΡΧ. 5

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΟΝΣ ΤΗΣ ΓΟΥ'Ι'ΑΝΑΣ ΓΙΩΡΓΗΣ ΜΠΑΡΠΑΡΑΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΔΡΧ. 260 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 130 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 70
ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ Λ.Α. 1.10.0 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 15 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 8

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧΜΕΣ 5

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟ — ΤΕΥΧΟΣ 3

8 — 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΟΣΙΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ : ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΛ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΛΕΩΚΥΡΓΕΙΟΥ 8 - ΤΗΛ. 21-122 ΓΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΛΙΩΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τόπος

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 38674

Το δεύτερο τεύχος μας, δέν υστέρησε από την πώληση του πρώτου, ούτε εκατό φύλλα, γεγονός που δέν έχει προηγούμενο στην έκδοση του περιοδικού τύπου στην Ελλάδα και αποδεικνύει, πώς οι αναγνώστες μας, που μās αγόρασαν την πρώτη φορά, ξμειναν ικανοποιημένοι από την προσπάθειά μας κι αποφάσισαν να μās υποστηρίξουν.

Η σταθερή αυτή υποστήριξη, από τό τόσο εξέλιγμένο αναγνωστικό Κοινό της Ελλάδος, μās δημιουργεί μεγάλες ήθικες υποχρεώσεις, που θα προσπαθήσουμε να τις εκπληρώσουμε μ' όλες μας τις δυνάμεις.

Και δέν είναι μόνο τό αναγνωστικό Κοινό της Πρωτεύουσας και του Πειραιώς, που ξδειξε τόση προθυμία στό να μās υποστηρίξει : Τά πρώτα αγέγματα από τις κοντινότερες επαρχίες είναι έξ ίσου ένθουσιαστικά.

Εχετε αυτή τη στιγμή, στα χέρια σας και τό τρίτο μας τεύχος.

Ετσι, μπορείτε μόνοι σας, φίλοι αναγνώστες, να κρίνετε από τά τρία πρώτα φύλλα μας για την προοδευτική προσπάθειά μας, και να πεισθίτε ότι δέν είναι κενός λόγος ή υπόσχεση, που δώσαμε και θα τηρούμε πάντοτε :

«Κάθε φύλλο και καλλίτερο».

Ο διαγωνισμός μας, προκάλεσε τό ενδιαφέρον πολλών συγγραφέων, γνω-

στών και αγνώστων, που μās γράφουνε σχετικά και μās ζητάνε πληροφορίες.

Επαναλαμβάνομε την προκήρυξη και παρακαλούμε τους ενδιαφερομένους, αν έχουν άποψεις ή αν θέλουν να εξακριβώσουν καμμιιά λεπτομέρεια να μās γράψουν ή να περάσουν από τά γραφεία μας για κάθε πληροφορία.

Με την βεβαιότητα, πώς μεταξύ των ελλήνων λογοτεχνών, γνωστών ή αγνώστων, υπάρχουν πολλοί, που θα μπορούσαν να γράψουν μυθιστορήματα αστυνομικά, περιπετειών ή ζούγκλας, τά «ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ», προκηρύσσουν διαγωνισμό για τέτοια έργα, που να μην υπερβαίνουν σε μέγεθος, τά όσα δημοσιεύομε.

Εκείνοι, που θα θελήσουν να διαγωνισθούν, θα καταλάβουν εύκολα, παρακολουθώντας δυό-τρία τεύχη μας, τί είδους έργα θέλομε.

Ο διαγωνισμός θα λήξει ύστερα από έξη μήνες : Ως τά τέλη Μαΐου θα δεχόμαστε έργα. Τόν Ιούνιο θα βραβεύσαμε τρία—ένα από κάθε είδος—που θα δημοσιευθούν εικονογραφημένα στο περιοδικό μας και θα πληρωθούν με 1.000 δραχμές τό καθένα.

Όρος μοναδικός : Τά έργα αυτά πρέπει να ναι πρωτότυπα, τόσο στην υπόθεση, όσο και στην εκτέλεση και να μās σταλούν καθαρογράμμένα, από τη μιά μόνο μεριά του χαρτιού.

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

Καλλίτερο από τὸ σημερινό

ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ :

Ένα περίφημο αστυνομικό μυθιστόρημα τοῦ διάσημου ἀμερικανοῦ

WILSON MAC - ECKERTON

Έβένινο

κρεβάτι

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ

Τὸ μονόπραχτο-θαῦμα τοῦ γνωστότατου γάλλου θεατρικοῦ συγγραφέα

R. H. LENNORMAND

Ἡ παλαβή

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ

Ένα περιπετειώδες μυθιστόρημα τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς με ἥρωες κορσικανούς πειρατές

TIODO DE WYZEWA

Ἡ Κορσικάνα

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ

Τὸ μυθιστόρημα τῆς ζούγκλας, ποὺ ἐξελίσσεται στὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων ἀνθρώπων με ἀγνωστα θηρία, φυλές, κι' ἐντελῶς πρωτότυπη δράση

J. H. ROSNY

τῆς Ἀκαδημίας «Γκονκούρ»

Σπελέα

τὸ τεράστιο θηρίο

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ

κ α ι

τὴν ἀριστουργηματικὴ συνέχεια τοῦ θαυμαστοῦ ἀναγνώσματός μας

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Γιώργης
Μπαρμπαῆς

ποὺ ἔχει ἀποκτήσει φανατικούς ἀναγνώστες σ' ὅλες τὶς τάξεις, ποὺ παρακολουθοῦν με ἀληθινὴ λαχτάρα τὶς περιπέτειες τῶν ἡρώων του.

Ὅλα αὐτά, πλουσιώτατα
εἰκονογραφημένα, στολίζουν

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ
ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ, ΜΕ ΕΡΩΤΕΣ, ΜΙΣΗ, ΛΗΣΤΕΣ,
ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ, ΦΕΙΔΙΑ, ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ
ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΛΥΣΗ - ΤΟΥ ΖΑΚ-ΟΚΤΑΒ ΛΕΛΟΝ

Ἡ κόμησσα, ποὺ ἔχει διαβολικὴ ὁμορφιά καὶ διαβολικότερη ψυχὴ, ζεῖ μέσα σὲ ἓναν ἱλιγγο πάδους. Τὸ ἔγκλημα ἀκολουθεῖ τὸ ἔγκλημα. Μπροστὰ στὸ χρυσάφι τὸ αἷμα δὲν ἔχει καμμιά ἀξία. Ἡ βασίλισσα τῶν τσιγκάνων κι' ὁ βασιληᾶς τῶν βουνῶν. Διπλὸ μῖσος καὶ διπλὴ ἀγάπη. Ὁ γόνος τῶν φειδιῶν κι' ὁ βρυκόλακας. Μιά μονομαχία κι' ἓνα ναυάγιο. Μιά ὑπόνομος, ποὺ φέρνει πρὸς τὸ φῶς κι' ἓνα ταξίδι, ποὺ φέρνει στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας. Τὸ μῖσος, ποὺ γίνεται παράφορος ἔρωτας.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ : Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Ητανε μιὰ βραδυὰ φθινοπωρινή, σκοτεινὴ καὶ κρύα. Πάνω στὸν ἀτελείωτο δρόμο, δὲν φαινότανε ψυχή. Μόνο μερικὰ ξερὰ φύλλα στροβιλίζαν στὸν ἀέρα, καὶ οἱ σκεβροὶ κορμοὶ τῶν δένδρων καθὼς κουνούσαν τὰ ξερὰ κλωνάρια τους, φάνταζαν στὸ σκοτάδι, σὰν τέρατα φανταστικά, ποὺ ἰκέτευαν, ποιὸς ξέρει ποιά, θεότητα τοῦ Ἄδη.

Ὡστόσο νὰ ἀμάξει με σβυστὰ φωνάρια φάνηκε στὸν ἔρημο δρόμο. Τὸ ἔσερναν δυὸ κατὰμαυρα ἄλογα, ποὺ μ' ὅλο ποὺ ἔτρεχαν ὅσο μπορούσαν, φαινόταν ἀποκαμωμένα. Καὶ—πρᾶμα περίεργο—μιὰ γυναῖκα κρατοῦσε τὰ γκέμια. Μιὰ γυναῖκα ψηλὴ, ὁμορφὴ με μαλλιά ριγμένα πίσω καὶ με μάτια, ποὺ βυθίζονταν στὴν νύχτα χωρὶς νὰ δειλιάζουν τὸ χέρι τῆς, ποὺ κρατοῦσε τὸ μαστίγιο καὶ δὲν ἔτρεμε.

Μὰ ἡ γυναῖκα φαινόταν ἀποκαμωμένη σὰν τ' ἄλογά τῆς...

«Δυὸ ὄρες...μουρμούρισε... Δυὸ ὄρες χωρὶς ν' ἀπαντήσουμε ἓνα χάνι, ἓνα σπίτι, μιὰ καλύβα, ποὺ νὰ κατοικοῦνε ἀνθρώποι! Μοῦ φαίνεται, πὼς εἶμαι στὶς στέπες μας, ὅπου οἱ πεδιάδες εἶναι δίχως τέλος!...»

Ὡστόσο ἡ ταξιδιώτισσα δὲν εἶχε δίκην. Γιατί, ξαφνικά, σ' ἓνα γύρισμα τοῦ δρόμου ἓνα μικρὸ φῶς φανερώθηκε... Ἐνα μικρὸ φῶς ρόδινο καὶ παρήγορο μέσα σὲ τόση μοναξιά...

Σὰν τὸ εἶδε ἡ ξένη ἀναστένανε μ' ἀνακούφηση. Μιὰ γερὴ καμουτσικιά ἔκανε τ' ἄλογα νὰ πάρουν καινούρια φόρα...

Ξαφνικά, δυὸ ἀνθρώποι, κρυμμένοι στὰ χαντάκια δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τοῦ δρόμου, πήδηξαν κι' ἔκοψαν τὸ δρόμο τοῦ ἀμαξιοῦ.

Κάτι μουρμούρισαν... Κάτι σὰν ἀπει-

λή και σάν διαταγή.

Μέσα στόν ξηρομόδρομο, κείνη την ώρα, δέν χρειαζότανε μεγάλη φιλοσοφία γιά νά καταλάβει ή ξένη, τι είδους ύποκειμενα ήταν και τι σκοπούς είχανε.

Κάθε άλλη γυναίκα στην θέση της άγνωστης, θά δελιαζε. Μ' αυτή, χωρίς νά τά χάσει καθόλου, παίρνοντας τά γκέμια στά δόντια της, τράβηξε από τό μπροστινό κάθισμα δυό πιστόλια, σημάδεψε τούς δυό άλχητες, πού κατάλαβαν, πώς δέν άστειευότανε, και πέ- ρασε από μπροστά τούς σά σίφουνες.

Οί άλχητες τάχασαν.

Δέν έκανάν κανένα κίνημα, μόνο κά- θησαν και κοίταξαν, σά χαμένοι, τό άμάξι, πού τ' άλογά του ξετρελλαμένα από τίς άλεπάλληλες καμτοικίες, δλο και τ' όφεινταν πιδ κοντά στο ρόδινο μικρό φώς, πού έφεγγε πέρα μακρυά.

"Όστερ' από μισή ώρα, ή άγνωστη έφτανε σ' ένα σταυροδρόμο, όπου ήταν ένα χάνι και μιá έκκλησία...

"Η έκκλησία ήταν έρειπωμένη... Με τό γκρεμισμένο της καμπαναριό, τούς χορταρισμένους της τοίχους, με μιá πόρτα φτιαγμένη από σάπιες σανίδες παλιών φερέτρων, έδινε την εντύπω- ση της συμφορής και της έγκατάλει- ψης. Τό νεκροταφείο, πίσω από την έκκλησία δέν είχε ούτε καν ένα πέ- τρινο σταυρό...

Μά εκείνο, πούτανε φριχτό μέσα στη νύχτα, ή'ανε τό χάνι...

Τέσσερις τοίχοι μισογκρεμισμένοι, μαυρισμένοι απ' την πυρκαϊά, δειχνα- νε πιδ μαυρες τίς τρύπες τών παρα- θυριών - πού δέν είχαν παραθυρό- φυλλα - και χρσσιμευαν γιά φωληές οί κουκουβάγιες και άλλα πένθιμα νυ- χτοπούλια, πού όταν τ' άμάξι πλη- σίασε, άρχισαν νά κρώζουν...

Μιá λέξη μόνο μπορεί νά περιγρά- φει τη φρικαλεότητα εκείνου του μέ- ρους. "Η λέξη: Συμφορά... Κι' αλη- θινά, ένιωθε κανείς κάποιο μυστη- ριώδες δράμα βουβό. πού κρύβανε αú- τοι οί καμένοι έρειπωμένοι τοίχοι... Γιατί σίγουρα μόνο μιá κατάρρα θά μπορούσε νά έρημώσει έτσι τό χτίριο, πού θάτανε άλλοτε κατοικημένο... Γεμάτο φωνές και φώτα...

Κι' ό πιδ γενναίος, κι' ό πιδ ψύχραι- μος άνδρας, θά αισθανότανε ένα έλαφρό τρέξιμο στην καρδιά φτάνον- τας σ' αυτό τό μέρος... Μά οί έέ- νοι δέν παρασκοιζόνταν γιά τέτοια φιλοπράγματα.

— "Εί, φώναξε δυνατά... Δέν είναι κανείς εδώ;

"Απ' τό γειτονικό κοιμητήριο, μιá

άνθρωπινη σκιά, στρεβλωμένη, ανά- πηρη, γλύστρησε και πλησίασε τ' άμάξι...

Στό φώς ένός σπέρτου, πού άναψε κι' έσβυσε άμέσως ή ξένη, μπόρεσε νά δει πώς ήταν ένας νάνος... με μιá φάτσα πελιδνή, φριχτή, παραμορ- φωμένη απ' τίς γκριμάτσες...

Χωρίς νά μιλήσει, άρχισε νά ξεζεύει τάλογα, πού χλιμινιρίζανε στην άνα- μονή του σανού, και της ξεκούρασης ύστερα από τό δρόμο...

"Η ξένη άρχισε νά νευριάζει με την σιωπή του καμπούρη νάνου, πού σί- γουρα θάταν ήλιθιος, όταν μιá γυ- ναίκα ξεπρόβαλε στην πόρτα...

"Ήταν μιá ξεραγκιανή χωριάτισσα χλωμή, με μάτια σβυσμένα, με βήμα άμφίβολο... φαινόταν κι' αυτή τόσο ήλήθια όσο κι' ό καμπούρης.

"Η ξένη την κοίταζε, κοίταζε έπειτα και τόν νάνο, σάν νάθελε νά καταλάβει τί συγγένεια μπορεί νάχαν μεταξύ τούς αúτα τά δυό πλάσματα, τά τόσο παράξενα και τόσο άνόμια!

— Κυρά μου, μου φαίνεται, πώς τό σπτι μου είναι χάνι! της είπε δειχνον- τας μιá ταμπέλα.

"Η γυναίκα έκανε «να!» με τό κέφά- λι...

— Λοιπόν κυρά μου, θά μπώ νά ξα- ποστάσω... Πές, στο παιδί, νά δώσει μπόλικο σανό στ' άλογα! Γύρισε νά ρίξει μιá τελευταία ματιά στον καμπούρη, και ξαφνικά ανατρίχιασε σύγκορμη... "Αν τη ρωτούσαν, δέν θάξερε νά πει γι' αúτ... Μά τά μάτια του, φέγγιζαν παράξενα, με φωσφορι- σμούς τέτοιους, πού ποτέ δέν είχε δει παρόμοιους. Τ' άλογα σιδ άγγισμά του, ξετρελλαθήκανε.

— Μπαϊκίρ! φώναξε ή γυναίκα. "Α- σε τ' άλογα, και μπάσε την κυρία μέσα.

Και γυρίζοντας στην ξένη, ψιθύρισε:

— Τά ζωντανά τόν φοβούνται... Δέν τόν δέχονται ποτέ, πάντα περιποιού- μαι τά ζωντανά... Μά ή ξένη σήκω- σε τούς ώμους και μπήκε στο χάνι...

Μέσα ή ίδια έρήμωσε όπως κι' απ' έ- ζω.

Σε μιá γωνιά, λίγη φωτιά σβυιά- ταν σιγά σιγά, γιατί τά έύλα είχαν γίνει σωρός στάχτη. "Ο καμπούρης έτρεξε και έρριξε δυό κούτσουρα, κι' ή ξένη πλησίασε κι' άπλωσε τά παγω- μένα δάκτυλά της στην φλόγα, πού φούντωσε...

"Ήταν όμορφη. Με μιá όμορφη πού τη λένε διαβολική, γιατί όποια γυναι- κά την έχει, άποχτά μιá δύναμη υπερ- κόσμια.

Παρ' όλη την κούραση, παρ' όλη την άκαταστασία, πού ένα τέτοιο τα- ξίδι έφερε στην τουαλέττα της, ήταν υπέροχη. "Υπέροχη με την άριστοκρα- τική χλωμάδα της, πού έκανε τό πρό- σωπό της νά μοιάζει σάν σκαλισμένο σε άλάβαστρο. "Υπέροχη με τά μάτια της τά τόσο μεγάλα, τόσο μαύρα, τόσο λαμπερά κάτω απ' τίς μακρυές βλεφαρίδες, τά μάτια της, πού όταν τά πρωτόβλεπε κανέναν δέν έβλεπε παρά μόνο αúτά. Τόσο ήταν κουρα- στικά και μεγάλα. "Υπέροχη με τό στόμα τό φιλήδονο, πού μοιάζε σά μιá ματωμένη πινελιά στο πρόσωπο με την άψογη διπλή σειρά τών μαρ- γαριταριών με τά διάφανα χέρια της, πούτανε στολίδια, και τά πόδια της πού ήτανε κομψοτεχνήματα. "Όλα της συντελούσαν, ώστε νά φαίνεται ή γυναίκα αúτη πλάσμα μιáς ράτσας άνώτερης... τέλειας.

Σά χαμένος, ό καμπούρης, την κοι- τάζε, και ό θαυμασμός στράβηνε τό στόμα του σε μιá γκριμάτσα άπο- κρουστική.

"Όστόσο ή ξένη, χωρίς νά του δει- νει σημασία, ξεδίπλωσε ένα γράμμα, πού είχε τσαλακωμένο σε μιá της τσέπη και τό ξαναδιάβασε γιά είκο- στή ίσως φορά.

«...Δουλειά έκατό έκατομμυρίων, σί- γουρα. Κληρονομία αúθεντική Λόρα. Αúθεντικότητα. Είναι φυσικά, στη μέση και οί άλλοι κληρονόμοι. Μά ποίος πετυχαίνει μιá τέτοια ύπόθεση χωρίς άνθρωποθυσίες; τό χρυσάφι ζη- τάει αίμα, Λόρα... Πολύ αίμα».

"Η ξένη άναψε ένα σιγαρέττο, πέ- ταξε τό έπικίνδυνο γ άμμα στη φωτιά και βυθίστηκε σε σκέψεις. "Η έκ- φρασή της είχε πολú αλλάξει: Τίποτα τό άγγελικό δέν έμεινε στο πρόσωπό της εκείνη τη στιγμή. Οί βίαιες έπιθυ- μίες τό παραμόρφωναν. Τώρα, έμοια- ζε περισσότερο με όχιά. Με όχιά ή με τίγρη.

Με ζω, πού παραμονεύει, πάντως γιά νά δαγκώνει, νά σπαράζει.

«Τό χρυσάφι θέλει αίμα, Λόρα... Πολύ αίμα...»

Αúτη ή φράση γύριζε και ξαναγύρι- ζε στο μυαλό της: Ναί...Και ή Λόρα είχε άνάγκη από χρυσάφι... "Από πολú χρυσάφι...

Κρυμμένος σε μιá γωνιά, ό καμπού- ρης, παραμόνευε. Και τώρα, στο φώς, ή φάτσα του φαινόταν πιδ άποκρου- στική, πιδ συχαμένη... Γιατί τό δέρμα του είχε την πρασινωπή, μουχλιασμέ- νη όψη, του δέρματος της μούμιας. Τό στόμα του τεράστιο, σχεδόν χωρίς χείλια, άφινε νά φεγγερίζουν από τη

χαρματιά του δόντια μακρυά και σουβλερά, και τό έδινε μιá έκφραση, πού δέν είχε τίποτα τό ανθρώπινο, τίποτα τό φυσιολογικό.

Κείνη τη στιγμή, μπήκε μέσα και ή χωριάτισσα. Μόλις την αντίκρουσε ό καμπούρης, έμπηξε μιá άναρθρη κραυ- γή κι' έξαφανήστηκε...

— Πού τό μάζεψες αúτό τό τέρας; ρώτησε ή ξένη μ' ένδιαφέρον...

— Τέρας πραγματικό, κυρία... Τέ- τοια πλάσματα δέν θάπρεπε νά τ' άφήνουν νά ζούνε στον κόσμο του Θεού: "Η κόλαση τά ξερνάει στην πλά- ση πού και πο, γιά νά τά βλέπουνε οί χριστιανοί και νά φοβούνται...

— Καλά, καλά, την έκοψε ή ξένη... Σε ρώτησα, πού τόν βρήκες;..

— Γυιός της τρελλής είναι, κυρά μου... Της τελλής: "Ετσι την ξερούμε.. Κι' αúτη, τρελλή μάννα είχε... Κι' ή μάννα της μάννας της, τρελλή ήτανε. "Ετσι πάντα από γενιές...

— Κι' ό πατέρας του;

— Ποίος τόν ξέρει τόν πατέρα του; Κανένα κακό άερικό θάναί...

— "Η κανέναν κακούργος... συνε- πλήρωσε σκεπτική ή ξένη.

— Βρήκαμε τό παιδί νεογέννητο, πάνω σ' έναν τάφο... "Εκεί τάφηκε ή προκομένη ή μάννα του... τό λυπηθή- καμε με τόν άντρα μου και τό μαζέ- ψαμε... Δέν είναι καλό γιά σπουδαία πράματα, μά όσο και νά πεις τό ψω- μάκι του τ'όβγαζε άλλοτε... τόν καιρό, πού τό χωριό ήταν κατοικημένο...

— Και πώς τ'όβγαζε, τό ψωμάκι του, έτσι καμπούρης και σακάτης;

— Γήτευε τ' άλογα, κυρά μου... Σάν τά πήγαιναν στον πεταλωτή, φωνά- ζανε τόν Μπαϊκίρ τά κοίταζε, και τό μάτι του τ' άποκοίμιζε... τούδιναν λί- γες δεκάρες, και μου τίς έφερνε... Μά τώρα...

— Μένει πάντα μαζί μ' αúτό τό έξάμ- βλωμα, όλομόναχη έδώ στην έρημιά;

— Τί νά κάνω, κυρία! Νά τό διώξω γιατί είναι σημαδεμένο; τό ψυχοπο- νιέμαι κι' απ' τόν καιρό, πού μάς βρήκε τό κακό, μου κρατάει συντρο- φιά... Καμμιά φορά περνάει κανέναν στρατοκόπος, άδειάζει καμμιά κούπα, κι' έτσι ζούμε... Είδεμ ή θάστελνα τόν Μπαϊκίρ νά ζητιανεύει... "Ε, πού και πού γίνεται κι' αúτό.

Μά ή ξένη είχε πάψει νά ένδιαφέρε- ται γιά τίς δυστυχίες της χωριάτισσας.

Κάθισε μπροστά στο δείπνο, πού της σέρβιρε, και ή γερή της όρεξη, την συνήθισε νά βρή πολú νόστιμες τίς βραστές πατάτες και την όμε- λέττα...

*Ανοιξε ξανά τὰ τοιγάρια κι' ρώ-
τησε :

— Δέν μοῦ λές, κυρά, εἶναι πολὺ
μακριὰ ἀπὸ δῶ τὸ Τρουγιώ ;

— Τρεῖς ὥρες δρόμο μὲ τὸ ἀμάξι
σας.

— Μὲ τ' ἀμάξι μου ; *Ενας λόγος
εἶναι... Τ' ἄλογα τὰ τσάκισα σή-
μερα ! Προτιμῶ νὰ μείνω καὶ νὰ κοι-
μηθῶ δῶ !

Σ' αὐτὲς τὲς λέξεις, ἡ χωριάτισσα
ρίγησε σύγκορμη :

— Νὰ κοιμηθῇτε δῶ ; *Αδύνατο
κυρία... Δέν μπορεῖτε νὰ περάσετε
ἐδῶ τὴν νύχτα,

— Καταλαβαίνω, πὼς δὲν θάχεις
κρεβάτι... *Ἀλλὰ δὲν μὲ πειράζει
αὐτό... Κοιμᾶμαι ὅπου... ὅπου.

— *Ἐχω κρεβάτι καὶ καλὸ μάλι-
στα... Μὰ ἡ ἀφεντιά σας δὲν κάνει
νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ...

*Ἡ φωνὴ τῆς ἔδειχνε ταραχή...

*Ὅταν σ' ἕνα ἐρημότοπο, μιὰ γυ-
ναῖκα, ἐπιμένει νὰ διώξει μιὰ ταξιδιώ-
τισσα, σίγουρα κάποιοι κίνδυνος εἶναι
στὴ μέση... Πολλοὶ ἄντρες θάχαναν
τὸ κουράγιο τους καὶ θάφευγαν...
Μὰ ἡ ξένη δὲν ἤξερε, τί θὰ πεῖ φό-
βος...

Μπορεῖς νὰ μοῦ πεῖς, γιὰ ποῖο λόγο,
θέλεις νὰ μὲ διώξεις ἀπὸ δῶ ἀπόψε ;
ρώτησε ψυχρὰ τὴν χωριάτισσα...

*Ἡ γυναῖκα δίστασε λίγες στιγμές...
Κοίταξε γύρω τῆς, καὶ σταυροκοπή-
θηκε...

— Εἶναι στοιχωμένο τὸ σπίτι, κυ-
ρία...

— *Ἀλήθεια ; Αἱ ! *Εγὼ δὲν φοβᾶμαι
τὰ στοιχιά,

Μὰ ἡ χωριάτισσα ἔτρεμε ὀλάκερη.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, μὴ γελάτε
ἔτσι... Σπαράζεται ἡ καρδιά μου,
ὅταν σὰς βλέπω, γιατί θυμᾶμαι τοὺς
ἄλλους... *Ἐτοί γελοῦσαν κι' οἱ
ἄλλοι... Σὰν κι' ἐσὼς... Κι'
ὁμως...

— Κι' ὁμως ;

— Πέθαναν ὅλοι, κυρία... *Ὅλοι !

*Ἡ ξένη βύθισε τὰ μάτια τῆς στὸ
τρομαγμένο βλέμμα τῆς γυναίκας,
σὰν γιὰ ν' ἀνακαλύψει τὴν ἀλήθεια.
Κι' ἡ φωνὴ τῆς ἦταν βαθεῖα σὰν ρώ-
τησε ἀπλᾶ :

— Πόσοι ἦταν ;

— *Ἐφτά ! *Ἐφτά κυρία ! Δέν εἶναι
ἀστείο.

Τὰ δόντια τῆς χτυποῦσαν ἀπ' τὸν
τρόμο, κι' ἀπ' τὸ νευρικό τρεμούλια-
σμα.

— Κι' ὁ τελευταῖος ἀπ' ἱτούς ἑφτά,

ἦταν ὁ ἄντρας μου !

Δυὸ δάκρυα κύλησαν στὸ ξερακιανὸ
ρυτιδωμένο πρόσωπό τῆς.

— *Ὅλος ὁ κόσμος στὰ γύρω χω-
ριά ξέρει, πὼς ἕνα ἀερικό, ποὺ δὲν τὸ
πιάνει ἑόρκι, σκοτώνει ὅποιον ξένο
κοιμηθεῖ σὲ τοῦτο τὸ σπίτι. Στὴν
ἀρχὴ ὅλοι γελοῦσαν καὶ κοροϊδεύανε.
Μὰ ὅταν οἱ σταυροὶ στὸ πλαιῖο νε-
κροταφεῖο ἀρχίσαν νὰ πληθαίνουν,
κανένας δὲν τολμᾷ νὰ διαβεῖ νύχτα
ἀπὸ δῶ καὶ γι' αὐτὸ καὶ μᾶς πλά-
κωσε τόση δυστυχία.

— Εἶναι βέβαιο, πὼς δὲν πέθαναν ἀ-
πὸ τυχαῖο...

— *Ἐφτά ἄνθρωποι, κυρία... *Ἐφτά !
Ὅυτε λίγοι οὔτε πολλοί...

— Κι' ἐξηγηθήκανε τόσοι θάνατοι ;
Μήπως ἐπρόκειτο γιὰ δολοφονίες ;

— Στὸν τρίτο, ποὺ πέθανε, ὁ μακαρί-
της πῆγε στὴν ἀστυνομία... *Ἦρθε γιὰ-
τρός... τὸν ἄνοιξαν...

— *Ἐ, καὶ τί εἶπαν ;

— Πὼς ὁ ἄνθρωπος πέθανε ἀπὸ ἀπο-
πληξία...

— Μπορεῖ νὰ πέθανε ἀπὸ ἀποπληξία.

— Δὲν πεθαίνει ἔτσι, τόσοι κόσμος,

ἀπὸ ἀποπληξία !

— *Ὅχι βέβαια ! εἶπε ἡ ξένη συλλο-
γισμένη. Καί... δὲν ληστεύθηκαν ὅλοι
αὐτοί...

— Κανένας ! Δὲν ἔλειψε ποτὲ τίποτα.

Ποτέ ! Κανένας λόγος, ποὺ νὰ δικαιο-
λογεῖ φόνο καμωμένο ἀπὸ ἄνθρωπο...
Μόνο στοιχιά, κυρία, μποροῦσε νὰ πά-
ρει ἔτσι τόσες ψυχές...

— Καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς γιατροὺς,
ποὺ ἔκαναν τὲς νεκροψίες, δὲν ἐνδια-
φέρθηκε ἰδιαίτερος ;

— Ναι... *Ὁ ἕκτος... *Ὁ ἕκτος πεθαμέ-
νος ἦτανε γιατρός... *Ἦτανε ἕνας σο-
φός, ποὺ ἦρθε, ἐπίτηδες, ἀπ' τὸ Παρί-
σι γιὰ νὰ σπουδάσει τὴν κατάρρα, ποῦ-
πεσε σπῖτι μας. *Ἐμεινε καιρὸ μαζὶ

μας, χωρὶς νὰ κοιμᾶται δῶ... Μιὰ νύ-
χτα, κάλεσε τὸν ἄντρα μου, καὶ τοῦπε...

*Ἡ χωριάτισσα σταμάτησε, καὶ μὲ τὸ
μαντῆλι τῆς σκούπισε τὸ μουσκεμμένο
μέτωπό τῆς.

— ...Λοιπὸν τοῦπε : Αὐτοὶ οἱ θάνατοι
εἶναι παράξενοι... *Ἐτοί τοῦπε : Μὰ
τὸ σταυρὸ, ποὺ φιλάμε... Μόνο κάνε
ὕπομονη, τοῦπε, γιατί κοντεύω νὰ βρῶ,
τί συμβαίνει... Καὶ συμβαίνει κάτι, ποὺ
δὲν τὸ χωράει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώ-
που... Ποῦ ἂν στὸ πῶ, θὰ σηκωθοῦν
τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς σου... Μόνο
πρέπει νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ἀπόψε γιὰ νὰ
πεισθῶ...

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν... τὸ πρῶτ' τὸν βρήκαμε πε-
θαμένο... Σὰν τοὺς ἄλλους...

— Καὶ δὲν μάθατε ;

Καὶ δὲν μάθαμε τίποτα. Τότε ἀγρίε-
ψε ὁ δικός μου... Θέλησε νὰ μάθει...
Τοῦ κάκου ἔκλαψα καὶ πρεκάλεσα...
Δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια. Γέμισε τὸ του-
φέκι του καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρα,
ποὺ κοιμήθηκαν κι' οἱ ἄλλοι...

— Καὶ φυσικά...

*Ἡ γυναῖκα σκούπισε τὰ μάτια τῆς.

— *Ἐμεινα μόνη κι' ἔρημη. *Εγὼ καὶ
τὸ σημαδεμένο... Δὲν μᾶς πείραξε τὸ
στοιχιδὸ ἑμᾶς... Καλλίτερα νὰ μᾶς
σκότωνε... Καλλίτερα... Παρὰ τούτῃ ἡ
ζωή... Μέσ' τὸν τρόμο...

— Καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα σου, τί εἶπανε
οἱ ἄρχές ;

— Πὼς ἔσκασε ἀπ' τὸ πολὺ κρασί,
ποὺ ἤπιε... *Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς ἔπι-
νε. Μὰ σὰν πέρανε κι' ὁ μακαρίτης
κανένας δὲν πλῆσαζε πιά σπῖτι μου...

Καὶ τότε τὸ ἀερικό, ρίχτηκε στὰ ζων-
τανά... Βρίσκαμε τὲς κότες ψόφες...

Τόδεγα... *Ὅλα μας τὰ ζῶα... Σωκωθή-
κανε οἱ γύρω χωριάτες κι' ἔφυγαν.

Μόνο ἐγὼ ἔμεινα νὰ κλαῖω τὴ μοῖρα
μου, σὰν τὴν καλαμιὰ στὸν κάμπο.

*Ἡ ταξιδιώτισσα, ἔγυρε πίσω τὸ κε-
φάλι τῆς, φύσησε τὸν καπνὸ στὸ τα-
βάνι, καὶ εἶπε ἀργά :

— *Ἀπόψε θὰ μάθουμε τί εἶδους στοι-
χιδὸ τριγυρνᾷ στὸν τόπο...

— Θά... μέινετε ;

— Ναι κυρά μου... Θά μείνω. *Ἐτοί
ἀποφάσισα !...

Καὶ μὲ τὴν συνήθεια, ποῦχε νὰ δια-
τάζει :

— Πήγαινε νὰ σιγυρίσεις τὸ δωμά-
τιο ! εἶπε.

*Ἡ χωριάτισσα δὲν τόλμησε ν' ἀπαν-
τήσῃ...

— *Α ! κακό, ποὺ μ' ἤρθε ! μουρμού-
ρισε μόνο... *Ἀκόμα μιὰ συφορά !

*Ἡ ξένη γέλασε ἀνοιχτόκαρδα...

— *Ἰσως κάνω μιὰ τρέλλα... Μπα !
Μιὰ μέσα σὲ τόσες ἄλλες, δὲν λογα-
ριάζεται... Ποτέ δὲν συνάντησα κίνδυ-
νο χωρὶς νὰ ριχτῶ μονάχη μου μπρο-
στὰ του... *Ἐτοί ἀξίζει νὰ ζεῖ κανεὶς !

*Ἡ χωριάτισσα βγῆκε καὶ ξαναγύρισε
μ' ἕνα χοντρὸ βιβλίο, πένα καὶ κα-
λαμάρι...

— *Ἀφοῦ θέλετε, σώνει καὶ καλά νὰ
μείντε δῶ ἀπόψε, γράψτε τὸ ὄνομά
σας στὸ βιβλίο τῶν ταξιδιωτῶν,

κάτω ἀπὸ μιὰ δῆλωση, πὼς μέινετε
γιὰ τὸ θέλατε. Εἶμαι μιὰ φτωχιά
καὶ ἔρημη γυναῖκα, καὶ δὲν θέλω ἱστο-
ρίες μὲ τὰ δικαστήρια !

*Ἡ νέα γυναῖκα, πῆρε τὴν σκουρια-
σμένη πένα, καὶ χωρὶς νὰ διστάσει
κάτω ἀπὸ τὰ δνόματα τῶν ξη-
ταίων πεθαμένων, χάραξε :

«Δηλώνω, πὼς ἀποφάσισα νὰ περά-
σω τὴν νύχτα μου σ' αὐτὸ τὸ χάνι, ἀφοῦ
ἄκουσα τὴν ἱστορία τῶν ἐπὶ ἀνεξή-
γητων θανάτων, καὶ παρὰ τὲς συμ-
βουλῆς τῆς γυναίκας τοῦ τελευταίου
θύματος. Λόρα Βιντσόσκα, κόμησσα
ντὲ Μπούρνοφ».

Καὶ ἀφοῦ τίναξε τὴν πένα κάτω
στὸ τραπέζι, εἶπε μὲ σφιγμένα τὰ
δόντια :

— Νὰ δοῦμε, ποῖο στοιχιδὸ θὰ τολ-
μήσῃ νὰ τὰ βάλεῖ μὲ μιὰ βασιλίσσα
τῆς σκηνῆς, μὲ μιὰ κόμησσα ἀληθινή,
ποῦχει στὲς φλέβες τῆς αἷμα σχεδὸν
βασιλικό... Λοιπὸν κυρά, εἶναι εὐχα-
ριστημένη ;

— Καθόλου κυρία ! Δὲν εἶναι κρῖμα
τόσο ὁμορφὴ καὶ τόσο νέα νὰ πᾶτε
ἀδίκαια γιὰ μιὰ κακοκεφαλιά... νὰ πάω
νὰ ζήσω ! Νὰ πᾶτε στὴν εὐχή τοῦ
Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας !

— *Ἀσε τοὺς Χριστοὺς καὶ τὲς Πα-
ναγίες ἡσυχες, κυρά μου... Ἀῤριο τὸ
πρῶτ', πολὺ πρῶτ', θὰ μοῦ φέρεις ἕνα
φλυτζάνι καφέ μὲ γάλα... Γιατὶ στὸ
ἐγγυοῦμαι, πὼς θάμαι ζωντανή... Θὰ
κάνουμε κρότο στὲς ἐφημερίδες, καὶ
πλήθος κόσμος θάρχειται στὸ χάνι σου
νὰ δεῖ τὸ δωμάτιο ὅπου ἡ Λόρα Βιν-
τσόσκα ξόρκισε τὸ στοιχιδό... *Ἐμπρός !
Πήγαινε σ' αὐτὴν τὴν κάμαρα !

Κεῖνη τὴν στιγμή, ξαναμπήκε στὴν
κάμαρα ὁ καμπούρης.

*Ἡ Λόρα γέμιζε τὰ πιστόλια τῆς...
Τὸ τέρας τὰ κοίταξε μὲ ἄφταστο τρό-
μο, λές κι' αἰσθανόταν τὸν κίνδυνο...

— Δώδεκα σφαῖρες ! Βλέπεις κυρά,
περισεύουν ἔντεκα... Μιὰ ἀρκεῖ γιὰ
νὰ ξορκίσῃ γιὰ πάντα τὸ στοιχιδό,
ὅπου καὶ νᾶναι...

Μὰ ἡ χωριάτισσα κούνησε τὸ κεφάλι :

— *Ὅλοι ἀνέβηκαν ὀπλισμένοι ἀπά-
νω... Μὰ δὲν πρόφταναν νὰ τραβή-
ξουν...

— *Εγὼ θὰ προφτάσω... *Ἐλᾶ ! Πάμε !
Κι' ἂν ἀκούσεις μιὰ πιστολιά ἀπόψε,
κάνε τὸ σταυρὸ σου καὶ πέε : «Αἰωνία
τοῦ ἡ μνήμη»...

*Ἡ χωριάτισσα πῆρε τὸ λυχνάρι γιὰ
νὰ φέει στὴν ξένη ν' ἀνέβει, μὰ τὸ
χέρι τῆς ἔτρεμε, τόσο, ποὺ κόντευε νὰ
τῆς πέσει...

*Ἡ Λόρα, τῆς τὸ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι,
καὶ φώτισε τὴ σκάλα μόνη τῆς. *Ἡ
χωριάτισσα ἀνέβαινε ἀπὸ πίσω, κάνον-
τας ὀλοένα τὸ σταυρὸ τῆς.

□

Σὰν ἀνοιξαν τὴν πόρτα τῆς μοιραίας
κάμαρας, ἡ Λόρα παρατήρησε, πὼς ὁ
καμπούρης δὲν μῆκε μέσα, μόνο κά-
θησε σταυροπόδι μπροστὰ στὴν πόρτα
— Βλέπετε κυρία, εἶπε σιγὰ ἡ χω-

ριάτισσα, ως και το σημαδεμένο φοβάται. Κάτι του λέει στο θολωμένο του μυαλό, πώς μέσα δώ παραμονεύει ο χάρος. Για το καλό σας κυρία...

— Σώπα πια. Βαρέθηκα ν' ακούω τις κλάψες σου. Τώρα ξέρεις, πώς τ' αποφάσισα. Δεν έννοω ν' ακούω κουταμάρες! Άναψε καλλίτερα μιά δυνατή φωτιά στο τζάκι, γιατί δώ μέσα κάνει κρύο... Μπρρ...

Η χωριάτισσα έκανε ένα νόημα του καμπούρη, κι' αυτός κατρακύλισε τις σκάλες για νά ξαναγυρίσει, σέ λίγο, με μιά άγκαλιά έβλα. Μά και πάλι δεν μπήκε στην κάμαρα, μόνο κάθισε έξω από την πόρτα.

Άνάψανε φωτιά. Οι φλόγες φωτίσανε το δωμάτιο, που πήρε έτσι όψη πρόσχαρη και φιλόξενη.

— Έλπιζω, πώς το στοιχίδ θα συγκινηθεί και δεν θάρθει νά ταραξεί τον ύπνο μιάς γυναίκας νέας, που είναι τόσο κουρασμένη, είπε γελώντας η Λόρα. Λοιπόν καληνύχτα κυρά, κι' αύριο όπως είπαμε. Πρωί πρωί τ'ό γάλα μου.

Η γυναίκα έφυγε τρέμοντας και η Λόρα έκλεισε την πόρτα. Την άκουγε νά κατεβαίνει τη σκάλα, μουρμουρίζοντας προσευχές.

— Δεν παρακαλείς καλλίτερα το διάβολο, ψιθύρισε στα δόντια της η νέα. Μέ το Θεό τάχουμε λιγάκι τσιγκρίσει τελευταία!

Έβγαλε ένα χρυσό καθρεφτάκι, και κοιτάχτηκε με φιλαρέσκεια.

— Ούτε μιά ρυτίδα ακόμη. Δεν ήρθε ή ώρα νά τ'αφίσω με την έκκλησία και νά γίνω καλόγρια. Άργότερα. Έχωμε καιρό.

Άρχισε νά γδύνεται, τ'α λεπτά ασπρόρουχα γλίστραναν άργα στα πόδια της σάν πέτχλα ρόδου και στην άναλαμπή του τζακιού φάνηκε πανέμορφη σάν θεά.

— Έχω δυό εκατομμύρια φράγκα χρυσά. Και μιά κληρονομία από άλλα εκατό στη μέση. Πρέπει νά σπείρωμε λέει το δρόμο με πτώματα. Γιατί όχι; Οι άνδρες έχουν ένα μόνο προορισμό: Νά πεθαίνουν για τις έμορφες γυναίκες. Και όταν θά γίνω δούκισσα, πριγκίπισσα βασιλίσσα (γιατί όχι;) τότε πρέπει κάποιο, ένας οποιοσδήποτε γά καταφέρει να τόν λατρέψω. Για νά νοιώσω και γώ, τί θά πεί αγάπη. Τί είναι ή ζήλια, το πάθος, ο πόνος, ή δδύνη της άπιστίας του αγαπημένου, ή χαρά νά τ'α δέχεται όλα, άκόμα και τ'ό έβλο. Τώρα δυστυχώς μου είναι αδύνατο νά αισθανθώ όλα αυτά για ένα απ'τα ήλιθια δίποδα, που μόνο περιφρόνηση μου έμπνέουν. Άλοίμονο σ' αυτόν, που θ'αγαπήσω! Γιατί ό έρωτας της Λόρας Βι-

ταίνσκας, δέν θά ναι άστειο πράμα! Ξαπλώθηκε στο κρεβάτι με την χάρι της τίγρης, που άναπαύεται κάτω απ' τ'α δέντρα της ζούγκλας.

Σίγουρα ή κόμησσα ήταν γειναία. Σίγουρα, δέν πίστεψε, ούτε στιγμή, σ' αυτές τις ίστορίες των φαντασμάτων, που της διηγήθηκε ή άπλοϊκή γυναίκα.

Κι' όμως έμεναν τ'α γεγονότα. Τ'α γεγονότα, άπλά, τραγικά, άτρίανταχτα. Έμεναν οι έφτά θάνατοι. Οι έφτά άνεξηγητοι θάνατοι ανθρώπων άποφασισμένων νά παλαίψουν και νά φωτίσουν τ'ό μυστήριο που πλανιόταν σ' αυτή την ίδια κάμαρα. Κι' αυτή τη στιγμή, που ή νέα γυναίκα έμενε μοναχή της, μοναχή με τη νύχτα και με την φρικιαστική θύμηση των έφτά πεθαμένων, πρώτη φορά άναλογίστηκε τ'ό μέγεθος της τρέλλας της...

Και οι άλλοι ήτανε γενοισί. Και οι άλλοι γέλασαν κοροϊδευτικά, όταν άκουσαν τις ίστορίες των στοιχιών... Και οι άλλοι άνέβηκαν χαμογελώντας στην ίδια κάμαρα, όπισμαμένοι σάν την Λόρα, για νά κοιμηθούν στέ ίδιο κρεβάτι τόν τελευταίο τους ύπνο...

Σ' αυτή τη σκέψη ή νέα γυναίκα, αισθάνθηκε τόν φόβο νά την άγκαλιάζει... τ'ό φόβο του θανάτου... του άγνωστου, του μυστηρίου, που τ'ό πληρώνει κανείς με τη ζωή του.

Η κούραση μιάς μέρας ταξιδιού, χάθηκε μονομιάς. Ο ύπνος έφυγε μακριά...

— Έστω! ψιθύρισε στόν έαυτό της. Δεν θά κλείσω μάτι! Θά περάσω την νύχτα άγρυπνη...

Άνακάθησε στο κρεβάτι της: "Ενας άλλος στη θέση της, ίσως νάφευγε... Μά ή Λόρα δέν τολμούσε νά όμολογήσει ούτε στόν έαυτό της, ότι ντρεπότανε. Η περφηανία της δέν της επέτρεπε ποτέ νά όπισθοχωρήσει, έστω και μπροστά στόν πιο τρομερό κίνδυνο...

Σάν στρατάρχη, πρίν απ' τη μάχη, άρχισε νά κάνει σχέδια.

Χάιδεψε τ'α πιστόλια της και σολογίστηκε.

— Μ' αυτά μπορώ νά δεχτώ έπιθεση όλόκληρης συμμορίας ληστών, χωρίς νά φοβηθώ.

Μά κάτι μέσα της της έλεγε, πώς δέν έπρόκειτο για ληστές, πώς οι άφανικοί εκείνοι θάνατοι έπρεπε ν' άποδωθούν σε κάποια άλλη, φοβερή αίτία.

— Νάξερα ότι ήξερε, ότι μάντεψε ό γιγτρός! Μά πήρε στόν τάφο τ'ό μυστικό του.

Έσβυσε τ'ό κερί. Ένοιωθε άμυδρά

μεσ' στό σκοτάδι του ένστικτου, πώς θάχε νά παλαίψει για νά βγει ζωντανή απ' εκείνη την κάμαρα. Άναλογιζόταν άκόμα, πώς ό άόρατος έχθρός της θάταν χωρίς όϊκτο.

Νάξερε τ'όλάχιστον, τί είδους ήτανε αυτός ό έχθρός; Πούθε έρχόταν;

Και γιατί δέν άφηνε σ'α σώματα των θυμάτων του τ'α ίχνη του; Τ'ό δηλητήριο, άκόμα και τ'ό πιό παράξενο, άφήνει κάποιο ίχνος. Κι' αν υποθέσουμε, πώς ένας τρελλός, ένας έκφυλος πούχε την μονομανία νά σκοτώνει κατ'άφερνε νά κρυφτεί στην κάμαρα, δέν θάκανε κάποτε, μέσα σε τόσους φόβους, μιά άπροσεξία, που νά τόν πρόδινε;

— Τί μπορεί νά ναι; τί; Άπό την άπάντηση σ' αυτήν την έρώτηση έξαρτιόταν τώρα ή σωτηρία της Λόρας....

Και άπελπισμένα, με τ'ό δυνατό ένστικτο της αυτοσυντήρησης όλο τ'ό είναι της προσπαθούσε νά βρεί τόν άόρατο, τόν ύπουλο έχθρό, που την άπειλούσε.

— Νά ναι κανένα έντομο; Καμιά άράχνη;

Μά ξαφνικά κατάλαβε, πώς αυτό, που ύπόθεσε ήταν τελείως έξωφρενικό, και χαμογέλασε...

— Άρχισε νά με παίρνει τ'ό παραλήρημα κι' αυτό είναι κακό σημάδι! ψιθύρισε... Πρέπει νά κρατήσω όλη την ψυχραιμία μου... Είδημή χάθηκα!

Πετάχτηκε απ' τ'ό κρεβάτι κι' άναψε τ'ό φώς...

Έψαξε την κάμαρα καλά-καλά, κοίταξε σ' όλες τις γωνίες, κοίταξε κάτω από όλα τ'α έπιπλα. Τ'ό παράθυρο, χωρίς τζάμια και παραθυρόφυλα, ήταν τ'ό μόνο έπικίνδυνο σημείο απ' όπου ό "έχθρός" θά μπορούσε νά μπει...

Μιά ξεθωριασμένη κουρτίνα τ'ό έκλεινε...

Υστερα απ' αυτή την έπιθεώρηση που δέν της έδειξε τίποτε, ή Λόρα κοίταξε την ώρα, και έσβυσε ξανά τ'ό φώς.

Η ώρα ήταν δωδεκάμιση... Άκόμα ένα σωρό μαρτυρικές ώρες ως που νά ξεμερώσει...

Ξαφνικά άκουσε κάτι... Κάτι σάν τρέξιμο... Σάν περπάτημα πάνω σ'α σάπια σκαλοπάτια της σκάλας...

Άνασηκώθηκε στο κρεβάτι, σάν τί γρις, έτοιμη νά χυμήςει. Λίγο άκόμα και θά έμπηγε μιά φωνή ζητώντας βοήθεια, όταν άκούστηκε ή κλαμιάρικη φωνή της χωριάτισσας.

— Κυρία, φώναζε πνιγμένα... Κυρία, Ζήτη άκόμα; Δεν ήρθε; Είστε αούτου;

Η Λόρα κατάλαβε, πώς θά χρειάστηκε τρομερό θάρρος στην χωριάτισσα για νά κάνει ότι έκανε, μά δέν της άρεσε διόλου αυτό.

— Φύγε από δώ. Διέταξε... Και μη παρουσιασθήτε πρίν απ' αύριο τ'ό πρωί...

Η χωριάτισσα έφυγε μουρμουρίζοντας τις προσευχές της, και τ'α πάντα ξαναπέσανε στή σιωπή...

Ητανε άπάνω—κάτω μιάμιση. Η Λόρα μη μπορώντας νά κοιμηθεί, σηκώθηκε και πλησίασε τ'ό παράθυρο... τ'α νεύρα της τετωμένα σε μιά νευρική υπερένταση, την προειδοποιούσαν, πώς ή στιγμή πλησίαζε. Η υπέρτατη στιγμή.

Δέν αισθανόταν καθόλου φόβο πια. Μόνο μιά μεγάλη περιέργεια, και άυπομονησία. Ηθελε νά γίνει τ'ό γρηγορότερο ότι ήτανε νά γίνει. Σε τέτοιες ώρες κινδύνου τ'ό μυαλό της Λόρας δούλευε με μεγάλη διαύγεια. Όλες βρεθήκανε πεθαμένες στο κρεβάτι. Άρα, τ'ό κρεβάτι ήτανε τ'ό επικίνδυνο σημείο, τ'ό μέρος, όπου ό άόρατος έχθρός ένεργούσε. Γλύστρησε λοιπόν έξω απ' τ'ό κρεβάτι, και μετά απ' τ'α σκεπάσματα έβαλε τ'ό χονδρό της έπανοφόρι. Άφου τ'α ταχτοποίησε όλα, πήρε τ'α όπλα, και άνέβηκε με την βοήθεια μιάς πολυθρόνας, πάνω στο ψηλό άρμάρι. Άπό κει, μπορούσε νά βλέπει έξω από τ'ό παράθυρο.

Δέν είχε φεγγάρι. Μά οι νύχτες τ'όφθινοπώρου, είναι μερικές φορές διάφανες και καθαρές.

Τ'ό παράθυρο έβλεπε στό μικρό νεκροταφείο, πίσω απ' την έκκλησία. Τ'ό βλέμμα της έπεσε σ'τους έφτά νεοσκαιμένους τάφους, που ήτανε στην σειρά και οι έφτά. Ξαφνικά, άνατρίχιασε καθώς τούς ξαναμέτρησε.

Η τάφοι ήτανε όχτώ! Μέτρησε και ξαναμέτρησε. Όχτώ, πάντα όχτώ...

Έφερε τ'ό χέρι στό ιδρωμένο μέτωπό της, σάν για νά διώξει έναν έφιάλη...

Είχε τρελλαθεί; Ρώτησε τόν έαυτό της σοβαρά, όταν παρατήρησε, πώς ό όγδος τάφος, ή μάλλον τ'ό μαύρο πράμμα, που πήρε για όγδοο τάφο, ήταν ένα ζωο. Ένα ζωο περιεργο. Κουλουριασμένο.

Μεμιάς, ξαναβρήκε την ψυχραιμία της.

Χώθηκε καλά, στή γωνιά της, και περίμενε.

Γιατί αυτή τη φορά ήξερε μ' αυτή την έκτη αίσθηση, πού έχουν τόσο ανεπτυγμένη μερικοί άνθρωποι, πώς ή μεγάλη στιγμή πλησίαζε. Η στιγμή που θ' αναμετρίονταν μ' αυτή τη Σφίγγα, μ' αυτό τον άγνωστο Χ, πού στοίχιζε τη ζωή σε έφτα ανθρώπους.

Δέν περίμενε πολλή ώρα. Ξαφνικά ή κάμαρα γέμισε ηλεκτρισμό. Η έκφραση είναι, ίσως λιγάκι τολμηρή. Μά πώς άλλοιώς μπορεί να προσδιορίσει κανείς εκείνο, πού αίσθανθηκε ξαφνικά ή Λόρα, πού έμοιαζε καταπληκτικά με μια ηλεκτρική εκκένωση;

Μια κουκουβάγια πέρασε σκούζοντας. Καί ή νύχτα έγινε πιό βαθεία. Πιό πυκνή.

Βαρυά, πολύ βαρυά, άρχισε να βαρύνει πάνω στη Λόρα, σάν τ'α σκοτάδια της να ήταν από σίδερο.

Μια νάρκη άρχισε σιγά-σιγά να την κυριεύει καί ο τρόμος μιας παρουσίας, μιας παρουσίας φριχτής, πού βρισκόταν κεί κοντά, πού πλησίαζε. Κατι σάν μαγνητισμός, τράβηξε τ'α βλέμματά της στο παράθυρο. Καί κοίταξε.

Εκείνο, πού είδε, ποτέ-ποτέ, δέν θ'α το ξέχανε, ή Λόρα. Ποτέ!

Δυό μάτια αναμένα, πύρινα, κατακόκκινα.

Δυό μάτια, άξέχαστα, καθώς έφεγγαν μέσ' το σκοτάδι με διαβολικούς φωσφορισμούς.

Εκλείσε τ'α δικά της μάτια μ'όλη τη δύναμη της θελήσεώς της.

Αυτό την έσωσε.

Δέκα λεπτά, έμεινε έτσι ακίνητη, παγωμένη, χωρίς να τολμάει να ξανανοίξει τ'α μάτια της. Κι'όταν τ'ανοίξε, είδε μια μαύρη σκιά κουλουριασμένη στο παράθυρο, να κοιτάζει τ'ο κρεβάτι, με μια τέτοια ένταση, πού τ'ο βλέμμα της είχε πάρει υπόσταση ύλική, καί τ'ο μάντευε κανείς σάν κύμα ηλεκτρικό, πού προσπαθούσε να τυλίξει κάτι.

Τότε ξαφνικά, στο μυαλό της Λόρας έγινε φώς.

Γυναίκα, πούζησε καιρό στον Καύκασο με τ'άγρια βουνά καί τούς σκοτεινούς θρύλους, είχε άπειρες φορές την ευκαιρία ν'ακούσει να μιλάνε για βρυκόλακες, πού κεί πέρα τρομοκρατούνε πληθυσμούς δολοκλήρους σε σημείο, πού παρατάνε τ'α χωριά τους, τ'α καλά τους, καί φεύγουνε μακριά.

Οι έπιστήμονες, πού είχε ρωτήσει για τ'ο θρόλο των βρυκολάκων αυτών της είχαν έξηγήσει πώς ήταν πλάσματα ζωντανά, γεννημένα από γο-

νείς ζωντανούς, μά πού ή συχαμερή μανία τους για αίμα, τ'άκανε άποκρουστικά σάν δντα της κόλασης καί τ'ού κάτω κόσμου. Της είχαν έξηγήσει ακόμα, πώς τ'α πλάσματα αυτά έχουν άφάνταστη ιδιότητα: Βλέπουν την νύχτα σάν τις κουκουβάγιες. Είναι έλαστικά, έλαφρά, γεννημένοι άκροβάτες, καί με μια δύναμη μαγνητική υπεράνθρωπη.

Άρκει τ'α κοιτάζουν από μακριά τ'ο θύμα τους λίγη ώρα, για να πέσει σε νάρκη. Καί τότε τ'ο πλησιάζουν, καί από μια μικρή, αδιόρατη τρυπίτσα, πού άνοίγουν στην μεγάλη άρτηρία τ'ου λαιμού, τ'ου πίνουν τ'ο αίμα. Όλο τ'ο αίμα.

Φυσικά δλ' αυτά τ'α πράγματα, δέν ήτανε καί πολύ ένθαρυντικά. Μά τώρα πού ή Λόρα ανακάλυψε, ποιός ήτανε ο άόρατος έχθρός της ήτανε πιό ευχαριστημένη.

Ο Βρυκόλακας σίγουρα θ'α νόμιζε, πώς τ'ο θύμα του ήτανε στο κρεβάτι, κι' εκεί διηύθυνε τ'α βλέμματά του, για να τ'α αποκοιμήσει, με την ίδια-τερη νάρκη, πού μεταχειριζόταν. Η Λόρα όμως ξαφνικά, πήδησε άπ' τον κρυφώνα της, καί σημαδεύοντας με τ'ο πιστόλι της τ'ο βρυκόλακα, έτριψε ένα σπέρτο.

Ο Βρυκόλακας δέν τ'ο περίμενε. Εκείνη τη στιγμή έσκυβε πάνω στο κρεβάτι, βέβαιος, πώς τ'ο θύμα του κοιμόταν, έτοιμος για ν' αρχίσει τ'ο άπαίσιο γεύμα του.

Στην ξαφνική λάμψη τ'ου σπέρτου, γύρισε ούρλιαζοντας.

Κι' ή Λόρα ένοιωσε έναν τέτοιο κλονισμό από την έκπληξη, πού παρ'όλγιο να της πέσει τ'ο πιστόλι.

Ο Βρυκόλακας ήταν ο Μπαϊκίρ. Ο άποκρουστικός καμπούρης.

Ένας Μπαϊκίρ όμως αλλόκοτος, με τ'α μαλλιά όρθωμένα, με μάτια πύρινα, μ' ένα κύμα ματωμένου άφροϋ στην άκρη τ'ων άνυπαρκτων χειλιών, π' άνοίγονταν σάν ρύγχος ζώου, για να δείξουν καλλίτερα τ'α συχαμερά σκυλόδοντά του.

Γρύλισε πάλι σ'α ζωο, κι' έκανε να χυθεί στη Λόρα. Μά ή ξαφνική λάμψη τ'ου πιστολιού, τόν κράτησε. Για να τόν φοβήσει ή Λόρα, πυροβόλησε στον άέρα.

Έπειτα πλησίασε καί άναψε τ'ο φώς.

Τρομοκρατημένο, τ'ο δειλό τέρας, είχε κρυφτεί πίσω από μια πολυθρόνα.

Πού καί πού κοίταζε την Λόρα. Μά τώρα τ'α μάτια του δέ φεγγαβολούσαν σάν πυρωμένα κάρβουνα, δέν

ήταν κατακόκκινα από τ'η δίψα τ'ου αίματος, αλλά θολά. Μέσα στην κίτρινη κόρη τους, ζωγραφίζόταν καθαρά ένας πόθος, ένας βρωμερός πόθος, πού ή Λόρα τόν ήξερε καλά, γιατί τόν είχε άντικρύσει άπειρες φορές σ'α μάτια τ'ων άντρών.

Κάθισε σε μια πολυθρόνα κι' αυτή, κι' άρχισε να καπνίζει. Τ'ο τέρας ξεθάρρεψε, κι' έρποντας, πλησίασε τ'α πόδια της.

Η Λόρα δέν τόν έδιωξε.

Μια διαβολική σκέψη έκανε τ'α μάτια της ν' άστραποβολούνε.

— Μ' ένα τέτοιο τέρας καί τι δέν θ'α μπορούσε κανείς να έπιχειρήσει! ψιθύρισε.

Θάνατος άνεξήγητος. Κανένα ίχνος. Κανένα άπολύτως.

Έσκυψε καί χάιδεψε τόν καμπούρη, σάν γατί πού ήθελε να τ'ο πειράξει. Αυτός από τ'η χαρά του άρχισε να γρυλίζει.

— Μπαϊκίρ, ο διάβολος σ' έστειλε τη στιγμή, πού σ' είχα ανάγκη!

.....

Σηκώθηκε, ξαπλώθηκε στο κρεβάτι, καί χωρίς να φοβηθεί πιά καθόλου τ'ο μερωμένο τέρας, κοιμήθηκε βαθεία, ως τ'ο πρωί.

Ξύπνησε την άλλη μέρα από τις φωνές της χωριάτισσας, πού χτυπούσε την πόρτα.

— Κυρία! Αί κυρία! Κοιμόσαστε; Είστε καλά;

Η Λόρα τεντώθηκε καί πετάχτηκε άπ' τ'ο κρεβάτι.

— Αί.. είπε άνοίγοντας την πόρτα. Τι σου λέγα; Πάει τ'ο στοιχίδ! τ'ο ξόρκισα!..

— Τ'ο καρφώσατε στο ταβάνι; Είπε κοιτάζοντας τη σφαίρα, πού έβριζε ή Λόρα στον άέρα καί πού πράγματι είχε καρφωθεί στο ταβάνι.

— Έτσι φαίνεται κυρά μου. Τώρα έτοιμάσε μου κάτι να φάω, καί ζέψε τ'α αλογά μου.. Φεύγω άμέσως..

— Άς είναι εύλογημένο τ'όνομα τ'ο Θεού! μουρμούρισε ή χωριάτισσα.. Δόξα νάχει ο Παντοδύναμος! τι άναπάντεχη χαρά μου δώσατε κυρία!

Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, για να έτοιμάσει τ'ο πρόγευμα της Λόρας..

Όσο για τόν Μπαϊκίρ είχε ξεφανιστεί, καί δέν ξαναφάνηκε παρ'όταν ή Λόρα είχε αρχίσει τ'ο φαί της.

Πήγε άμέσως καί κουλουριάστηκε σ'α πόδια της, σάν λυκόσκυλο σ'α πόδια τ'ου άφέντη του.. Η Λόρα παίζοντας τ'ο τράβηξε τ'αυτιά:

— Γ'ο άμάξι της άφεντιάς σας είναι έτοιμο, είπε ή χωριάτισσα μπαίνοντας. Όρα καλή, κυρία καί τ'ο καλό, πού μου κάνατε, δεκάδιπλο να σας τ'ο δώσει ο θεός..

— Δέν μου λές κυρά, έσύ δέν έχεις συγγενείς έδω κοντά;

— Ναίσκε, έχω.. την άδελφή μου παντρεμένη, καί τόν γαμπρό μου τόν χήρο. Στ'ο παραπάνω χωριό, δυό ώρες πίσω άπ' τ'ο βουνό..

— Καί δέν θ'α σ' άρεσε να π'ας να μέινεις κοντά της;

— Άν θ'α μ' άρεσε λέει! Μά πώς να μέινω κεί πέρα, πού δέν έχω διλεπτό ή κακομοίρα, παρέξ' έτούτο τ'ο ρημάδι;

— Κι' αν σ'α αγοράζα έγώ τούτο τ'ο ρημάδι; Κι' αν σου δινά άρκετά λεπτά, ώστε να μπορέσεις ν' αποκατασταθείς εκεί μια χαρά;

Η χωριάτισσα δέν βρήκε λόγια ν' άπαντήσει. Άπ' την συγκήνηση έβαλε τ'α κλάματα.

— Έλα, άσε τις κουταμάρες, πάρε αυτά τ'α λεπτά, καί θ'α σ'α πάω γ'ο στο χωριό της άδελφής σου.

Της έβαλε στο χέρι ένα σακκουλάκι ναπολεόνια.

— Άλλά πρόσεξε καλά, μην μάθω, πώς μίλησες ποτέ για ο,τι συνέβηκε έδω άπόψε, γιατί άλλοίμονό σου. Τ'ακούσεις;

— Θ'α γίνει κατ'α τις προταγές σ'ας.

Έκανε ένα δυό βήματα κι' ύστερα στάθηκε συλλογισμένη:

— Άμ' τόν Μπαϊκίρ; τι να τόν κάνω; Στ'ο χωριό μου δέν τόν θέλουνε μήτε ζωγραφιστό.

— Ό Θεέ μου! Θεέ μου! τι να τόν κάνω.

— Τόν Μπαϊκίρ τόν παίρνω εγώ! είπε ή Λόρα. Μου άφοσιώθηκε σάν σκύλος κι' αυτό με διασκεδάζει. Δέν θ'α κακοπεράσει μαζί μου.

Τότε πιά, ή χωριάτισσα έβαλε για καλά τ'α κλάματα.

Σ'α λίγες ώρες ή Λόρα την είχε αφήσει στο χωριό της.

Καί τ'α άμάξι με τη Λόρα καί τόν Μπαϊκίρ, πήρε τ'ο δρόμο τ'ου Παρισιού.

ΜΕΡΟΣ Α'

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

Βρισκόμαστε στο Παρίσι, στο μέγαρο της κομίσσης Μπούρνοφ, που είναι ένα από τα μεγαλύτερα και τα πολυτελέστερα των Ήλυσίων Πεδίων.

Εκείνη τη στιγμή θάτανε δύο το μεσημέρι, ή Λόρα είχε άφεθεί στις περιποιήσεις του κουρέα της, της μανικουρίστας της και της πεντικιουρίστας, που άσχολείτο να μεταβάλλει τα κοράλια των νυχιών της, σε ντελικάτα κοσμήματα.

Μιά καμαριέρα πλησίασε και της ψιθύρισε στ' αὐτή :

— Κυρία, ο κύριος Βαρώνος σ'ās περιμένει για να σ'ās μιλήσει.

— Πέστε του, πώς σε μιά στιγμή θα έφτασε!.. άπάντησε ή νέα γυναίκα.

Πραγματικά σε λίγα λεπτά, έμπαινε στο σαλονάκι, όπου ένας άντρας ψιλάς ως σαράντα χρόνων, με γκρίζα μαλλιά και παράστημα άποστρατου άξιώματικού, έκοβε, άνυπόμονα - βόλτες.

Ήταν ο Βαρώνος Ζαλίχ, ο άδερφός της Λόρας.

Τά δυο άδέρφια είχαν καιρό να συναντηθούνε, γιατί χαιρετήθηκαν με μεγάλη έγκαρδιότητα. Ή Λόρα τον έμπασε σ' ένα άλλο σαλονάκι άκόμη πιο μικρό από το προηγούμενο.

— Έδώ Ζαλίχ μπορούμε να μιλήσουμε έλεύθερα, του είπε.

— Είσαι σίγουρη; ρώτησε δύσπιστα.

— Μοῦ φαίνεται, πώς μοῦ συμβαίνει πολύ συχνά να κουβεντιάζω για πράματα έμπιστευτικά, ώστε νάχω λάβει όλα τα μέτρα μου.

— Στο λέω γιατί ή άστυνομία του Παρισιού είναι πολύ καλλίτερα όργανωμένη άπ'τήν άστυνομία της Βιέννης και της Πετρούπολης! Κάτι ξέρω γώ, που το λέω. Κάθε ξένος έδώ παρακολουθείται.

— "Ολ' αὐτά τά ξέρω και γώ καλύτερα από σένα! είπε ή Λόρα. "Όταν σου λέω, όμως, πώς μπορείς να μιλήσεις έλεύθερα, ξέρω, τί λέω.

— Λοιπόν, άς μιλήσωμε.

Ή Λόρα ήτανε πολύ χλωμή. Είχαν άληθινά να μιλήσουν για πολύ σπουδαία πράγματα.

— "Ε...πέτυχες; τον ρώτησε με φωνή, που έτρεμε.

— Ναί..Αὐτή τη στιγμή ο δούξ είναι πεθαμένος.

— Πεθαμένος; άναστέναξε. "Επιτέλους!

— Ναί. Και με τον τρόπο ακριβώς, που υπολογίζαμε. Δηλαδή όχι δολοφονία, αλλά δυστύχημα. "Ενα τυχαίο δυστύχημα. Κανείς δε μπορεί να φανταστεί. "Επειτα, ποιός έχει συμφέρον να καθήσει να ξεσκαλίσει μιά τέτοια ύπόθεση;

Μας βοήθησε, φυσικά, πολύ, το ταξίδι του δούκός στην Αίγυπτο, και ή ξαφνική μανία του για νεκροπόλεις και άρχαία μνημεία. Αὐτή τη στιγμή κοιμάται στο έσωτερικό μιάς πυραμίδας μαζί με τον ύπνερή του και τον οδηγό, τον αλώνιο ύπνο.

— Περισσότερες λεπτομέρειες, Ζαλίχ. Πές μου κι' άλλα...

— Ξέρεις πώς, τελευταία, έφυγε για την Αίγυπτο για αρχαιολογικές έρευνες. "Εκεί πήρε στην ύπηρεσία του ένα μπουλούκι άραπάδες, και ένα δραγουμάνο ντόπιο.

Οι άραπάδες ήταν άνθρωποι μου μετεμφισμένοι. Μιά μέρα, που μπήκανε σε ένα τάφο άγνωστο, μιά ξαφνική έκρηξη προετοιμασμένη από πριν έθαψε και τους τρεις κάτω άπ' τις πέτρες... Μείναμε τριγύρω δεκαπέντε μέρες. Και τότε φύγαμε χωρίς να ξεθάψουμε τά πτώματα. Αὐτό είναι δουλειά άλλων.

— Κατάφεραν τόσο καλά οι τσιγγάνοι μας να κάνουνε τους άραπάδες;

— Γιατί όχι; "Όλα γίνονται, όταν πληρώνει κανείς. Και γώ πλήρωσα βασιλικά.

— "Εδώ άρχισαν κι' όλος να μιλάνε για την εξαφάνιση του δούκός. Το ξέρεις;

— Και βέβαια το ξέρω! Οι κληρονόμοι μάλιστα άρχισαν να κινούνται... Σήμερα διάβασα στο «Χρόνο» μιά άγγελία κάποιου Λανοέλ, κληρονόμου κι' αὐτοῦ που καλεῖ μεθ'αῦριο σε δείπνο όλους τους κληρονόμους για να σκεφθούν μαζί, τί πρέπει να κάνουν

— Λανοέλ είπες; Και θα π'ας και σύ;

— Κι' γώ, και σύ.

— Γιατί κι' έγώ;

— Γιατί πρέπει και σύ να γνωρίζεις

Το στοιχειωμένο χάνι

τους κληρονόμους, και να σε γνωρίσουν κι' αὐτοί.

— Λες νάναι πολλοί;

— Άρκετοί. "Εχουμε μπόλικη δουλειά.

— Μπά! "Εχουμε τά μέσα!

— Αὐτό βέβαια. Δέν έχουμε παρὰ να διαλέξουμε! Ναυάγια, μονομαχίες, δυστυχήματα.

Ή Λόρα χαμογέλασε ειρωνικά :

— Άδερφούλη μου, αὐτά είναι πρω-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ. ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Εκείνο το βραδάκι, δυο νέοι καθόντανε στο καφενείο της «Σουηδίας» μπροστά σε δυο ποτήρια άδεια. Είχαν τά μακρὰ μαλλιά και την ξεθωριασμένη ρεντιγκότα των μποέμ της Μονμάρτης. "Ο ένας ήταν κοντός, χλωμός, έλαφρά ραχητικός. Ήταν ζωγράφος και βεβαίως, πώς θάκανε άριστουργήματα, άν είχε να πληρώσει μοντέλα. Τον έλεγαν Λεόν, κι' αγαπούσε δυο πράματα στον κόσμο; το πιστό, και τον ξάδερφό του τον Άρμάνδο.

Ο άλλος νέος, ήταν ο Άρμάνδος, "Ενα ψηλό, καλοφτιαγμένο, άγόρι ως είκοσι χρόνων, με μιά κορμιοστασία άρχαίου θεοῦ, και όμορφιά άνδρική από τις σπάνιες.

Ήταν από κείνους τους τύπους, που περνάνε στη ζωή θριαμβευτικά, που οι φίλοι τους όρκίζονται στ' όνομά τους, και οι γυναίκες χάνουν τα μυαλά τους, σ' ένα τους χαμόγελο.

Ήταν άδύνατο να τον γνωρίσει κανείς και να μην τον αγαπήσει.

Θεοφιώς κι' αὐτός σάν τον ξάδερφό του, ζούσε σάν το σπουργίτι: Δέν είχε σπίτι. Κοιμότανε στα άτελιέ, κάτ' άπ' τις γέφυρες, σ' άδεια βαγόνια, όπου έβρισκε. Κι' όλη του ή άπασχόληση ήταν, τί θάτρωγε την ίδια μέρα, και κυρίως, τί θα έπινε. Πάντα όμως τά κατάφερε να μην του λείπει ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Ός τόσο είχε ένα έπάγγελμα. Ήτανε ρεπόρτερ. Μάζευε νέα από τους δρόμους του Παρισιού, και οι έφημερίδες τά καλοπλήρωναν. Ισαίγνωστος στο Καρτιέ—Λατέν όπως και στα Βουλεβάρτα, είχε στο ένεργητικό του τρεις μονομαχίες, που έκαναν μεγάλη αίσθηση στο Παρίσι.

Εκείνη τη στιγμή κοίταξε μελάγχολικά το άδειο του ποτήρι.

— "Ε, Λεόν! Δέν θα με κεράσεις άκόμα ένα άψέντι;

— Πώς να σε κεράσω; Είμαι πανί με πανί.

τόγωνα μέσα, που μόνον ένας άτζαμής τά μεταχειρίζεται. "Εχω κάτι καλλίτερο! "Εχω μιά άληθινή μηχανή θανάτου, που κι' ο διάβολος ο ίδιος, δέν θα μπορέσει να την σταματήσει, όταν τηνβάλω μπρός!

— "Ω! Έκανε ο βαρώνος άμφιβάλλοντας:

— Θα δεις και θα μοῦ πεις! "Ελα! Και ανέβασε τον άδερφό της στις σοφίτες του μεγαλοπρεπέστατου μεγάρου, που της άνήκε όλόκληρο.

— Φτοῦ να πάρει ο διάβολος! Θα πάω να δείρω έναν άμαξά... Θα μαζευτεί κόσμος. Θα το γράψω για νέο και θα το πάω στην έφημερίδα μου. "Ισως μοῦ δώσουν δυο φράγκα. Τί λές;

Ο Λεόν, που φοβήθηκε, μη βάλει σε πράξη την ιδέα του γιατί τον ήξερε ικανό γι' όλα, του είπε.

— Αὐτή την ώρα το ταμείο της έφημερίδας έκλεισε!

— Να πάρει ο διάβολος τά ταμεία και τις έφημερίδες! Και τώρα;

Ξαφνικά πήρε το μάτι του έναν πελάτη, που καθόταν μπροστά σε δυο ποτήρια άδεια...

— Δέν είναι κρίμα έμεις να διψάμε, κι' εκείνος ο Έβραίος να πίνει; είπε Ο Λεόν τον κοίταξε και κούνησε το κεφάλι.

— Δέν φαίνεται για Έβραίος... Μάλλον Ισπανός θα είναι.

— Θα το μάθω σε λίγο. Δέν έχω παρὰ να τον προκαλέσω και να τον αναγκάσω να μοῦ δώσει την κάρτα του!

— Τρελλάθηκες;

— "Οχι.. Άλλά θέλω να μάθω. Α! Μοῦρθε μιά φαεινή ιδέα... Θα ζητήσω ένα ναπολεόνι δανεικό από τον καφετζή.. Για έγγύηση, έχω την κληρονομία μας!

Πιστεύεις σοβαρά αὐτή την άρλούμπα;

Και γιατί να μην πιστέψω; "Αν ο δούξ πέθανε στ' αλήθεια, τά λεπτά θα τά μοιραστοῦμε έμεις, οι συγγενείς. Έκατό έκατομμύρια! Δέν είναι άστεία.

— Είσαι βλάκας να πιστεύεις τέτοια παραμύθια!

Μά τώρα ο Άρμάνδος θύμωσε:

— Δέν είμαι διόλου βλάκας! Βλάκας είσαι και φαίνεσαι! Ή παίρνεις το λόγο σου, ή σε πετάω με την καρέκλα σου στο πεζοδρόμιο..

—Τι σὲ μέλει, ἂν σ' εἶπα βλάκα; εἶπε ὁ Λεόν. Μεταξὺ φίλων αὐτὰ δὲν ἔχουν σημασία!

—Γελιέσαι! Ἐχουν καὶ παραέχουν, φώναζε ὁ Ἀρμάνδος δυνατά. Νά! κοίταξε αὐτὸν τὸν κύριο! κι' εἰδὲς τὸν υποτιθέμενο Ἰσπανοεβραῖο. Ἄν μὲ ἔλεγε βλάκα οὔτε θάδινά διάρα. Μὲ τὰ μούτρα, ποὺ ἔχει, πῶς νὰ τοῦ δώσω σημασία; Ἐγὼ θὰ ντρεπόμουν νὰ βγαίνα με τέτοια φάτσα στοὺς δρόμους. Ὁ ξένος, ποὺ ἄκουσε τὴν προσβλητικὴ φράση, ἔκανε νὰ σηκωθεί θυμωμένος.

—Πᾶψε λοιπὸν! τοῦ εἶπε ὁ Λεόν. Σ' ἀκούει.

—Αἱ! Καί; Θά! μονομαχήσωμε. Θὰ εἶσαι μάρτυράς μου μαζὶ με τὸν Πιέρ, ποὺ τρελλένεται γιὰ τὶς μονομαχίες τῶν ἄλλων. Θὰ μᾶς κάνει καὶ σὲ γεῦμα. Ἄ! Ὁ κύριος ξανακάθησε. Φοβάται φαίνεται! Ὅλα στὴν ζωὴ εἶναι ὄνειρα. Ἄλλοιμονο!

Μὰ ὁ ξένος σ' αὐτὲς τὶς τελευταῖες λέξεις πῆδησε ἀπ' τὸ κάθισμά του, ἔξω φρενῶν, κι' ἦρθε καὶ στάθηκε μπρὸς ἀπὸ τὸν Ἀρμάνδο.

—Εὐὸ, μόρτη, τοῦ εἶπε, δὲν ἔχεις ταῖρι στὴν προτυχία. Δὲν σοὺ δίνω χαστοῦκι γιὰ τὴν θάπρεπε νὰ φορέσω γάντια καὶ δὲν ἀξίζεις τὸν κόπο. Μὰ ἂν δὲν μοῦ ζητήσεις συγγνώμην ἀμέσως, σοὺ σπάω τὰ μούτρα με τὸ μπαστοῦνι μου.

—Ἐβαλες μολῦβι στὸ χεροῦλι τοῦ μπαστοῦνιού σου; ρώτησε φλεγματικά ὁ Ἀρμάνδος.

—Ἐχει δὲν χρειάζεται γιὰ νὰ τιμωρήσει τὴν αὐθάδιά σου.

Μὰ ὁ Ἀρμάνδος μ' ἓνα ἀπότομο κίνημα ἔπιασε τὸ μπαστοῦνι με τὸ ἓνα χέρι, κράτησε τὸν ἀντίπαλό του ἀκίνητο με τ' ἄλλο, καὶ χτυπώντας τὸ χεροῦλι τοῦ μπαστοῦνιού στὸ τραπέζι εἶπε ἥρεμα στὸν ἐξάδερφό του.

—Ξέρεις; Ἐχει πραγματικά μολῦβι. Γι' αὐτὸ μᾶς φοβερίζει ὁ παλιάνθρωπος μ' αὐτὸ τὸ ρόπαλο. Ὡστόσο παραδέχομαι, πῶς εἶπα, ὅτι ἡ φάτσα τοῦ δὲν εἶναι τοῦ γούστου μου. τοῦ ὀφείλω μιὰ ἐπανόρθωση. Ἐμπρὸς κύριε.

Ἐνα σωρὸ κόσμος μαζεῦθηκε γύρω ἀπὸ τοὺς δύο, διασκεδάζοντας πολὺ με τὸ ἀναπάντεχο ἐπεισόδιο.

—Ὡς τόσο ὁ ξένος ἔξω φρενῶν ἔβγαλε μιὰ κάρτα, τὴν πέταξε στὸ τραπέζι, κι' ἔκανε νὰ φύγει, μουρμουρίζοντας.

—Αὔριο σοὺ δείχνω γὰρ, παλιοτόμαρο!

Μὰ ὁ Ἀρμάνδος δὲν τῷ θελε ἔτσι.

Ἐτρεξε στὴν πόρτα καὶ τὸν πρόφτασε. —Κύριε μὲ καλέσατε σὲ μονομαχία. Νά ἡ κάρτα μου. Θέλω τὴ δική σας. —Σὰς τὴν ἔδωσα, εἶπε ὁ ξένος δείχνοντας τὸ τραπέζι.

—Κάνετε λάθος κύριε, τὴν πετάξατε σὰν ρεκλάμα θεάτρου. Ἐτσι ἀφήνουν τὶς κάρτες τοὺς, ὅπως πᾶνε νὰ παρακαλέσουν γιὰ κάτι. Σὰς παρακαλῶ νὰ ἐπανορθώσετε αὐτὴν τὴν ἔλειψη, πρὶν λάβω τὴν εὐχαρίστηση νὰ σὰς στείλω σὰ μπάλα, μέσα ἀπὸ τὰ τσάμια τῆς βιτρίνας, στὸ πεζοδρόμιο.

—Ὅλοι ὅσοι εἶχαν μαζεῦτε, ἔβαλαν τὰ γέλια. Ὅσο γιὰ τὸν ξένον τῶς χαμένα. Δὲν ἤξερε, τί νὰ υποθέσει. Ποτέ κανένας δὲν τόλμησε νὰ τοῦ μιλήσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Ἐβγαλε τὴν κάρτα του, καὶ τὴν ἔδωσε.

Μὰ τὰ μέτωπο τοῦ Ἀρμάνδου καθὼς διάβασε τ' ὄνομα ξαφνικά σκοτείνιασε.

—Βαρῶνος Ζαλίχ! μουρμούρισε. Μὰ τότε τὸ πρᾶμα ἀλλάζει.

Ὁ ξένος νόμιζε, πῶς ἡ φήμη του ὡς μονομάχου ἔκανε τὸ νέο νὰ δειλιάσει.

—Βλέπεις κύριε, εἶπε, ὅτι δταν παραβιάζεται κανεὶς τὴν παθαίνει.

Μὰ ὁ Ἀρμάνδος τὸν κοίταξε στὰ μάτια, καὶ οἱ λέξεις μιὰ-μιὰ, χτυπητές, ἀκούστηκαν ἀπὸ τοὺς γύρους.

—Δὲν σὰς φοβάμαι, κύριε, μ' ὄλο, ποὺ ξέρω πῶς ἔχετε σκοτώσει τρεῖς νέους, τρία παιδιά, γιὰ τὴν τόλμησάν νὰ σὰς πούν, τί εἶσθε. Θὰ σὰς τὸ πῶ καὶ γώ. Εἶσαι ἓνας προδότης, ἓνας πουλημένος στοὺς Αὐστριακούς, ποὺ παράδωσε τὸν δούτοχον τὸν Κουσύθ στὰ νύχια τῶν! Αὔριο θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς δώσω ἓνα καλὸ μάθημα, ποὺ θὰ τὸ θυμάστε γιὰ ὅλη σας τὴν ζωὴ.

Ὁ Ζαλίχ ἔκανε νὰ ὀρμήσει γιὰ νὰ τὸν χτυπήσει. Μὰ ὁ Ἀρμάνδος τὸν σήκωσε σὰν πούπουλο, τὸν πέρασε ἀπὸ ὄλο τὸ καφενεῖο, καὶ τὸν πέταξε τέλος μέσα σ' ἓνα ἀμάξι, ποὺ περνοῦσε.

—Πηγαίνετε τὸν κύριο! εἶπε τοῦ ἀμαξία.

—Ποῦ νὰ τὸν πάω;

—Στὸ διάβολο!

—Αὔριο λογαριαζόμαστε! φώναξε ὁ Ζαλίχ τρελλὸς ἀπὸ λύσσα.

—Μὴ βιάζεσαι. Αὔριο τέτοια ὦρα θάσαι στὸ κρεβάτι.

Καὶ ὁ Ἀρμάνδος ξαναμπήκε στὸ καφενεῖο, καὶ διηγήθηκε τοῦ Πιέρ ὅλη τὴν ἱστορία.

—Θὰ εἶσαι μάρτυράς μου αὔριο, μαζὶ με τὸν Λεόν. Γιὰ τὴν τιμὴ, ποὺ σοὺ κάνω ὄμοσ, θὰ μᾶς κεράσεις, καὶ θὰ

μοῦ δώσεις κι' ἓνα ναπολεόνι δανεικὸ. Ὁ Πιέρ δέχτηκε εὐχαρίστως. Τὸ σκάνδαλο ὥστόσο ἔκανε τὸ

γύρο τοῦ Παρισιῦ.

Ὁ Ἀρμάνδος ἔγινε ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III. ΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ

Μιλῶσέ μου λίγο γιὰ τοὺς κληρονόμους, εἶπε ὁ Ἀρμάνδος τοῦ Λεόν μέσα στὸ ἀμάξι, ποὺ τοὺς πήγαινε στοὺς Λανοέλ, ποῦδινε τὸ περίφημο δειπνο.

—Εἶναι πρῶτα πρῶτα οἱ τρεῖς Λανοέλ. Ὁ κύριος, ἡ κυρία, καὶ ὁ φίλος τῆς κυρίας.

—Μπά: Καὶ ἐν γνώσει τοῦ κυρίου;

—Ἀστειεύεσαι! Ὁ Λανοέλ εἶναι ἓνας συμπαθητικὸς πενήνταρης, ποῦ, μ' ὄλο ποῦ ἔχει ἀληθινὴ λατρεία στὸ πιδ ἡσυχὸ ἀπὸ τὰ σκόρ, στὸ ψάρεμμα —ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ λατρεία του στὸ ψάρεμμα τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἔχει δεῖ τίποτα—θὰ σκότωνε καὶ τοὺς δύο, ἂν ὑποπτευότανε τὸ παραμικρὸ.

—Καὶ ὁ φίλος;

—Ὁ φίλος εἶναι ἓνας σαχλὸς με μονόκλ, ποὺ γράφει στὰ περιοδικὰ τὴ στήλη τῆς γυναικείας μόδας.

Λέγεται Ἰππόλυτος... Κατάφερε νὰ γοητεύει τὴν κυρία Λανοέλ, ποὺ δὲν ζητοῦσε ἄλλον καλλίτερο, γιὰ νὰ δειπνᾷ σπiti τῆς κάθε βράδυ.

—Μὴ μοῦ τὸ λές, γιὰ τὸ μούρχετε νὰ ἐκδικήσω ἐγὼ τὸν σύζυγο. Ποιὸς ἄλλος;

—Ἄ! Δυὸ πολὺ συμπαθητικοί: Ὁ γιατρός Ρεβάλ, ὁ μεγάλος ἀγαθότατος σοφός, καὶ ἡ κόρη του ἡ Λυδία, μιὰ χαριτωμένη κοπελλίτσα δεκαοχτὼ χρονῶν.

—Ρεβάλ εἶπες; Μὰ τοὺς ξέρω. Ἐτυχε μιὰ φορὰ νὰ σταματήσω τ' ἀφηνιασμένα ἄλογα τοῦ ἀμαξιοῦ τοὺς, ποὺ λίγο ἀκόμα θὰ τοὺς ἀδειάζαν σὲ κανένα πεζοδρόμιο.

—Τύχη ποῦ τὴν ἔχεις! Καὶ σωτήρας λοιπὸν; Τί νὰ εἶπαι;

—Μ' εὐχαρίστησαν, φυσικά. Ὁ γιατρός μοῦδωσε καὶ τὴν κάρτα του με τὴν διεύθυνσή τους νὰ πάω νὰ τοὺς δῶ. Μὰ δὲν πήγα γιὰτὸν γιὰ φαινόταν, σὰ νὰ πηγαινο ἐπίτηδες γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσουν. Νᾶμαι, ἐγὼ εἶμαι! Καμαρῶστε με!

—Πάντα ἴδιος θάσαι καὶ μένει;

—Δὲν σκοπεύω ν' ἀλλάξω! Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι κληρονόμοι;

—Ναί. Ἀκουσα νὰ μιλοῦσε γιὰ κάποιους Οὐγγαρέζους. Μὰ δὲν τοὺς ξέρω.

Στὸ τραπέζι τῷ φερε ἡ τύχη νὰ κα-

θίσει ὁ Ἀρμάνδος κοντὰ στὴ Λυδία. Καθὼς τὴν κοίταζε μετὰ μεγάλο θαυμασμὸ ἡ νέα κατέβασε τὰ βλέφαρα, μ' ὄλο ποῦ τὸ ὁμορφὸ αὐτὸ παλληκάρι, ποὺ φαινότανε τόσο γερὸ καὶ τόσο ἔξυπνο, δὲν τῆς ἦταν ἀδιάφορο. Κάθε ἄλλο μάλιστα.

Καθὼς ὁ νέος εἶδε τὴν ταραχὴ τῆς κοπέλλας, οὔτε εἶπε με σεβασμὸ.

—Δὲν τὸ ἐνοχλήσω πιά, δε-ποιεῖς. Ἄφραξε με ὁμοῦ νὰ σὰς πῶ τὸ πᾶν τοῦ λυκάμα, ποὺ δὲν εἶσθε ἀγαλμα.

—Ἀγαλμα; Ἐγώ; Γιατί;

—Γιατί θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ σὰς θαυμάζει χωρὶς νὰ σὰς ἐνοχλεῖ.

Ἡ Λυδία καταλάβαινε, πῶς ἡ ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά της, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν Φλωρεντινὴ μαντόνα, εἶχε μιὰ παράξενη ἐπίδραση σὲ τοὺς.

Προκαλοῦσε ἀμέσως τὸ σεβασμὸ, καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς πεῖ λόγια, ποὺ λένε συνήθως οἱ ἄνδρες στὶς ὁμορφες γυναῖκες.

Ὅμως ἡ Λυδία, ἦταν κοπέλλα καὶ σὰν ὅλες τὶς ἄλλες, διψοῦσε γιὰ μιὰ τρυφερότητα ἀνθρώπινη, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε νὰ πᾶσει νὰ αἰσθάνεται γύρω της λατρεία καὶ σεβασμὸ, σὰν μιὰ ἁγία. Γι' αὐτὸ ἄκουσε τὴ φράση τοῦ Ἀρμάνδου μᾶλλον με λύπη.

Ὁ νέος τὴν κοίταζε καὶ διάβασε τόση μελαγχολία, τόση πλήξη, στὰ ὦρα, κατὰμαυρα μάτια της, ποὺ ἀσυναίσθητα ψιθύρισε.

—Μ' ἀκόμα περισσότερο λυκάμαι, ποὺ δὲν εἶμαι ἀδερφός σας.

—Ἀδερφός μάς; Γιατί;

—Γιατί δταν ἡ πλήξη θὰ σὰς βάραινε θάξερα νὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ σὰς διασκεδάσω. Ὅλα αὐτὰ, ποὺ σὰς λένε, ὅλα τὰ κοπιμμένα, κι' ὅλα τὰ λόγια τοῦ θαυμασμοῦ δὲν μποροῦν παρὰ νὰ σὰς κουράζουν. Καὶ εἶναι τόσα ὦρα πρᾶματα στὴ ζωὴ, ποὺ θάθελα νὰ σὰς δείξω.

—Ἀλήθεια.. Εἶναι μεγάλο δυστύχημα γιὰ μένα, ποὺ δὲν ἔχω ἀδερφὸ.

—Κάποτε θάχετε τὸν σύζυγό σας.

Ἡ Λυδία κατέβασε τὰ ματοβλέφαρά της καὶ τὰ πυκνὰ—μακρὰ ματοκλάδια της τρεμόσανε. Εἶχε γίνει κατακόκκινη.

Ὁ Ἀρμάνδος ἐξακολούθησε:

—Γιατί ὄχι; Τάχετε ὅλα! Νειάτα, πλοῦτη, μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ὅποιον

θέλετε... Μά σά νά κατάλαβε, πώς εί-
πε πολλά ξαφνικά σ'όλα... Μά τότε
ή Λυδία ξανασώκωσε τὰ μεγάλα έκφρα-
στικά της μάτια καί τόν κοίταζε μ'
ένα συγκρατημένο χαμόγελο:

—'Αλήθεια θά μονομαχήσετε αύριο!

—'Αληθέστατο..

—Καί ότι ονομάζετε τόν Βαρώνο
δολοφόνο;

—Ναί δεσποινίς... Καί καταδότης...
Πρόδωσε στούς Αύστριακούς έναν έ-
παναστάτη πατριώτη του, κι' έγινε
αίτία νά τουφεκίσουν ένα σωρό... Ξα-
φνικά ή κοπέλλα χλώμιασε...

—Λένε, πώς ό Βαρώνος είναι πολύ
κακός στο σπαθί... 'Εσείς κύριε;

—'Εγώ, χμ! Ποτέ δέν πήρα μαθήμα-
τα! Μά θά τὰ καταφέρω... 'Ο θεός
βοηθεί τούς τολμηρούς...

—'Η νέα δέν είπε τίποτε, αλλά μέ δυ-
σκολία έκρυβε τήν ταραχή της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΑΣ ΚΙ' ΕΝΑ ΜΙΣΟΣ

Τό άλλο πρωί ό 'Αρμάνδος τό
πέρασε στόν καλλίτερο
όπλοδιδάσκαλο του Παρι-
σιού, γιά νά μάθει ένα
καλό «κόλπο».

—'Αν καί δέν γυμναζότανε πολύ, είχε
θαυμάσιο χέρι, καί τό ψηλό μπόι του
τουδινε μιά ύπεροχη αξιοζήλευτη.

—'Αμα τέλειωσε μέ τόν όπλοδιδά-
σκαλο μπήκε σ' ένα άμάξι, καί έδωσε
τή διεύθυνση του γιατρού.

—'Η Λυδία τόν περίμενε.

—'Ολη νύχτα δέν είχε κοιμηθεί. 'Η
παρθενική της καρδιά, πού είχε μεί-
νει κλειστή ώς εκείνη τή στιγμή σάν
μπουμπούκι, άνοιξε ξαφνικά μόλις τήν
άγγιξε ή άγάπη, όπως όταν άγγιζει
τά λουλούδια ή πρώτη άχτίνα άνοι-
ξιάτικου ήλιου. Στήν καρδιά της,
όπως καί στα λουλούδια, έγινε τό
«θαύμα του 'Απριλιού»: «Άνοιξε καί
μοσχοβόλησε σέ μιά στιγμή, άπρόο-
πτα, ξαφνικά. 'Εφτασαν δυό ματιές,
πού ανταλλάξαν, ένα χαμόγελο, δυό
λόγια γιά νά δώσουν στα παρθενικά
δνειρα της Λυδίας μορφή, γιά νά τήν
κάνουν ν' άγαπήσει μ' όλη τή δύναμή
της τόν 'Αρμάνδο.

—'Όταν τόν αντίκρουσε, πού έμπαινε
στό σαλόνι δε σκέφτηκε νά κρύψει τήν
ταραχή της, όπως θάκανε κάθε άλλο
κορίτσι λιγότερο άθωο.

—'Εδειξε στόν 'Αρμάνδο, ότι αίσθα-
νόταν: Πόνο καί άγωνία...

—'Υποφέρετε γιά μένα; Εύχαρι-
στώ! Είπε ό νέος χλωμός από συγ-
κίνηση...

—'Ο 'Αρμάνδος τό κατάλαβε καί μιά
άφάνταστη χαρά τόν πλημμύρισε.
Δέν είπε όμως λέξη. Κατόρθωσε νά
συγκρατηθή. Τά μάτια του όμως, πού
έλαμπαν από χαρά συνάντησαν πολ-
λές φορές τὰ μάτια της Λυδίας, πού
τόν κρυφοκοίταζε μέ θαυμασμό.

Φεύγοντας ό γιατρός είπε στόν
'Αρμάνδο:

—Νέε μου, έκανες πολύ άσκημα
νά μήν έρθεις σπíti, πού σέ προσκάλε-
σα... τί διάβολο δέν θά σέ τρώγαμε.
Μετριοφροσύνη, ναί, μά όχι ως αυτό
τό σημείο. Περάστε αύριο πριν από
τήν μονομαχία σας! Θά σ'ας ξαναδω
μέ εύχαρίστηση...

—'Ο άρμάνδος ύποσχέθηκε μ' όλη του
τήν καρδιά, καί συλλογίστηκε, πώς ό
πατέρας της γυναίκας, πού είχε άρ-
χίσει νά λατρεύει ήταν ό καλλίτερος
άνθρωπος του κόσμου...

—Αυτή ή μονομαχία... Μά είναι
τρομερό!

—Μή φοβάστε. Σέ λίγες ώρες όλα
θάχουν τελειώσει. Καί θά πεθάνω μέ
τήν ύπέρτατη παρηγορία, πώς μέ προ-
σέξατε, ή θά ζήσω γιά νά σ'ας άφο-
σιωθώ. Γιά πάντα.

—Γιά πάντα... 'Οχι!

—Γιατί άμφιβάλλετε γιά μένα; Πώς
μπορείτε;

—Λένε πώς οί άντρες είναι άστα-
τοι.

—'Όσοι τόπαν, δέν σ'ας ήξεραν. Δέν
σ'ας είχαν δει!

—'Αλήθεια; Λέτε αλήθεια;

—Τότε εκείνος, σοβαρά, της είπε τὰ
ώραία, τὰ αιώνια λόγια:

—'Οτιδήποτε καί νά συμβεί, ή
ζωή καί ό θάνατος, γιά πάντα, ή
άγάπη μου θά κρατήσει όσο κι' ή
ζωή μου. Βασίλισσα της καρδιάς μου!
Μικρή μου άγαπημένη...

—'Αρμάνδε, του άπάντησε εκείνη
μέ φωνή σιγαλή, τρεμάμενη, πού έ-
μοιαζε μέ τόν ψίθυρο τών φύλλων
της λεύκας στο βραδυνό άεράκι. Θέ-
λεις ν' άρραβωνιαστούμε τώρα; Οί
περιστάσεις είναι τόσο δραματικές!

—'Ο νέος φίλησε μέ λατρεία τό
λεπτό χεράκι στο μέρος άκρι-
βώς, πού περνιέται ή βέρα, μέ τήν
κρυφή εύχή νά τήν περάσει μόνος του
μιά μέρα, στα κρινοδάχτυλά της.

—'Επειτα μέιναν σιωπηλοί από φόβο
μή δέν μπορέσουν νά κρατήσουν ως
τό τέλος τὰ δάκρυα.

Πέρασαν έτσι αρκετές στιγμές. 'Υ-
στερα ή Λυδία όδήγησε τό νέο στόν
πατέρα της, καί έφυγε. 'Ο γιατρός Ρε-
βάλ, δέχτηκε τόν 'Αρμάνδο στο γρα-
φείο του.

—Καλώς όρίσατε, τούπε έγκάρδια.

—Ωστε σήμερα είναι ή μεγάλη μέρα;

—Σήμερα. Ραντεβού στη Ζαβ κατά
τίς τρεις.

—Τότε πρέπει νά βιαστούμε! Είναι
τρεις παρά τέταρτο. Χτύπησε ένα
κουδούνι.

—Πέστε στην δεσποινίδα νά έρθει,
τήν χρειάζομαι, είπε στόν ύπηρέτη,
πού παρουσιάστηκε.

Κι' όταν ή Λυδία φάνηκε όχρη μέ τὰ
ματοβλεφαρα κατεβασμένα γιά νά μή
φανούνε τὰ μάτια της ύγρά, είπε:

—Είσατε ξαδέλφια! Μπορείτε νά φι-
ληθήτε! Εύχήσου στο νέο, πού σου
έσωσε τή ζωή καλή τύχη.

—Θά ξαναγυρίσεις άγαπημένη μου!

Είπε-του 'Αρμάνδου καθώς πλησίαζε
τό πρόσωπό της.

—Θά ξαναγυρίσω! άπάντησε ό νέος
άποφασιστικά, φιλώντας δειλά τό άλα-
βάστρινο μέτωπό της.

—Όταν τό άμάξι ξεκίνησε, ό γιατρός
έπιασε τό χέρι του 'Αρμάνδου:

—Γιατί ό σφυγμός σου είναι τόσο
γοργός παιδί μου; Φοβάσαι; Φυσικά
όχι. Τότε γιατί;

—Δέν ξέρω!

—Λες ψέματα. Τό ξέρεις όπως τό
ξέρω κι' έγώ. Πές μου τώρα: Είσαι
ίκανός νά ζήσεις μιά ήσυχη νοικοκυρί-
στική ζωή από δω καί μπρός; Νά
προσέξεις τό έπάγγελμα σου, νά είσαι
καλός σύζυγος καί καλός πατέρας;

—'Ο 'Αρμάνδος, βαθιά συγκινημένος
ζήτησε νά διαβάσει στο βλέμμα του
πατέρα της Λυδίας. Είδε ένα πατρικό
χαμόγελο πού καθρεφτιζόταν στο ά-
γαθό του βλέμμα καί μιά λέξη στα
χείλη του:

—Πατέρα...

—Μπορείς νά μέ λες πατέρα. 'Η
Λυδία είναι δική σου...

—'Ο 'Αρμάνδος δέν άπόρησε μέ τόν
τρόπο του γέρου σοφού... 'Η συνήθεια
του, νά πέρνει άποφάσεις άμέσως γιά
τά πιό σοβαρά πράγματα, ήτανε πα-
σίγνωστη.

—Πρόσεξε μονάχα νά βγεις ζωντα-
νός άπ' αυτή τήν ιστορία πού άνοιξε
τούπε ό Ρεβάλ.

—Θά βγω.

Καί πραγματικώς βγήκε! Ούτε μιά
γραντζουνιά.

Μά κι' ό Βαρώνος τήν γλύτωσε μέ
μιά έλαφρή πληγή στόν ώμο.

... ..
—'Όσο, ή Λόρα περίμενε άνυπό-
μονα τόν άδερφό της, πού ήταν σί-

γουρη πώς θά της άνήγγελε τήν νίκη
του, καί τόν θάνατο του 'Αρμάνδου.
Καί νά πού τόν είδε νά γυρίζει πίσω,
τίγρις πληγωμένη άπ' τὰ νύχια του
νέου λιονταριού.

—Όταν άκουσε όλα τὰ περιστατικά
ή κόμησα ψιθύρισε στα δόντια της.

—Αυτό τό άμορφο παληόπαιδο, εί-
ναι άληθινός άντρας.

Πήρε ιδιαιτέρως τόν κόμητα Βιντσίν-
σκα πού ήξερε καλά τὰ άθλα καί τήν
ζωή του 'Αρμάνδου, καί τόν έβαλε νά
της διηγηθεί, ότι ήξερε. 'Όσο άκουγε,
τόσο περισσότερα ήθελε νά μάθαινει.
Κι' όσο μάθαινε, τόσο τὰ μάτια της
λάμπαν περισσότερο μέ τό σατανικό φως
πού φοβόντουσαν τόσο όσοι τό είχαν
δει μιά φορά.

—Πρέπει νά τόν γνωρίσω, ψιθύρισε
ή κόμησα γιά μιά στιγμή, μέσα στα
σφιγμένα κατάλευκα δόντια της.

—'Αδύνατο, κόμησσα. Είναι πολύ
άπασχολημένος. Μην ξεχνάτε, πώς είναι
άρραβωνιασμένος μέ τήν άμορφη μι-
κρή Ρεβάλ. 'Ετσι τουλάχιστον ψιθυ-
ρίζεται έξω.

—'Αρραβωνιασμένος; 'Ο 'Αρμάνδος
Γωτιέ; 'Εχει γούστο νάναι κι' έρω-
τευμένος.

—Σηκώθηκε παλύ ταραγμένη,

Κόμητα είπε του Βιντσίνσκα, μπο-
ρείτε νά φύγετε. Δέν σ'ας κρατώ.

—'Αμα έμεινε μόνη. Έστειλε καί κά-
λεσε τόν άδερφό της.

—'Ο Βαρώνος άπόρησε: Ποτέ δέν τήν
είχε δει τόσο έκνευρισμένην, 'Εκοβε
βόλτες άπάνω κάτω στο σαλόνι σάν
λύκαινα μεσ' στο κλουβί.

—Πές μου Ζαλίχ, του είπε μόλις
τόν είδε. Αυτή ή μικρούλα ή Λυδία Ρε-
βάλ, είναι κι' αυτή κληρονόμος του
δουκά;

—Είναι. Μαζί μέ τόν πατέρα της!

—Αί λοιπόν θ' άρχίσουμε άπ' αυτή.

—Θά βάλεις μπρός τή μηχανή του
βρυκόλακα;

—'Οχι. Αυτόν δέν θά τόν μεταχει-
ριστώ άκόμη. Άλλο πράμα. 'Εγνοία
σου. Βασίσου σέ μένα.

—Μά πώς θά μπεις στο σπíti του
Ρεβάλ;

—Ξεχνάς, πώς μένει στην κλινική
του στο 'Οτέιγ, όπου νοσηλεύει βα-
θύπλουτους; Τελευταία πήγε ένας
Ούγγρος στρατηγός, μέ έναν άμορφο
Ιπποκόμο. Ένας μοιραίος Δόν Ζουάν γιά
ύπηρέτριες. 'Η ώραία Λούση, ή καμα-
ριέρα της μικρής Ρεβάλ, μπλέχτηκε
στα δίχτυα του καί είναι όργανό του.

—Λοιπόν;

—Αυτός ό Δόν Ζουάν είναι δικός
μου άνθρωπος. Θά έπιβάλει στην έρω-
μένη του νά κάνει ότι διατάξω.

—Καί τί θά διατάξεις;

—Θά δεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΙ' Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Ζούσε από χρόνια μέσα στα βάθη του δάσους το Ρενταϊνμπλά. Έλεγε τη μόιρα. Σκότωνε φείδια. Πήγαινε τα κεφάλια τους στην άστυνομία, και με τα λεπτά, που τούδιναν εκατό χρόνων. Κανέναν δεν ήξερε ούτε πούθε έρχόταν, ούτε το μεράκι, πού τον έτρωγε και πού τον έκανε ν' άναστενάξει όλη μέρα από τα κατάβαθα της καρδιάς του.

Αυτόν τον άνθρωπο πήγε να βρεί ή Λόρα την άλλη μέρα, ντυμένη άπλά, σαν τσιγκάνα. Γιατί ή κόμησα Μπύροφ ήταν κληρονομική βασίλισσα των τσιγγάνων. 'Ο γέρος σαν είχε το δαχτυλίδι της έξουσίας στο δάχτυλό της, έπεσε και την προσκύνει:

— 'Ας είναι εύλογημένος ό δρόμος, πού σ' έφερε άν είναι για να δώσεις επιτέλους χάρη στο γέρο Χαρού, της είπε.

— Ξέρεις πώς το στόμα σου είναι ένοχο. Ξέρεις ότι μάς πρόδωσες Χαρού. Και μόνο ή έξορία σου εξαγόρασε το θάνατό σου! Είπε σοβαρά ή Λόρα.

Γιατί ό Χαρού, ήταν άτσιγκανός της Ούγγαρίας, και κάποτε από φόβο πρόδωσε τα μυστικά των αρχηγών του. Τόν καταδίκασαν σ' έξορία, στην Γαλλία, μακριά άπ' τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Και τώρα ό γέρος ζούσε μ' ένα μόνο πόθο. Να τόν συγχωρέσουν και να ξαναγυρίσει στο τσαντήρι του.

— Τώρα, άπάντησέ μου σ' ότι σ' έρωτήσω: Ξέρεις φείδια φαρμακερά έσύ;

— Ξέρω ένα είδος όχιδας, πού κανέναν δεν της γλυτώνει. Σε είκοσι λεπτά το δαγκανά της στέλνει στον άλλο κόσμο, τόν πιά νερό άνθρωπο..

— Και είναι δύσκολο να βρούμε ένα τέτοιο φείδι;

— Διάταξε. Θά βρεθεί.

— 'Αν το βάλε κανείς σ' ένα κρεβάτι, θά καθήσει ήσυχος;

— Ναί. 'Αν το κρεβάτι είναι ζεστό.

— Χαρού. είπε σοβαρά ή Λόρα. Θέλω ένα τέτοιο φείδι. Άκουσες; Μού χρειάζεται. Άπ' αυτό εξαρτάται ό γυρισμός σου κοντά στους δικούς σου. Μά το φείδι θέλω να'ναι, το τρομερό.

— Μέσα στις μύριες όχιές του Ρονταϊνμπλά, θάβρούμε την πιο φαρμακερή.

— Πάμε Χαρού να βρούμε το φείδι και σαν μού το παραδώσεις, είσαι έλεύθερος να γυρίσεις στο τόπο μας Χρήματα για το ταξίδι θά σου δώσω έγώ..

'Ο Χαρού γονάτισε και φίλησε την άκρη του φορέματός της..

— Θάμαι πιο πιστός από το σκύλο, πού εύλύγιστος άπ' τόν κισσό κι' άπ' το σκουλήκι πού ταπεινός... Σ' εύχαριστώ βασίλισσά μου. Διάταξε, και στην φωτιά πέφτω..

Και τα δάκρυα της εύγνωμοσύνης του, έβρεχαν τα χέρια, πού τόν έλευθέρωναν.

— Για χατήρι σου βασίλισσά μου, της είπε όταν σηκώθηκε, θά καλέσω όλες τις όχιές του δάσους. Θά δείξω ένα θέαμα, πού δεν τόδες ποτέ σου! Και μπροστά σου θά διαλέξω την δχεντρα την πιο φαρμακερή.. Περίμενε!..

'Η Λόρα τόν είδε να έτοιμάζει τα σύνεργα του κυνηγιού: "Ένα καμάκι μικρό, διχαλωτό, από σκληρό ξύλο.. Μιά χαλκωματένια χύτρα κι' ένα μικρό πέτσινο σάκκο, πούχε τρύπες άνοιγμένες.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε ή Λόρα.

— Αυτό είναι το μυστικό μου.

Και μιλώντας στο σάκκο μουρμούρισε με μία φωνή μονότονη και σφυριχτή:

— 'Ελάτε κοπέλλες μου.

'Ελάτε! Σήμερα θά τραγουδήσετε για μένα το τραγούδι των έρώτων

Αύριο, θά σάς έλευθερώσω,

— Μά σε ποιόν μιλάς γέρο;

— Μιλάω στις συντρόφισσές μου. Μιλάω στις παρθένες, πού κρατάω φυλακισμένες σαν τόν κακό δράκοντα τις κόρες του. Μιλάω στις θυληκές όχιές, πού μεταχειρίζομαι για δόλωμα.

Πρώτη φορά βλέπεις κυρά, κυνήγι φειδιών;

— Ναί. Πρώτη,

— Άνέβα λοιπόν σ' αυτό το δέντρο και περίμενε.

'Ηταν ένα άπόγεμα χλιαρό, ζεστό γεμάτο ήλεκτρισμούς. Μαύρα σύννεφα ταξίδευαν από την Δύση στην Άνατολή, προμηνύοντας μπόρα.

'Ο Χαρού, έστησε το χάλκωμα σ' ένα τρίποδο σιδερένιο, κι' άπ' κάτω άναψε φωτιά. Άνοιξε το σάκκο τότε, κι' έρριξε μέσα έξη ζωντανές όχιές.

Στην αρχή τά έρπετα, εύχαριστημένα από την ζέστη, τραβιόνταν, κου-

λουριαζόνταν, σέρνονταν ήδονικά, μπλέκονταν όλα μαζί σ' ένα μάτσο. χωρίζονταν κουνιόνταν. Μά ή φωτιά δυνάμωνε σιγά-σιγά. Τότε τά έρπετα χωρίστηκαν και προσπάθησαν να σκαλώνουν στα χείλια της χύτρας. Δεν το κατάφεραν, και ξανάπεφταν μέσα, Σιγά σιγά, οι όχιές άρχισαν ν' άγριεύουν,

Στεκόνταν όρθιες στις ούρές τους, στριφογύριζαν, κι' άρχισαν να σφυρίζουν δαιμονισμένα.

Τά σφυρίγματα τους θ' άκούονταν σε μισό μίλι. Κι' ήταν ένα φριχτό θέαμα, αυτά τ' άποκρουστικά έρπετα πού προσπαθούσαν να ξεφύγουν άπ' το μαρτύριο της φωτιάς. Έδειχναν την άπελπισία τους, με άπερίγραπτη λύσσα. Πότε όρθια, τρομερά, άπειλητικά, με το στόμα τους όρθανοίχτο, πότε κουλουριασμένα, έξαγριωμένα, δαγκάνοντας τις ούρές τους, για να ξεφύγουν το μαρτύριο.

— Τι πρόκειται να συμβεί; ρώτησε ή Λόρα.

— Θάρθουν τ' άρσενικά. Αυτές οι όχιές σφυρίζουν όπως στις έποχές των έρώτων όταν καλούν τούς μνηστήρες.

Ξαφνικά στά γύρω ξερόφυλλα, άρχισαν να σειούνται, να ζωντανεύουν, και το άδεντρο μέρος, πού ήταν ή χύτρα, γέμισε από όχιές.

'Ο γέρος τότε άρχισε το κυνήγι... Με το διχαλωτό καμάκι κρατούσε τα φείδια άκίνητα, κι' έπειτα μ' ένα μεγάλο μαχαίρι τ' άποκεφάλιζε... Τά κεφάλια, πού σπάραζαν άκόμα, τά φύλαγε σ' ένα μεγάλο κουτί...

"Όλο και κοντοζύγωναν άπ' όλες τις μεριές του δάσους, οι όχιές άκόμα κι' άκόμα. "Ηρεμα ό γέρος έξακo λουθούσε τη σφαγή του. Θάχε σκοτώσει παραπάνω από εκατό.

Ξαφνικά έπαψε το φριχτό μακελιό: Το γυμνασμένο μάτι του σταμάτησε σε μία σμαραγδένια όχιά, πού σπάραζε και κίνη κατά άπ' το καμάκι του. Δεν την άποκεφάλισε αυτήν. Την σήκωσε στον άέρα και φώναξε στη Λόρα:

— Να το φείδι πού γυρεύαμε! Θά στο φέρω, βασίλισσα στο Παρίσι, μέσ' τόν κόρφο μου. Και γι' άντάλλαγμα θέ-

λω την έλευθερία.

— Κι' άν ό σκοπός πετύχει και... το πρόσωπο πεθάνει, θάχεις γέρο κι' εκατό ναπολεόνια.

— Θά πεθάνει! Κανέναν δέ γλύτωσε από δάγκωμα όχιας πούχει στο μέτωπο το σημάδι, πού ξέρω.

Μιά ξαφνική μπόρα, τούς άνάγκασε να καταφύγουν με τα σύνεργα του κυνηγιού, και με τα φείδια σε μία καλύβα. Έκεί ό γέρος ζήτησε να δεί το χέρι της Λόρας. Έσκυψε προσεχτικά πάνω στις γραμμές ώρα πολλή. Κι' έπειτα είπε:

— Θάσαι ή πιο μεγάλη βασίλισσα, πού βασίλεψε στις φυλές! Είσαι ή έλπίδα της ράτσας μας. 'Ο λυτρωτής μας από σέ θά γεννηθεί!

'Η φωνή του γέρου άντηχούσε, ύποβλητική και προφητική. 'Η Λόρα ρίγησε.

— 'Ο γάμος μου ήτανε γάμος λευκός! Ψιθύρισε. Είμαι παρθένα, Χαρού, σαν το χιόνι στις άπάτητες κορφές!... Μισώ τόν άντρα και τη βάνουσή του δύναμη!

— Σήμερα μισείς, αύριο δμως θ' άγαπήσεις!

— Ποτέ!.

— Σώπα! Βλέπω τόν πατέρα του παιδιού! Έχει το κεφάλι στα σύννεφα. Γιατί είναι μεγάλος. Είναι δυνατός... Σε μισεί Λόρα, κι' ίσως ποτέ δεν θά σ' αγαπήσει...

— Κι' γώ; Έγώ θά τόν αγαπώ;

— Άλλοίμονο. Ναί! Και έξ αίτίας του θά χαθείς! Κι' έξ αίτίας του οι φυλές θά σε χάσουν! Μοιραία θά είναι ή άγάπη σου.

'Η Λόρα έσκυψε το κεφάλι σαν και να την είχε κι' όλας χτυπήσει ή κακιά της Μοίρα κατακέφαλα. Έξω ή θύελα χαλούσε τόν κόσμο...

"Εμειναν πολύ ώρα έτσι, σιωπηλοί, ό προφήτης και ή βασίλισσα.

— Τέλος ή θύελα κόπασε. 'Η βροχή σταμάτησε.

— Πάμε! Είπε ή Λόρα.

Γύρισαν στο Παρίσι κι' οι δύο μαζί, ό γέρος μέσ' στο πολυτελέστατο άμάξι της Λόρας. Τό φείδι ναρκωμένο με χλωροφόρμιο, κοιμόταν στον κόρφο του γέρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI. ΣΕΙΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ.

Σ

τέφανε...φοβάμαι... 'Η καμαριέρα της Λυδίας, σφιγγόταν με πάθος στην άγκαλιά του αγαπημένου

της...

— Φοβάσαι; μά γιατί; ρώτησε εκείνος.

— Γιατί είναι τρομερό, αυτό, πού

μου λές να κάνω. Είναι τόσο καλή, ή δεσποινίς Λυδία! Πώς μπορώ να την σκοτώσω!

— Δεν θά την σκοτώσεις έσύ...τό φείδι θά την σκοτώσει.—

— Στέφανε...δέν μπορώ!

— Τότε μικρούλα μου αντίο. Το μέλλον μου εξαρτάται απ' αυτή την δουλειά. "Αν φοβάσαι, θά φροντίσω νάβρω καμιά άλλη.

"Η καμαριέρα έκρυψε τὸ κεφάλι στὰ χέρια. "Εμεινε λίγες στιγμές ακίνητη, καί όταν ξαναφάνέρωσε τὸ πρόσωπο τὰ μάτια της έλαμπαν με άγρια απόφαση.

— Θά κάνω, δι θέλεις, Στέφανε! "Ο, τι θέλεις!

— Μπράβο...τξερα πώς είσαι κορίτσι με καρδιά. Λοιπόν θά βάλεις τὸ φείδι στὸ κρεβάτι τῆς δεσποινίδος. "Ολοι θά νομίσουν, πώς ήταν κρυμμένο στὰ λουλούδια τοῦ άρραβωνιαστικού. Σύμφωνος άγάπη μου;

— Θά κάνω δι θέλεις! "Επανελάβε ή γυναίκα δαμασμένη.

Στὸν κήπο, έξω κρυμμένοι στίς φιλόξενες σκιές τῆς νύχτας, ή Λυδία καί ὁ "Αρμάνδος, ζοῦσαν τὸ μεγάλο, τὸ άπίστευτο παραμῦθι τῆς άγάπης. Τὸ αἰώνιο ρομάντισσὸ τῶν νέων καρδιῶν γραφόταν καί πάλι με λόγια τρυφερά, καί φλογερές ὑποσχέσεις, πού έκαναν τὰ χεῖλη νά λαχταροῦνε γιά φιλία.

— Μοῦ φαίνεται, πώς δέν ζοῦσα πρὶν, έλεγε σιγά ή κοπέλλα στὸν "Αρμάνδο. Μοῦ φαίνεται, πώς προχτές είδα γιά πρώτη φορά τὸν ήλιο, πώς γιά πρώτη φορά ένοιωσα τὴν ὁμορφιά τῶν λουλουδιῶν, τὴν ὁμορφιά τῶν άστρων, τὴν ὁμορφιά ὁλόκληρης τῆς πλάσης.

— Κι' έγώ, Λυδία, μοῦ φαίνεται πώς ξαναγεννήθηκα σέ μιάν άλλη ζωή. Καί λυπάμαι γιά ὅλα τὰ χρόνια πού δέν σέ γνώριζα.

Κι' έλεγαν, κι' έλεγαν λόγια άτέλειωτα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, άκούστηκε ἀπὸ πάνω ή φωνή τοῦ γιατροῦ, πού καλόβολος, άφινε τὴ μοναχοκόρη του νά χαρεῖ τις γλυκύτατες ὥρες τῆς άγάπης με τὴ συντροφιά τοῦ καλοῦ της:

— Αἱ παιδιά μου. "Ωσα δέν είναι; τί λέτε;

Οἱ δυὸ νέοι χωρίστηκαν με κόπο.

"Η Λυδία τράβηξε γιά τὴν κάμαρά της, κι' ὁ "Αρμάνδος στίς μύτες τῶν ποδιῶν του πρὶν νά φύγει, πλησίασε ν' άκούσει, τί θά έλεγε σάν θάβλεπε τὸ

τεράστιο μπουκέτο λουλουδιῶν, πού τῆς έφερε.

Ποῦ νά τξερε ή μικρούλα έρωτευμένη, πώς βιάδιζε πρὸς τὸ θάνατο!

Πρὸ μιᾶς ὥρας ή καμαριέρα της ή Λούση είχε κρύψει, στὰ σεντόνια της τὸ φαρμακερὸ φείδι!

"Ως τόσο ή Λυδία μπήκε στὸ δωμάτιο της, καί άρχισε άνύποπτη νά γδύνεται. τὰ λουλούδια τοῦ "Αρμάνδου τὴν συνεκίνησαν βαθειά. "Εσκυψε καί τὰ μύρισε καί έστειλε ἀπὸ τὸ άνοιχτὸ παράθυρο πρὸς τὴ διεύθυνση, πού νόμιζε πώς είχε φύγει ὁ άγαπημένος της ξνα κρυφὸ φιλι στὴ νύχτα.

"Επειτα έκανε μιᾶ γρήγορη προσευχή έσβυσε τὸ φῶς, κι' έπεσε στὸ κρεβάτι.

"Ο "Αρμάνδος, σάν είδε τὸ φῶς νά σβύνει, έτοιμάσθηκε νά φύγει, όταν ξαφνικά, μιᾶ φοβερὴ κραυγή, πού άκούστηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς άγαπημένης του, τοῦ πάγωσε τὸ αἷμα στίς φλέβες.

Γρήγορα άνοίξε τὴν πόρτα, πού εὐτυχῶς, δέν ήταν κλειδωμένη, καί τὸ θέαμα, πού είδε δέν τὸν καθυσόχασε διόλου. "Η Λυδία ήταν ὀρθή στὴ μέση τῆς κάμαρας καί με μιᾶ σύσπαση πόνου, πού παραμόρφωνε τ' ὠραῖο της πρόσωπο, έσφιγγε τὸ χέρι της ἀπὸ ὅπου έτρεχε αἷμα.

Στὰ πόδια της σερνόταν, με σμαραγδένιους φωσφορισμοὺς ξνα άπαῖσιο φείδι.

Σάν τρελλός, ὁ "Αρμάνδος, άρπαξε ξνα βαρὺ, μπρούτζινο τόξο καί μ' αὐτὸ έλυωσε τὸ κεφάλι τοῦ φειδίου.

Τὸ κλώτισσε κατ' ἀπ' τὸ κρεβάτι κι' ὕστερα σκύβοντας πάνω στὴν πληγή τῆς άγαπημένης του μαύλισε τὸ κακὸ αἷμα.

— Πεθαίνω, "Αρμάνδε, έλεγε ή δύστυχη κοπέλλιτσα. Πεθαίνω καί σ' άγαπῶ. Τότε ὁ "Αρμάνδος κατάλαβε, πώς ξνα μόνο μέσο νά σώσει τὴν άγαπημένη του. Νά κόψει τὸ δάκτυλο, πού τὸ μόλυνε τὸ φαρμάκι τοῦ φειδίου. Οὔτε μιᾶ στιγμή δέν δίστασε..

"Εβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸν σουγιᾶ του, ξνα κοφτερό, μπoέμικο, σουγιᾶ, καί άκουμπόντας τὸ καῦμένο τὸ δακτυλάκι πάνω στὸ τραπέζι, τξόψε μ' ξνα χτύπημα άκριβῶς στὴν δεύτερη φάλαγγα.

"Απ' τὸν πόνο ή Λυδία λιγοθύμισε.

"Ο "Αρμάνδος έδεσε σφιχτὰ τὸ χέρι γιά νά σταματήσει τὴν αἱμοραγία, καί σάν τελείωσε, ένοιώσε ὅλο τὸ αἷμα του νά κοχλακίζει πρὸς τὴν καρδιά του καί σάν χαμένος, κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ κουδοῦνι, σάν γιά νά ζητήσει βοήθεια, κι' έπειτα κόλλησε στὸ πάτωμα λιπόθυμος.

Δυὸ μέρες ὕστερα, ὁ γιατρός Ρεβάλ, εκάλεσε τὸν "Αρμάνδο στὸ γραφεῖο του.

— Παιδί μου, τοῦ είπε, έχω νά σοῦ μιλήσω σοβαρά... Πολὺ σοβαρά... "Απὸ προχτὲς ήθελα νά τὸ κάνω, μᾶ ήθελα πρῶτα νά βεβαιωθῶ, αν είναι βάσιμες οἱ ὑποψίες μου. Τώρα πιά πού ή Λυδία είναι ἐκτὸς κινδύνου, μπορῶ νά σοῦ τὸ πῶ: Κάποιος άρρωστός μου, πού με άγαπάει καί με σέβεται γιά τὸν έσωσα ἀπὸ βέβαιο θάνατο, ήλθε νά μοῦ πεί, πώς φαντάζεται, δι τὸ Οὐγ' 'αρέζος στρατηγός ὁπωσδήποτε δέν είναι πολὺ άμέτοχος στὴν ιστορία τοῦ φειδίου. Τὸν άκουσε ξνα βράδυ νά κουβεντιάζει με τὸν ὑπνρέτη του στὴν κάμαρά του... Τοποθετοῦσαν τις θερμάστρες εκείνη τὴν ήμέρα, κι' ὁ σωλήνας έφερνε στὴν κάμαρα, πού βρισκόταν ὁ άρρωστός, πού σοῦλεγα, ὅλα τὰ λόγια πού έλεγαν μεταξύ τους...

— Καί τί έλεγαν;

— "Ο άρρωστός μου ὑποστηρίζει, δι τὸ ὑπνρέτης έλεγε: "Απὸ τὸ δάγκωμα αὐτὸ, κανέναν δέν γλυτώνει... Μπορεῖτε νά εἰσθε ήσυχος... "Ολα είναι κανονισμένα.

— Αὐτὸν τὸν στρατηγὸ, πρέπει νά τὸν πιάσουμε!

— Δυστυχῶς είναι πολὺ άργά. Μετὰ ήν φυγή τοῦ ὑπνρέτη του, έφυγε κι' αὐτὸς γιά τὴν Οὐγγαρία. Τώρα θάχει φτάσει καί πέρα.

— Μᾶ γιάτί; Γιά πιδό λόγο νά θέλουν νά σκοτώσουν τὴ Λυδία; Αὐτὸν τὸν άγγελο;

— Αὐτὸ δέν είχα καταλάβει καί γώ τώρα ὅμως ξέρω... "Οπως ξέρω καί ποιὸς κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν Οὐγγρο στρατηγὸ...

— Πέστε! Μιλήστε!

— "Απευθύνθηκε στὴν Οὐγγρική πρεσβεία. "Ο στρατηγός είναι γενικός έπιστάτης τῶν κτημάτων τῆς κόμησας Λόρας ντε Μπούρνοφ..

— Τῆς αδελφῆς τοῦ Βαρώνου Ζαλίχ. Καταλαβαίνω. "Α. τὰ κτήνη.

— Καί γιάτί νομίζεις χτύπησαν τὴν κόρη μας;

— Γιά νά εκδικηθοῦν τὸ μαθημάκι, πού ὅδωσα τοῦ Βαρώνου. Σίγουρα!

— Μὴν εἰσαι τόσο παιδί "Αρμάνδε. "Οχι. Χτύπησαν τὴ Λυδία γιάτί είναι ὅπως κι' έσύ, ὅπως κι' έγώ, πληρονόμος τοῦ δουκός.

"Ο "Αρμάνδος γλώμισσε.

— Κατὰ τὴν γνώμη σας κινδυνεύει ακόμα ή Λυδία;

— "Οχι μόνον ή Λυδία. "Ολοι. "Ολοι οἱ κληρονόμοι.

Κεῖνη τὴ στιγμή χτύπησε ή πόρτα καί μέσ' τὸ γραφεῖο μπήκε ή Λυδία,

κρατῶντας μιᾶ έφημερίδα: "Ηταν πειλιδὴ. Φαινόταν ταραγμένη.

— Πατέρα, είπε ὕστερα ἀπὸ μιᾶ τρυφερὴ ματιά στὸν "Αρμάνδο, συμβαίνει κάτι τὸ τρομερὸ! "Ο φίλος μας ὁ κύριος Λανοέλ, εκείνος ὁ συμπαθέστατος άνθρωπος, πού φαινόταν άκακος σάν μικρὸ παιδί...

— Αἱ, τί έπαθε;

— Σκότωσε τὴν γυναίκα του καί τὸ φίλο του "Ιππόλυτο με δυὸ πιστολιές!

"Ο "Αρμάνδος τῆς άρπαξε τὴν έφημερίδα ἀπὸ τὰ χέρια;

— Πραγματικά έτσι είναι. "Εδῶ λένε ὅλη τὴν ιστορία, φώναξε καί έρριξε λίγες βιαστικές ματιές. Κάποιος ψαρᾶς πέρασε καί τοῦ σκούνησε τὴ βάρκα, "Ο Λανοέλ τὸν έβρισε. Καί ὁ ψαρᾶς τοῦ είπε; Δέν κοιτᾶς τις πομπές σου γέρο... καί μιᾶ λέξη, πού δέν μπορῶ νά τὴν πῶ. Κι' ὅπως, ὁ Λανοέλ επέμενε νά τοῦ πεί τί έσημαιναν τὰ λόγια του, ὁ ψαρᾶς τοῦ είπε: Τώρα, πού είδα τὰ μοῦτρα σου, καταλαβαίνω τὴ γυναίκα σου.

"Ο Λανοέλ πήδησε έξω ἀπὸ τὴ βάρκα του, άγόρασε ξνα περιστροφό, γύρισε σπῆτι του. Δέκα χρόνια τώρα, δέν γύρισε καμιά φορά, πρὶν ἀπὸ τὴ μισή. Τους έπιασε έπ' αὐτοφόρο, τοὺς σκότωσε καί τοὺς δυὸ.

— Θεέ μου, τί άσχημὴ ιστορία. Είπε ή Λυδία.

— Καί ὡς τόσο οἱ κληρονόμοι λιγοστεύουν. Λιγοστεύουν.

— "Ηταν κι' ὁ "Ιππόλυτος κληρονόμος;

— Ναι. Μακρυνὸς εξαδελφος.

— "Ωστε ή γνώμη σου πατέρα;

— Πώς ὁ ψαρᾶς, πού τάβαλε με τὸν Λανοέλ καί τ' άνοιξε τὰ μάτια, ήταν πληρωμένος.

— Καί γώ αὐτὸ νομίζω!.. Καί τώρα;

— Καί τώρα παιδί μου. "Ο Θεός ἄς βάλει τὸ χέρι του.

Δέν έβαλε ὁ θεός τὸ χέρι του, τξβαλε ὁ διάβολος.

Τὸ πρᾶγμα συνέβηκε ἀπλᾶ. Καί διέκρινε κανείς τὴν διαβολικὴ μαεστρία αὐτῆς τῆς γυναίκας, πού δέν άφηνε κανένα ίχνος στὰ έγκλήματά της. Οὔτε καν θέση γιά μιᾶ ὑποψία.

Μᾶ ἄς προσπαθήσουμε νά εκθέσουμε τὰ γεγονόνα ἀπλᾶ καί με τὴ σειρά, ὅπως έγιναν.

"Ο γιατρός Ρεβάλ, λόγω τῆς μεγάλης του έπιστημονικῆς αξίας, ήταν περιζήτητος στίς κλινικές καί στὰ νοσοκομεία. Καί ἄμα μιᾶ άρρώστια ά-

φνηε κάποια ύποψια, πάντα προσέτρεχαν στα φώτα του.

Τελευταία σ' ένα από τα μεγάλα νοσοκομεία του Παρισιού, ένας άρρωστος είχε άνθρωπα. Ο άνθρωπος είχε τρομερή άρρώστια, που κεραυνόβολει κυριολεκτικώς τα θύματά της. Άρκει μία μυϊγα μολυσμένη με το μικρόβιο του άνθρακος να τοιμπίσει έναν για να πεθάνει μέσα σε λίγες ώρες, χωρίς να μπορεί κανένα γιατρικό ανθρώπινο να τον σώσει.

Έκαναν συμβούλιο για τον άρρωστο εκείνο και όλοι απέφθηκαν, πως ήταν μία καθαρή περίπτωση άνθρακος. Ένας νέος Σκώτος γιατρός, που είχε προσληφθεί τελευταία, είχε αντίρρηση. Έκανε μάλιστα και μία σύντομη μελέτη—υπόμνημα, όπου έξηγοσε τα επιστημονικά λάθη και την κακή διάγνωση των συναδέλφων του.

Τό ζήτημα έκανε κρότο και τόφεραν τελικά στην διαίτησία του γιατρού Ρεβάλ, τον μόνο έπιστήμονα, που παραδέχτηκε ό νεαρός Σκώτος.

Ός πού να γίνουν όλ' αυτά, ό άρρωστος είχε πεθάνει. Άπεφασίσθη να του κάνουν νεκροψία.

Στό μεγάλο αμφιθέατρο είχαν μαζευτεί όι κορυφές της έπιστήμης, γιατί τό ζήτημα ένδιάφερε όλους. Ο άνθραξ ήταν τό ζήτημα της ήμέρας.

— Ένας βοσκός σφάζοντας ζωό, πού ψόφησε από άνθρακα, έστω και λίγο άν κόψει τό χέρι του, είναι χαμένος! Έλεγε κάποιος γιατρός σ' έναν άλλον.

— Τό ξέρω αγαπητέ μου! Μά άκόμα πιδ τρομερό είναι τό κόψιμο ένός γιατρού, πού θάκανε την αύτοψία σώματος, πού έπασχε από αύτην την διαβολοαρρώστια.

— Τό ξέρω! Πόσοι και πόσοι γιατροί δέν πέθαναν από άνατομικά τοιμπήματα...

— Αυτά είναι. τά τυχερά του έπαυγέλματος.

Ο Ρεβάλ, τά ήξερε όλ' αυτά, και φυσικά πήρε τις άναγκαίες προφυλάξεις. Μά όταν άθήσε σε μία πολυθρόνα για να κοιτάξει στό μικροσκόπιο, έβαλε μία φωνή.

— Τί πάθατε;

Αυτός ό αληάνθρωπος ό έπιπλοποιός, κάτι άφησε στό θάσμα της πολυθρόνας. Κάτι, πού με τοίμπησε! Κανέναν δέν έδωσα μεγαλυτέρα προσοχή στό γεγονός.

Ο Σκώτος γιατρός, μόνον έσκυψε στην πολυθρόνα, έπιασε την καρφίτσα με μία τοιμπίδα, πού κρατούσε και την πέταξε.

— Καθήστε γιατρέ μου! Δέν έχετε πιά φόβο να τοιμπηθήτε.

Ο γιατρός Ρεβάλ, αισθανόταν ώστόσο ένα δυνατό τσούξιμο λιγάκι άδικαιολόγητο για τό τοίμπημα μιάς καρφίτσας. Μά φυσικά τόβρισκε γελοίο να μιλήσει γι' αυτό. Η νεκροψία δικαίωσε τους άλλους γιατρούς, γιατί άποδείχτηκε, πως έπρόκειτο πραγματικά για άνθρακα.

— Δέν μου λέτε, σάς παρακαλώ, ρώτησε ό Ρεβάλ, πού ξεφύτρωσε αύτό τό Σκωτσέζικο φρούτο, πού θέλησε να τά βάλει με τους καλλίτερους της έπιστήμης μας;

— Ήρθε τυστημένος άπ' τον βαρώνο Ζαλίχ, πού όπως έξέρετε είναι πολύ φίλος του εύεργέτη του νοσοκομείου μας, και κάνει, ότι θέλει δώ μέσα.

Ο γέρος γιατρός έφυγε μουνιμυρίζοντας. Έπρεπε να τρέξει στον φονταινεμπλά όπου είχε μία σοβαρή έγχειρηση να κάνει. Έφτασε άρκετά άρρωστος, μά δέν ήταν άνθρωπος να σκοτίζεται για τέτοια. Παρ' όλους τους πόνους του, έκανε την έγχείριση. Μά σάν έβγαλε την άσπρη μπλούζα του, έπεσε βογγώντας σε μία πολυθρόνα.

— Δέν αισθάνομαι καλά, είπε στούς συναδέλφους του. πού τρέξανε.

Τόν έγδυσαν. Τό μέρος πού τοιμπήθηκε, ήταν μία ματωμένη πληγή...

— Περιεργο! Άνθραξ! είπε ό γιατρός, πού τον έξέτασε σκεπτικός...

Ο Ρεβάλ άκούσε αύτό, πού σήμαινε την καταδίκη του, με μεγάλη ψυχραιμία...

— Γρήγορα σπίτι, για να προφτάσω να μιλήσω του Άρμάνδου! είπε μονάχα.

Τόν μετέφεραν σχεδόν άναίσθητο με άμάξι. Άλλά τά παιδιά έλειπαν... τά είχε καλέσει ό Λανοέλ, να πάνε για ψάρεμμα στό ποτάμι. Έπειτα θά έτρωγαν στό ρεστωράν θά πήγαιναν στό θέατρο και θά γύριζαν περασμένα μεσάνυχτα.

— Ο γιατρός... Η καρφίτσα. Ο Βαρώνος Ζαλίχ. Μά τό πήτε του Άρμάνδου.

Η Λυδία μου. Τά παιδιά. Κινδυνεύουν... τά παιδιά μου.

Αυτά ήταν τά τελευταία λόγια του δύστυχου Ρεβάλ. Όταν τά «παιδιά του» γύρισαν τό βράδυ, τον βρήκαν πεθαμένο.

Όσο για τά τελευταία του λόγια ό γιατρός ό φίλοι του, πού τον παραστάθηκαν ως την τελευταία στιγμή τά πήραν για παραληρήματα και τά-

κρυψαν άπ' τον Άρμάνδο.

Φαντασθήτε τον δόνο και την λύτη των δυστυχισμένων νέων.

— Αγαπημένο μου, μόνο έσένα έχω πιά στον κόσμο, έλεγε ή Λυδία στον Άρμάνδο πνιγμένη στα δάκρυα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII. ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ.

Έράσαν δυό μήνες. Ός τόσο ό Άρμάνδος και ή Λυδία δέν είχαν άκόμα παντρευτεί. Δέν ήθελαν να γιορτάσουν τους γάμους τους μέσα στό πένθος. Έπειδή ή Λυδία ήταν άνήλικη, ό Λανοέλ άνάλαβε την κηδεμονία της. Μάλιστα πήγε κι έγκαταστάθηκε στό σπίτι της, για ναχει κάποιον κοντά της ή μικρούλα, και να μην είναι έντελώς μόνη.

Ός τόσο, ένας άκόμη άπροσδόκητος θάνατος, λιγόστεψε τους κληρονόμους κατά έναν. Ο Λεόν, ό έξάδερφος του Άρμάνδου, ό άμέριμνος και συμπαθητικός μπόεμ, πέθανε ξαφνικά ξνα βράδυ μέσα σε τρομερούς πόνους.

Ο Άρμάνδος άναστάτωσε την άστυνομία, άπαίτησε νεκροψία. Χάλασε τον κόσμο. Μά ή νεκροψία δέν απέδειξε τίποτα άλλο, παρά πως ό Λεόν, πέθανε γιατί έφαγε δηλητηριασμένα μανιτάρια. Με τέτοια δεδομένα ή άστυνομία άρνήθηκε να ν' άναλάβει την ύπόθεση, και μόνο ό Άρμάνδος κι ό Λανοέλ έξακολουθούσαν να χουν την βεβαιότητα, πως ό θάνατος του δυστυχισμένου μπόεμ όφειλόταν στην κόμησα.

Ο δύστυχος ό Λανοέλ, έκανε ότι μπορούσε για να διασκεδάσει τις δυό νέες... Η πιδ συνηθισμένη τους διασκέδαση, ήταν τό ψάρεμμα πάνω στό Σηκουάνα. Δυό-τρεις φορές την έβδομάδα, πήγαιναν και περνούσαν ά-έλάχιστα πρωίνα. Γιατί παρ' όλα τά δυσάρεστα, ή ζωή έχει τις όμορφιές της και τά νειάτα είναι μιά διψα για ζωή, για εύτυχία. Μέσα στό βαθύ της πένθος ή Λυδία, δέν μπορούσε να μη σκέπτεται και την μεγάλη, την πρωτόγνωρη χαρά, πού της έδινε ή αγάπη της. Και μεσ' άπ' τά δάκρυα της χαμογελούσε του Άρμάνδου, κι αύτό τό χαμόγελο ήταν σάν ύπόσχεση μιάς μελλοντικής εύτυχίας.

Ο Λανοέλ δέν ένέκρινε αυτούς τους τόσο μακρινούς άρραβώνες.

— Δέν μπορώ να καταλάβω! Έλεγε. Αγαπίώσατε; ναί! Έχετε τ' άπαιτούμενα χρήματα να ζήσετε; Και με τό παραπάνω μάλιστα με την κληρονομία του δύστυχου γιατρού. Άρνούν.

Μά ό νέος σώπαινε, γιατί τό μέλλον παρουσιαζόταν μπροστά του σκοτεινό, γεμάτο κρυφές άπειλές. Έσφιγγε μόνο την Λυδία στην άγκαλιά του, σάν για να την προστατέψει από άγνωστους κινδύνους, πού τριγυρίζανε άόρατοι και φοβεροί.

Ται οι γονείς να δώσουν την συγκατάθεσή τους; Όχι βέβαια. Λοιπόν δέν καταλαβαίνω γιατί δέν παντρεύσατε, να ήσυχάσω και γώ και ν' πώ τό «νυν άπολύεις τον δούλον σου».

— Μά θεϊς έλεγε ή Λυδία, δέν μούρχειται να παντρευτώ άφού δέν έκλεισε άκόμη χρόνος άπ' τον άνεξήγητο θάνατο του πατέρα μου. Μην έπιμένεις.

Κι ό καλοκάγαθος Λανοέλ δέν έπέμενε, μά από μέσα του τάχε με τον Άρμάνδο, πού δέν κατάφερνε να κάνει την μικρή ν' άποφασίσει. Οι νέοι του καιρού μας δέν άρίζουν δυό δεκάρες, τι να πεις!

Όσο για τον Άρμάνδο, μ' όλο πού τόθελε πολύ να κάνει γυναίκα του την Λυδία όσο τό δυνατόν πιδ γρήγορα δέν επέμενε γιατί, λεπτό παιδί καθώς ήταν, δέν ήθελε να την βιάζει σε τίποτε.

Περίμενε να του πεί έκείνη.

Αυτή ή έποχή των άρραβώνων δέν ήταν ώστόσο άσχημη. Οι μεγάλοι περιπατούν στό ποτάμι, τό ψάρεμα στό βαρκάκι του Λανοέλ, όπου όι δυό νέοι καθόνταν κοντά-κοντά, ένω ό γέρος δολότελα άποροφημένος από την πετιονιά του, ξεχνώντας έντελώς την παρουσία τους, όπως οι άρραβωνιασμένοι ξεχνούσαν την δική του.

Γκρίνιαζε κάπου-κάπου με την άτζαμοσύνη τους, κι έλεγε, πως μία γάτα θάξερε να κρατήσει καλλίτερα τό καλαμύδι από δυό έρωτευμένους.

Και οι νέοι γελοούσαν, έδωσαν τό λόγο τους να προσέχουν άλλη φορά, αλλά πού. Πάλι ξεχνιόνταν μέσα σ' όνειρο της αγάπης τους. Και τά ψάρια έμεναν στό νερό, και ή κλωστή έβγαινε κάθε λίγο με φαγωμένο τό δόλωμα.

— Θά πάμε αύριο στό ψάρεμμα, θεϊς Λανοέλ;

— Θά πάμε παιδιά μου. Θά πάμε! Αποψε πέρασα από την βάρκα, και της έβαλα την νέα της σημαία, πού της έραψε ή Λυδία. Θά δήτε παιδιά μου τι ωραία, πού θά περάσουμε.

— Αί παιδιά μου! Τοιμπάει!

— Αλήθεια θεϊς; Για να δώ!

Η Λυδία έσκυψε πάνω στό διάφανο νερό, με παιδική χαρά, κι ήταν τόσο

ὁμορφη μέσα στο ἑλαφρὸ φορεματάκι της, ποὺ ὁ Ἀρμάνδος δὲν χόρταινε νὰ τὴν κοιτάζει. Πρῶτη μέρα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της ἦταν τόσο ἀμέριμνη καὶ τόσο χαρούμενη. Ὁ Σηκουάνας κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο ἦταν, σὰν ἕνα φεῖδι γαλάζιο κι' ἀσημένιο. Ὁ-ρισμένως ἡ ζωὴ ἦταν ὁμορφη.

Ἐνα μεγάλο ψάρι σπάραζε σὲ λίγο στὸ βάθος τῆς βάρκας.

— Ἐμ! Ξέρω καὶ διαλέω τὰ μέρη, ἔλεγε ὁ Λανοέλ. Ἐδῶ κοντὰ εἶναι μιὰ ὑπονόμος, ποὺ μόνο γὼ τὴν ξέρω. Καὶ τὰ ψάρια, τοὺς ἀρέσει νὰ τριγυρνᾶνε κοντὰ στίς ὑπονόμους...

Μὰ ὁ γέρος μιλοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Οἱ νέοι οὔτε κἀν τὸν πρόσεχαν. τὸ καιάλοβε κούνησε τὸ κεφάλι του, κι' ἔκανε, πῶς ἀφωσιώθηκε ἡ πε-τονιά του.

Μόλις ἡ Λυδία βεβαιώθηκε, πῶς δὲν τοὺς κοίταζε, ἔγυρε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀρμάνδου, κι' αὐτὸς ἀναποδογυρίζον-τας τὸ γλυκὸ κεφαλάκι μὲ τίς τρελλές μποῦκλες στὰ χέρια του, τὴν φίλησε παράφορα στὸ στόμα.

Ἐνα ξαφνικὸ γέλιο τοὺς ἔκανε νὰ γυρίσουν: ὁ Λανοέλ τοὺς εἶχε δεῖ, καὶ γελοῦσε.

— Νῆταν ἄλλη ἐπερίσταση, παιδιά

μου, δὲν θὰ σὰς ἔλεγα τίποτα! Θάκανα, πῶς δὲν εἶδα. Μὰ τώρα δὲν μπο-ρῶ! Θὰ τὸ πῶ! Ἀφοῦ ἀ-γαπιέστε τόσο πολὺ, γιατί ἐ-πιμένετε ν' ἀ-ναβάλετε τοὺς γάμους σας; Αἱ μικροῦλα ἐσύ. Τί λές;

Ἡ Λυδία, ἔ-σκυψε τὸ κεφά-λι, καὶ κρύφτη-κε στὴν ἀγκα-λιά τοῦ Ἀρ-μάνδου.

— Θεῖε μου, εἶπε ὁ νέος σο-

βαρά, σὰς παρακαλῶ, ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Ποτέ μου δὲν εἶδα δυὸ ἐρωτευμένους, ποὺ νὰ τοὺς παρακαλοῦν νὰ τοὺς παντρεύουν καὶ νὰ μὴ θέλουν! Καὶ τώρα ἐλεύθερα. Εἶμαι θεοστέρρβος καὶ θεόκουφος.

— Ἀρμάνδε, ποὺ θὰ μᾶμε ὄταν... ὅταν παντρευτοῦμε;

— Μὰ στὴν Ἰταλία, ἀγάπη μου! Σὲ

μιὰ χώρα, ποὺ νᾶναι πλημυ-ρισμένη ἀπὸ ἡ-λιο, ἀπὸ τρα-γούδια!

— Δὲν τάχω ἀνάγκη δλ' αὐ-τὰ ἀγαπημένε μου. Ἀρκεῖ νὰ σὲ βλέπω. Ἀρ-κεῖ ἵνα βλέπω τὰ μάτια σου. Κι' εἶμαι στοὺς οὐρανούς.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ μιὰ μεγά-λη βάρκα μὲ πέντ' ἕξη ἀτ-σίγγανους, ποὺ κρατοῦσαν κα-μάκια πλησία-σε τὴ δικιά τους.

Φαινόταν νὰ περιμένουν κά-τι. Κι' αὐτὸ τὸ κάτι, συνέβηκε ὅστερ' ἀπὸ λί-γα λεπτά.

Ὁ πάτος τῆς βάρκας τοῦ Λανοέλ πριονισμένος ἀπὸ τὸ βράδυ ἀπὸ κά-ποιο κακοῦργο χέρι, ἔφυγε, καὶ βρέ-θηκαν στὴ θάλασσα κι' οἱ τρεῖς. Ὁ Ἀρμάνδος, ἡ Λυδία, κι' ὁ γέρος Λανοέλ. Σὲ λίγο ὁ Ἀρμάνδος φάνηκε στὴν ἐπιφάνεια. Κρατοῦσε στὰ χέρια τὴν Λυδία.

— Ψυχραιμὰ παιδιά μου! εἶπε ὁ Λανοέλ, ποὺ κολυμποῦσε λίγο πιὸ

μακρυνά. Νά! Μας έρχεται βοήθεια! Κι' έδειξε τη βάρκα με τούς άτολγανους.

Ώραία βοήθεια!

Με γάντζους οι άνθρωποι αυτοί άρπαξαν και τούς τρείς ναυαγούς, και τούς βύθισαν στο νερό. Με μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια ο 'Αρμάνδος, σκίζοντας τό φόρεμά του ξέφυγε παρασύροντας τη Λυδία.

Έξαιρετος κολυμβητής, ο Λανοέλ, έκανε μακροβούτια σαν δελφίνι. Μά μόλις έβγαιναν στην επιφάνεια, οι άνθρωποι με τούς γάντζους περίμεναν, και δέν χρειαζόνταν μεγάλη φιλοσοφία για νά καταλάβουν τούς σκοπούς τους.

Για μιά στιγμή ο Λανοέλ κι' ο

ΚΑΦΑΛΑΙΟ VIII. ΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΟΧΕΤΟΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ ΚΑΠΟΤΕ

Ηταν δύο ή ώρα, νύχτα, όταν δυο άνθρωποι πλησίασαν στο Σηκουάνα, κοντά στο μέρος, που είχε γίνει τό ναυάγιο δυο μέρες πρωτιότερα. 'Ο τριπλός πνιγμός του Λανοέλ και των δυο νέων είχε κάνει μεγάλο πάταγο στο Παρίσι, κι' όλη μέρα αδιάφοροι περιεργοί στάθμευαν στο μέρος εκείνο και σχολίαζαν τόν πνιγμό. Έκείνη την προχωρημένη ώρα όμως, τό μέρος ήταν έρημο κι' οι δυο άνθρωποι δέν συνάντησαν κανένα. Ήταν δυο μυστικοί, τὰ καλλίτερα λαγωνικά της Παρισινής άστυνομίας εκείνου του καιρού.

— Έδω είναι; ρώτησε ο ένας, που τόν έλεγαν Ραβελέ.

— Έδω άκριβώς! άπάντησε ο άλλος, ο Πασπαρτού.

Γδύθηκε, κι' έπεσε στο νερό. Έκανε ένα μακροβούτι, και βγήκε στην επιφάνεια.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Ραβελέ.

— Είναι ένας όχετός δώ πέρα. Ένα πλατύ άνοιγμα. Ένα-ένάμιση μέτρο κάτω άπ' την επιφάνεια του νερού.

Ο Ραβελέ, σκέφθηκε λίγη ώρα:

— Μοῦ φαίνεται, πως βόλκαμε την λύση του μυστηρίου... Οι δύτες, έψαχναν στον πάτο, για νά βρουν τὰ πτώματα και δέν θά είδαν τό άνοιγμα του όχετού.

— Ή και άν τό είδαν, δέν τό πρόσεξαν.

— Λοιπόν, Πασπαρτού, πρέπει νά ξαναβουτήξεις. Θά μπεις στον όχετό, που είναι κατακάθαρος τώρα, μιά και δέν τούς μεταχειρίζονται πιά αυτούς,

'Αρμάνδος βγήκαν κοντά-κοντά και πριν τούς πιάσουν οι σιδερένιοι γάντζοι αντάλλαξαν μερικά λόγια. Ξαφνικά ο νέος σαν άποκαμωμένος, βυθίστηκε για τελευταία φορά, παρασύροντας την Λυδία. Ο Λανοέλ πήρε μιά βαθειά αναπνοή—την τελευταία—και βούλιαξε και κείνος.

Σκυμμένοι πάνω στο θολό ποτάμι, οι άτολγανοί περίμεναν του κάκου.

Τὰ θύματά τους δέν ξαναβγήκαν στην επιφάνεια. Περίμεναν ένα τέταρτο, μισή ώρα, τίποτα! Τότε έψαξαν νάβρουν τὰ πτώματα των πνιγμένων. Άφαντα και τὰ πτώματα.

Πέρασε τό μεσιμέρι, σουρούπουσε και, τέλος, αποφάσισαν νά φύγουν.

και θά μοῦ πεις τί ανακάλυψες.

— Τι θέλεις ν' ανακαλύψω σ' ένα κυκεώνα μεμῆτον νερό;

— Βούτα σύ, και μη σέ μέλει..

Πέρασαν πέντε λεπτά, και ο άστυνομικός δέν ξαναφάνηκε. Πέρασαν δέκα, ένα τέταρτο, τίποτα... Ο Ραβελέ, γδύθηκε και βούτηξε κι' αυτός.

Τότε ένας άνθρωπος, που τούς παραμόνευε σαν σκιά, βγήκε άπ' την κρυψώνα του, και πλησίασε τὰ ρούχα των άστυνομικών.

Ήταν ο Βαρμόνος Ζαλίχ.

Από τις τόσες σχέσεις, που είχε παντού, είχε κατορθώσει νά μάθει, πως ή άστυνομία θά έκανε εκείνο, τό βράδυ, την τελευταία άπόπειρα νά ξαναβρεί τὰ πτώματα. Και κρύφτηκε για νά μάθει τό αποτέλεσμα.

Περίμενε κι' αυτός ένα τέταρτο, μισή, μιά ώρα.

Κανέννας άπό τούς δύο άστυνομικούς δέν ξαναφάνηκε.

Τούς ρούφηξε κι' αυτούς τό ποτάμι; ψιθύρισε σκεπτικός ο Ζαλίχ.

Και χωρίς νά περιμένει άλλο, έφυγε με σουφρωμένα τὰ φρύδια.

Ο Ζαλίχ, που σίγουρα έφυγε με την πεποίθηση πως οι δυο άστυνομικοί πνιγχαν μέσα τό ποτάμι, θά δοκίμαζε μιά πολύ δυνατή έκπληξη, άν έβλεπε τόν έναν άπ' αυτούς νά μπαίνει στο γραφείο του διεθυντού της άστυνομίας την άλλη μέρα.

— Λοιπόν; είπε ο διεθυντής στον Ραβελέ, κλείνοντας προσεχτικά την πόρτα.

— Λοιπόν, κύριε διεθυντά, έχομε τό

κλειδί του μυστηρίου. Ο κύριος Λανοέλ και οι δυο νέοι σώθηκαν. Αυτό είναι βέβαιο.

— Ώστε και σὺ νομίζεις, πως ή κλοπή είναι έργο του 'Αρμάνδου;

— Είμαι σίγουρος.

— Μά γιατί άφοῦ σώθηκαν δέν βγήκαν στην παραλία και δέν γύρισαν ή-συχα-ήσυχα σπιτάκι τους;

— Γιατί φοβούνται! Φοβούνται μη τούς σκοτώσουν, όπως τούς άλλους.

— Και μεις, πως θά ξανάβρωμε τὰ ίχνη τους;

— Παρακολουθώντας την κόμησσα. Αυτή θά τούς ξετρυπώσει. Αγαπάει τόν 'Αρμάνδο.

— Ώραία αγάπη! Θέλησε νά τόν ξεκάνει!

— Ο 'Αρμάνδος την μισεί... ήν περριφρονεί. Μά κι' ή δική της ή αγάπη είναι άνακατεμένη με πολύ μίσος.

— Έχεις δίκιο... Διηγέσου μου λιγάκι τὰ χθεσινobράδυνα γεγονότα..

— Όταν δέν είδα τόν Πασπαρτού νά ξανάρχεται, άνησύχησα και βούτηξα και γώ. Φυσικά διευθύνθηκα στον όχετό. Μπήκα μέσα. Ήταν γεμάτος νερό. Κολυμπούσα με μακροβούτι όταν ξαφνικά κατάλαβα, πως ο όχετός ανέβαινε άπότομα. Βγήκα στην επιφάνεια. Άνέπνεα. Άλγες όργυιές, και πατούσα έδαφος. Φώναξα. Ο Πασπαρτού μοῦ άπάντησε. Είχε ανάψει τό μικρό, αδιάβροχο φαναράκι του, κι' έψαχνε.

— Βρήκατε τίποτα.

— Ναί.. τὰ ίχνη των φυγάδων.

— Δηλαδή;

— Στην αρχή τὰ πατήματα των δύο άνδρων. Ή νέα θάταν αναίσθητη. Έπειτα, και τὰ δικά της. Θά συνήρθε φαίνεται γρήγορα.

— Τίποτε άλλο;

— Ναί. Ένα μαντίλι του κυρίου Λανοέλ, και ένα γάντι με τέσσερα δάχτυλα!

— Τό γάντι της δεσποινίδος Ρεβάλ! Της έκοψαν τό δάχτυλο τότε, με την ιστορία του φειδιού.. Θυμάσαι;

— Μάλιστα, κύριε διεθυντά! τώρα πεισθήκατε νομίζω...

— Ναί. Αλλά πως βγήκαν;

— Δέν είχαν παρά ν' ακολουθήσουν τόν όχετό ως τό τέλος! Αὐτό άλλωστε κάναμε και μεις. Και φτάσαμε σ' ένα πάρκο.. Εὐτυχώς ή έξοδος δέν ήταν κλεισμένη. Δέν κλείνουν με τίδερα τούς παληούς όχετούς, που δέν χρησιμοποιούν πιά, μά μ' ένα ξύλινο καπάκι, που σηκώνεται εύκολα.

— Μη χάσετε τὰ ίχνη της κομήσσης, είπε ο διεθυντής σκεπτικός.

— Φυσικά όχι. Οι διαταγές σας; — Θά την ακολουθήσεις παντού με τόν Πασπαρτού. Είναι για μένα ζήτημα τιμής νά τούς ξεσκεπάσω, και νά έκδικηθῶ τόν φίλο μου τόν Ραβελέ, που μοῦ έσωσε δυο φορές τη ζωή.

Ο Ραβελέ είχε δίκιο.

Ο Λανοέλ τη στιγμή, που είδε τό άδιέξοδο είπε στον 'Αρμάνδο, που ή τύχη τόφερε νά βγει στην επιφάνεια κοντά του.

— Στόν όχετό! Βούτηξε και ακολουθήσε με!

Όταν έκανε, ό,τι του είπε ο Λανοέλ—όταν έφτασαν επίτελους σέ έδαφος—πρώτος, στά βάθη του όχετού, ή Λυδία ήταν σχεδόν μισοπνιγμένη, της έκοψαν κάμποση ώρα τεχνητή αναπνοή νά την συνεχέρον, και ο 'Αρμάνδος πέρασε στιγμές άληθινής αγωνίας.

Μά στα τελευταία ή κοπέλλα συνήρθε και τότε σκέφθηκαν νά βγοῦν στον καθαρόν άέρα. Φυσικά ακολούθησαν τόν όχετό, και ή έξοδος του, τούς έβγαλε στο έρημικό πάρκο... Εὐτυχώς ήταν μεσιμέρι και τό πάρκο ήταν έρημο.

Βγήκαν και κάθισαν νά στεγνώσουν στον ήλιο.

— Τι θά κάνουμε για νά της ξεφύγουμε; ρώτησε ο Λανοέλ.

— Θά φύγουμε στο έξωτερικό! είπε ο 'Αρμάνδος.

— Στην Ιταλία, ναι αγάπη μου. Και ξαφνικά μιά μέρα θά γυρίσουμε σαν βρυκόλακες νά ζητήσουμε τόν λόγο από την κόμησσα.

— Μά για την ώρα, τί θά κάνουμε;

— Θά... φάμε!

— Πως; τί; Με τί;

— Έχω τό πορτοφόλι μου μαζί μου.. τὰ λεπτά βράχνηκαν, μά θά στείγνwsουν. Έσύ θείε θά πᾶς, και θά μάς φέρεις φαί, καθώς και ρούχα για νά μεταμφιεσθούμε. Έργάτες έμεις οι δυο, και ή Λυδία μιντινέτα.

— 'Αρμάνδε μη αυτή ή περιπέτεια αρχίζει νά με διασκεδάξει, φώναξε ή μικρή γελώντας.

— Έμένα όμως καθόλου, γκρίνιασε ο Λανοέλ. Έγώ δέν είμαι είκοσι χρόνων. Ούτε έρωτευμένος είμαι, ούτε την όρεξή σου έχω! Έπειτα, που θά βρούμε τόσα λεπτά για νά φύγουμε για τό έξωτερικό;

— Δική μου δουλειά θείε! Θά ληστέψω τό σπῆτι της Λυδίας.

— Είσαι στά καλά σου; Κι' άν σε πιάσουν;

—Δέν θά μέ πιάσουν. Μόνο νά μοῦ πῆτε, ποῦ εἶναι τὰ λεπτά, καί πῶς εἶναι.

—Εἶσαι, σέ τίλους, εὐτυχῶς. Θά σοῦ ἐξηγήσω, ποῦ εἶναι.

—'Ελα θεῖτε, μὴ γκρινιάζεις. 'Όλα θά διορθωθοῦν. Γλυτώσαμε ἀπὸ ἕνα τόσο σοβαρὸ κίνδυνο, κι' ἀντὶ νὰ χαί-

ρεσαι...

—Νὰ χαίρομαι! Νὰ χαίρομαι! Γλυτώσαμε μὲν τὴ ζωὴ μας, μὰ ἐγὼ πῆρα ρευματισμούς, ποῦ θά τοὺς ἔχω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ. Νὰ τὴν πάρει ὁ διάβολος γιὰ κόμησα! Γιὰ τίς ἀμαρτίες μου βρέθηκε. Σὰν συλλογίζομαι, πῶς χωρὶς αὐτὴν ἡ μακαρίτισσα κυρία Λενοέλ θά ζοῦσε...

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΦΟΥΛΜΙΝΑΝΤΕ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΤΟ ΣΟΝΕΤΤΟ ΚΑΙ Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.

Οί τρεῖς ἡρώες^α μας φτάσανε σῶοι κι' ἀβλαβεῖς, πέντε μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸν πνιγμὸ τους, στὴν Νεάπολη. Τὴν ἄλλη μέρα, ἀκριβῶς μετὰ τὸ γεῦμα τὴν στιγμή, ποῦ ἡ Λυδία σερβίρε τὸν καφέ, μπῆκε μέσα ὁ μαῖτρνι' ὀτέλ, καί τοὺς ἔδωσε ἕνα μπουκέτο κι' ἕνα γράμμα.

Τὰ λουλούδια ἦταν ὑπέροχα. 'Όσο γιὰ τὸ γράμμα, ἦταν ἕνα σονέττο γραμμένο πάνω σὲ χαρτὶ πολυτελείας, ὅπου ὁ ποιητὴς μὲ φράσεις διαλεχτές, ἐξυμνοῦσε τὰ μαλλιά τῆς Λυδίας, τὰ μάτια τῆς, τὸ στόμα τῆς, τὴν κορμοστασιά τῆς.

Κάτω ἀπὸ τοὺς κομπογραμμένους στίχους ὑπῆρχε μιὰ ὑπογραφή:

«Κόμης Νέλλο»

'Ο Λανοέλ ἀγρίεψε. Μὰ ὁ 'Αρμάνδος ἔβαλε τὰ γέλια.

—Τόσο γρήγορα; εἶπε.

—Ἡ Λυδία, ὥστόσο, ἦταν μᾶλλον δυσαρεστημένη:

—Δέν μπορῶ νὰ καταλάβω αὐτὴν τὴν γελοία συνήθεια νὰ ἐνοχλοῦν μιὰ κοπέλλα χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζουν, ψιθύρισε.

—'Ασχημα ἢ ὄχι, αὐτὴ εἶναι ἡ συνήθεια, εἶπε ὁ 'Αρμάνδος.

Καί φεύγοντας ἀπὸ τὸ ρεστοράν, ρώτησε τὸν ξενοδόχο:

—Δέν μοῦ λές! Αὐτὸς ὁ κόμης Νέλλο δέν ἔχει ἐχθρούς;

—Καί βέβαια ἔχει, κύριε;

—Μπορῶ νὰ μάθω τὰ δυνάμιά τους;

—Οἱ ἱππῶται Μπελιόζο καί Φρεμόντε, εἶναι πασίγνωστοι ἐχθροὶ τοῦ κόντε.

—Σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς στείλεις τὴν κάρτα μου μὲ τὴν παράκληση νὰ ῥθουν σήμερα τ' ἀπόγευμα ἔδω.

—Μάλιστα, σινιόρ.

—Κι' ὁ κρατῆσεως τῆ γλῶσσα σου καί κανένας δέν μάθει τίποτα, θά κερ-

δίσεις δέκτ «μαρέγκο» γυαλιστερά, σὰν αὐτὰ ἔδω.

Κι' ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ ἐκπληκτοῦ ξενοδόχου, μερικὰ χρυσὰ νομίσματα.

'Ετσι ὁ 'Αρμάνδος, κατάφερε νὰ συναντηθεῖ μὲ τοὺς δύο θανάσιμους ἐχθρούς τοῦ κόματος Νέλλο, καί νὰ κανοῖσει τίς λεπτομέρειες τῆς μονομαχίας.

Γιατὶ φυσικὰ δέν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσει χωρὶς ἀπάντηση τὸ σονέττο.

Συνεφώνησαν μὲ τοὺς δύο καινούριους τοῦ φίλους, νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸ σαλόνι τῆς βαρώνης Μαντζίνι, ὅπου σύχναζε ὁ κόμης, καί ὅπου μποροῦσε νὰ τὸν συναντήσει καί νὰ τὸν προκαλέσει.

Οἱ Ναπολιτάνοι δὲ μπορούνε, ὅσο καί νὰ θέλουν, νὰ κρατήσουν κάτι μυστικό· χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν πῶς οἱ ἱππῶται φλυάρησαν, κι' εἰσι ὅλοι οἱ καλεσμένοι τῆς βαρώνης, ἤξεραν πῶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ ὠραίος Γάλλος, θά προκαλοῦσε σὲ μονομαχία τὸν κόμητα Νέλλο, τὸν ἄνθρωπο, ποῦ εἶχε «ξεκάνει» ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του γιατί χειριζότανε τὸ σπαθὶ μὲ ἐξαιρετικὴ μαεστρία.

'Ο 'Αρμάνδος ὥστόσο, μόλις μπῆκε στὸ σαλόνι, ἄφισε νὰ περάσει πολλὴ ὥρα ὥς ποῦ νὰ φανερώσει τοὺς σκόπους του.

Φλυάρησε μὲ τίς κυρίες, χαριτολόγησε, κουβέντιασε σοβαρὰ μὲ τοὺς ἄνδρες, φάνηκε γαλαντόμος, εὐγενικός, ἐξυπνος, χαριτωμένος, τέλειος Γάλλος.

Στὰ τελευταῖα ἀνακατεῦθηκε μὲ τὴν παρέα τοῦ κόμητος Νέλλο, γιὰ νὰ τὸν προσκαλέσει σὲ μονομαχία, μὲ μιὰ ἀσήμαντη προσβολή, ποῦ τοῦ ἔκανε.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς βα-

ρώνης Μαντζίνι μὲ τοὺς μάρτυρές του ὁ 'Αρμάνδος τοὺς καληνύχτησε.

—'Αὔριο τὸ πρωὶ στὶς ἑπτὰ, τοῦ εἶπε ὁ Μπελιόζο.

—Γιατὶ ὄχι νωρίτερα; Στὶς ἑπτὰ θάχει ἥλιο.

—Δυστυχῶς, κύριε 'Αρμάνδε, δὲ μποροῦμε νὰ πᾶμε στὸ δάσος πρὶν νὰ χουν βγεῖ οἱ περίπολοι, γιατί ἄλλοιῶς θά κινδυνεύαμε νὰ πέσωμε στὰ χέρια τοῦ Φουλμινάντε.

—Καί ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Φουλμινάντε; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ 'Αρμάνδος.

—Δέν τὸν ξέρετε; 'Ενας πιδὲ περίφημος κι' ἀπὸ τὸν Φρά-Διάβολο. Τολμηρός, παλληκάρι ἀλλόκοτος τύπος. Τάβαλε κάποτε μὲ ὀλόκληρο λόχο καί τὸν νίκησε. 'Εχει μεγάλη συμμορία ὀργανωμένη καλὰ.

—Εἶναι νέος;

—Νέος καί πολὺ ὁμορφος, καθὼς λένε, ὅσοι τὸν εἶδαν. Δέν τὸν ἔχουν δεῖ πολλοὶ γιατί κρύβεται κι' ἀπὸ τοὺς συμμορίτας τοῦ ἀκόμα. Εἶναι ἀπειρες οἱ ἱστορίες, ποῦ διηγοῦνται γι' αὐτόν. Λένε, πῶς κάποτε ἡ κόρη τοῦ βασιλῆα μας ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν δεῖ. Τὴν ἄλλη μέρα πηγαίνοντας στὸ δάσος μὲ μιὰ συνοδεία ἀπὸ πενήντα βερσαλιέρους συνάντησε στὸ δρόμο μισὸ λόχο караμπινιέρων, ποῦ εἶχαν ἀλυσσοδεμένο, στὴ μέση, τὸν Φουλμινάντε. 'Η πριγκίπισσα σταμάτησε τὸ ἄλογό τῆς γιὰ νὰ δεῖ τὸν ἀλυσσοδεμένο, ὅταν ξαφνικὰ οἱ караμπινιέροι, ποῦ τὸν φύλαγαν ἔπιασαν τοὺς βερσαλιέρους τῆς συνοδείας τῆς τοὺς ἀκινήτησαν καί ὁ Φουλμινάντε πετώντας τίς ψεύτικες ἀλυσσίδες πηλίσιασε ἔβγαλε τὸ καπέλό του καί χαίρατοντας τὴν βαθεῖα, τῆς πρόσφερε ἕνα μπουκέτο ἀγριολούλουδα.

'Η πριγκίπισσα χλόμιασε μὰ χαμογέλασε ἀμέσως, ἀκούγοντας τὸν ληστή νὰ τῆς λέει μὲ μιὰ τραγουδιστὴ, γλυκεῖα, φωνή: «Δὲ μποροῦσε νὰ μὴ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς ὁμορφότερης πριγκίπισσας τοῦ κόσμου». Φυσικὰ ἀμέσως ἐξαφανίστηκε κι' αὐτὸς κι' οἱ караμπινιέροι, ποῦ δέν ἦταν παρὰ μεταμφιεσμένοι ληστές.

—'Α, μ' αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο φῶναξε ὁ 'Αρμάνδος σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ μαρτύρου του. Αὐτὸν τὸν Φουλμινάντε σας, πρέπει νὰ τὸν γνωρίσω.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο εἶχε στὸ νοῦ του, τὸν παρεδόξο ληστὴ κι' ὅταν ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο του κι' ἔμαθε, πῶς ὁ Λανοέλ καί ἡ Λυδία εἶχαν ἀποσυρθεῖ στὰ δωμάτιά τους κάθησε σ' ἕνα

τραπεζάκι τῆς σάλας τοῦ ἐστιατορίου γιὰ νὰ περάσει λίγη ὥρα, πρὶν ἀνεβεῖ κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ἀναπαυθεῖ.

Στὴ γωνιά τῆς σάλλας τοῦ ἐστιατορίου καθόντουσαν δύο νέοι συμπαθητικοί, μὲ μακρυὰ μαλλιά, πλατειῆς γραβάτες καί ὕφος ἀνοιχτόκαρδο, ποῦ ἀσφαλῶς θάτανε καλλιτέχνες. 'Ο 'Αρμάνδος τοὺς πλησίασε, ἔπιασε κουβέντα μαζὶ τους καί τοὺς γνώρισε. 'Ο ἕνας ζωγράφος καί ὁ ἄλλος γλύπτης.

'Εφερε τὴν ὀμιλία στὸν Φουλμινάντε, ποῦ τὸν ἀπασχολοῦσε καί ἄκουε μόνο ἐπαίνους ἀπὸ τὸ στόμα τους.

—'Εγὼ ἔκανα τὴν προτομὴ του, εἶπε ὁ γλύπτης.

—Κι' ἐγὼ τὸ πορτραῖτο του.

—Εἶναι εὐγενικός καί πολὺ γκαλάντες. Μὰς κάλεσε μιὰ μέρα, ποῦ μὰς εἶδε νὰ σκισάρωμε στὰ καρνέ μας κοντὰ σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά καί μὰς φιλοξένησε βασιλικά μερικὲς βδομάδες.

'Υστερα ἡ κουβέντα ἄλλαξε. 'Ο 'Αρμάνδος τοὺς ἐμπιστεύτηκε, πῶς θά μονομαχοῦσε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ στὸ δάσος καί πῶς οἱ μάρτυρες τους φοβόντουσαν μήπως ὁ Φουλμινάντε διακόψει τὴν μονομαχία.

—Γιατὶ; εἶπε ὁ γλύπτης. Τὸ πιθανότερο εἶναι βέβαια, πῶς θά κάνει τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ παρασταθεῖσθῃ μονομαχία, ἀλλὰ νὰ τὴν ματαιώσῃ ποτέ. 'Αν τὸν γνωρίζατε θά εἴσατε σίγουρος γι' αὐτὰ, ποῦ σὰς λέω.

—Θέλω πολὺ νὰ τὸν γνωρίσω εἶπε ὁ 'Αρμάνδος.

—Μὰ δέν εἶναι δύσκολο τοῦ ἀπάντησε γελῶντας ὁ ζωγράφος. Θά σὰς δώσωμε ἕνα συστατικὸ γράμμα καί θά σὰς δεχτεῖ.

—Εἶναι ὠραίος; ρώτησε ὁ 'Αρμάνδος.

—Οὔτε ὠραίος, οὔτε ἀσχημος. Εἶναι ἐνδιαφέρον τύπος.

'Εδῶ τελείωσε ἡ κουβέντα τους. 'Ο 'Αρμάνδος κάλεσε τοὺς δύο νέους νὰ παραβρεθοῦν τὸ ἄλλο πρωὶ στὴ μονομαχία του καί ἀνέβηκε νὰ ξεκουραστεῖ γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἐυφημῇ πρῶτ καί νὰ βρῖσκεται πρῶτος στὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

'Ο ἀναγνώστης, ποῦ ξέρει τὴ νίκη τοῦ 'Αρμάνδου ἐναντίον τοῦ κόμητος Ζαλῆ, δὲ θ' ἀνησύχησε βέβαια γιὰ τὴ μονομαχία του μὲ τὸν κόμητα Νέλλο. 'Ο 'Αρμάνδος νίκησε κι' ἄφισε στὸ πεδίο τῆς τιμῆς τὸν ποιητὴ τοῦ σονέτου μ' ἕνα κομμάτι, σπαθὶ στὸ στήθος, πρᾶγμα, ποῦ ἔκανε ὀλόκληρη τὴ

Νεάπολη νά πανηγυρίσει, γιατί ο κόμης Νέλλο ήταν σ' όλους αντιπαθητικός για τις φανφαρονίες του και τον στρυφνό του χαρακτήρα.

Ο Λανοέλ κι' η Λυδία έμαθαν από ξένους την ιστορία της μονομαχίας, μά δέ βρήκαν το κουράγιο νά μαλλώσουν το τρελλόπαιδο, πού διέτρεξε τέτοιον κίνδυνο, ενώ αυτοί δεν ήξεραν τίποτα.

Η Λυδία, πού περνούσε στα μάτια όλων για αδελφή του 'Αρμάνδου μόλις ξμειναν μόνη, ρίχτηκε στην άγκαλιά του με δάκρυα.

—Γιατί δεν προσέχεις τη ζωή σου, πού μου είναι τόσο πολύτιμη, αγαπημένε μου;

Ο 'Αρμάνδος δεν άπαντούσε. Την κρατούσε στην άγκαλιά του τρυφερά

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Δυο ποτηράκια κρασί, έκαναν τον Λανοέλ νά χαλάρωθι έντελώς, πρὸς μεγάλη διασκέδαση τῶν δύο νέων.

—Βρέ παιδιά μου! τούς έλεγε, σὰς μπερδεύω. Πῶς λέγεσαι σύ;

—'Εγὼ λέγομαι Ματέζο, και είμαι γλύπτης. Ο φίλος μου Κάρλο, και είναι ζωγράφος.

—Θά πιείτε ακόμη ένα ποτηράκι, κύριε Λανοέλ!

—Δέν...δέν λέω ὅχι! Εἰς ὕγειαν!

Ο Κάρλο έκλεισε τὸ μάτι στὸ γκαρσόνι, κι' αὐτὸ ἔδειξε, πῶς κατάλαβε. Σὲ λίγο μιά πολὺ ὁμορφὴ κοπέλλα, πού πουλοῦσε λουλούδια, πλησίασε τὸ τραπέζι τῶν τριῶν φίλων.

—'Η Τζιντζινέτα. 'Η πιὸ ὁμορφὴ ἀνθοπώλης τῆς Νεαπόλεως! Εἶπε ὁ Κάρλο.

—'Αλ... 'Αλήθεια; 'Ε... ἔλα δὲ μ...μικροῦλα μου! εἶπε ὁ Λανοέλ. Θέλω ἀνθὴ! τῆς πέταξε ἕνα χρυσὸ νόμισμα, και αὐτὴ τοῦ πέρασε γελῶντας ἕνα λουλούδι στὴν μπουτονιέρα.

—Μοῦ, μ' ἀρέσεις, τῆς εἶπε ὁ Λανοέλ, έντελῶς μεθυσμένος.

—Και μ' ἑμένα μ' ἀρέσεις! εἶπε ἡ κοπέλλα.

—Γιατί δὲν τῆς προτείνετε κύριε Λανοέλ ἕνα περίπατο μ' ἀμάξι; 'Εδῶ στὴν Νεάπολη, αὐτὸ δὲν θεωρεῖται διόλου κακὸ...εἶπε ὁ Κάρλο.

—Θαυμάσια ἰδέα! φώναξε ὁ Λανοέλ. Μόνο δι-διψῶ. Θθθῆλω νά πιῶ. Τὸ γκαρσόνι εἰδοποιήμενο ἔφερε ἕνα μπουκάλι ἀπὸ τὸ καλλίτερο κρασί.

—Ὡς τόσο ἡ κοπέλλα, ἐνῶ ὁ Λανοέλ

και τῆς φιλοῦσε τὰ μαλλιά παράφορα γιὰ νά τὴν κάνει νά μὴ συλλογίζεται τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη τούς.

—Εἶναι τόσο ὁμορφα σήμερα, τῆς ἔλεγε, πού πραγματικὰ διερωτῶμαι ἂν εἶναι ἀλήθεια, πῶς μ' ἀγαπᾷς. Πῶς μιά μαντόνα, σὰν και σένα, πρόσεξε ἕναν κοινὸ θνητὸ.

—Ὡς τόσο κατῶ, ὁ Λανοέλ μὴ βλέποντας τούς δύο νέους νά γυρίζουν, κούνησε τὸ κεφάλι του, και ἀναψε τὴν πίπα του.

Εὐτυχῶς, πού εἶχε κι' αὐτὸς γνωμολογίσει μὲ τούς δύο νέους καλλιτέχνες, πού φαινόταν λαμπρὰ παιδιά. Ὁ γλύπτης προπαντός. 'Επαιξαν σκάκι, μίλησαν γιὰ ψάρεμμα, και στὰ τελευταῖα ὁ ζωγράφος πρότεινε νά πᾶνε στὸ καφενεῖο. Ὁ Λανοέλ δέχτηκε εὐχαρίστως.

ἔπινε, μιλοῦσε χαμηλόφωνα μὲ τὸν ζωγράφο.

—Τὸ κάνω μόνο και μόνο γιὰ τὸν Φουλμινάντε! ἔλεγε. Γιατί τὸν ἀγαπῶ.

—Μὰ τὸν ξέρεις;

—'Οχι! Καμμιά φορὰ δὲν τὸν εἶδα. 'Αλλὰ τὸν λατρεύω γιὰ τὰ κατορθώματά του.

—'Αφοῦ λοιπὸν και μεῖς γιὰ τὸν Φουλμινάντε ἐργαζόμαστε, κάνε ὅτι σοῦ εἶπαμε. Και σὰν ὁ γέρος ἀποκοιμηθεῖ στ' ἀμάξι, σφύριξε. Και σὰν οἱ ληστὲς σὰς πιάσουν, ἄφησε νά σὰς δέσουνε τούς δύο, και νά σὰς πᾶνε ὅπου ὁ Φουλμινάντε θέλει! Σύμφωνοι;

Ο 'Αρμάνδος και ἡ Λυδία περίμεναν τοῦ κάκου τὴν ἐπιστροφή τοῦ Λανοέλ μαζί μὲ τούς δύο νέους.

—'Εφυγε μὲ ἀμάξα μαζί μὲ μιά μικροῦλα, πού τοῦ ἄρεσε, ψιθύρισε ὁ Κάρλο στὸν 'Αρμάνδο.

—Στὴν ἡλικία του! Εἶναι γελοῖο!

—Αἱ! μιά κάρα! 'Η Νάπολη κάνει θαύματα. Ξαναγίνει τούς γέρους...

'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, ὁ ξενοδόχος ἔφερε ἕνα γράμμα.

—Κάποιος τόφερε σενιόρ, κι', ἔφυγε γρήγορα.

Ο 'Αρμάνδος τ' ἀνοίξε και διάβασε

«Ὁ Φουλμινάντε ἔχει τὴν τιμὴν νά σὰς ἀναγγεῖλει, ὅτι ἀπήγαγε τὸν θεῖο σας. 'Επίσης και ἕνα ἄλλο πρόσωπο, πού δὲν σὰς ἐνδιαφέρει. Διατελῶ μετὰ πλείστης τιμῆς.

Φουλμινάντε»

—Αὐτὸ μὰς ἔλειψε φώναξε ἔξαλλος ὁ 'Αρμάνδος, αὐτὸ μόνο μὰς ἔλειψε δίνοντας τὸ γράμμα στοὺς δύο νέους.

—Αὐτὰ κάνει ὁ φίλος σας, ὁ εὐγενικὸς και καθῶς πρέπει πρόσθεσε νευριασμένος.

—Δυστυχῶς και μεῖς γελαστήκαμε, εἶπε ὁ Ματέζο. Κάναμε τὴν προτομὴ και τὸ πορτραῖτο ἐνὸς μικρολητοῦ, πού μὰς εἶπε, πῶς εἶναι ὁ Φουλμινάντι.

Ο ἀληθινὸς Φουλμινάντε τὸν κρέμασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III. Η ΑΡΑΧΝΗ ΣΦΙΓΓΕΙ ΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΗΣ.

Ὅσο ὁ Λανοέλ, δὲν περνοῦσε και τόσο ἀσχημα στὸ κρυσφύγετο τῶν κλεπτῶν. Κάθε πρωτὸ ὁ 'Αρμάνδος και ἡ Λυδία ἔλάβαν ἕνα γράμμα του, ὅπου φαινόταν νά καλοπερνᾷ. Λέξη ὡστόσο γιὰ λύτρα!

—Αὐτὴ ἡ ἀπαγωγή, εἶναι τελειῶς ἀνειλήγητη, ἔλεγε ὁ 'Αρμάνδος.

Εὐτυχῶς, στὸ ξενοδοχεῖο, γνωρίστηκαν μὲ μιά πολωνικὴ οἰκογένεια, πού, και εἰ δύο νέοι, κατέληξαν ν' ἀγαπήσουν πάρα πολὺ. 'Η μητέρα μιά εὐγενικὴ ἀριστοκράτις μὲ γκρίζα μαλλιά, γλυκεῖα και λυπημένη, ἡ κόρη ἡ Λεοντίνη μιά μικροῦλα δεκαπτά χρόνων, πού ἔγινε ἀμέσως πρώτη φίλη μὲ τὴν Λυδία, και ὁ πατέρας τῆς βαρώνης, παπποῦς τῆς Λεοντίνης, ἕνας σοβαρὸς γέρος ἀρχοντας, μὲ λόγια μετρημένα και ὕφος αὐστηρό. Μὲ δύο τρεῖς φράσεις, κέρδισε έντελῶς τὸν 'Αρμάνδο.

Αὐτὴ ἡ οἰκογένεια εἶχε πολλὰς δυστυχίες.

Ο πατέρας σκοτώθηκε σὲ μιά μάχη ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Πολωνίας.

Ο μεγάλος ἀδερφὸς τῆς Λεοντίνης, αὐτοκτόνησε γιὰ μιά χορεύτρια.

'Εχασαν τὰ χρήματά τους σὲ κερδοσκοπικὲς ἐπιχειρήσεις, ὅπου τούς ἐγκατάλειψαν.

Μὰ τὸ μεγαλύτερο βάσανό τους ἦταν τὸ βάσανο τοῦ γαμπροῦ τῆς βαρώνης, τοῦ κόμητος Βάτζβιλλ, πού γιὰ εὐκολία τὸν ἔλεγαν Βάτζι.

'Ἦταν ραχνητὸς, κωφάλαος, ἡλίθιος, κι' εἶχε μιά παράξενη τρέλλα, γιὰ τὴν ὁποία ἡ βιρὼν ἀπόφευγε νά μιλήσει. Κονιά του βρισκόταν πάντα ἕνας ἀθλητικὸς λακὲς, και δὲν τὸν ἄφισε οὔτε στιγμὴ.

Ὡστόσο ὁ 'Αρμάνδος παρατήρησε, ὅτι τα μάτια του, ἔλαμπαν πολὺ γιὰ ἕνα ἡλίθιο.

—Και τώρα, κύριοι, τί θὰ γίνεῖ;

—Πρῶτα παρηγορήσετε τὴν ἀδελφὴ σας πού κλαίει. Οἱ Ναπολιτάνοι ἡσταὶ περιποιοῦνται πολὺ τοὺς αἰχμαλώτους τους. 'Επειτα, ἂν σὰς ζητήσει λύτρα, σενιόρ, ἔχομε καμμιά πενήντα-ριά χιλιάδες φράγκα. Εἶναι στὴ διάθεσή σας.

—Φίλοι μου, εἶπε ὁ 'Αρμάνδος σφίγοντάς τους τὰ χέρια μὲ συγκίνηση, πῶς νά σὰς εὐχαριστήσω;

—Μὰ τὸ νά δεχθεῖτε, ὅτι σὰς προσφέρουμε.

Ἐντύπωση ἔκανε ἡ βουλημία του, και ὁ τρόπος, πού ριχνόνταν στὸ ὦμο κρέας. 'Επίσης ἡ μυρουδιά τοῦ μισοψημένου κρέατος, φαινόταν νά τὸν ἐρεθίζει. Γρύλιζε, ἔσφιγγε τὰ δόντια. Κι' ὁ λακὲς ἦταν ὑποχρεωμένος νά τὸν προσέχει, γιὰ νά μὴν ριχτεῖ, σὰν ζῶο, στὴν πιατέλα.

Τὰ μάτια τῆς βαρώνης, φαινόταν νά ζητᾷ ἐκείνη συγκίνηση γι' αὐτὴν τὴν κατάσταση.

—Εἶναι τόσο εὐγενική, τόσο καλὴ, νά ὑποφέρει ἀγῶγγυστα τὴς κτηνωδίας τοῦ γαμπροῦ της! Τὴν ἀγαπῶ και τὴν λυπᾶμαι. 'Ελεγε κάθε τόσο γιὰ τὴ βαρώνη, ἡ Λυδία.

Δυο καβαλλάρηδες μὲ μάσκα στὸ πρόσωπο, περίμεναν μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι.

Βρισκόντουσαν σὲ μιά ἀπόκρημνη χαράδρα τοῦ βουνοῦ, ὅπου δὲ θὰ τολμοῦσε κανένας νά πάει μόνος, τέτοια ὦρα, ἐξ αἰτίας τοῦ Φουλμινάντε.

Ἡ σιγαλιά ἦταν ἀπόλυτη. 'Απὸ λίγα λεπτά, πού εἶχαν ἀκινήσει τ' ἀλογά τους, οἱ δύο καβαλλάρηδες δὲν εἶχαν βνάλει λέξη.

Τέλος, ὁ ἕνας, πού εἶχε σταθεῖ σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπὸ τὸν ἄλλον ἄρχιζε τὴν κουβέντα.

—Γιατί κρατᾷς τὸ γέρο ἀδίκως τὸσον καιρό;

—'Εχω τοὺς λόγους μου.

—Δὲν ξέρω ποιοὺς λόγους ἔχεις, μὰ πρέπει νά τὸν ἀφίσεις ἐλεύθερο, ἀρχηγέ. Στὸ ξενοδοχεῖο, πού μένουν ἐγκαταστάθηκε μιά παράδοξη πολωνέζικη οἰκογένεια, πού δὲ μού ἀρέσει διόλου. Σὰ νά μού φαίνεται, πῶς τυλίγει τὰ δύο ἀδέρφια.

—Δὲν εἶναι ἀδέρφια, εἶναι ἀρραβωνιασμένοι. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ γέρος. 'Ο.

πως καὶ νᾶναι, ὅμως ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ χάσεις ἀπὸ τὰ μάτια σου, αὐτὴ τὴν πολωνέζικη οἰκογένεια.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἕνα συνθηματικὸ σφύριγμα ἔσκισε τὸ πηχτὸ σκοτάδι.

Ὁ ἄρχηγὸς γύρισε στὸν ἄλλον καὶ τοῦ εἶπε:

— Δόσμου τὸ κλεφτοφάναρο καὶ μάκρυνε καμμιά διακοσαριά ὀργιές. Σὲ λίγο θάρθω νὰ σ' εὔρω.

Ὁ ἄλλος τοῦ ἔδωσε τὸ κλεφτοφάναρο, πού εἶχε κατεβασμένα τὰ σιδερένια παραπέτα καὶ δὲν ἔφεγγε καθόλου. Ὑστερα γύρισε τὸ ἄλογό του καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Σὲ λίγο φάνηκε μέσα στὸ σκοτάδι, μιὰ ἀμαζώνα, πού πλησίαζε μὲ καλπασμό. Ὁ καβαλλάρης σήκωσε τὸ παραπέτο τοῦ κλεφτοφάναρου καὶ τὸ ὕψωσε τρεῖς φορές. Ὑστερα πήδηξε ἀπὸ τ' ἄλογό του.

Σὲ ἕνα λεπτὸ πηδοῦσε δίπλα του, ἡ ἀμαζώνα, καὶ στὸ φῶς τοῦ φαναρι-οῦ τοῦ ἔδειξε ἕνα δαχτυλίδι.

Ἐκεῖνος ὑποκλίθηκε καὶ δείχνοντας μὲ τὴ σειρά του τὸ δαχτυλίδι, πού φοροῦσε στὸ μεσαῖο τὸ δάχτυλο, εἶπε:

— Εἰδὼ κι' ὀχτακόσια χρόνια, οἱ Καλαβρῆσοι ληστές καὶ οἱ ἀτσιγγανοὶ εἶναι φίλοι. Καλῶς ὀρίσχετε βασι-λισσα!

— Καλῶς σὲ βρήκα, Φουλμινάντε. Εἶσαι μόνος;

— Μόνος.

— Πρῶτα-πρῶτα μεταξύ μας χρειάζεται εὐλικρίνεια. Ἀγαπᾷς τὴν ἀνηψιὰ τοῦ αἰχμαλώτου σου, Φουλμινάντε. Ἀγαπᾷς τὴ Λυδία.

— Ὁχι ὥραϊά μου βασίλισσα. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Μιά μόνον μαϊτρέσα ἔχω: τὴν Τζιντζινέτα!

— Κι' ἐγώ, ὅμως, ξέρω, πῶς ὁ γλύπτης Ματέζο εἶναι τρελλὸς μ' αὐτὴν.

Ὁ Φουλμινάντε ἔσκασε στὰ γέλια.

— Ὁ Ματέζο ἴσως. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ Ματέζο. Τὸν ἔχετε δεῖ καμμιά φορά;

— Ναί.

— Τότε κοιτάξτε με.

Μ' ἕνα κίνημα ἔβγαλε τὴ μάσκα καὶ πλησίασε τὸ πρόσωπό του στὸ φῶς τοῦ κλεφτοφάναρου. Ἡ Λόρα—γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἔβγαλε μιὰ φωνή.

Ἀπὸ τὸ σπιθοβόλημα τῶν ματιῶν τοῦ ληστή, πού διακρινόντουσαν μέσα ἀπὸ τὴς τρύπες τῆς μάσκας του, νόμισα, πῶς γνώρισε τὰ μάτια τοῦ Ματέζο, πού πίστευε ὅτι ἦταν ὁ Φουλμινάντε. Μὲ τὸ βγάδιμο τῆς μάσκας, ὅμως, εἶδε ἄλλα χαρακτηριστικὰ ἐν-τελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ χαρακτι-

ριστικὰ τοῦ Ματέζο, πού εἶχε συναντήσει συχνὰ στὴ Νάπολη.

— Τόσο τὸ χειρότερο! εἶπε. Γιατὶ, ἂν ἀγαποῦσατε τὴν κοπέλλα, θὰ καταλαβαίνατε...

— Τὸ πάθος σας γιὰ τὸν ὁμορφὸ Ἀρμάνδο;

— Ναί, εἶπε χαμηλόφωνα.

— Κι' αὐτὸς ὁ ὁμορφος Ἀρμάνδος ἀγαπᾷ τὴ Λυδία. Πρέπει, λοιπόν, ν' ἀπαγάγωμε τὸ νέο καὶ νὰ παραδώσωμε τὴν κοπέλλα στὸ φίλο μου τὸν Ματέζο, πού τὴν θέλει. Τότε, ἴσως, ὁ Γάλλος θὰ σ' ἀγαπήσει.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιό μου!

— Τὸ κατάλαβα. Ἄμα μάθει, πῶς ἡ Λυδία ἔγινε μαϊτρέσσα τοῦ Ματέζο, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθεῖ, θὰ πέσει στὴν ἀγκαλιά σας.

— Ἔτσι ἐλπίζω.

— Ἔτσι καὶ θὰ γίνει. Μὰ γι' ἀντάλλαγμα νὰ βάλετε στὴ διάθεσή μου τοὺς τοιγάνους τῆς Ἰταλίας. Σύμφωνοι;

— Ἐντελῶς. Θάρθω ὅμως νὰ ζήσω λίγον παρὴ στὰ κρουσφήγετά σας μὲ ρούχα δικὰ σας, ἀλλαγμένα. Ἔτσι θὰ κερδίσω τὸν Ἀρμάνδο. Δὲ μὲ γνωρίζει καλά, γιατί ἕνα μόνον βράδυ μὲ εἶδε, στὸ σπῆτι τοῦ Λανουέλ μὰ δὲν μ' ἐπρόσεξε καθόλου. Ὅμως, ἐγώ, ἀπὸ κείνο τὸ βράδυ λυώνω καὶ χάνομαι γι' αὐτόν.

— Μὴ σὰς νοιάζει, βασίλισσα. Θὰ τὸν ἀναγκάσω νάρθει μόνος του νὰ πέσει στὰ χέρια μας. Θὰ τοῦ ζητήσω γιὰ λύτρα ἕνα τέτοιο ποσὸ, πού θ' ἀναγκαστὲ νάρθει.

Ὅταν ἡ κόμησσα σπηριουνιάζοντας τὸ ἄλογό της ἀπομακρύνθηκε ὁ Φουλμινάντε, πρὶν ξαναφορέσει τὴ μάσκα του, ἔτριψε μ' ἕνα παλὶ τὸ πρόσωπό του. Ἄν βρισκόταν κάποιος κοντὰ του θάβλεπε στὸ λιγοστὸ φῶς τοῦ κλεφτοφάναρου ν' ἀλλάξει χαρακτηριστικὰ.

Ὁ ἀναγνώστης θὰ κατάλαβε, πῶς ἡ Λόρα εἶχε ἀνακαφέρει ν' ἀνακαλύψει τὰ ἴχνη τοῦ Ἀρμάνδου, τοῦ Λανουέλ καὶ τῆς Λυδίας. Γι' αὐτὸ κι' ἔξαπείστεψε στὴν Νεάπολη τὴν συμπαθητικὴ Πολωνικὴ οἰκογένεια, πού ἀπτελοῦνταν ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της, κι' ἀπὸ ἄλλα μέλη τῆς συμμορίας της. Ἐννοεῖται ὁ Βάτζι, ὁ κόμης Βάτζι, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν τρομερὸ βρυκόλακα τὸν Μπαϊκίρ, πού εἶχε δαμάσει στὸ στοιχειωμένο χάνι ἡ τρομερὴ κόμησσα.

Κάθε βράδυ ἡ ψευτοβαρὼνη, πῆγαινε στὸ σπῆτι πού κρυβόταν ἡ Λόρα,

καὶ τῆς ἔδινε ἀναφορά γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Ἔνα βράδυ, πῆγε καὶ τὴν βρήκε, ἔξαιρετικά χαρούμενη.

— Λόρα, εἶπε στὴν ἀδελφὴ της. Σήμερα ἔχω σπουδαῖα νέα νὰ σοῦ πῶ. Ὁ Ἀρμάνδος ἔφυγε γιὰ τὸ βουνὸ τοῦ Φουλμινάντε!

— Ἐφυγε! Μὰ πρέπει νὰ βιασθῶ! Πρέπει νὰ μὲ βρεῖ ἐκεῖ! Καὶ γιατί ἔφυγε;

— Γιατὶ ὁ Φουλμινάντε τοῦ γράψε ἕνα γράμμα, ὅπου τοῦ ζητᾷ ἐξ ἑκατομμύρια! Ἀπεφάσισε νὰ πάει νὰ τὸν βρεῖ καὶ νὰ τοῦ μιλήσει. Ποῦ νάβρει τόσα λεπτὰ! Ἦρθε καὶ μὲ βρήκε τὸ πρωῒ, γιὰ νὰ μὲ παρακαλέσει νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἀγαπημένη του.

— Καὶ ἡ Λυδία;

Ἡ Λυδία εἶναι ἀπαρηγόρητη. Ἀπ' τὸ πρωῒ κλαίει. Ὁ Ἀρμάνδος τῆς ἔφησε ἕνα, ὅπου τῆς λέει νὰ μὴ φοβᾶται

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. ΣΤΟ ΛΗΜΕΡΙ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ

Η κόμησσα Λόρα, ἔφτασε στὰ λημέρια τοῦ Φουλμινάντε, πολὺ πρὶν πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀρμάνδο. Εἶχε μεταμφιεσθεῖ τὰ μαλλιά της ἀπὸ καστὰνὰ ἔγιναν πυρὰ καὶ μ' ὄλο πού διατηροῦσε πάντα τὴν σατανικὴ τῆς ὁμορφιά φαινόταν τόσο ἀλλαγμένη, ὥστε κι' ὁ Φουλμινάντε δίστασε νὰ τὴν ἀναγνωρίσει.

— Ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, εἶμαι ἡ κόρη ἑνὸς φύλακός σου, τοῦ εἶπε. Ἐχεις νέα ἀπὸ τὸν Ἀρμάνδο;

— Ἐφυγε ἐδῶ κι' ἐξ ἡμέρας ἀπὸ τὴν Νεάπολη. Γυρίζει στὰ βουνά, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν συλλάβουν οἱ ἀνθρωποὶ μας, καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρουν. Μὰ εἶχα δώσει διαταγὴ νὰ μὴν τὸν πιάσουν. Σὲ περίμενα. Ἦθελα νὰ μιλήσωμε πρῶτα μαζί!

— Πρόθυμος. Φουλμινάντε.

Ὁ ληστής ἔβγαλε τὴ μάσκα του:

— Ὁ Ματέζο! φώναξε ἡ κόμησσα. Μὰ καλὰ. Τὴν ἄλλη φορά...

— Τὴν ἄλλη φορά, σὲ φοβόμουν. Εἶχα ἀλλάξει τὰ χαρακτηριστικὰ μου. Μὰ τώρα δὲν μὲ μέλει τίποτα πιά. Μάθε το. Ὁ γλύπτης Ματέζο καὶ ὁ Φουλμινάντε, εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

— Κι' ἀγαπᾷς τὴν Λυδία;

— Ὅπως ἐσὺ ἀγαπᾷς τὸν Ἀρμάνδο.

— Μὰ ἡ Λυδία εἶναι ἀναιμική. Σ' ἕνα μῆνα θὰ πεθάνει.

— Θὰ πεθάνει; Τὴν δηλητηρίασαν κι' ὅλα; Ἀλλοίμονό σου!

γι' αὐτόν, καὶ ν' ἀφεθεῖ μ' ἐμπιστοσύνη σ' ἐμᾶς. Ἔτσι καὶ γὼ τὴν ἔπεισα νὰ πάρει ἕνα δωμάτιο κοντὰ στὸ δικό μου. Τί λές;

— Περίφημα. Καιρὸς νὰ ἐνεργήσουμε, λοιπόν. Κάθε βράδυ, θ' ἀφίνεις τὸν Μπαϊκίρ νὰ τῆς πίνει λίγο αἷμα. Πρόσεχε ὅμως. Ὅχι πολὺ. Πρέπει ν' ἀργήσει νὰ πεθάνει. Πρέπει νὰ φανεῖ, πῶς πέθανε ἀπὸ μαράζι κι' ἀπὸ ἀναιμία.

— Ἐγνοία σου ἀδερφοῦλα μου!

— Ἐγὼ φεύγω γιὰ τὸ κρυφύγετο τοῦ Φουλμινάντε. Παίζω τὸ τελευταῖο παιχνίδι. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, πρέπει νὰ γίνῃ δικός μου.

— Εἶναι κακὸ αὐτὸ τὸ πάθος. Φοβάμαι, πῶς θάναι ἡ καταστροφή σου ἀδελφοῦλα μου. Χάνω ὅμως, ἄδικα τὰ λόγια μου. Πάντα ἔκανες τοῦ κεφαλοῦ σου καὶ θὰ καταστραφεῖς ἀπὸ αὐτὴ τὴν κακοκεφαλία.

— Ὅχι! Ἐχει μιὰ παράξενη ἀρρώστεια: λιγοστεύει τὸ αἷμα τῆς ἀγάλης ἀγάλης. Ἄν καταλάβεις, πῶς τὴν δηλητηρίασα γὼ, σκότωσέ με.

— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται. Ἡ Λυδία ἀρρωστή. Θεέ μου! Πῶς νὰ τὴν σώσω.

— Πήγαινε στὴν Νεάπολη. Φουλμινάντε. Κάθησε κοντὰ της. Πρόσεξε τὴν. Κι' ἔφησε σὲ μένα τὸν Ἀρμάνδο, ἀφοῦ τὸν Ἀρμάνδο ἀγαπᾷ.

— Πρόσεξε, καλὰ. Μὴ μάθω, πῶς...

— Σοῦ εἶπα, πῶς δὲν θ' ἀσχοληθῶ πιά μὲ τὴν Λυδία! Κράτησέ την! Χάρισμά σου.

— Καλὰ! Τώρα πρέπει νὰ σὲ συστήσω στὸν πατέρα σου, εἶπε ὁ ληστής μὲ σουφρωμένα φρύδια, μὲ μάτια θολὰ. Καὶ σηκώνοντας μιὰ κουρτίνα, φώναξε:

— Κασκαρίλλο!

Ἐνας γέρος φάνηκε στὸ ἀνοιγμα τῆς κουρτίνας.

— Κασκαρίλλο, νὰ ἡ κόρη σου ποῦ σοῦ μίλησα! Ἄν εἶσαι καλὸς πατέρας, θὰ πάρεις κάμποσο χρυσάφι.

Ὁ γέρο-ληστής, ἔσκυψε καὶ τὴν χαιρέτησε:

— Τιμὴ μου νάχω κόρη μιὰ κυρὰ σὰν ἐλόγου της! εἶπε.

— Θὰ σὲ λέω πατέρα. Θὰ μὲ λές Μπιάνκα! Σύμφωνοι; Κι' ὅτι θὰ συμβεῖ μ' ἕνα νέο, πού πρόκειται νὰ μᾶς ἔρθει, θὰ κλείνεις τὰ μάτια σου.

Ὁ γέρος γέλασε:

— Καταλαβαίνω, σινιόρα. Θά σάς ευχαριστήσω.

Πρέπει να πούμε δυό λόγια για τὸ κρυσφύγετο τοῦ Φουλμινάντε : Ἦταν ἓνα τεράστιο σπήλαιο, χωρισμένο σὲ δωμάτια θαυμάσια ἐπιπλωμένα. Ὑφάσματα βαρύτιμα, ἐπιπλά παλιά. Χαλιά, ποὺ ἀντιπροσώπευαν περίουσιες, ἔργα τέχνης, ποὺ τὰ μουσεῖα τῆς Εὐρώπης θάδιναν πολλὰ να τάχουν, ἔκαναν τὴν σπηλιά αὐτὴ νὰ φαίνεται σὰν ἓνα παλάτι τῆς Χαλιμάς.

Καί—πρῶμα περίεργο—αὐτὴ ἡ σπηλιά ἦταν κοντὰ σ' ἓνα παραθαλάσσιο. Ἐνα ἀκρογυάλι ἔρημο, ζωσμένο ἀπὸ βράχους ἀπότομους, ποὺ δὲν πηλοῖζε κανένας. Μόνο ὁ Λανοέλ μετὰ βάρκοῦλα, ἔκανε τὰ πρωτοπαλήκαρα τοῦ Φουλμινάντε νὰ θαυμάζουν τὴν ψαρευτικὴ του τέχνη.

—Ἐγὼ τὰ περνῶ δὴ περίφημα ! τοὺς ἔλεγε. Κι' ἂν δὲν μοῦ λείπανε τὰ παιδιὰ μου, θά σάς ἔλεγα, πὼς ἡ ζωὴ τοῦ αἰχμαλώτου μοῦ πάει πάρα πολύ.

Ὁ ἀρχισυμορίτης δέχθηκε τὸν Ἀρμάνδο, ἀλυσσοδεμένο, φέροντας τὴν μάσκα του. Πρὶν ἀκόμα μιλήσει ἔξερε ὅλες τίς περιπέτειες τοῦ νέου, ποὺ πλανιόνταν μέρες στὸ βουνὸ ὡς ποὺ νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀρμάνδο, ὅταν ὕστερα ἀπὸ ἔξη ὥρων ἱππασία μετὰ τὰ μάτια δεμένα τὸν παρουσίασαν στὸν Φουλμινάντε, τάχασε ἀπ' τὴν λαμπρότητα τῆς κατοικίας τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ὁ Φουλμινάντε δέχτηκε τὸν νέο, σὰν οἰκοδεσπότης, ποὺ ξέρει νὰ φέρεται.

—Σὰς εἰδοποίησαν οἱ ἀνθρωποὶ μου, πὼς ὅποιος μπεῖ στὰ ἐδάφη μου, χωρὶς τὴν ἀδεία μου εἶναι αἰχμάλωτός μου ;

—Μάλιστα κύριε.
—Καὶ ἤρθατε ;
—Καὶ ἤρθα.

—Θὰ ἦταν πιὸ ἀπλὸ νὰ πληρώσετε
—Δὲν ἔχω νὰ πληρώσω !

—Ἐχετε ! Λέτε ψέμματα σ' ὅλη τὴ γράμμη. Ἡ ἀδελφὴ σας εἶναι ἀρραβωνιαστικιά σας, ὁ θεὸς σας δὲν εἶναι θεὸς σας, καὶ πρόκειται νὰ πάρετε ἀπὸ μιὰ κληρονομία πάνω ἀπὸ ἑξήντα ἑκατομμύρια !

—Βλέπω, πὼς τὸν πρόσωπο, ποὺ σὰς πληροφόρησε, ξέρετ' ὅτι οἰκογενειακά μου καλλίτερα ἀπὸ μένα ! Πραγματικά ; πρόκειται νὰ πάρουμε ἑξήντα ἑκατομμύρια. Ἐγὼ δέχομαι νὰ σάς

δώσω τὰ μισά ! Τριάντα. Ἄν τὰ πάρουμε ποτέ.

Καὶ διηγῆθηκε τοῦ Φουλμινάντε, ὅτι ξέρομε, χωρὶς νὰ παραλείψει τίποτα. Ὁ ληστής τὸν ἀκούσε μετὰ μεγάλη προσοχή.

Ἀπ' ὅσα ὁ Ἀρμάνδος τοῦ εἶπε πιά κατάλαβε.

Πὼς ἡ Λυδία κινδύνευε !

Γι' αὐτὸ ἄρχισε νὰ κόβει βόλτες, στὸ σπήλαιο, σὰν θεριὸ μέσα στὰ σίδερα.

—Θάχω τὸ νοῦ μου ! σκέφτηκε. Καὶ στὸ παραμικρὸ ὑποπτο, ποὺ θά δώ-
τὴν λυώνω σὰν φαρμακερὸ σκουληκι.
Ὑστερα γυρίζοντας στὸν Ἀρμάνδο τοῦ εἶπε :

—Δυστυχῶς εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σὰς κρατήσω αἰχμάλωτο λίγον καιρό. Δὲν θὰ περάσετε ἄσχημα, θάχετε καὶ τὴν συντροφιά τοῦ θεοῦ σας.

—Ἄν ξέρω, πὼς ἡ Λυδία δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο ἀπὸ τὴν κόμησση, ευχαρίστως. Καί... τὸ ἄλλο πρόσωπο, ποὺ αἰχμαλωτίσατε ;

—Ἡ Τζιντζινότα ; Εἶναι ἐρωμένη μου.

Ὁ Φουλμινάντε δὲν ἔλεγε ψέμματα.

Τοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ φλογερὴ Ναπολιτάνα, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μετὰ πάθος πάνθηρος.

Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε ν' ἀγαπάει τὴν Λυδία. Γιὰ ἓναν ἄντρα σὰν τὸν Φουλμινάντε εἶναι πολλές τάχα δυὸ γυναῖκες ;

—Τώρα, εἶπε ὁ Φουλμινάντε, θά σὰς ὀδηγήσουν στὸ θεῖο σας. Καὶ φώναξε : Μπιάνκα !

Ἡ κόρησση φανερώθηκε.

—Πήγαινε τὸν κύριο στὸν κ. Λανοέλ.

—Ἀμέσως ἀρχηγέ !

—Ἐγὼ περίμενε ὁ Κασκαρίλο. Σὰν εἶδε τὸν Ἀρμάνδο, τοῦ εἶπε :

—Αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη μου, ἡ Μπιάνκα. Σὰς τὴν δίνω νὰ σὰς περιποιεῖται. Εἶναι φρόνιμη σὰν μαντόνα, καὶ προσέξτε νὰ μὴ μοῦ τὴν ξεμυαλίσετε. Γιατὶ ἂν γίνῃ κάτι τέτοιο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λύτρα, θά ζητήσω καὶ μιὰ μεγάλη προῖκα γιὰ τὴν κόρη μου !

Ὁ Ἀρμάνδος χαμογέλασε, καὶ κοίταξε προσεχτικὰ τὴν μικρὴ. Τοῦ φάνηκε πολὺ ὁμορφὴ, πικάντικη.

—Σινιόρέτα, τῆς εἶπε, εἰσθε πολλὴ νέα, καὶ πολὺ ὁμορφὴ γιὰ νὰ ζῆτε σ' αὐτὴν τὴν ἔρημιά.

—Πρέπει, κύριε, νὰ μαζέψω τὴν προῖκα μου. Ὁ πατέρας μου, ποὺ εἶναι δεσμοφύλακας τῶν αἰχμαλώτων, ἔχει βέβαια κόμπος λαμπρὰ, ἀλλὰ καὶ πολλές κόρες. Καὶ πὼς θὰ παντρευτῶ ἐγὼ ;

Τὸ στοιχειωμένο χάνι

—Τὰ ὁμορφα μάτια σας δὲν φτάνουνε ;

—Στὴ Νάπολη ὄχι, κύριε. Στὴ Γαλλία ἴσως !

—Εἶσαι πολὺ ὁμορφὴ μικρούλα μου !

—Προσέξτε κύριε ! Μπορεῖ αὐτά, ποὺ λέτε νὰ σὰς στοιχίσουν πολλὰ λεπτὰ.

—Καὶ σὺ... τί θάλεγες ;

—Ἐξαρτᾶται ! Δὲν μ' ἄρεσε ποτέ κανεῖς. Γι' αὐτὸ εἶμαι καὶ φρόνιμη ! Μὰ νὰ τὸ δωμάτιο τοῦ θεοῦ σας ! Καληνύχτα !

Ὁ Λανοέλ, ποὺ εἶδε τὸν Ἀρμάνδο τάχασε,

—Σὺ ; φώναξε τρομαγμένος. Ἐσὺ ἐδῶ !

—Τί νὰ κάνω θεῖε μου ! Ἐπρεπε νὰ δῶ, τί κάνεις !

—Μὰ δυστυχισμένε ! Καὶ ἡ Λυδία...

—Τὴν ἄφησα σὲ καλὰ χεῖρα...

—Καλὰ. Καὶ πὼς θὰ ἔγινε...

—Ἐχὼ ἓνα σχέδιο.

—Κιόλας ;

—Μιὰ γυναῖκα θά μᾶς φέρει...

—Καὶ ἡ Λυδία ;

—Τὸ βρῖσκεῖς ἐσὺ ἄσχημο, νὰ τὰ φκιάσω μετὰ μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ γλυτώσουμε ;

—Χμ... Ἔτσι κι' ἔτσι... Καί... ποῖα εἶν' αὐτὴ ;

—Ἡ κόρη τοῦ δεσμοφύλακός μας...

Τὴν ἴδια μέρα ἡ Λυδία, λάβαινε ἓνα γράμμα τοῦ Φουλμινάντε, ποὺ τῆς ἐξηγοῦσε, πὼς ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο.

Τὴν νύχτα ὁ βρυκόλακας μπήκε στὸ δωμάτιό της.

Δυστυχισμένη !

Εἶχε τώρα νὰ παλέψῃ μετὰ ἓνα βρωμερὸ τέρας γιὰ τὴ ζωὴ της, καὶ μετὰ τὸν Φουλμινάντε γιὰ τὴν καρδιά της.

Κι' ἦταν ὁλομόναχη !

Ἡ πρώτη μέρα τῆς αἰχμαλωσίας, φάνηκε στὰν Ἀρμάνδο ἀτέλειωτη. Τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τίς ὥρες τῆς μοναξιάς του φώναξε τὴν Μπιάνκα στὸ δωμάτιό του. Ἦταν ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι κι' ἐκεῖνη σὰ χαδιάρα γατοῦλα πήγε καὶ κάθισε στὰ πόδια τοῦ ντιβανιοῦ.

Ὁ Ἀρμάνδος δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ γιατί αὐτὴ ἡ φτώχῃ ἡ σχεδὸν ἀμόρφωτὴ κόρη τοῦ ληστῆ ἔξασκοῦσε μιὰ παράδοξη γοητεία ἀπάνου του. Τὰ μάτια της, ποὺ φαίνόντουσαν σὰ μάτια ἀγριμοῦ ἑτοιμοῦ νὰ χυμῆξῃ στὴ λεία του κι' ὥρες ὥρες τὸν συγκι-

νοῦσαν μετὰ τὴν ὕγρην ἀναλαμπή τους. Ἀγάλη-ἀγάλη τῆς ἐξομολογήθηκε τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ Λυδία.

Τὰ ματοκλάδια τῆς Μπιάνκας ἀνοίγονκλεισανε παλμικά, σὰ φτερά κυνηγμένης ἀπὸ τὸν ἄνεμο πεταλούδας.

—Καὶ τὴν ἀγαπᾷς πολὺ ; τὸν ρώτησε μετὰ βαρεῖα πνιγμένη φωνή.

—Περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ μου.

—Κι' εἶναι καιρὸς, ποὺ ἀγαπιέστε ;

—Ἐξη μῆνες.

Ἡ Μπιάνκα ἔδειξε σ' ἓνα πλατὺ χαμόγελο τὰ κατάσπρά της δόντια :

—Καὶ δὲν εἶσαι ἐραστής της ;

Ὁ Ἀρμάνδος τινάχτηκε σὰ νὰ τὸν δάγκωσε φαρμακερὸ φεῖδι.

—Ἐραστής τῆς Λυδίας ; Ἐγὼ ; Τρελλάθηκες ;

Τὸν χαμόγελο τῆς Μπιάνκας ἔγινε πικρὴ, θλιβερὴ, γκριμάτσα :

—Μὲ συγχωρεῖς. Ἀλλὰ πὼς τὸ θέλω ; Ἐγὼ μὴ μπορῶ νὰ πιστέψω εὐκολὰ, πὼς ἓνα γερό, φλογερὸ παλληκάρι σὰν καὶ σένα κάνει τὸν ἅγιο ἐξὸς ὅλων τῶν κληρῶν μῆνες.

Ὁ Ἀρμάνδος χαμογέλασε μετὰ τὴ σειρά του.

—ὦ ! ἅγιος δὲν ἦμουνα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχα βέβαια πολλὰ τυχερά. Παροδικὲς τρέλλες χωρὶς συνέπειες, χωρὶς σημασία, ποὺ ἡ Λυδία δὲν θὰ τίς μάθει ποτέ.

—Τουλάχιστον, εἶσαι εἰλικρινής.

—Λιγάκι.

Ὑστερα χαμογελῶντας καὶ ἀπλῶνοντας τὸ χέρι του γιὰ νὰ τῆς χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά τῆς εἶπε :

—Τώρα νὰ δοῦμε ἂν θάσας καὶ σὺ εἰλικρινής. Ἦθελα νάξεραι, ἂν μιὰ Ναπολιτάνα, ποῦχεῖ τέτοια μάτια σὰν ἀναμένα κάρβουνα μπορεῖ νάναί πιὸ φρόνιμη ἀπὸ ἓνα Γάλλο σὰν καὶ μένα.

—Σινιόρ ! σιγοψιθύρισε ἡ Μπιάνκα καθὼς ἀποτραβιότανε καὶ κατέβαζε τὰ βαρυὰ ματοβλέφαρα γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ σπίθισμα τῶν ματιῶν της.

—Σὲ ρωτῶ γιατί με ρώτησες. Ἄν σοῦ ἔλεγα, νὰ πούμε : « ἔξερεις, βαρυνέμαι ὅπως βαρυνέσαι καὶ σὺ. Ἐλα νὰ τὰ ξεχάσουμε ὅλα ». Τί θάλεγες ; Ἄνοιξε τὰ μάτια της, θολωμένα ἀπὸ τὸν πόθο :

—Θάλεγα : Παρηγόρησέ με καὶ παρηγορήσου.

Ὁ Ἀρμάνδος μετὰ ἓνα πῆδημα, βρέθηκε κοντὰ της.

—Πειρασμέ ! ψιθύρισε, γυρεύοντας τὰ χεῖλιά της.

—Τὰ χεῖρια του εἶχαν συσπασθεῖ ἀπὸ τὸν πόθο κρατῶντας τὰ λευκά, σφιχτὰ τῆς μπράτσα.

—Και ή σινιόρα Λυδία; είπε ξαφνικά ή Μπιάνκα κοιτάζοντάς τον στα μάτια.

Ο Άρμάνδος τινάχτηκε, σά νάχε δεχτεί ψυχρολουσία. Τά χέρια του πέσανε άδρανή. Ο πόθος, πού φλόγιζε τό βλέμμα του έορβυσε και δυό δάκρυα μαργαριταρώσανε στίς άκρες τών βλεφαρίδων του.

—Έχεις δίκηρο, ψιθύρισε· σά χαμένος, σηκώθηκε και βγήγε από τό δωμάτιο.

Σέ λίγην ώρα ό γέρος Κασκαρίλο μπαίνοντας στο φτωχικό του δωμάτιο βρήκε την ψευτοκόρη του νά κλαίει μ' άναφυλλητά.

—Κλαίς όμορφη σινιόρα; Τί σοού συμβαίνει;

—Φέρθηκα ήλίθια. Την ώρα, πού θά τόν έσφιγγα μέ λαχτάρα στην άγκαλιά μου, τοú μίλησα για την άρραβωνιστική του.

—Δυστυχισμένη! Ήθελες νά θριαμβεύσεις σ' όλη τη γραμμή.

—Και τάχασα όλα για πάντα. Δέ θά μου ξαναμιλήσει πιά τρυφερά, δέ θά τόν φλογίσει πιά ό πόθος για μένα.

—Και γι' αυτό κλαίς;

—Πήγε σ' ένα κούφωμα του τοίχου και πήρε ένα μικρό δεματάκι.

—Πάρε αυτό τό βότανο, σινιόρα, και ρίχτε στο κρασί του. Θά χάσει τό

μυαλό του για σένα.

Ή κόμησσα τ' άρπαξε:

—Κι' αύριο, μεθαύριο ίσως, θά μέ μισήσει άπ' όλη του την καρδιά.

—Έτσι γίνεται πάντα.

—Και τί μ' αυτό; Μιά νύχτα έρωτικού μεθυσιοú θά πλημμυρίσει τη ζωή μου φώς. Κι' όταν μέ μισήσει, τότε θά ζητήσω παρηγοριά στο θάνατο.

—Αί; ρώτησε την άλλη μέρα ό Κασκαρίλλο την Μπιάνκα. Θαυματούργησε τό βοτάνι μου;

—Ναί. Κέρδισα τό κορμί του. Μά την ψυχή του; Πώς θά μπορέσω νά κερδίσω την ψυχή του;

—Σιγά - σιγά, μπορείς, νά την κερδίσεις κι' αυτή,

Τρία χτυπήματα στην πόρτα διέκοψαν την κουβέντα τους. Ήταν ό Άρμάνδος, πού ήρθε νά ζητήσει την Μπιάνκα.

Ο Κασκαρίλλο έκρυψε την ψευτοκόρη του πίσω από ένα γιοúκο και μπάζοντάς μέσα στο δωμάτιό του τόν Άρμάνδο, τοú είπε:

—Σινιόρ, ή κόρη μου, μου τά μαρτύρησε όλα. Σούχα πεί, πώς θά της δώσεις μεγάλη προίκα. Θέλω νά την έχει γρήγορα. Κι' όσο για τό παιδί, άμα θά γεννηθεί, θά στο στείλω νά τό μεγαλώσεις. Δέν έχεις, βέβαια, την άξίωση νά τό μεγαλώσω εγώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V. ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΒΑΣΑΝΑ

Τού κάκου ό Φουλμινάντε μέ τ' όνομα του γλύπη Ματέζο έπήγε την Λυδία στους καλλίτερους γιατρούς, τοú κάκου παραφύλαγε έξω από τό δωμάτιό της σάν πιστό λυκόσκυλο.

Είχε ξεχάσει, πώς τό δωμάτιο της Λυδίας συγκοινωνούσε μέ τό δωμάτιο της Βαρώνης και τοú άπαίστου Βάτζι. Δυό στιβαροί άντρες τόν πήγαιναν κάθε βράδυ στο δωμάτιο της Λυδίας τόν άφηναν δυό λεπτά και τόν έπερναν πάλι.

Κι' ή Λυδία ξυπνούσε μ' ένα τσίμπημα στη μεγάλη φλέβα του χεριού ή μ' ένα τσίμπημα στο λαιμό. Ένα μικρό κόκκινο σημαδάκι, πού δέν παράλλαζε από τσίμπημα κουκουπιού, και κανέναν δέν έδινε σημασία.

Και ή άμοιρη κοπέλλα έλυωνε.

Και ό Φουλμινάντε, πού τάχε όλα: άνδρεία, όμορφιά, νειάτα, δόξα, έλυωνε κι' αυτός κοντά της, άνίσχυρος και άδύνατος.

Στό μεταξύ ή σατανική κόμησσα, στο λημέρι, τοú ληστή, περνούσε μέ τόν Άρμάνδο ώρες αξέχαστες μέ τη βοήθεια τοú βοτανιού.

Μιά μέρα, πού ό Φουλμινάντε άνέβηκε στο κρυφίγητο του νά δώσει διαταγές, ή Λόρα ζήτησε νά τόν δεί.. τόν οδήγησαν στο δωμάτιο της.

Ο Φουλμινάντε ήταν τόσο χλωμός, πού της έκανε έντύπωση.

Όταν κατέβηκε στη Νάπολη ήταν ένας άντρας γερός, γεμάτος όρμη και νειάτα. Και σέ λίγες μέρες τόν ξανάβρισκε έρπειο.

“Αί! Ο Μπακίρ σκοτώνοντας τη Λυδία, σκότωνε αγάλια - αγάλια και τό φόβητρο τών Ιταλικών βουνών, τόν ξακουστό ληστή Φουλμινάντε.

Την δέχθηκε πεσμένος σέ μία καρέκλα. Απογοητευμένος, αδιάφορος.

—Μέ συγχωρείς, πού σ' ένοχλώ στον πόνο σου, τοú είπε ύποκριτικά, μά έχω νά σοú προτείνω κάτι.

Την κοίταξε μ' ένα βλέμμα άνέκ-

Τό στοιχειωμένο χάνι

φραστο και κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του, χωρίς νά πεί λέξη.

—Σκέφτηκα, πώς και για μένα και για σένα θάταν καλλίτερο νά νομίσουν οί δυό τους, πώς ό άλλος πέθανε. Έτσι θά μπορέσω νά πάρω τόν Άρμάνδο, και σέ σένα θά μείνει ή Λυδία. Συμφωνείς;

—Η Λυδία! Μά ή Λυδία σιγοπαιθαίνει. Σκέφθηκα νά έλευθερώσω τόν Άρμάνδο και νά της τόν πάω. Μά ή βαρώνη μ' έμπόδισε. Μοú έξήγησε, πώς ή Λυδία πεθαίνει από άναίμια. Για ατία άσχετη από την λύπη. Κι' έτσι δέν έβαλα μπρός την άπόφασή μου.

—Όπως και νάναι θάπρεπε ό Άρμάνδος νά πιστέψει, πώς πέθανε ή άρραβωνιαστική του. Δημοσίεψε σέ μία έφημερίδα τοú τόπου τό θάνατο της Λυδίας. Θά τοú την δείξω και θά τόν αναγκάσω έτσι νά δεχτεί νά φύγωμε.

—Και πώς θά φύγετε.

—Θά μās δώσεις ένα καίκι έσύ κι' έξη δικούς σου ανθρώπους. Θά κάνω τάχα, πώς θά δραπετέψωμε κολυμπώντας ένα βράδυ και θά μās περιμαζέψωμε από τό καίκι. Θά τοúς έχεις δασκαλέψει νά πούν, πώς είναι τάχατες, λαθρέμποροι, και θά δεχτούν νά μās βγάλουν στα παράλια της Ιταλίας. Άναγκαστικά θά πάμε στην Άγγλια.

—Πάρτον! και πήγαινε μακριά. Όσο πιδ μακριά μπορείς.

Τά λόγια του, κουρασμένα, άχρωμα, πέφτανε ένα ένα σάν τις χάντρες τοú μαρτυρικού κομπολογιού, πού ξεκοκκίζουνε στα ρικνά δάκτυλά τους οί καλόγεροι, οί άπογοητευμένοι από τις χαρές τοú κόσμου τοúτου.

Δέν γύρισε ούτε νά την κοιτάξει.

Άλλοιώς θάβλεπε τό βλέμμα τοú θριάμβου της Λόρας, την στιγμή, πού έκανε μία έλαφρή υπόκλιση κοντά στην πόρτα, κρίν νά βγή.

Ή λύπη τοú Άρμάνδος, όταν έμαθε τόν ψευτοθάνατο της Λυδίας ήταν κάτι φοβερό.

Στεγνός, άμίλητος, μέ τό μάτια στεγνά μά φλογισμένα, τριγύριζε μερόνυχτα μά βουνά, στην άκρογιαλιά, παντοú, όπου μπορούσε νά ξεμοναχιαστεί και νά κρυφτεί για νά κλάψει.

Έπειτα από δυό μέρες κλειστήκε στην καμαρά του και δέ θέλησε τρεις ολόκληρες μέρες νά δει κανέναν.

Την τετάρτη, βγήκε.

Μιά άγρια άπόφαση έφεγγε στα μάτια του, σάν πήγε νά βρεί τόν Λανοέλ. Ο Λανοέλ είδε την έκφραση

του, και φοβήθηκε.

—Θείε πρέπει νά φύγωμε.

—Μά παιδί μου...

—Δέν έχει «μά παιδί μου». Ο θάνατος της Λυδίας, είναι έργο της κομήςσης.

—Τό ξέρω.

—Έί λοιπόν, θά έκδικηθώ την δυστυχη άρραβωνιαστική μου! Σοú δίνω τό λόγο μου.

—Μά είναι δύσκολο νά φύγωμε. Μ' όλο πού έχωμε την θάλασσα μπροστά μας, και μ' όλο, πού μās αφήνουνε σχεδόν έλεύθερους, ξέρω καλά, πώς έχουν λάβει τά μέτρα τους. Τριάντα άγρια γυμνασμένα σκυλιά ρίχνονται στο νερό σάν πέσει άνθρωπος, και τόν ξαναφέρνουν ζωντανό ή πεθαμένο.

Ο Άρμάνδος δέν άκουγε. Τά μάτια του στυλωμένα κάπου μακριά έξω από τό παράθυρο ήταν θολά από τά δάκρυα.

Ο γέρο-Λανοέλ τόν έπιασε από τό χέρι τόν τράνταξε κι' έξακολούθησε:

—Μοú διηγήθήκανε, πώς τελευταία ένας ρισοκίνδυνος Έγγλέζος για νά τοúς τό σκάσει, ρίχτηκε στη θάλασσα, τά σκυλιά τόν άκολουθήσαν. Όστερα από λίγη ώρα, κάθε σκυλί, γύρισε μ' ένα κομάτι τοú Έγγλέζου. Άλλο χέρι, άλλο πόδι, τόν έθαψαν έτσι κομμάτια. Κι' ό άγαθός Λανοέλ, έτρεμε, καθώς διηγότανε την άνατριχιαστική αυτή ιστορία. Κείνη τη στιγμή μπήκε ή Μπιάνκα μέσα, και οί άνδρες έπαψαν την κουβέντα τους.

Έκείνη, όμως, πού είχε κρυφακούσει στην πόρτα, τοúς κοίταξε κατάματα και μέ φωνή βαθεία, ύποβλητική, ρώτησε:

—Μήπως θέλετε νά φύγωμε;

Ο Λανοέλ έτοιμαζόταν ν' άποκριθεί άρνητικά. Μά ό Άρμάνδος, αδιαφορώντας για όλα είπε;

—Ναί! Μπορείς νά καταφέρεις τίποτα;

—Μπορώ πολλά. Ένα καίκι ήρθε κι' άραξε έδω άπέναντι. Είναι πρώτης τάξεως ευκαιρία. Τά σκυλιά μέ ξέρουν. Εγώ τοúς πάω τό φαί τους. Θά τοúς βάλω μέσα χλωροφόρμιο. Και σάν κοιμηθούν, άπόψε, θά φύγωμε.

Όλα έγιναν όπως ήταν προσχεδιασμένα.

Την νύχτα οί τρεις τους ύστερα από είκοσάλεπτο κολύμπι, έφτασαν στο καίκι, όπου τοúς μάζεψαν. Είπαν, πώς ήταν φυγάδες και ή Μπιάνκα κατά-

Φερε τόν καπετάνιο νά κάνουν άμέσως πανιά καί νά φύγουνε.

— Πού θά μάς ξεμπαρκάρετε ; ρώτησε ό Άρμάνδος.

— Αί ! κάπου ! άπάντησε ό καπετάνιος. Κάπου μακριά από την Ίταλία.

— Γιατί όχι στην Ίταλία ;

— Γιατί είμαι λαθρέμπορος καί δέν έχω όρεξη γιά ίστορίες. Θά βγώ στην Ίγγλετέρα. Άν σ' άρέσει. Άν δέν σ' άρέσει, ξαναπέσε στην θάλασσα.

Ό Άρμάνδος δέν είπε τίποτα. Πήρε από τό μπράτσο τό θείο του καί τράβηξαν γιά την καμπίνα, πού τούς είχάν παρανωρήσει. Έκεί άφοϋ βεβαιώθηκε, πώς δέν θά τούς άκουγε κανένας τού είπε ψιθυριστά στό αυτί :

— Αὐτός ό καπετάνιος δέν μ'άρέσει.

— Ούτε μένα ! Θαρρῶ, πώς κάπου τόν έχω δει.

— Άμέ τό πλήρωμα ;

— Τρισάθλιο ! Όλοι τους είναι παλληκάρια τοϋ Φουλμινάντε.

— Καί ξέρεις πιά είναι ή Μπιάνκα ;

— Πιά είναι ;

— Η κόμησσα.

— Όχι δά ! Αὐτό μου φαίνεται σάν..

— Ναί. Πήρε τό μάτι μου ένα νόημα τοϋ καπετάνιου. Αὐτό μέ φωτίσει..

— Καί τώρα Άρμάνδε ;

— Καί τώρα, είπε ό νέος άγρια, επιτέλους θά λογαριαστούμε μέ αὐτό τό φαρμακερό σκουλήκι.

Τό ίδιο βράδυ, τό καίκι περνούσε άπ' τις άκτές της Ίταλίας. Πάνω στό κατάρτι, ήταν μονάχα ό δεύτερος καπετάνιος κι' ένας ναύτης στό τιμόνι.

— Μπορείς θεΐε νά σκοτώσεις αὐτόν κεί ; είπε ό Άρμάνδος, δείχνοντας τόν δεύτερο.

— Βεβαίως καί μπορῶ. Έχω ένα τίλντρο, πού τό κλέψα φεύγοντας.

— Έγώ αναλαμβάνω τόν τιμονιέρη.

Ό Άρμάνδος πλησίασε τό θύμα του καί ζήτησε φωτιά. Τήν ὥρα, πού ό άνθρωπος τοϋ περνούσε τό τσακμάκι του, μιά πνιγμένη φωνή τοϋ έδωσε νά καταλάβει, πώς Λανοέλ, είχε τελειώσει τό έργο του.

“Αρπαξε κι' αὐτός τόν τιμονιέρη, τόν έπνιξε καί τόν πέταξε στη θάλασσα.

Μιά κραυγή, πού την πήρε ό άέρας, κι' ένας παφλασμός στό άφρισμένο κύμα.

“Επειτα πήρε ένα χοντρό σίδερο, καί τράβηξε γιά την καμπίνα τοϋ πληρώματος.

— Έσύ, θεΐε, ανάλαβε τόν καπετάνιο.

Σέ λίγο βγήκαν κι' οι δυό στό κατάρτι. Ό Λανοέλ, μέ τό ματωμένο στίλντρο στό μανίκι, έσερνε από τά μαλλιά την κόμησσα.

— Έγινε θεΐε ;

— Έγινε.

Ό Λανοέλ ξέμπλεξε τά δάχτυλά του από τά μαλλιά της κόμησσας.

— Τώρα έλα νά κρεμάσουμε την κυρία ! είπε ό Άρμάνδος.

“Η κόμησσα, πού είχε στά μεγάλα σατανικά της μάτια ζωγραφισμένο τόν τρόπο έπese στά γόνατα.

— Λυπήσου με ! παρακάλεσε λυγμικά.

— Νά σέ λυπηθῶ ; Καί τά κρίματά σου ;

— Λυπήσου τό παιδί σου ! τό παιδί, πού φέρνω.

Ό Άρμάνδος χλώμιασε.

— “Αφησέ την, είπε ό Λανοέλ. “Αφοϋ θά ναι μητέρα τοϋ παιδιοϋ σου ! Θά την άφήσουμε στό καίκι, καί μεις θά φύγουμε μέ τό βαρκάκι μέ κουπιά. Ό θεός ή ό διάβολος άς την σώσει !

“Ετσι κι' έγινε. Έφυγαν μέ τό βαρκάκι. Τά χαράματα έφτασαν στην άκτή. Τό μεσημέρι της ίδιας μέρας, έφταναν μέ άμάξι στην Νάπολη.

Κάτι, πού δέν ήταν δυνατό νά φαντασθούν τούς περίμενε στό ξενοδοχείο της.

“Ηταν γεμάτο κόσμος, άστυνομικοί, χωροφύλακες, φωνές.

Ό Άρμάνδος κι' ό Λανοέλ ρωτοϋσαν χωρίς νά μπορέσουν νά μάθουν την αίτία αὐτής της κοσμοσυρροής. Πέρασε άρκετή ὥρα, ὥπου νά πληροφορηθῶνε, πώς ό περίφημος ληστής Φουλμινάντε, είχε αυτοκτονήσει σ' αὐτό τό ίδιο ξενοδοχείο.

Αὐτοκτόνησε αφήνοντας ένα γράμμα στόν Άρμάνδο, πού έλεγε.

“Αγαποϋμε την ίδια γυναίκα. Δέν ήξερα νά την προφυλάξω, ὥπως εσύ. Καί πεθαίνω γιά νά μὴν την βλέπω νά πεθαίνει.

Φουλμινάντε

«Καί πεθαίνω γιά νά μὴ την βλέπω νά πεθαίνει».

Μά καλά, ή Λυδία δέν είχε πεθαίνει ;

Τρελλός από έλπίδα, ό Άρμάνδος, ρώτησε τόν ξενοδόχο, πού τραβοϋσε τά μαλλιά του γιά τις ζημιές, πού θά πάθαινε.

— Μά όχι κύριε. “Η δεσποινίς ζει. Πολύ άδύνατη ! Μά ζει.

Μέ δυό πηδήματα βρέθηκε στην καμαρά της.

Τήν βρήκε ζωντανή άλήθεια μά σέ άπίστευτα χάλια. Πελιδνή σά νεκρή, χωρίς δύναμη, χωρίς έκφραση στό σβυσμένο βλέμμα τών μεγάλων της ματιών.

— “Αγαπημέne μου γύρισες ; τού είπε σάν ρίχτηκε κλαίνοντας στην άγκαλιά της. Εϋχαριστῶ, Θεέ μου, τώρα μπορῶ νά πεθάνω εϋχαριστημένη.

Μιά μετάγγιση αίματος τοϋ Άρμάνδου συνέφερε γρήγορα την άγαπημένη του. Σέ λίγες μέρες άγκαλιασμένοι κάποιο φεγγαρόλουστο βράδυ, ὄρισαν την ήμέρα τοϋ γάμου τους σύντομη.

Περιττό νά ποϋμε, πώς ή Πολωνική οικογένεια είχε φύγει τό ίδιο πρωΐ μαζί μέ τόν Βάτζι.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Παντρεύτηκαν στην Νεάπολη, καί κάθησαν άκόμα ένα χρόνο, νά ζήσουν τό τραγοϋδι της άγάπης τους, σ' ένα τόσο ρωμαντικό περιβάλλον.

Δέ γύρισαν στό Παρίσι, έγκατεστάθηκαν στό Νεϋγύ, καί ή εϋτυχία τους φαινόταν τέλεια.

Μιά μέρα ὥστόσο, ήλθαν κι' είπαν τοϋ Άρμάνδου, πώς κάποια κυρία τόν ζητοϋσε, στό γραφείο του...

“Η Λυδία, εϋτυχῶς, έλειπε γιά ψώνια, στό Παρίσι...

“Όταν ό Άρμάνδος ὕστερα από λίγα λεπτά, άνοιξε την πόρτα τοϋ γραφείου του, ένα θέαμα φριχτό φάνηκε στό μάτια του...

“Ένα παιδί νεκρό, πεταμένο στό πάτωμα, καί μιά γυναίκα έξαλη, πού έσπαζε τό κεφάλι ένός καμπούρη νάνου μ' ένα μπρούτζινο άγαλματάκι, καί πού έξακολουθοϋσε νά τόν χτυπάει ὥσπου τά μυαλά τοϋ καμπούρη χύθηκαν έξω άπ' τό κρανίο του.

“Ηταν ή Λόρα, πού γιά νά ταραξει την ήσυχία τοϋ Άρμάνδου καί της Λυδίας, πήγαινε σπíti τους τό παιδί της.

Τό παιδί, πού είχε άποκτήσει από τόν παροδικό, έρωτα τοϋ Άρμάνδου,

πού τὸν κέρδισε χάρις στὸ βότανο τοῦ Κασκαρίλλο. Ὁ Μπαϊκίρ, ὅμως, τὴν ἀκολούθησε χωρὶς νὰ τὸν καταλάβει καὶ μῆκε στὸ γραφεῖο μαζί της. Ὅταν ἡ Λόρα, ἀφουεῖδοποίησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψή της τὸν Ἀρμάνδο, γλύστηρε σὲ μιὰ διπλανή κάμαρα, γιὰ ν' ἀπολαύσει τὴν δυσάρεστη ἐκπληξη τοῦ Ἀρμάνδου, ὁ Μπαϊκίρ πρόφτασε καὶ ἤπια τὸ αἷμα τοῦ δυστυχισμένου μοροῦ.

Ἡ κόμησσα, τότε, ἔτρεξε, καὶ ἔξαλη ἄρπαξε ἕνα μπρούτζινο ἀγαλματάκι καὶ σκότωσε τὸν Μπαϊκίρ.

Ὅταν ὁ Ἀρμάνδος πλησίασε γιὰ νὰ τῆς ἀρπάξει τὸ μπρούτζινο ἀγαλματάκι, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ ἀνεβοκατεβάζει μὲ μανία στὸν πολτὸ,

πού εἶχε γίνει τὸ κεφάλι τοῦ Μπαϊκίρ, λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσει κι' αὐτόν.

Ἦταν τρελλή. Ἀπὸ τὸ στόμα της, πού εἶχε συρπαθεῖ σ' ἕνα τραγικὸ γέλιο, ἔβγαιναν ἀφροί. Τὰ μάτια της εἶχαν γυρίσει καὶ δὲν δείχνανε παρὰ τὸ ἀσπράδι τοῦς γεμάτο αἱματηρὲς φλεβίτσες.

Τὴν ἔστειλαν σ' ἕνα φρενοκομεῖο. Δὲν ἔμαθαν ποτέ, πῶς σώθηκε ἀπὸ τὸ τραγικὸ καῖκι.

Φυσικά ἡ κληρονομία ἔφερε δὴλ στοὺς τρεῖς ἡρώες μας, γιὰ τὸ Βαρῶνος Ζαλίχ, βρέθηκε σκοτωμένος σ' ἕνα πάρκο. Παραιτήθηκαν ὅμως κι' οἱ τρεῖς, κι' ἀρκέστηκαν νὰ ζήσουν μὲ λιγώτερα, κι' εὐτυχισμένοι.

Ἀπόδοση στὰ ἑλληνικά:
ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΛΚΑΝΗ

Εἰκονογράφηση κειμένου:
ΣΤΕΦΟΥ ΑΛΜΑΛΙΩΤΗ

Ὅσοι δὲν εἶχανε τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσουν ἀπὸ τὸ πρῶτο μας φύλλο, τὸ ἐξαιρετικὸ ἀνάγνωσμά μας

Γιὼργης Μπαρμπάρᾶς

μποροῦν νὰ τὸ παρακολουθήσουν ἀπὸ σήμερα, γιὰ τὴν εὐρύτατη περίληψη, πού βρίσκεται στὴν ἀρχή, εἶναι γραμμένη γιὰ χάρη τους. Δὲν πρέπει νὰ μείνει κανένας, πού νὰ μὴν παρακολουθήσει τὸ ἀριστούργημα αὐτό. Εἶναι ἡ μόνη συνέχεια, πού ἔχουν τὰ ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ Μιὰ καὶ μόνη, ἀλλὰ ἀληθινὰ ἐξαιρετική.

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ ΚΑΙ ΑΝΡΥ ΜΠΩΣ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ

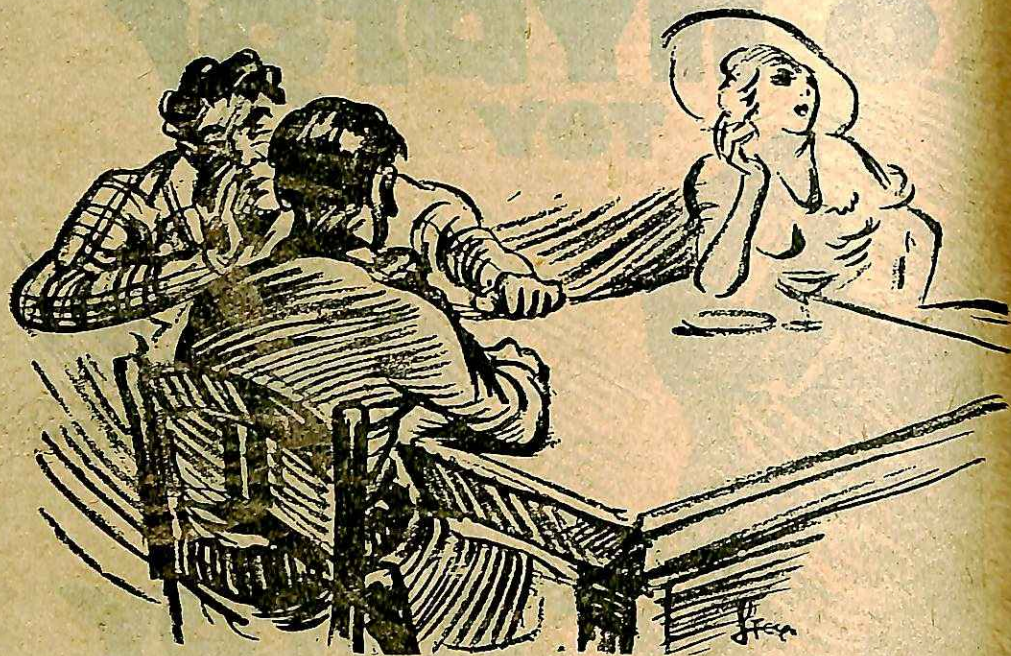
ΔΡΑΜΑ «ΦΡΙΚΗΣ»
ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΧΑΡΡΙΣ, ΜΠΙΛΛΥ, ΜΑΡΒΙΑ χρυσοθήρες.
Ο ΜΙΛΛΙΓΚΑΝ κάπελας, ΜΠΕΤΤΥ κόρη του, ΛΑΤΟΥΡ ὁ ξένος.
ΑΝΡΙΚ, Μις ΛΟΛΑ ἀδερφή του, ΧΕΡΜΑΝ ἕνας τυχοδιώκτης.
ΛΑΙΗΚ, ΝΤΟΡΜΕΡ, ΤΡΙΣΤΑΜ οἱ τρεῖς πάμπλουτοι παῖκτες.
Λαίδη ΜΩΝΤ ΧΑΜΜΕΡΣΛΑΨ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ χρυσὸ κολλιέ.
Ο ΑΡΧΗΓΟΣ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΣΤΕΦΟΥ ΑΛΜΑΛΙΩΤΗ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ
ΧΩΡΙΣ ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Ἐνα μπάρ στο Φάρ—Γουέστ τῆς Ἀμερικῆς. Σανιδόχτιστο, πολὺ ἀπλό, στὰ δεξιά, ὁ πάγκος, καὶ πρὶς πρὶς αὐτοῦ εἶναι ἀραδιασμένα μπουκάλια καὶ ποτήρια. Πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο, μιὰ μικρὴ πόρτα. Στὸν τοῖχο, δεξιά, ἕνα χάρτης τῶν δυτικῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Τραπεζάκια ξύλινα μὲ σκαμνιά, ἕνα ἀριστερὰ ἕνα στὸ βάθος, ἕνα δεξιά, μπροστὰ στὸν πάγκο. Μιὰ μεγάλη πόρτα ἀνοιχτὴ, στὸ βάθος ἀριστερὰ, βλέπει στὴν ἐξοχὴ. Μικρὴ πόρτα ἀριστερὰ, στὸ πρῶτο πλάνο. Στὸ βάθος φαρδύ παράθυρο, πού βλέπει στὸ δρόμο. Ὅλοι ἡθοποιοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καταστηματοῦρχο καὶ τὴν κόρη του, φοροῦνε τὸ κοστούμι τοῦ Φάρ—Γουέστ: καπέλλο μαλακὸ, σακκάκι σκοῦρο, ρεβόλβερ στὴ ζώνη, μπόττες ἢ γκέττες, σπιρούνια. Στὸ ἀνοιγμά τῆς αὐλαίας: Ὁ Ὁ Μίλλικαν, ὁ καταστηματοῦρχος, κι' ἡ κόρη του Μπέττυ πρὶς ἀπὸ τὸν πάγκο ὁ Λατού μπροστὰ στὸν πάγκο, κουβεντιάζει μὲ τὴ Μπέττυ.

Γύρω στὸ τραπέζι τοῦ βάθους εἶναι μαζωμένοι ὁ Χάρρις ἀριστερὰ ὁ Μάβελ, ὁ Μπίλλυ, ὁ Χέρμαν ὅρθιος πρὶς αὐτοῦ. Τὴ στιγμὴ, πού ἀνοίγει ἡ αὐλαία, Χάρρις ἀνοίγει μιὰ κινούμενη τράπουλα χαρτιᾶ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μετροῦνε μάρκες, πού ἔνας ἀπ' αὐτοὺς ἐβγαλε ἀπὸ ἕνα καλαθάκι τοποθετημένο πρὶς αὐτοῦ στὸ τραπέζι. Ἀφοῦ μοιραστοῦν οἱ μάρκες στοὺς παίκτες, καὶ σκιστῇ τὸ παιχνίδι τῆς τράπουλας, ὁ Χάρρις βάζει τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ βγάζει ἕνα χοντρὸ βῶλο χρυσάφι. Τὸν ἀκουμπάει πρὶς αὐτοῦ στὸ τραπέζι λέγοντας:

Χάρρις.— Ὅριστε.. (Καθὼς οἱ ἄλλοι παίκτες θέλουν νὰ πάρουν τὸ βῶλο γιὰ νὰ τὸν ξετάσουν, τὸν τραβάει κοντὰ του μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο χαϊδεύει τὸ περίστροφόν του. Στὸς ἄλλους). Καὶ σεις, τί βάζετε; Μπίλλυ.— (δείχνοντας μιὰ φουχτιά μικροῦς βῶλους). Νὰ καὶ γὰ! Μάβελ (βγάζοντας χαρτονομί-

ματα).— Ὅριστε!

Χέρμαν (πού δὲν παίξει, ἀλλὰ στέκεται πρὶς ἀπὸ τοὺς παίκτες καὶ τοὺς κοιτάζει). Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο γουό!

Χάρρις.— Τί εἶπες;

Χέρμαν.— Τίποτα, τὰ...

Χάρρις.— Μήπως σοῦ ζήτησε κανεὶς τὴ γνώμη σου; Μπᾶς καὶ σοῦ σκαν-

φίστηκε νὰ πῆς, πὼς δὲν εἶναι χρυσάφι; Κύριε Ὁ Μίλλικαν, τὴ ζυγαριὰ, σύντομα!

Ὁ Μίλλικαν (στὴν κόρη του). Μπέττυ τὴ ζυγαριὰ στοὺς κυρίους.

(Ἡ κοπέλλα παίρνει τὴ ζυγαριὰ πάνω ἀπὸ τὸ πάγκο κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὴν πᾶει).

Μπίλλυ.— Περιττό. Τὴν ξέρουμε τὴ δουλειά μας. Εἶναι εὐκόλο νὰ καταλάβει κανεὶς, πὼς δὲν εἶναι καπλάμας.

Χάρρις.— Καλὰ!... Μά... ἂν θέλετε...

Μπίλλυ καὶ Μάβελ.— Καλὰ, καλὰ.

Χάρρις (στὸν Χέρμαν).— Καὶ σύ, πού ἀδικοπιάνεις τοὺς ἄλλους, τί θὰ βάλεις κάβα;

Χέρμαν.— Εγώ;... Παίξετε πολὺ χοντρὸ παιγνίδι.

Μάβελ.— Τί χῶνεις τότε τὴ μύτη σου, ἐκεῖ, πού δὲν σε σπέρνουνε; Ἀδειάζε μας τὴ γωνιά. Αἶντε νὰ πᾶς ἄλλου, νὰ δίνεις τίς συμβουλές σου.

Χέρμαν.— Ἐλάτε δά! Μὴ θυμώνετε!.. Δὲ θὰ παίξω βέβαια, μαζί σας, ἀφοῦ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχω παραδες!

Μπορῶ, ὅμως, νὰ σᾶς βλέπω, πού θὰ παίζετε.

Μάβελ.— Δὲν σε χρειάζομαστε, δίνε του!

Χέρμαν.— Ἄν δὲν ἔχω ὅσα θάπρεπε νάχα γιὰ νὰ παίξω. ἔχω, ὅμως, νὰ σᾶς κεράσω ὅλους ἕνα ποτήρι...

Μπίλλυ.— Ἄν σοῦ περνάει ἀπὸ τὸ νοῦ, πὼς σκοτιστήκαμε γιὰ τὸ κέρασμά σου!..

Χάρρις, (στὸν Μπίλλυ).— Παράτα τον, νὰ ζήσεις. (Περιφρονητικά). Ἐναν ψευτιάρι!...

(Ἀρχίζουν νὰ παίζουν σιωπηλά).

Χάρρις.— (Ξαφνικὰ δυνατὰ): Ἀνοίγω μὲ ῥῆγα.

Μάβελ.— Πάσο!

Μπίλλυ.— Τὰ βλέπω... ἄλλη μιὰ, ὅσα ἔχει τὸ πιατάκι.

Χάρρις.— Ὡραία (Ἀκουμπάει χάμω τὰ χαρτιά του καὶ παίρνει τὴν τράπουλα νὰ δώσει χαρτί).

Μπίλλυ.— Καὶ τὰ ρέστα μου. Εἶμαι ταπ.

Λατούρ (στὴ Μπέττυ, δείχνοντας τὸν Χέρμαν).— Κεῖνος ἐκεῖ, ὁ ἀσκημάνθρωπος, μὲ τὴ μαχαίριά στο μάγουλο, ἐκεῖνος, πού δὲν παίξει, ποῖος εἶναι;

Μπέττυ.— Αἱ εἶναι ὁ Χέρμαν.

Λατούρ.— Πολὺ ἀντιπαθητικός!

Μπέττυ.— Ἀλήθεια...

Λατούρ.— Θάθελα νάξερα, τί δουλειὰ κάνει, ὁ ἀνθρώπος. Τί ἀπαίσια φάτο!

Μπέττυ (μιλῶντας σιγαλὰ).— Πατέρας! Ὁ κ. Λατούρ εἰσάγει μετὰ τὴ δουλειὰ καταπιάνεται αὐτὸς ὁ Χέρμαν.

Ὁ Μίλλικαν.— Μὲ τίποτα καὶ μὲ ὄλα. Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, πού βρωμίζουνε τὸν τόπο. Πολὺ ζορικός ἀνθρώπος. Γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὄλα τὰ μέσα εἶναι καλὰ. φτάνει νὰ βγαίνουν λεπτὰ. Γιὰ τὴν ὥρα πού λείπει κάτι ψιλοπράγματα στὸ μεγάλο ὄρου χεῖο Φλάουερς. Ἴσως λαθρεμπόριο, ἴσως ἀκόμα καὶ πιστά, ζημιώνοντας τοὺς φουκαράδες τοὺς ἐμπόρους.

Μπέττυ (γελῶντας).— Σὰν καὶ σένα, μπαμπά μου!

(Ὁ Ὁ Μίλλικαν ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους. Στὸ τραπέζι τοῦ φόντου, ὁ Μπίλλυ, δίνει χαρτί. Ὁ Χέρμαν, πού ἀπὸ λίγα λεπτὰ φαίνεται νὰ ἐπιβλέπει τὸν Μπίλλυ, δίνει ἐλαφρὲς σπρωξιὲς μὲ τὸν ἀγκῶνα του στὸν Χάρρις.)

Χέρμαν (σιγαλὰ στὸν Χάρρις, δείχνοντάς του τὸν Μπίλλυ).— Ε! Πρόσεχε κεῖ! Τὰ χέρια του...

Χάρρις (σκυθρωπός).— Παίρνει χαρτιά κάτω ἀπ' τὴν τράπουλα.

(Ὁ Χάρρις, χωρὶς νὰ διακόψει τὸ παιγνίδι του, ἀρχίζει νὰ παρακολουθεῖ τὸν Μπίλλυ).

Λατούρ (στὴν Μπέττυ).— Ἀλήθεια, δὲ μοῦ λέτε, κι' ὁ Ἰσπανός;

Μπέττυ.— Ἰσπανός; Δὲν ἐρχεται κανένας Ἰσπανὸς στὸ μαγαζί!

Λατούρ.— Πῶς; Θέλω νὰ πῶ, κεῖνος ὁ ψηλὸς μελαχροινὸς νέος, πού ἔχει μιὰ ἀδερφή τόσο καλοβαλμένη. Ναι κείνη τὴν κοπέλλα μὲ τὰ ὑπέροχα μάτια.

Μπέττυ.— Αἱ! Τὸν Χερναντέζ λέτε... Τὸ Ἀνρίκ Χερναντέζ! Δὲν εἶναι Ἰσπανός, εἶναι Μεξικανός.

Λατούρ.— Μάλιστα, αὐτὸν ᾔθελα νὰ πῶ, τὸν Ἀνρίκ Χερναντέζ...

Μπέττυ (χλωμαίνοντας).— Μὴ μιλάτε τόσο δυνατὰ! Αὐτὸς εἶναι ὁ τρομερὸτερος ἀπ' ὅλους. Εἶν' ἕνας ἀνθρώπος, πού δὲν πρέπει, τὸ καλὰ πού σᾶς θέλω νὰ βρεθῇτε ποτὲ στὸ δρόμος του: Μπορεῖ νὰ σᾶς σκοτώσει καὶ νὰ πατήσῃ πάνω στὸ κουφάρι σας γιὰ νὰ περάσει.

Λατούρ (χαμογελῶντας).— Δὲν πρόκειται, εὐτυχῶς, νὰ τοῦ φράξω τὸ δρόμο.

Ἀλλὰ κι' ἂν γίνῃ καμμιά φορὰ αὐτὸ, δὲν θὰ φοβόμουν διόλου.

Μπέττυ.— Μιλάτε γιατί δὲν τὸν ἐξορᾶτε!...

Λατούρ.— Δὲν ξέρω, τί θὰ πεῖ φόβος (Σιγῇ)... Δεσποινὶς ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἀποχαριεῖσω, γιατί, ὅπως, ξέρετε, φεύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπο.

(Στὸ τραπέζι τῶν παικτῶν τὰ χαρτιά ἤρθαν πάλι στὸ χέρι τοῦ Μπίλλυ, πού ἀρχίζει νὰ δίνει χαρτί. Ὁ Χέρμαν, ξαφνικά, ἀλλὰ μὲ σιγαλὴ φωνή, σπρωχνόντας μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὸν Χάρρις).

Χέρμαν.— Κοίτα, λοιπόν! Ἐκεῖ... τὰ χέρια του...

Χάρις. (σηκώνεται, πλακώνει μὲ τὸ χέρι του τὸ χέρι τοῦ Μπίλλυ, ποὺ κατορθώνει ὡστόσο νὰ τὸ τραβήξει).—Ἄ! Παληάνθρωπε! Θὰ σοὺ μάθω ἐγὼ νὰ κλέβεις στὰ χαρτιά.

(Τραβάει τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ τὸ διευθύνει πάλιν στὸ Μπίλλυ. Ὁ Μάρβιλ δμως προφταίνει, καὶ μὲ μιὰ κίνησιν στρίβει τὴν κάννη ἀπ' τὸ στόχο της. Ἡ σφαῖρα κομματιάσει δυὸ μπουκάλια, πῶς ἀπὸ τὸν πάγκο. Κρότος τῶν γυαλικῶν, ποὺ σπάζουν. Ὁ Ὁ Μίλιγκαν κι' ἡ Μπέττυ χώνονται πρὸς ἀπὸ τὸν πάγκο μὲ μὲν ἀκουσθεὶς ὁ πυροβολισμός).

Μπίλλυ.—Ἐγώ;... Ἐγὼ κλέβω;... Ἐσὺ σαι, μωρέ, κλέφτης παληόκυκλο!... Γουρουνί!... (Πήγαινε ἐπάνω σου).

Ὁ Μίλλιγκαν, (μπαίνοντας στὴ μέση, νὰ τοὺς χωρίσει ὅπως κι' ὁ Μάρβιλ).—Ἐ! παιδιά!... σώνουνε τ' ἀστεῖα!... Δὲ μοὺ ἀρέσουνε τέτοιες φασαρίες στὸ μαγαζί μου.

Χέρμαν.—Μὴ ξεφωνίζετε ἔτσι! Ἡσυχότερα! (Μουρμουρίζοντας). Μὲ τίς φωνές σας, θὰ κουβαλήσετε δὴ τὴν ἀστυνομία.

Ὁ Μίλλιγκαν.—Τὴν ἀστυνομία;...

Μάρβιλ (στὸν Χάρρις).—Χάρρις κάνει λάθος, ὁ Μπίλλυ δὲν ἔκλεψε. Βάζω τὸ κεφάλι μου κάτω, δὲν ἔκλεψε!

Χάρις.—Καὶ τί μπορεῖς νὰ ξέρεις ἐλόγου σου;

Μάρβιλ.—Κοιτάζω πάντα, ὅλα τὰ χέρια, ὅταν παίζω.

Χάρις.—Καλά, λοιπόν, μὰ τότε... (Στὸν Χέρμαν). Τί μούλεγε, ἐσύ, παληότομαρο...

Χέρμαν.—Μοὺ φάνηκε, πῶς...

Χάρις, (Ἀφοῦ κοιτάζει μὲ ἀηδία τὸν Χέρμαν. Στὸν Μπίλλυ, σύντομα καὶ ξερά).—Νὰ μὲ συμπαθῇς.

Μπίλλυ (ἀκόμη μανιασμένος).—Εἶσαι καμιά φορά, πολὺ ζορικός ξέρεις...

Χάρις.—Δὲν πρέπει νὰ τάξεις μαζὶ μου. Οὔτε σὲ σκότωσα οὔτε σὲ λάβωσα οὔτε σου κλέψα τ' ἄλογο. Τί ἔχεις νὰ πεις;

Μπίλλυ.—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια... Τόκα λοιπόν... (Δίνουν τὰ χέρια). Μπρὸς τὸ παιχνίδι μας τώρα.

Μάρβιλ.—Ὁρα! (Παίρνει τὰ χαρτιά κι' ἐτοιμάζεται νὰ παίξει).

Μπίλλυ, (στὸν Χέρμαν).—Καὶ σὺ παληόκυκλο! Ἀπὸ λόγου σου κοντέψαμε νὰ ματωθοῦμε! Ἐσένα ἔπρεπε νὰ ξυλοφορτώσω! Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ἐνας ἡψωρίτης, ποὺ δὲν ἔχει ἓνα δολλάριο νὰ παίξει κάθεται καὶ λέει, πῶς κλέβουν οἱ ἄλλοι!... (Τὸν φοβερίζει μὲ τὴ γροθιά του) Ὁξω ἀπὸ δῶ, ψωριασέ!

Χέρμαν.—Καλά! Καλά! (σηκώνεται κι' ἀπομακρύνεται οἱ ἄλλοι ἀρχίζον πάλιν τὸ παιχνίδι του).

Δατοῦρ (στὴ Μπέττυ).—Δὲν φοβάστε, δεσποινίς, μὴ σὰς βρεῖ καμμιὰ ὦρα μιὰ σφαῖρα;...

Μπέττυ.—Συνήθισα πιά...

Δατοῦρ. (ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιγῇ).—Καιρὸς νὰ φύγω δεσποινίς. Αὐτὴ τὴν φορὰ γιὰ πάντα, πάω στὴν πατρίδα. (τῆς φιλάει τὸ χέρι).

Μπέττυ, (χαμογελῶντας).—Εἶστε πολὺ εὐγενικός!

Δατοῦρ. Εἶμαι Γάλλος κι' εἶστε πολὺ χαριτωμένη... (Πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή μπαίνει ἡ Λόλα. Παραμερίζει γιὰ νὰ τῆς κάνει τόπο, νὰ περάσει. Μιὰ στιγμή, στὸ κατωφλί τῆς πόρτας, σταματᾷ γιὰ νὰ θαυμάσει τὴ Λόλα, ὅστερα κάνει ἓνα στερνὸ γνέψιμο ἀποχαιρετισμοῦ στὴ Μπέττυ καὶ φεύγει).

Λόλα. (πηγαίνοντας κατ' εὐθείαν στὴν Μπέττυ).—Δὲν ἦρθε ἀκόμα ὁ ἀδελφός μου;

Μπέττυ.—Ὁχι, μὲς Λόλα, δὲ φάνηκε ἀκόμα!

Λόλα. (μὲ ἀνακούφιση).—Ἄ Τόσο τὸ καλλίτερο! Φοβήθηκα, μήπως ἔργησα νάρθῶ.

Μπέττυ.—Ναὶ ξέρω! Δὲν εἶναι διόλου βολικός ὁ κύριος ἀδελφός σας! (Ἡ Λόλα τὴν κοιτάζει μὲ ὑποπτο ὕφος. Σιγῇ. Ἡ Μπέττυ σφουγγίζει ἓνα ποτήρι).

Χέρμαν (ποὺ εἶδε τὴ Λόλα, ποὺ κάθισε πηγαίνει κοντά της).—Καλημέρα σας, σενορίτα! (Ἡ Λόλα τοῦ γυρίζει τίς πλάτες. Σιγῇ). Γιατί δὲ θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε;

(Οἱ παῖχτες, ποὺ τέλειωσαν τὴν παρτίδα τοὺς σηκώνονται. Ὁ Χάρρις πληρώνει γιὰ τὰ πιστά καὶ συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν Ὁ Μίλιγκαν, ποὺ τοὺς χαιρετᾷ, βγαίνουν ἔξω).

Χέρμαν (συνεχίζοντας μὲ μὲν φύγαν οἱ ἄλλοι).—Λόλα, ἔχεις ἄδικο, ποὺ δὲ θέλεις οὔτε νὰ μ' ἀκούσεις. (Αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ Ὁ Μίλιγκαν, ποὺ γύρισε ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα, ρίχνει μιὰ ματιά στὸν πάγκο καὶ βγαίνει κατόπι μαζὶ μὲ τὴ Μπέττυ, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φέρουνε μπουκάλια). Σ' ἀγαπῶ! τὸ ξέρεις! Στὸ εἶπα... Ἐσὺ μὲ κοροΐδεψες... Καὶ τώρα, τὸ ἴδιο θὰ κάνεις πάλιν, ἐκτὸς ἂν θυμώσεις καὶ μὲ σκυλοβρίσεις αὐτὴ τὴν φορὰ... (Πολὺ σιγῇ) Ἀκουσε, Λόλα... ξέρω καλὰ τὴν κατάστασή σας καὶ τῶν δυσωδῶν... ξέρω... κι' ἄλλα πράγματα ἀκόμη, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρουν βέβαια, τοὺς ἀνθρώπους ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸν τόπο... ἄλλα καὶ κάτω... σὰ δικά σας τὸ μέρι...

Λόλα (ἀνατριχιάζοντας).—Τί ξέρεις;

Χέρμαν.—Ὡ! Τίποτε... θέλω μόνον νὰ πῶ... πῶς ξέρω μερικὰ πράγματα, πολλὰ πράγματα;... Νά! Ξέρω, πῶς αὐτὴ τὴν ὥρα, εἶστε πανὶ μὲ πανί!

Λόλα (ταραγμένη).—Δὲν καταλαβαίνω.

Χέρμαν.—Καταλαβαίνεις πολὺ καλά. (Σιγῇ. Πηγαίνοντας κοντύτερα). Δὲν εἶμαι αὐτὸς, ποὺ φαίνομαι... ἔχω λεφτὰ στὴν πάντα. Θέλω νὰ πῶ, πῶς δὲν εἶμαι ὁ ἀπένταρος, ποὺ φαντάζεσαι. ἔχω τοὺς λόγους μου, ποὺ παρουσιάστηκα σ' αὐτὰ τὰ χάλια ἐδῶ... θὰ σοὺ ἐξηγήσω ἀργότερα... Κι' ἂν θέλεις. (Ἡ Λόλα δὲ σαλεύει ἔχοντας τὸ κεφάλι γυρισμένο στὴν ἄλλη μεριά) Λόλα. (Ἡ Λόλα ὀπισθοχωρεῖ. Ὁ Χέρμαν τὴν ἀκολουθεῖ καὶ θέλει νὰ τὴν φιλήσει μὲ τὴ βία).

Λόλα (μανιασμένη, σκουντώντας τον μὲ ἀηδία).—Πῶς πέφτει τὰ μούτρα σου καὶ... (Αὐτὴ τὴ στιγμή βλέπει τὸν Ἀνρίκ, ποὺ μπαίνει). Ἀνρίκ! Ἀνρίκ! Ἀνρίκ! (ποὺ ἀπ' τὸ κατωφλί τῆς πόρτας εἶδε τὴ σκηνή, χυμᾷ πᾶνω σὶν Χέρμαν). Τὴ καμωματα εἶναι αὐτὰ; (στὴ Λόλα). Μήπως σὲ χτύπησε, σὲ πόνεσε;

Λόλα.—Ἄ! Ὁχι! ἀλλὰ μὲ σκοτίζει ὅπως πάντα.

Ἀνρίκ (στὸν Χέρμαν ποὺ κάνει νὰ σηκωθεί ὀρθιος).—Ἀκουσε σύ! Ἀντολήσεις καὶ ξαναπᾶς κοντά της, σοὺ τσάκισω τὸ κεφάλι!

Χέρμαν.—Μὰ, τί λέτε... δὲν ἔκανα τίποτε!... Οὔτε τῆς εἶπα οὔτε τῆς ἔκανα κανένα κακό! Δὲν μπορῶ ὡστόσο, νὰ τὴν κοιτάζω ἀπὸ μακριά... μὲ σεβασμὸ σὺν νάτανε καμμιὰ πριγκηπέσσα ἢ κόρη ἑκατομμυριούχου!...

Ἀνρίκ (περιφρονητικά).—Δὲν μοὺ λές ἐλόγου σου; Κοιτάξες ποτέ σου τὰ μούτρα σου στὸν καθρέφτη;

Χέρμαν.—Καὶ τί μ' αὐτό; Ἡ ὁμορφιά εἶναι ἓνα πρᾶγμα τυχερό.

Ἀνρίκ.—Βέβαια! Κι' ἡ ἀσκήμια τὸ ἴδιο. Μὰ ἡ δική σου ἡ ἀσκήμια, κακομοιρὴ μου, εἶναι ἀπὸ τίς πιὸ δυσκολόβρετες!

Χέρμαν.—Εἶσαι ὁμορφος ἐλόγου σου!... Μποροῦσε, ὅμως, νὰ γεννηθεῖς κι' ἄσκημος... ἢ νὰ γίνεις καὶ τώρα ἄσκημος...

Ἀνρίκ.—Τί θέλεις νὰ πεις;...

Χέρμαν.—Βέβαια... μπορεῖ καὶ τώρα ν' ἀσκηθῇς... μιὰ φωτιά... μιὰ λαβωμάτι. Ἐνα ὄξυ, ποὺ σοὺ πέφτει στὸ πρόσωπο, δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ... ἢ καὶ μιὰ ἀρρώστια... ξέρει κανεὶς τί γίνεται;

Ἀνρίκ.—Σώνει! Μᾶς γιόμισες κουταμάρες. Βουβάσου!

Χέρμαν.—Καλά, καλά. (Σιγῇ μονολογώντας). Θὰ λογαριαστοῦμε.

(Ἀπομακρύνεται. Ὁ Ἀνρίκ κι' ἡ Λόλα καθοτανεὶ στὸ τραπέζι ἀριστερά. Ὁ Χέρμαν κάθεται στὸ πάγκο. Ὁ Ὁ Μίλιγκαν κι' ἡ Μπέττυ ἐπιστρέφουν κρατώντας μπουκάλια καὶ τίς τακτοποιοῦν. Ὁ Ἀνρίκ κι' ἡ Λόλα ἀρχίζουν νὰ κουβεντιάζουν μὲ σιγανὴ φωνή).

Χέρμαν (παραγγέλλοντας).—Οὐτ-σιν!

Ὁ Μίλλιγκαν.—Ἀμέσως, ὀρίστε! (Βάζει στὸ ποτήρι. Στὸν Ἀνρίκ καὶ στὴ Λόλα). Καὶ σεις, ἀφέντη, τί τραβάει ἡ καρδιά σας;... Καὶ ἡ κυρία;

Ἀνρίκ.—Φέρε μας πορτό!

Ὁ Μίλλιγκαν.—Πορτό; Δὲν ἔχομε στὸν πάγκο Μπέττυ; (Ἡ Μπέττυ κάνει ἓνα ἀρνητικὸ κίνημα). Καλά, πάω νὰ πιάσω ἀπ' τὸ ὑπόγειο. (Βγαίνει ἀπ' τὸ πορτάκι. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἡ Λόλα κουβεντιάζει σιγαλὰ μὲ τὸν Ἀνρίκ).

Λόλα.—Λοιπόν;... Ἀνρίκ.—Τίποτα... Οὐτ' ἓνα δολάριο!... Οὔτε καὶ βλέπω τὸν τρόπο νὰ βῶ ἐκτὸς ἄν...

(Ὁ Ἀνρίκ, ποὺ ἦταν ἑτοιμος ν' ἀποκριθῇ σταματᾷ βλέποντας τὸν Ὁ Μίλιγκαν).

Ὁ Μίλλιγκαν (Ἐπιστρέφοντας μὲ τὸ πορτό).—Ὅριστε, κύριε Χερναντέζ εἶναι καλὸ, ἐγγυημένο: ἡ τελευταία μπουκάλια μιὰς παρτίδας ἀπὸ τὴν κάβα τοῦ λόρδου Χάξον. Ξέρετε, τοῦ Ἐγγλέζου, ποὺ τοῦ κλεψαν τ' ἄλογα, τὸν περασμένο μήνα... (Κουβεντιάζοντας, πήρε ποτήρια καὶ σερβίρει).

Λόλα.—Εὐχαριστῶ.

Ἀνρίκ (Συνεχίζοντας τὴν κουβέντα τοῦ μὲν μὲν ἀπομακρύνθηκε ὁ Ὁ Μίλιγκαν).—Ἀχ! Δυστυχισμένη μου μικροῦλα! Δὲν μᾶς ἀπομένει παρὰ νὰ γίνουμε καπνός.

Λόλα.—Ἀνρίκ.

Ἀνρίκ.—Νὰ φύγω, ἐγὼ τοῦλάχιστον.

Λόλα.—Μὰ, τί λές; Ἐσὺ, τόσο δραστήριος...

Ἀνρίκ.—Ἡ δραστηριότητα εἶναι ἀχρηστὴ, ὅταν δὲν βρῇ κανέναν τὸ νὰ κάνει! Ἐλπίστε... μέσα σ' αὐτὸν τὸν τόπο μὲ τὰ χρυσωρυχεῖα... Καὶ πέτυχα γιὰ καλὰ!... Ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι χειρότεροι κι' ἀπὸ μένα, ἓνας στρατὸς ἀπὸ ληστές.

Λόλα.—Θὰ βρεῖς κάποιον τρόπο νά...

Ἀνρίκ.—Δὲ βλέπω τίποτα. Εἵμαστε ἔπιναγμένοι, σοὺ λέω! Χρυστάφ παντοῦ... καὶ τὸ χειρότερο: ἔχασα πᾶν τὴν πεποίθησιν, ποὺ εἶχα στὸν ἑαυτὸ μου. Τὴν ἄλλη φορὰ λίγο ἔλειψε νὰ μὲ πιάσουν.

Λόλα.—Δὲν μοὺ τὸ εἶχες πεί...

Ἀνρίκ.—Μὲ τ' ἄλογα τοῦ Ἐγγλέζου.

Λόλα.—Πῶς; Ἀσὺ;

Ἀνρίκ.—Ἀμ ποιός; Μόνον, ποὺ σὲ κάτι τέτοια κόλπα, κινδυνεύει κανεὶς νὰ πᾶει κρεμάλα... Κι' ὅλο ἡ ἴδια φοβέρα: σὲ μπαρκαρούμε γιὰ τὸν τόπο σου.

Λόλα (τρομαγμένη).—Γιὰ τὸν τόπο μας;

Ἀνρίκ.—Καταλαβαίνεις;... Ἀν

μᾶς πᾶνε στὰ δικὰ μας τὰ σύνορα... [ἐκεῖ κάτω...]

Λόλα (με ἀνατριχίλα). — Για τὸ Θεό!

Ἀνρίκ. — Τὰ βλέπεις λοιπόν; Μᾶς χρειάζεται κάτι ἄλλο. Καί μοι φαίνεται, πῶς τὸ βρῆκα. (Πολλὸ σιγαλά). Ὑπάρχει ὅμως μεγάλος κίνδυνος (ἀκόμη σιγώτερα) ὅπως σὸ Κουαρετάρο...

Λόλα — (μπήγοντας μιὰ κραυγή, σηκώνεται ὀρθία). ὦ!...

Μπέττυ, (ἀναπνέοντας πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο δπως κι' ὁ Ὁ Μίλλιγκαν) Μίς Λόλα; (Ὁ Χέρμαν σηκώνεται καὶ κοιτάζει τὸν Ἀνρίκ καὶ τὴ Λόλα μουρμουρίζοντας)

Ὁ Μίλλιγκαν. — Τί τρέχει; Λόλα. (τρέποντας). — Τίποτα... δὲν εἶναι τίποτα.

Ἀνρίκ — (στὴ Λόλα, σιγαλά, ἀναγκάζοντας τὴν νὰ ἐνακαθίσει). — Τρελλάθηκες; Τί σ' ἐπίασε;

Λόλα. — ὦ! τὰ χέρια σου... Ὅταν πρόφερες αὐτὸ τὸνομα, νόμισα, πῶς ξανάβλεπα τὰ χέρια σου, τὰ χέρια σου κατὰ κόκκινα... (Κρύβει τὰ μάτια της).

Ἀνρίκ (ἀπότομα). — Πρόσεχε, διάολε!... μᾶς κοιτάζουν! (Σιγῇ, κατόπιν συνεχίζει φωναχτά, γιὰ νὰ ξεγελάσει τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων). Ἄν εἶναι νὰ πιστεύει κανεὶς ὅλα τὰ παραμύθια, πού λένε γιὰ τὰ χρυσορυχεία...

Χέρμαν. (πλησιάζοντας σιγὰ πρὸς τὸ μέρος τους). — Ἔχετε δίκιο, ὁ κόσμος, πού δουλεύει, δὲν μπορεῖ νὰ βλάλει οὔτε τὸ ψωμί του.

(Ἡ Λόλα, γυρνᾷ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, μὲ μιὰ κίνησι ἀηδίας).

Ἀνρίκ. (στὸν Χέρμαν). — Μπᾶς καὶ σοὺ ζήτησε κανεὶς τὴ γνώμη σου;

Χέρμαν. — Ἄς ἀφίσουμε τὰ μπόσικα λόγια στὴν πάντα (Σιγῇ). Ἔχω μιὰ δουλειὰ τοῦ λόγου σου.

Ἀνρίκ. (ὑστερα ἀπὸ δισταγμὸ). — Ν' ἀκούσομε: Κάνε γρήγορα μονάχα γιατί θὰ φύγω... (Τοῦ κάνει νόημα νὰ καθίσει).

Χέρμαν. — Εἶναι μιὰ πολλὴ καλὴ δουλειά. Χωρὶς πολλὰ ζόρια, ὅταν μάλιστα βρεθῇ ὁ ἄνθρωπός της ἕνας μὲ θάρρος καὶ τὴν τόλμη τὴ δική σου...

Ἀνρίκ. (εἰρωνικά). — Μπορὲ τί μᾶς λές;

Χέρμαν. — Ὅπως σοὺ λέω.

Ἀνρίκ. — Καί γιατί δὲν τὴν κάνεις μοναχὸς σου αὐτὴ τὴ δουλειά;

Χέρμαν. — Δὲν μπορῶ.

Ἀνρίκ. — Τότε τί σέ κόφτει;

Χέρμαν. — Θὰ μοιραστοῦμε τὰ κέρδη.

Ἀνρίκ. — Ἀ! Ἔτσι... Τώρα καταλαβαίνω... Μίλα λοιπόν.

Χέρμαν. (Πολλὸ σιγῇ). — Ἔχετε ἀκούσει καμμιά φορὰ νὰ μιλοῦνε... (Κοιτά-

ζει γύρω του). — γιὰ τὴ Μαύρη Κοιλιά;

Ἀνρίκ. (ψάχνοντας μὲ τὸ νοῦ του). — Δὲν εἶναι κάπου καὶ στὰ βορεινά, κοντὰ στὴ θάλασσα;

Χέρμαν. — Ὁχι, ἐκεῖ, πού λές εἶναι ἡ κοιλάδα μὲ τ' ἀνθρακωρυχεῖα. (Χαμηλώνοντας ἀκόμη τὴ φωνή). — Ἡ Μαύρη Κοιλιά εἶναι στὰ βόρεια τῆς Σιέρρας. Πίσω, πέρα στὴν ἄκρη τῆς κοιλάδας, ὑπάρχει ἕνα παλάτι, θαῦμα, ὁ Πύργος... (Σιγῇ).

Ἀνρίκ. — Ὁ Πύργος;..

Χέρμαν. — Ναί...

Ἀνρίκ. — Λοιπόν;

Χέρμαν. — Βλέπω, πῶς ἀρχίζεις νὰ ἐνδιαφερόσαι...

Ἀνρίκ. — Λέγε λοιπόν! Παρακάτω...

Χέρμαν. — Ὁ Πύργος, ἔτσι τὸν λένε σ' ὅλο τὸν τόπο. Θαυμασιὸ κτίριο, σὰν τοὺς πηλοὺς πύργους τῆς Ἀγγλίας. (Σιγῇ. Χαμηλώνοντας κι' ἄλλο, τὴ φωνή καὶ κοιτάζοντας γύρω του) Εἶναι τὸ κτῆμα τοῦ γατροῦ Γιόρκ. (Σωπαίνει).

Ἀνρίκ. — Ἐ, κι' ὕστερα;

Χέρμαν. — Ὁ γιὰ τὸν ἔχει ἕνα νοσοκομεῖο γιὰ ἑκατομμυριούχους, τὸ ὠραιότερο, τὸ πλουσιότερο σ' ὅλη τὴν Ἀμερική. Σωστὸ κοφτήριο: χιλιάδες δολλάρια τὴν ἡμέρα. Ἐκεῖ πηγαίνουν νὰ ξεκουραστοῦνε οἱ πρίγκιπες τοῦ χρυσαφιοῦ, νὰ ξεγελάσουν τὴν πλῆξή τους...

Ἀνρίκ. — Δὲν ἄκουσα ποτέ μου νὰ μιλᾷνε γι' αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο.

Χέρμαν. — Δὲν εἶσαι ντόπιος.

Ἀνρίκ. — Κι' ὁ Πύργος;

Χέρμαν. — Σοῦτ! Ἄν τὴν κάνομε τὴ δουλειά, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀκούσει κανένας νὰ μιλᾷνε γι' αὐτὸ τὸ κτῆμα.

Ἀνρίκ. — Σωστὰ τὸ λές.

Χέρμαν. — Τὸ λοιπόν, σὲ συλλογίστηκα σένα. Ἐξέρω πῶς εἶσαι ἱκανός... καὶ δὲν τὰ ψιλοκοσινίζεις ἐσὺ τὰ πράγματα. Ἔχω φίλους βλέπεις, παντοῦ, καὶ μοὺ μίλησαν γιὰ κάποια ἱστορία, ἄλλοτε, σὸ Κουαρετάρο.

Ἀνρίκ. — (χλωμαίνοντας) Σκασμός.

Χέρμαν. — Καλὰ, καλὰ. Λοιπόν, γιὰ νὰ ξανάρθουμε στὴ δουλειά μας, ἐμαθα ἀπὸ κάποιον, πού γύρισε αὐτὸς τὴν μέρες, ἀπὸ καὶ πέρα, πῶς μπήκε κοντὰ σὸ νοσοκομεῖο αὐτὸ, μιὰ πολλὰ πλούσια γυναίκα, ἡ Μίστρως Χαμμερλά, χήρα τοῦ Βασιλῆ τοῦ Κερβονου. Ἐκατομμύρια δολλάρια; κοσμήματα νὰ σοῦ σταθῇ ὁ νοῦς. ἔχουνε νὰ λένε, γιὰ ἕνα χρυσὸ κολλιέ, πού τὸ φορεῖ πάντα, καὶ εἶναι δουλεμένο μὲ μπριγιάντια, καὶ μαγαριτάκια αὐτόμονάχα κάνει ἑκατομμύρια. Εἶναι πολὺ παράξενη γυναίκα, πολὺ ὁμορφη. Πέρασε ζωὴ τρικυμισμένη. Λένε πῶς, στὰ ταξίδια της, δινότανε ἀκόμα καὶ

Ὁ πύργος τοῦ ἀργοῦ θανάτου

στοὺς Ἀραπάδες καὶ στοὺς κινέζους, στοὺς Ἰνδούς... Κουράστηκε τώρα νὰ γλεντάει καὶ πῆγε νὰ ξεκουραστῇ στοῦ γιανοῦ Γιόρκ. Αὐτὸ εἶν' ὅλο. (Σιγῇ). Ἐλόγου σου μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ σὲ περνάει γιὰ κύριο!... Ἡ ἀδελφή σου εἶναι τρισαριταμένη. Ἐξέρετε καὶ ντύνεστε. Θὰ πᾶτε λοιπὸν ἐκεῖ, πέρα, μὲ ὅποιο ὄνομα θέλετε. Δὲν ἔχετε νὰ σκοτιστῇτε καθόλου γιὰ τὰ ρούχα καὶ τὶς ἀποσκευές σας. Θὰ βρῶ ἐγὼ καὶ σὲ φτηνὲς τιμὲς (Μὲ πικρία καὶ μίσος). Καταλαβαίνει τώρα, πῶς ὅσο καὶ νὰ θέλα, δὲν θὰ μπορούσα νὰ κρατήσω τὸ ρόλο σου.

Ἀνρίκ (εἰρωνικά). — Κοντὰ σὸ νοῦ κι' ἡ γνώση.

Χέρμαν. — Τὸ λοιπόν, θὰ μέινετε οἱ δύο σας στὸν πύργο, ὅσο χρειάζεται, γιὰ νὰ τελειώσετε τὴ δουλειά. Ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένω, καὶ μοιραζόμαστε.

Ἀνρίκ. — Μάλιστα!.. (Σιγῇ). Ἀλλά, πρὶν γίνεῖ ἡ μοιρασιά, πρὶν γίνεῖ... ἡ δουλειά πρέπει νὰ μπουρμεύει...

Χέρμαν. — Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὔκολο... θὰ παρουσιαστῇτε, γιὰ πλούσιοι πελάτες... Καλοντυμένοι, μὲ τὸν ἀέρα τοῦ πλοῦσιου, πού ἔχετε, δὲν θὰ δυσκολευθῇτε διόλου...

Δὲν θὰ πῆτε τίποτα... Θὰ σᾶς ζητήσουνε νὰ ὑπογράψετε μὲ τὰ ὀνόματά σας... δηλαδή μὲ τὰ ὀνόματα, πού θὰ διαλέξετε. Μὲ λίγο κουράγιο καὶ μὲ τὸ δικό σας παρουσιαστικό, μπαίνει κανεὶς παντοῦ!

Ἀνρίκ (ψυθιρίζοντας). — Μιὰ καὶ δὲν θὰ ὑπογράψουμε μὲ τὰ ἀληθινὰ μας ὀνόματα, δὲν ἀναλαμβάνουμε καμμιά ὑποχρέωση!

Χέρμαν. — Γεῖα σὸ στόμα σου!

Λόλα. — Ἀκουσέ με, Ἀνρίκ!... Πρόσεξε κάπως καλλίτερα... Σκέψου πρῶτα...

Ἀνρίκ (ἀπότομα). — Ἐξέρω τί ἔχω νὰ κάνω!

Λόλα. — Μά.

Ἀνρίκ. — Σῶνουν τὰ λόγια! (Στὸν Χέρμαν). Εἴμαστε σύμφωνοι! Περιμένε μὲ αὐριο τὰ πρωῒ στὶς ὀχτῶ, πίσω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τῶν ἀμαξιών. Θὰ μοὺ δώσεις τίς ὁδηγίες, πού μοὺ χρειάζονται.

Χέρμαν. — Σύμφωνοι. (Σηκώνεται) Λοιπόν, μαζὲλ Λόλα;... Εἰστε ἀκόμα θυμωμένη μαζί μου;

Λόλα. — Ἀφήστε με!

Ἀνρίκ. — Ἔλα, Λόλα, φιλιωθῇτε, δόστω τὸ χέρι! (Ἡ Λόλα συμμορφώνεται, μὰ σὸ πρόσωπό της ζωγραφίζεται ἡ συχασία της. Στὸν Χέρμαν). Τώρα ὁμοσ πιά, ἀγῶρι μου νὰ μᾶς παρατήσεις ἡσυχους μὲ τοὺς ἐρωτές σου! Φιλώσαμε γιὰ τὴ δουλειά κι' ὄχι γιὰ σαλιαρίσματα!

Χέρμαν (κοιτάζοντας τὴ Λόλα). — Κρίμα. Ἄς εἶναι... (Σιγῇ, κατόπι γυρνᾷ ἐπὶ τὸν Ἀνρίκ). Αὐριο λοιπόν... (Βγαί-

νει ἀργά, ἀπὸ τὸ βάθος). Λόλα (πηγαίνοντας πρὸς τὸν Ἀνρίκ). — Ἀκουσε ἀδεροφύλη, μὴν τὴν ἀναλάβεις αὐτὴ τὴν δουλειά.

Ἀνρίκ. — Τί αὐτὴ, τί μιὰ ἄλλη. Λόλα. — Ὁχι! Αὐτὴ μονάχα, μὴ τὴν ἀναλάβεις. Κάτι μοὺ λέει, πῶς θὰ διατρέξουμε τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο, πού ἀντικρύσαμε ὡς τώρα.

Ἀνρίκ. — Ἐχεις προαισθήματα; Χά! Χά. Χά. (Γελάει).

Λόλα. — Ὁχι. Ἀκουσέ με! Κι' εἰπειτα, αὐτὸς ὁ Χέρμαν μοὺ εἶναι ἀποκρουστικός. Μοὺ φέρνει ἀηδία. (Σιγῇ) καὶ φόβος!

Ἀνρίκ. — Δὲν βαρύνεσαι; Εἶναι δουλειὰ πρῶτης. Κι' ἂν μοὺ τὴν πρότεινε τὸ κανε γιὰτί δὲ μπορούσε νὰ τὴ βγάλει μόνος τοῦ πέρα γιὰτί εἶναι κακομούτσουνος καὶ χοντράνθρωπος. Κι' εἰπειτα, ἐσὺ, πού ἤθελες νὰ βγεις σὸ θέατρο. Σὲ φαντάζομαι σὸ ρόλο τῆς νευροσθενικῆς κυράς! (Γελάει. Σιγῇ) Πάει, τ' ἀποφάσισα. (Πηγαίνει στὸν πάγκο, μαζὶ μὲ τὴ Λόλα. Στὸν Ὁ Μίλλιγκαν). Ἐνα οὔτσου καὶ μιὰ λεμονάδα στὴν ἀδελφή μου (πηγαίνει σὸ χάρτη καὶ τὸν ἐξετάζει λίγο. Κατόπι). Δὲ μοὺ λές κ'. Ὁ Μίλλιγκαν, εἶναι ὁμορφα τὰ μέρη στὰ βορεινά;

Ὁ Μίλλιγκαν. — Ὅλο βουνά, ποτάμια, καὶ δάση...

Ἀνρίκ. — Καλὰ θάτανε νὰ τραβοῦσα πρὸς τὰ δυτικὰ τῆς Σιέρρας. (Ἡ Λόλα σηκώνεται καὶ πηγαίνει ἀνήσυχη κοντὰ στὸν Ἀνρίκ). Ἡ μαύρη πεδιάδα... Τ' εἶναι αὐτὴ ἡ Μαύρη πεδιάδα;

Λόλα (σιγῇ). — Δὲν κανεὶς διόλου καλὰ!

Ὁ Μίλλιγκαν. — Πῶς τόπες αὐτὸ τὸ μέρος;

Ἀνρίκ. — Ναί... Βλέπω δῶ... μὲ μικροῦτσικα γράμματα... τὴν ξέρετε αὐτὴ τὴ Μαύρη πεδιάδα.

Ὁ Μίλλιγκαν. — Ναί... Ὅλο βουνά. Δάση ἀτελείωτα. Ἄν πᾶτε κατὰ κεῖ, δὲ θὰ σᾶς ἀνησυχήσει κανένας, δὲν πατάει ψυχὴ.

Ἀνρίκ. — Ἐκεῖ ὡστόσο δὲ βρῖσκεται... πῶς τὸ λένε; τὸ κτῆμα τοῦ γιανοῦ. (Κάνει πῶς προσπαθεῖ νὰ θυμηθεῖ).

Λόλα. — (σιγῇ). — Ἀνρίκ.

Ἀνρίκ (τὸ ἴδιο). — Παράτα με ἡσυχὸ (Στὸν Ὁ Μίλλιγκαν). Τοῦ Γιανοῦ Γιόρκ;

Ὁ Μίλλιγκαν. — Ὁ Πύργος!..

Ἀνρίκ. — Μάλιστα, μπράβα. (Σιγῇ).

Τὸν ξέρετε;

Ὁ Μίλλιγκαν. — (κοιτάζοντας τὸν κατὰματα). — Ἐγὼ νὰ πᾶω; Τρελλάθηκατε. Δὲν εἶναι καὶ μέσα, ἡ θέση μουμένα!

Ἀνρίκ. — Βέβαια. Δὲν εἶναι καὶ ἡ θέση σας. Οὔτε κι' ἡ δική μου... (Γελάει)

σάν νά εἶπε κάποιο ξευπνο ἀστεῖο. Οἱ ἄλλοι ἐξακολουθοῦν ν' ἀπομένουν τα-
ραγμένοι.— Λέω νά πάω πρῶτα στὸν
Σάν-Φραντίσκο καὶ βλέπουμε κατό-
πι γιὰ παραπέρα.

(Πληρώνει τὰ πιότὰ τους κι' ἀφοῦ
σφίξει τὸ χέρι τῆς Μπέττυ καὶ τοῦ
Ὁ Μίλλιγκαν τραβάει κατὰ τὴν πόρτα
μαζὶ μὲ τὴ Λόλα.) Δὲν πρέπει νὰ λείψω
καὶ πολὺ. Ἐχω δουλειές ἐδῶ. Θὰ γυρίσω.
Ὁ Μίλλιγκαν.— (ἀποφθεγμα-
τικά.) Θὰ γυρίσετε, θὰ γυρίσετε... Μά-
λιστα... ἀλλὰ ξέρετε τί λένε οἱ Ὀλλανδοὶ
μετανάστες ὅταν φεύγουνε ;... Κανένας δὲν
ξερει πότε θὰ γυρίσει.

Ἀνρίκ.— (Σκουντάει τὴ Λόλα
πρὸς τὴν πόρτα, ἐκεῖνη βγαίνει. Στὸν
Ὁ Μίλλιγκαν καὶ στὴ Μπέττυ) Ὁρ-
βουάρ ! (ἀπομακρύνεται).
(Μακρυὰ σιωπὴ. Πατέρας καὶ κόρη

κοιτάζονται μὲ φρίκη).

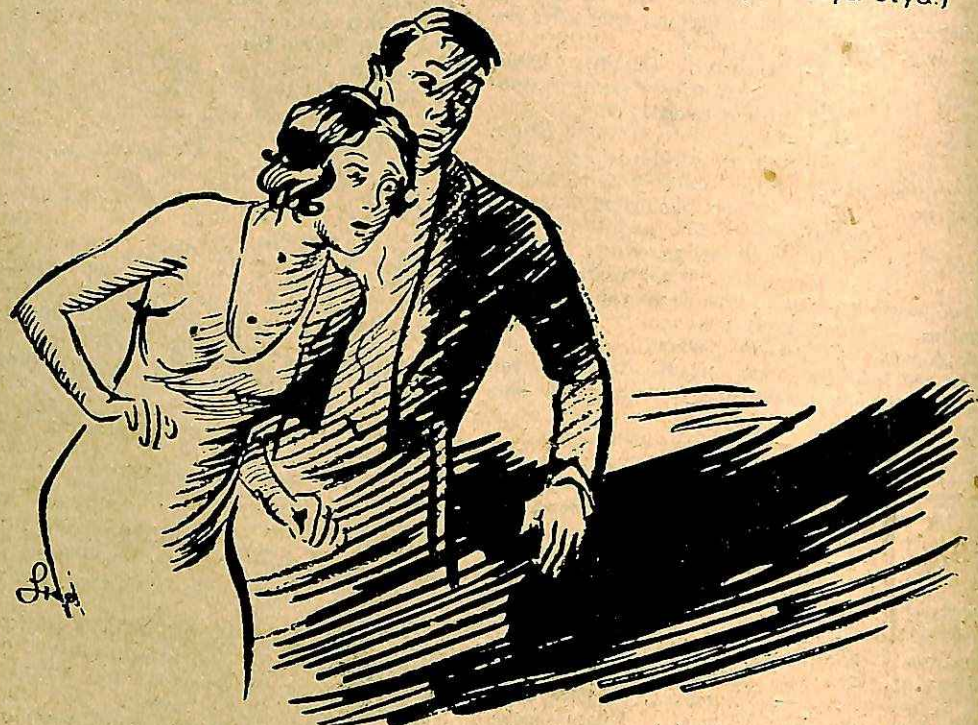
Ὁ Μίλλιγκαν.— Ὁ Πύργος!...
Μπέττυ.— (μὲ τρόμο.) Αἱ!...

Ὁ Μίλλιγκαν.— (σάν ν' ἀπο-
κρίνεται σὲ κάποια ἐσώτερή του
σκέψη.) Μά ὄχι!... Δὲν εἶναι δυνατό!...
Μπέττυ.— (ἀνατριχιάζοντας.) Ὡ,
μήπως ἔχει σκοπὸ ;

Ὁ Μίλλιγκαν.— (Τὰ λόγια
του, πέφτουν κοφτά.) Αὐτὸς ὁ Μεξικα-
νός, εἶναι ληστής μὲ τὰ ὅλα του! Μ' ἄν-
πραγματικά, τοῦθε τὸ νοῦ νὰ κάνει χαμ-
μιά βρωμοδουλειὰ ἐκεῖ μέσα... στὸν
Πύργο!... τί νὰ σοῦ πῶ ; τὸν κλαίει ἡ
ψυχὴ μου...

Μπέττυ.— (τρέμοντας σύγκορμη
χώνεται σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ
πατέρα της.) Ὡ! πατέρα... πατέρα!

(Ἡ Αὐλαία πέφτει σιγὰ-σιγὰ.)

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ἔνα πλούσιο καπνιστήριο, πολὺ ἄνετο καὶ μὲ μεγάλη πολυτέλεια ἐπι-
πλωμένο. Πόρτα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Στὸ φόντο πόρτες πρὸς τὴ γαλαρία πίσω
ἀπὸ τὴς τζαμαρίες, πού ἀντικαθιστοῦν τοὺς τοίχους τοῦ φόντου διακρίνεται τὸ
πάρκο, καὶ μακρυὰ, ἕνας λόφος μ' ἕνα παράξενο οἰκοδόμημα στὴν κορυφὴ
του, τριγυρισμένο ἀπὸ κάγκελα. Ἀριστερά ἕνα πιάνο, τὸ σκαμνὶ του, κι' ἕνας
καναπὸς. Στὰ δεξιὰ τραπέζι γιὰ χαρτιά, δυὸ πολυθρόνες, κοντὰ στὸ τραπέζι,
μιὰ ἄλλη λίγο παραπέρα, στὴν ἄκρη δεξιὰ. Ὁ Λαίηκ, κάθεται στὴν δεξιὰ πολ-
υθρόνα καὶ διαβάζει ἐφημερίδα. Τὸ ἀριστερό του χέρι εἶναι παράξενα σκε-
πασμένο μ' ἕνα εἶδος χρυσοῦ γαντιοῦ σάν νὰ φοροῦσε ἄπειρα χρυσὰ δαχτυλί-
δια σ' ὅλα του τὰ δάχτυλα κι' εἶχε κολλήσει φύλλα χρυσοῦ στὴν παλάμη του.

κι' ἀπὸ πάνω. Τὸ χέρι αὐτὸ τρέμει ἐξακολουθητικά. Στὸ τραπέζι, ὁ Ντόρμερ
κι' ὁ Τρίσταμ παίζουν χαρτιά μὲ ἀργές βαρετές κινήσεις. Μπουκάλες σαμπά-
νιαν ἀνοιγμένες καὶ ποτήρια. Ὅλοι τοὺς φορᾶνε σμόκιν. Ὁ Τρίσταμ κοιτάζει
θλιβερὰ τὸν Ντόρμερ, πού ἀνακατεῖ τὰ χαρτιά.

Ντόρμερ (ἀφοῦ κόψει τὰ χαρ-
τιά τ' ἀραδιάζει καὶ λέει ἀργὰ στὸν
Τρίσταμ).— Διαλέξτε. (Ὁ Τρίσταμ οὔτε
σαλεύει. Ὁ Ἀνρίκ κι' ἡ Λόλα ἐμφα-
νίζονται ἀπὸ τ' ἀριστερά. Ὁ Ντόρ-
μερ μὲ φωνὴ πολὺ κουρασμένη στὸν
Τρίσταμ.) Ὁρίστε.

Τρίσταμ (βαρετὰ, τραβάει ἕνα
χαρτί).— Ρήγας.

Ντόρμερ.— Σὰς χρωστῶ δεκαπέν-
τε χιλιάδες. Ἔτσι δὲν εἶναι, δεκαπέντε
χιλιάδες;...

Ἀνρίκ (στὴν Λόλα, σιγαλά).—
Ἐδῶ πρέπει νάναί τὸ καπνιστήριο.

Λόλα.— Ἔτσι φαίνεται.
Ἀνρίκ.— Εἶδες τὰ σαλόνια, ἐκεῖ
πάνω; Τὴ πλούτος. Καὶ δῶ!

Λόλα (σιγὰ κι' αὐτὴ).— Ναι!... Ὡ
ναί!... Μὰ εἶναι τόσο παράξενα ὅλα ἐδῶ
μέσα... Θὰ τὸ πιστέψεις ;... Δὲ βρῆκα που-
θενὰ καθρέφτη...

Ἀνρίκ.— Δὲν ὑπάρχουν καθρέφτες ;
Λόλα.— Ὁχι!... Καὶ γιὰ νὰ χτενι-
στῶ, ἀναγκάστηκα νὰ μεταχειριστῶ τὸ κα-
θρεφτάκι τῆς τσάντας μου.

Ἀνρίκ (ἀφοῦ σκεφτεῖ μιὰ στιγμή).
— Ἐπιτηδες πρέπει νὰ μὴν ἔχουν καθρέ-
φτες. Μ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνισόρροπους
θὰ εἶναι φαίνεται ἐπικίνδυνο.

Λόλα.— Πῶς δηλαδὴ ;...
Ἀνρίκ.— Μποροῦνε νὰ τοὺς σπά-
σουν καὶ νὰ ματωθοῦνε.

(Ὁ Τρίσταμ, πού ἔτναπῆρε τὰ χαρ-
τιά, τὰ δίνει μὲ μιὰ κίνηση στὸν Ντόρ-
μερ, πού ἀπλώνει ἀργὰ τὸ χέρι κόβει
τὰ χαρτιά χωρὶς νὰ προσέξει καὶ σάν
ἀφηρημένος τ' ἀραδιάζει μπροστὰ στὸν
Τρίσταμ).

Τρίσταμ (στὸν Ντόρμερ, παίζον-
τας).— Πόσα ;

Ντόρμερ.— Δυὸ χιλιάδες... πέντε
χιλιάδες... ὅσα θέλετε.

(Ὁ Τρίσταμ παίρνει ἕνα χαρτί τὸ
γυρίζει δίχως νὰ τὸ κοιτάζει).

Λόλα (στὸν Ἀνρίκ).— Ἀκουσες ;
Παίζουν πέντε-πέντε χιλιάδες δολάρια !

Ἀνρίκ.— Ὁλόκληρες παρουσίες !

Λόλα.— Εἶδες κείνον τὸ γέρο στὴν
πολυθρόνα ; τί εἶν' αὐτὸ πού ἔχει στὰ
δάχτυλά του Γάντια... γάντια ὀλόχρυσο...

Ἀνρίκ.— Τὸ εἶδα καὶ τὸ χέρι του
ἔλο τρέμει.

Λόλα.— Ἀλήθεια αὐτοὶ οἱ ἄνθρω-
ποι μὲ ἀνατριχιάζουν. (Πηγαίνει στὸ πιά-
νο καὶ τ' ἀνοίγει μηχανικά).

Ντόρμερ (στὸν Τρίσταμ).— Συνεχί-
ζουμε ;... (Ὁ Τρίσταμ δὲν ἀποκρίνεται)

Πέστε μου. (Δίνει τὰ χαρτιά στὸν Τρί-
σταμ) Κάντε χαρτί...

Λόλα (παίζει ἀόριστα μιὰ εἰσαγω-
γὴ κι' ἀρχίζει νὰ τραγουδᾷ σιγαλά).—

Ἐφυγε στὴ γαλάζια θάλασσα
Κεῖνος, πού πόθησε ἡ καρδιά μου.

Ἐφυγε...

Λαίηκ (ἀναπνέωντας, χωρὶς νὰ
παρατήσῃ τὴν ἐφημερίδα του).— Τ'
εἶν' αὐτὸ ;... Πῶς ;... Ποιὸς τραγουδᾷ ;
(Στὴ Λόλα μανιασμένος.) Δὲν τραγου-
δᾶνε δῶ μέσα... Τί σὰς ἐπίασε ;

Τρίσταμ (κι' αὐτὸς μανιασμέ-
νος).— Σωπάστε! Ξέρετε πολὺ καλά, πῶς
δὲν τραγουδᾶνε ἐδῶ!

Ντόρμερ (πὶὸ ἥσυχος, ἀλλὰ κι'
αὐτὸς νευρισμένος καὶ τρέμοντας
ἀπὸ ἀγανάκτηση).— Δὲν τραγουδᾶνε.

(Ἡ Λόλα κλείνει τὸ πιάνο καὶ πη-
γαίνει νὰ καταφύγῃ κοντὰ στὸν ἀδελ-
φὸ της. Ὁ Ἀνρίκ κάνει μιὰ κίνηση
σάν νὰ λέει: «Δὲν ξέρω τί πάθαινε!».
Οἱ τρεῖς ἄντρες ἀμέσως μετὰ τὴν
ἐκρηγρὴ τοῦ θυμοῦ του, ξαναπίσαν
τὴς ἀσχολίες τους. Ὁ Τρίσταμ κι' ὁ
Ντόρμερ πασπατεύουν ἄκεφα τὰ χαρ-
τιά τους, κι' ὁ Λαίηκ διαβάζει τὴν
ἐφημερίδα του. Ὁ Λαίηκ, ἔαφνικά,
δείχνει ὑπερβολικὸ ἐνδιαφέρον στὴν
ἀνάγνωσή του καὶ τρέμει σύγκορμος).

Ντόρμερ (ἐξακολουθώντας νὰ
παίζει μὲ τὸν Τρίσταμ).— Δέκα χιλιά-
δες...

Λαίηκ (ἐαφνικά σηκώνεται καὶ
δειχνοντας τὴν ἐφημερίδα).— Δὲν μπο-
ρεῖ νάναί ἀλήθεια! δὲν εἶναι δυνατό!

Ντόρμερ.— Λαίηκ, ἀφήστε μας
ἡσυχους.

Λαίηκ (πού ξαναδιάβασε μὲ προ-
σοχὴ ἕνα σημεῖο στὴν ἐφημερίδα του,
ἀρθρώνει μὲ δυσκολία, σχεδὸν πνίγε-
ται).— Θέλουν νὰ ποῦνε... πῶς στὸ Παρί-
σι!... Ναι... ἕνας μεγάλος γιατρὸς Σουηδός...
ἀποτελέσματα!...

Τρίσταμ (θλιβερὰ).— Ξέρετε κα-
λὰ πῶς δὲν εἶναι δυνατό!

Λαίηκ.— Μὰ ναί, ... πάρτε, ἐδῶ!...

(Προσφέρει τὴν ἐφημερίδα).
Τρίσταμ.— Τί τ' ὀφελος;...

Λαίηκ.— Διαβάστε, σὰς λέω...

Τρίσταμ.— (ἀφοῦ πάρει τὴν ἐφη-
μερίδα ἐνῶ ὁ Ντόρμερ διαβάζει πᾶ-
νω ἀπ' τὸν ὅμο του, καὶ μὲ περιφρό-
νηση). Αὐτὸ ἦταν;

Λ α ί η κ.— Εἶδατε!.. Καινούργια μέθοδος...

Τ ρ ό ς τ α μ.— Τί πράμμα; Τί εἶπατε νά δῶ;

Ν τ ό ρ μ ε ρ (ἥρεμος καὶ θλιβερός).— Δὲν ὑπάρχει καμιὰ καινούργια μέθοδος..

Τ ρ ό ς τ α μ.— Μὴ φανερὰ μανιασμένος!— Δὲν ὑπάρχει τίποτα! τίποτα!.. Καὶ σεῖς, γερο-βλάκα, κάθεστε καὶ μοῦ μιλάτε γιὰ... γιὰ ἐλπίδες, τὴ στιγμὴ, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος ξέρεي πολὺ καλά πῶς... (Σιγῇ.)

Ἀχ!... (Πέφτει ἀποκαμωμένος στὴν πολυθρόνα του. Μέσα στὰ μάτια του περνᾶνε λάμψεις τρέλλας, κατόπιν ξαφνικά, κλαίει μὲ λυγμούς).

Ν τ ό ρ μ ε ρ, (ὅσο τὸ δυνατόν γλυκώτερα).— Μὰ ἔλατε τώρα, Τρίσταμ, ἡσυχάστε!

(Ὁ Τρίσταμ ἀφοῦ γύρισε τὰ μάτια του, ἀπλανῇ δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀρχίζει νὰ μιλάει μὲ ὑπόκωφη φωνή).

Τ ρ ό ς τ α μ.— Ἐγώ, ἐδῶ, ἐγώ ὁ Κάρολος Τρίσταμ! Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι. Ἀχ! Τί ἤμουν ἄλλοτε καὶ τί εἶμαι τώρα... (Κοιτάζει μὲ τὴ σειρὰ τὸν Λαίηκ καὶ τὸν Ντόρμερ τὰ μάτια του πιάνουν μιὰν ἐκφραση τρόμου, προχωρεῖ τὸ κεφάλι, σὰν νὰ θελε νὰ γυμῇ μὴν ὑποστά κατόπιν ξαφνικὰ φωνάζει). Δὲν μπορῶ πιά! Δὲν μπορῶ! Δὲν ἀντέχω! Αὐτὸ ὑπερβαίνει τὴν ἀνθρώπινε δύναμις... Βαρεθῆκα. Ὁ ὅχι!... Δὲν θὰ τὴν ὑποφέρω πιά οὔτε ἓνα λεπτὸ περισσότερο αὐτὴ τὴ ζωὴ!... οὐτ' ἓνα λεπτό!... τέλειωσε! (Βγαίνει ἔξω σὰν τρελλός. Μακρυὰ σιωπῇ)

Ν τ ό ρ μ ε ρ.— Ἐχει δίκιο, κι' ἐγὼ θέλω νά...

(Ἡ Λόλα τὸν κοιτάζει χωρὶς νὰ πεῖ λέξη Ὁ Ντόρμερ βγάζει μιὰ σήριγγα ἀπ' τὴν τσέπη του)

Λ ό λ α (οἰγὰ στὸν Ἄνρ(κ)—Τί θὰ κάνεις τώρα;...

Ἄ ν ρ ό ς κ.— Σώπα.

(Ὁ Ντόρμερ ἀφοῦ γέμισε τὴ σήριγγα μὲ μορφίνη, ἀπὸ μιὰν ἀμπούλα, ἀνασηκώνει τὸ μανίκι του καὶ κάνει τὴν ἔνεση. Ἀπομένει σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπός, ὅστερα τὰ μάτια του μερεθίζουν. Σηκώνεται, κλονίζεται λιγάκι, καὶ κάνει κατόπιν μερικὰ βήματα. Πηγαίνει πρὸς τὸν Ἄνρ(κ καὶ τὴ Λόλα καὶ τοὺς κοιτάζει σαστισμένους.)

Ν τ ό ρ μ ε ρ.— Ἀχ, τώρα εἶμαι καλλίτερα, αὐτὸ χρειάζεται... ὁ γιαιτὸς ἀπαγορεύει, λέει πῶς εἶσι πάσι κανεὶς πρὸ γρήγορα... Μὰ δὲ βαρεθεῖτε! Εἶμαι θαυμασία αὐτὴ τὴ στιγμὴ... Εἶναι ἡλίθιος ὁ Λαίηκ, πρέπει γὰ κάνει κι' αὐτὸς σὰν καὶ μένα. (Στὸν Ἄνρ(κ καὶ στὴ Λόλα). Τὸ ἴδιο νὰ γίνεται καὶ σεῖς,...

(Διευθύνεται πρὸς αὐτοὺς καὶ ξαφνικὰ πέφτει χάμω σὰν μιὰ μάζα, κοντὰ στὸν καναπέ. Ἡ Λόλα μπήγει μιὰ φωνή. Ὁ Ἄνρ(κ πηγαίνει κοντὰ του, τὸν σηκώνει καὶ τὸν ξαπλώνει στὸν καναπέ.)

Λ α ί η κ.— (Καθιστὸς στὴν πολυθρόνα του, δεξιὰ, μὲ σβυσμένη φωνή.) Μὴ δίνετε προσοχή, εἶναι ἀπ' τὴ μορφίνη. (Σηκώνεται ἀργὰ - ἀργὰ.)

Ἄ ν ρ ό ς κ. (μὲ σιγανὴ φωνή, δείχνοντας μὲ μιὰ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ τὴν πόρτα ἀπὸ ὅπου βγήκε ὁ Τρίσταμ). Ἄ!.. Κι' ὁ ἄλλος;

Λ α ί η κ.— Ὁ ἄλλος; (μὲ ἀπαίσιο γέλιο). Ἐκεῖνος θὰ γίνῃ γρήγορα καλά. Νὰ πολὺ γρήγορα. (Πηγαίνει πρὸς τὸν Ντόρμερ). Ντόρμερ! Ντόρμερ! Πηγαίνω νὰ βρῶ τοὺς ἄλλους...

Ν τ ό ρ μ ε ρ.— (σὰν νὰ ξυπνᾷ ἀπὸ ὄνειρο, μουρμουρίζοντας). Τοὺς ἄλλους. Καὶ γιὰ πῶς λόγῳ; Εἶναι ὅλοι τοὺς ἔχει κάτω, στὶς Τριαντάφυλλες (στὸν Ἄνρ(κ). Ὁχι ὅλοι! Ὁχι οἱ νέοι οἱ νέοι, χά, χά! (Καγχάζει). Ὅλοι ἔχουμε δῶ τὴν ἴδια ἡλικία... ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες...

Ν τ ό ρ μ ε ρ.— Ναι, ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες...

Λ α ί η κ.— Τρεῖς μῆνες· αὐτὸς εἶναι λογαριασμός!

(Σιγῇ. Ὁ Ἄνρ(κ κι' ἡ Λόλα, κοιτάζονται ζητώντας νὰ καταλάβουνε).

Ἄ ν ρ ό ς κ. (παίρνοντας ἀπόφαση νὰ μιλήσῃ).— Ἀλλά, κύριε, πῆτε μου...

Λ α ί η κ.— Τί πράμμα;

Ἄ ν ρ ό ς κ.— Οἱ νέοι...

Λ α ί η κ. (κατσουφιάζοντας).— Ἐ λοιπόν, νέοι...

Ἄ ν ρ ό ς κ.— Ποιοὺς λέτε νέους; (Ὁ Λαίηκ τὸν κοιτάζει χωρὶς ν' ἀποκριθεῖ). Θέλετε νὰ πῆτε, χωρὶς ἀμφιβολία, τοὺς καινουργιοφορεμένους... ἐκεῖνους, ποὺ δὲν ξέρουνε ἀκόμη τίς συνήθειες τοῦ πύργου...

Ν τ ό ρ μ ε ρ (ἐπαναλαμβάνοντας).— Τίς συνήθειες... τίς συνήθειες... τίς συνήθειες.

Λ α ί η κ. (μὲ θυμὸ).— Σώνει, Ντόρμερ, σώνει! μοῦ χτύπανε στὰ νεῦρα... βλέπετε πολὺ καλά πῶς κάνουν ἐπιτηδες τοὺς ἡλίθιους... Ναι, εἶναι μερικοὶ τέτοιοι... Καὶ γὰρ ὁ ἴδιος, στὴν ἀρχὴ θέλησα νὰ κάνω τὸν περήφανο. (μὲ θυμὸ, ποὺ ὅλο μεγαλώνει, στὸν Ἄνρ(κ). Εἴστε νέοι, σεῖς! Ἄλλ' αὐτὸ προχωρεῖ γρήγορα ἐδῶ μέσα! Δὲ θάστε πολὺν καιρὸ ἀκόμη νέοι. Γρήγορα θάχετε καὶ σεῖς ὅλα τὰ δικαιώματα, θὰ εἴστε ἴσοι μὲ μᾶς, θὰ γίνετε ὅμοιοι μᾶς...

Ἄ ν ρ ό ς κ.— Ἀλλά...

Λ α ί η κ.— Ναι... καὶ θὰ κάνατε καλλίτερα, ξέρετε, νὰ παρατήσετε... νὰ τὸ πα-

ρατήσετε ἀπὸ τώρα... αὐτὸ τὸ ὕφος. (Σιγῇ· περπατώντας ἀργὰ πρὸς τὴ Λόλα, ποὺ κάνει πίσω φοβισμένη). Ὅταν ὁ ἀνθρώπος ἔφαγε πιά ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ δέντρου τῆς γνώσεως, ὁ Θεὸς εἶπε. «Νὰ ποὺ ὁ Ἀνθρώπος ἐγίνε πιά σὰν ἕναν ἀπὸ μᾶς, ἀπὸ τὴ γνώση τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ...»

(Σιγῇ. Ὁ Ἄνρ(κ κι' ἡ Λόλα κοιτάζονται σαστισμένοι).

Λ α ί η κ. (πάλι μὲ καγχασμὸ).— Κι' ὁ Θεὸς τὸν ἐδίωξε ἀπὸ τὸν κήπο τῆς Ἐδέμ. Καὶ τώρα, πρέπει νὰ φυλαχτοῦμε μὴν ἀπλώσει τὸ χέρι του καὶ πάρει κι' ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς καὶ φάει κι' αὐτὸν τὸν καρπὸ καὶ γίνῃ ἀθάνατος... (γυρνώντας πρὸς τὸν Ἄνρ(κ). Καὶ σεῖς... καὶ σεῖς ἔχετε δοκιμάσει τὸν καρπὸ τοῦ δέντρου τοῦ θανάτου.

(Ἀπόμακτρα τραγούδια ἀκούγονται αὐτῇ τὴ στιγμῇ. Διακρίνονται τὰ λόγια).

Νύχτωσε... καὶ τὰ τριαντάφυλλα...
τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

τὰ τριαντάφυλλα...

Ἀ ν ρ ί κ.—Ὦχ, αὐτοὶ οἱ φόβοι σου!
 Λ ό λ α.—Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἀρ-
 χισα, νὰ τρέμω,

Ἀ ν ρ ί κ.—Καὶ πότε δὲν ἔτρεμες ἐσύ;
 Λ ό λ α.—Πρώτα ἀπ' ὅλα ἐκεῖνη ἡ εἰ-
 σόδος...

Ἀ ν ρ ί κ.—Τι ἔχει ἡ εἰσόδος;...
 Λ ό λ α.—Σάν κάστρο...Κι' ὁ θλιβερός
 ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ μόνος, ποὺ βρέθηκε
 γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχθεῖ... Γιατί μᾶς ἔβαλε νὰ
 ὑπογράψουμε στὸ βιβλίο;

Ἀ ν ρ ί κ.—Καλὰ! Τὶ πειράζει;... Δὲν
 μᾶς τόχε πεῖ αὐτὸ ὁ Χέρμαν;

Λ ό λ α.—Δὲν σοῦ φαίνεται, πῶς κάναμε
 ἄσκημα νὰ ὑπογράψουμε σ' ἐκεῖνο τὸ βι-
 βλίο;

Ἀ ν ρ ί κ.—Δὲ βαρύνεσαι... Μιὰ ἀπλὴ
 διατύπωση...

Λ ό λ α.—Ἄ! Ἔτσι θαρρεῖς ἐσύ... Βλέ-
 πεις, Ἀνρὺ, νοιώθω γύρω μου κάτι τρο-
 γακτικό. Ἄν ὁ Χέρμαν μᾶς ἔρριξε σὲ καμ-
 μιὰ παγίδα... γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ...

Ἀ ν ρ ί κ (χωρὶς νὰ τὴν ἀκούει, πη-
 γαίνοντας πρὸς τὸ βάθος καὶ κοιτάζον-
 τας ἀριστερὰ στὴ γαλαρία)—Σώπα.
 Αὐτὴ ναι!

Λ ό λ α.—Αὐτὴ;
 Ἀ ν ρ ί κ (τραβῶντας τὴν στὸ βάθος).
 Ναι, βέβαια... κοίταξε! ...στὸ βάθος τῆς
 γαλαρίας... κοίταξε τὸ κολλιέ της...

(Κρύβονται δεξιὰ μέσα στὴ γαλαρία
 πίσω ἀπὸ μιὰ πορτιέρα).

(Ἡ Μὼντ εἶναι ντυμένη μὲ ἀφάντα-
 στὴ πολυτέλεια καὶ κοσμήματα. Φοράει
 ἕνα χρυσὸ πολὺ φαρδὸ κολλιέ, στολι-
 σμένο μὲ μπριγιάντια καὶ μαργαρι-
 τάρια. Κρατᾷ ἕνα μπουκέτο τριαν-
 τὰφυλλα στὸ χέρι, κάθεται στὸν κανα-
 πέ, ἀριστερὰ φαίνεται πῶς ὑποφέρει...
 Σηκώνεται, πηγαίνει στὸ τραπέζι, ἀ-
 κουμπάει τὰ λουλούδια τῆς, παίρνει
 ἕνα βιβλίο καὶ κάθεται ὕστερα σὲ μιὰ
 πολυθρόνα, δεξιὰ. Ὁ Ἀνρὺ κι' ἡ Λόλα
 παρουσιάζονται ἀριστερὰ ἀπὸ τὴ γα-
 λαρία).

Ἀ ν ρ ί κ (στὴ Λόλα).—Τώρα, πρέπει
 νὰ ἐνεργήσουμε... Θυμᾶσαι, τί σοῦχα πεῖ;
 Πήγαινε λοιπόν! Μὰ πήγαινε λοιπόν!...
 (Τὴν σκουντάει ἀπότομα πρὸς τὰ
 ἔμπροσ).

Λ ό λ α (ἀφοῦ δίστασε λιγάκι, πη-
 γαίνει πρὸς τὴν Μὼντ).—Κυρία... (Ἡ
 Μὼντ δὲν ἀπαντρεῖ) κίνηση τῆς Λό-
 λας πρὸς τὸν Ἀνρὺ. Ἐνθαρρυντικὰ
 γνεψίματα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς). Μὲ συγ-
 χωρεῖτε, κυρία... Θὰ εἶχατε τὴν μεγάλη
 καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληρο-
 φορίες;

Μ ώ ν τ, (ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὲς σι-
 γμές, σηκώνοντας τὸ κεφάλι).—Πλη-
 ροφορεῖς...

Λ ό λ α.—Μάλιστα Μόλις φτάσαμε (πα-
 ρουσιάζει) ὁ ἀδερφός μου καὶ γώ...
 καὶ δὲν μπορούμε νὰ δοῦμε οὔτε ἕναν ὕπη-
 ρέτη.

Μ ώ ν τ.—Ὁχι...τοὺς βλέπουμε πολὺ λί-
 γο. (Σιγὴ. Κίνηση ἀπορίας τοῦ Ἀνρὺ).
 Ὅταν χρειάζεται κανεὶς κάτι τὸ ζητάει
 μὲ τὸ τηλέφωνο. (Σιγὴ) ὁ Ἀνρὺ κι' ἡ
 Λόλα κοιτάζονται. Δὲν τὸ ξέρετε λοιπόν
 αὐτό; Ὑπάρχουν παντοῦ τηλέφωνα, ἀκόμη
 καὶ στὶς πολυθρόνες, σὲ ὅλες τὶς πολυ-
 θρόνες...

Λ ό λ α.—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία...
 Ἀλλὰ, δὲ μοῦ λέτε παρακαλῶ...ποῦ εἶναι
 οἱ νοσοκόμοι μας;

Μ ώ ν τ.—Ἔξω στὸ πάρκο... κοντὰ στὶς
 τριανταφυλλίες.

Ἀ ν ρ ί κ.—Δὲν εἶναι δῶ;

Μ ώ ν τ.—Μερικοὶ μένουν μέσα στὸ
 σπίτι, στὸ κεντρικὸ κτίριο. Γιὰ τὴν ὑπη-
 ρεσία κρατᾶνε τοὺς λιγώτερο ἀρρωστούς...
 Λ ό λ α (ἀνταλλάζοντας μιὰ ματιά
 μὲ τὸν Ἀνρὺ).—Ἀρρωστούς;

Μ ώ ν τ.—Μάλιστα.
 Ἀ ν ρ ί κ.—(ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σιγὴ).
 Κι' ὁ γιατρός;

Μ ώ ν τ (μὲ ἀπορία).—Ὁ γιατρός;
 Λ ό λ α.—Ποῦ εἶναι ὁ γιατρός;
 Μ ώ ν τ.—Αὐτὸς μένει σ' ἕνα σπίτι,
 ἔξω...

Ἀ ν ρ ί κ.—Ἔρχεται ὁμως καὶ βλέπει
 τοὺς ἀρρωστούς του;

Μ ώ ν τ.—Ἐδῶ; ὀχι...σ' ἕνα χωριστὸ
 περίπτερο...κοντὰ στὴν εἰσόδου.

Ἀ ν ρ ί κ.—Ὡστε, οἱ ἀρρωστοὶ πηγαί-
 νουν καὶ τὸν βλέπουν;

Μ ώ ν τ.—Ὅσοι μπορούνε. (Σιγὴ).

(Ἀκούεται ἑαφνικὸ καὶ γιὰ πολὺ ὥ-
 ρα ἕνα ἠλεκτρικὸ κουδούνισμα. Σιγὴ.
 Κατόπιν ἄλλα κουδούνισματα σὲ βαρύ-
 τερους τόνους ἀπὸ ὅλα τὰ πλάγια.
 Μιὰ καμπάνα, χτυπάει, πένθιμα, τρεῖς
 χτύπους μακρὰ.)

Λ ό λ α (τρομαγμένη).—Τ' εἶν' αὐτό;
 Μ ώ ν τ.—Σημαίνουν ἔτσι, ὅταν συμβεῖ
 κάτι.

Ἀ ν ρ ί κ.—Σάν τί δηλαδή;
 Μ ώ ν τ.—Κάτι σοβαρό... θάνατος...ἢ
 αὐτοκτονία... Τὸν δυστυχισμένο τὸν Τρί-
 σταμ.

(Σηκώνεται, κατόπιν ἀργὰ βγαίνει
 στὴ γαλαρία δεξιὰ, ξαναλέγοντας μο-
 νότονα βραχνὰ, σπαρχητικά). Τὸν δυ-
 συχισμένο τὸν Τρίσταμ!

Ἀ ν ρ ί κ (στὴ Λόλα σιγαλὰ).—Μᾶς
 φεύγει!

(Ἡ Μὼντ περνάει μέσα στὴ γαλα-
 ρία, ἀπὸ τὰ δεξιὰ στ' ἀριστερὰ.)

Ἀ ν ρ ί κ (τρέχοντας κοντὰ τῆς).—
 Κυρία! (Ἡ Μὼντ στέκεται). Μὲ συγχο-
 ρεῖτε, κυρία, πῆτε μου, σὰς παρακαλῶ, τ'

εἶναι κείνο τὸ κτίριο;

Μ ώ ν τ (φεύγοντας ἀπὸ τὴ γαλαρία
 καὶ ξαναγυρνώντας πρὸς τὸν κανα-
 πέ).—Ποῦ κτίριο;

Ἀ ν ρ ί κ.—Νὰ! ἐκεῖ ἐκεῖνο τὸ ξύλι-
 νο πρᾶμμα, ποὺ φαίνεται πάνω ἀπὸ τὴ
 Μαύρη πεδιάδα. Δὲν διακρίνεται καὶ τό-
 σο καλὰ... Ἐκεῖνο κεῖ, σάν κάστρο μὲ τὰ
 κάγκελα...

Μ ώ ν τ (χλωμαίνοντας).—Τὸ φρού-
 ριο;...

Ἀ ν ρ ί κ.—Ἄ! Εἶναι φρούριο...

Λ ό λ α.—Φαίνεται ἀπὸ τὰ δωμάτια
 μας...

Μ ώ ν τ (καθὼς κάθεται στὸν κανα-
 πέ σάν ἀποκαμωμένη).—Ἀληθεῖα, μό-
 λης φτάσαμε. Μένετε στὰ βόρεια διαμερί-
 σματα. Θὰ σὰς ἀλλάξουν ὁμως, πολὺ γρή-
 γορα.

Ἀ ν ρ ί κ.—Ἄ!

Μ ώ ν τ.—Γιὰ τοὺς καινούργιους εἶναι
 τὰ δωμάτια, ποὺ βλέπουν ἔξω... Ὑστερα ὁ-
 μως τοὺς δίνουν ἄλλα, ποὺ βλέπουν πρὸς
 τὶς τριανταφυλλίες...

Ἀ ν ρ ί κ.—Τὶς τριανταφυλλίες...

Μ ώ ν τ.—Ἐγὼ μένω πρὸς τὶς τριαν-
 ταφυλλίες... ἔχω τὸ διαμέρισμα τῶν Κρί-
 νων. (Εἰρωνικά καὶ μὲ πόνο). Εἶναι τ'
 ὠραιότερο...

(Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Ἀνρὺ κάνει νόη-
 μα στὴ Λόλα).

Λ ό λ α.—Μᾶς ἔχουν πεῖ, πῶς περιποι-
 οῦνται ἐδῶ τοὺς πλουσιώτερους ἀνθρώπους
 τοῦ τόπου...

Ἀ ν ρ ί κ.—Καὶ δὲν μᾶς γέλασαν!...
 Ἄν γρίνομε ἀπὸ τὸ θαυμάσιο κολλιέ σας
 (Ἡ Μὼντ κάνει ἕνα τρομαγμένο βῆμα
 πίσω).

Λ ό λ α.—Ὦ! Εἶναι ὑπέροχο!

Ἀ ν ρ ί κ.—Πῶς ἀστράφτει.

Λ ό λ α.—Αὐτὰ τὰ μπριγιάντια!

Ἀ ν ρ ί κ.—Τὰ μαργαριτάρια! (Μιὰ
 ματιά στὴ Λόλα)

Λ ό λ α.—Δὲν ἔχω δεῖ ποτὲ μου τέτοιο
 ἀριστούργημα.

Μ ώ ν τ (κάνοντας ὄλο καὶ πιὸ πίσω).
 —Ναί...

Ἀ ν ρ ί κ.—Εἶναι περίφημο!

Λ ό λ α (ἀφοῦ συμβουλευτὴκε τὸν Ἀν-
 ρὺ μὲ μιὰ ματιά).—Τὶ θαυμάσιο. τὸ
 φερμουάρ, πίσω... Ἄν εἶχατε τὴν καλω-
 σύνη νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ ἴδω... μιὰ
 στιγμή...

Μ ώ ν τ.—Τὶ εἶπατε;...

Λ ό λ α.—Ὦ! μιὰ στιγμή... μονάχα
 μιὰ στιγμιότυπα! Ἄν τολμούσα νὰ σὰς πα-
 ρακαλέσω νὰ τὸ βγάλω μιὰ στιγμή ἀπ' τὸ
 λαιμό σας.

(Ἡ Μὼντ σηκώνεται ἀπότομα, φέ-
 ροντας τὰ δυὸ χέρια στὸ λαιμό τῆς.

Τὰ μάτια τῆς γυαλιστερὰ μὰ τρομαγ-
 μένα ἔχουν κάτι κίτρινες ἀστραπές.)

Λ ό λ α.—(συνεχίζοντας.) Ὦ, ναί!..
 γιὰ νὰ τὸ θαυμάσω ἀπὸ πιὸ κοντὰ.

Μ ώ ν τ.—(μὲ ἀπερίγραπτη ἄγω-
 νία.) Τὸ κολλιέ μου! Νὰ τὸ βγάλω...
 Πῶς εἶπατε; νὰ τὸ βγάλω;... Ἐγώ!...
 Γιατί μοῦ μιλάτε γιὰ τὸ κολλιέ μου;
 εἰστε τρελλή! Τὸ κολλιέ μου! Τὸ κολλιέ
 μου! Ἐγώ, ἡ Μὼντ Χαμμερσλάου, χωρὶς
 τὸ κολλιέ μου!... (Ὁρμάει ἔξω φωνά-
 ζοντας.) Ποτέ! Ὦ, ποτέ, ποτέ!...
 (Σιγὴ. Ὁ Ἀνρὺ τὴν παρακολουθεῖ
 μὲ τὰ μάτια, στὴ γαλαρία.)

Ἀ ν ρ ί κ.—Αὐτὸ τὸ κολλιέ ἀξίζει
 ἑκατομμύρια! Ἀκουε, Λόλα, ἑκατομμύρια.

Λ ό λ α.—(ἐπαναλαμβάνοντας) Ἐκα-
 τομμύρια...

Ἀ ν ρ ί κ.—(ξανάρχεται στὴ σκηνή)
 Τάξεις ἐτοιμάσει ὅλα;

Λ ό λ α.—Ναί, μέσα στὸ μπαούλο,
 κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα σου.

Ἀ ν ρ ί κ.—Καλὰ. Τὴ νύχτα, ὅταν θὰ
 κοιμῶνται, ὅλοι, μέσα στὸ σπίτι, θὰ δου-
 λέψουμε. Θὰ φορέσεις τὸ μαῦρο σου μα-
 γιῶ, εἶναι πιὸ σίγουρα ἔτσι.

Λ ό λ α.—Καλὰ.

Ἀ ν ρ ί κ.—Εἶδα στὸ πάρκο ἕνα μέ-
 ρος, ἕναν τοῖχο, ποὺ πιστεύω νάνα εὐκολο
 νὰ σκαρφαλώσουμε, θὰ βροῦμε ἄλογα.
 Μιὰ ὥρα μετὰ, θάμαστε μακρὰ. Μὴ φο-
 βάσαι, μὴ φοβάσαι. (Σιγὴ) Λόλα, θὰ γί-
 νουμε πλούσιοι. Θὰ ξεθάσουμε τὴ φτώ-
 χεια καὶ τὴν κακομοιριά, τὴ ζωὴ μὲ τοὺς
 τόσους κινδύνους, τὴ ζωὴ... (χαμηλώνον-
 τας τὴ φωνή) μὲ τὰ τόσα ἐγκλήματα, μὲ
 τὰ αἵματα. (καυχάζοντας.) Κι' ὅταν θά-
 χουμε χρήματα θὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς τί-
 μοι ἀνθρώποι, σάν τοὺς ἄλλους.

Λ ό λ α.—Ὦ! ἂν μπορούσαν νὰ γί-
 νουν ὅλ' αὐτά.

(Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, πίσω ἀπὸ τὴ τζα-
 μαρία, διακρίνεται μιὰ μορφή μὲ μαύ-
 ρη κουκούλα, δπου διακρίνονται δυὸ
 τρύπες μονάχα στὴ θέση τῶν ματιῶν
 ὅπως στὴ μάσκα. ἀκουμπάει πάνω στὸ
 τζάμι καὶ κοιτάζει μέσα στὸ σαλόνι).
 Λ ό λ α (τρομαγμένη, μπήγει μιὰ
 κραυγή).—Ἄ!

Ἀ ν ρ ί κ.—Τί εἶναι;...

Λ ό λ α.—Ἐκεῖ! Ἐκεῖ! κοίτα ἐκεῖ!..

Ἀ ν ρ ί κ.—Ποῦ;...

Λ ό λ α.—Κείνο τὸ μαῦρο πρᾶμμα.
 (Ἡ μορφή ἐξαφανίζεται).

Ἀ ν ρ ί κ. (πηγαίνοντας στὸ βάθος
 ἀφοῦ κοιτάζει σ' ὅλες τὶς μεριές). Δὲν
 βλέπω τίποτα!

Λ ό λ α.—Μὰ τί λές!... Ἐκεῖ!...
 Κείνο τὸ μαῦρο πρᾶμμα σάν μάσκα....
 Ἀκουσε! Πρέπει νὰ φύγουμε!... Σὲ ἔχε-
 τεύω!... νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ μέσα!...

Ἄνρὶ κ.— Εἶσαι τρελλή.

Λόλα.— Ναί!... Ναί! Θέλω νὰ φύγω!

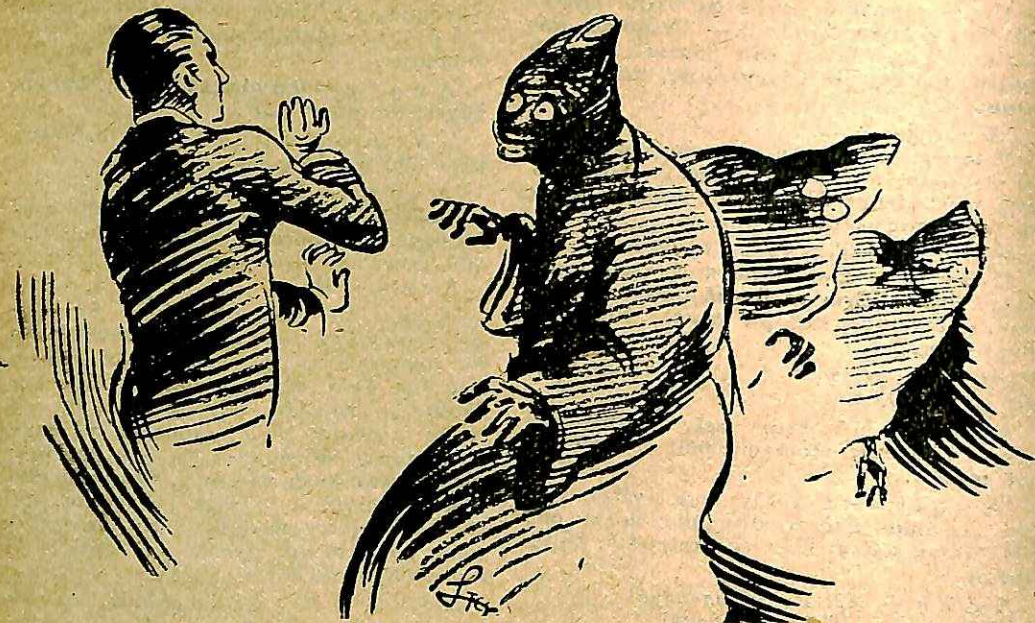
Ἄνρὶ κ.— Νὰ φύγεις! καὶ τὸ ξανάκουσες ἐξ αὐτοῦ τὸ πρᾶμμα!... νὰ φύγουμε χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσουμε τὴ δουλειά;... ὥστε προτιμᾷς νὰ ψοφήσουμε ἀπ' τὴν πείνα ἢ νὰ μὲ πιάσουν... νὰ χαθῶ!...

Λόλα.— ὦ! Σώπα!

Ἄνρὶ κ.— Αὐτὴ ἔναι ἡ θέση μας; θὰ μὲ πιάσουν!...

Λόλα.— Σώπα!

Ἄνρὶ κ.— Καὶ σὺ νὰ ἐξακολουθεῖς νὰ πουλᾷς τὸ κορμί σου γιὰ λίγα βρώμικα δο-

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

Ἔνα κομψὸ μπουντουάρ μὲ νταντέλλες, βελουδά, λουλούδια στ' ἀνθοδοχεῖα. Στὸ βάθος ἕνα παράθυρο κλειστὸ μὲ πλούσια παραπετάσματα. Κοντὰ στὸ παράθυρο, στὸ φόντο, δίφυλλη πόρτα. Ἀριστερά χαμηλὸ ντιβάνι, κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου. Πόρτα δεξιά, πού βγαίνει στὸ δωμάτιο τῆς Μώντ Χάμμερσλάου. Ἀλλή πόρτα ἀριστερά βγαίνει στὸν προθάλαμο. Ἡ σκηνὴ εἶναι ἄδεια κι' ὀλοσκοτεινὴ. Ἀκούγεται ἕνα ρολόι, πού χτυπάει μακριὰ. Ἀκόμη πιὸ ἀπόμακρη, μιὰ σάλπιγγα παίζει κάτι σὰν σιωπητήριο, σάλπισμα πολὺ μελαγχολικόν, ἡ τελευταία νότα, χωρισμένη ἀπὸ τὶς προηγούμενες μακριά, ἀρκετὰ δευτερόλεπτα. Ἀκούγεται ἕνας ἐλαφρὸς κρότος πλὺ ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀριστερά, κι' ἕνα ὑπόκωφο σφύριγμα. Ἡ Λόλα μπαίνει μὲ προφύλαξη. Εἶναι ντυμένη μ' ἕνα μαῦρο μαγιδ καὶ τὸ κεφάλι τῆς σκεπασμένο μὲ τὴ μαύρη κουκούλα τῶν ποντικῶν τῶν ξενοδοχείων. Κρατᾷ στὸ χέρι ἕνα κλεφτοφάναρο. Σφυρίζει ἐλαφρὰ. Μπαίνει ὁ Ἄνρὶκ. Εἶναι μὲ σμόκιν καὶ μὲ τὸ γιακά σηκωμένο. Κρατᾷ μιὰ μικρὴ μαύρη σάκκα.

Λόλα (μὲ σιγανὴ φωνή).— Δὲν ἔχει φῶς στὸ δωμάτιό της. Πρέπει νάχει κοιμηθεῖ.

Ἄνρὶ κ.— Πρέπει νὰ περιμένουμε λίγο ἀκόμη...

λάρια!...

Λόλα.— Σώπα, Ἄνρὶκ!... Σώπα!

Ἄνρὶ κ.— Αὐτὰ μονάχα θάπρεπε νὰ σὲ φοβίζουν... ναί, μονάχα αὐτὰ... ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ἀνοησίες. Πάμε, δὲν μπορούμε πιά νὰ μὴ προχωρήσουμε ὥς τὸ τέλος... πρέπει νὰ ὑποκοῦσε... (τὴν κοιτάζει βαθεῖα μέσα στὰ μάτια). Τὸ θέλω!... Θὰ κάνεις, ὅτι σοῦ πῶ...

(Στὸ βάθος ἡ μαύρη μορφή ξαναφαίνεται, τὰ δυὸ ἀδέρφια βγαίνουν ἀριστερά. Ἔνα τρομαχτικόν, ἀπαίσιο χαχανητὸ ἀκούγεται πλὺ ἀπὸ τὰ τζάμια, καθὼς ἡ αὐλαία πέφτει γοργά).

Λόλα.— Βιάζομαι νὰ τελειώνουμε.

Ἄνρὶ κ.— Δὲ θ' ἀργήσουμε.

Λόλα.— Πνίγουμε μ' αὐτὸ τὸ πρᾶμμα. (Κατεβάζει τὴν κουκούλα πλὺ ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς. Μεγάλῃ σιγῇ, κα-

Ἦ ὁ πύργος τοῦ ἀργοῦ θανάτου

τόπιν ἀκούγονται μακριὰ τριξίματα ἀπὸ βαρυοὺς σύρτες, πού σέρνουν με κόπο).

Λόλα.— Τ' εἶναι αὐτό;

Ἄνρὶ κ.— Κλείνουνε τὶς πόρτες (μὲ καγχασμὸ). Γιὰ νὰ φυλαχτοῦν ἀπὸ τοὺς κλέφτες.

Λόλα (μ' ἕνα ἀνατριχίασμα).— Μὴ γελᾷς! Ἐμᾶς κλειδώνουνε...

Ἄνρὶ κ.— (Ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους). Ἄσε με ἤσυχο. Ἐλα, φέξε μου! (Πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα δεξιά καὶ ψαχουλεύει μέσα στὸ σκοτάδι).

Λόλα.— Τὶ κάνεις;

Ἄνρὶ κ.— Κόβω τὸ ἡλεκτρικόν. Δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ φοβηθοῦμε ἀπὸ δῶ... Καὶ τώρα τὴ δουλειά μας! Τὸ κασσάκι μὲ τὰ κοσμήματά της πρέπει νὰ βρῖσκεται στὸ δωμάτιό της.

Λόλα.— Τὶ σκέπτεσαι νὰ κάνεις;

Ἄνρὶ κ.— Καὶ τὸ κολλιέ πρέπει νὰ νύ μὲσα κεῖ. ἔκτος ἂν κοιμᾶται μ' αὐτό.

Λόλα.— Ἀκουσες, τί εἶπε ὅταν τῆς ἔη-
τησα νὰ τὸ βγάλει μιὰ στιγμή.

Ἄνρὶ κ.— Φέξε μου!... (Πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμα-
ρης καὶ βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ ἕνα ἀντικλεῖδι νὰ τὴν ἀνοίξει).

Λόλα.— Δὲς ν' ἀποκοιμήθηκε;

Ἄνρὶ κ.— Ἄν δὲν ἔχει κοιμηθεῖ, θὰ μεταχειριστοῦμε τὸ χλωροφόρμιο... ἀ-
κόμη καί...

Λόλα.— ὦ ὅχι. Ὅχι αἵματα πάλι.
Ὅχι αἵματα.

Ἄνρὶ κ.— Πᾶψε... (Πηγαίνει πρὸς τὸ δωμάτιό τῆς Μώντ, ὕστερα, μετὰ ἕνα στιγμιαῖο δισταγμὸ, σιγὰ σιγὰ, μὲ ἀργὲς κινήσεις, τὴν ἀνοίγει. Ἡ πόρτα κάνει ἕνα ἐλαφρὸ κρότο. Σι-
γὴ μερικῶν στιγμῶν)...

Ἡ φωνὴ τῆς Μώντ.— Ποιὸς εἶναι; (Κίνηση τρόμου τῆς Λόλας, πού σβύνει τὸ φανάρι τῆς. Χειρονομία ἐπι-
τακτικῇ τοῦ Ἄνρὶκ στὴ Λόλα. Κρύβουν-
ται κι' οἱ δυὸ ὅσο μπορούνε καλλιτε-
ρα).

Μώντ, (ἀπὸ τὸ δωμάτιό της).—
Ποιὸς εἶναι;...

(Σιγὴ. Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἡ Μώντ, μπαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀ-
ριστερά, παρουσιάζεται μὲ νυκτερινὴ
τουαλέττα. ἔχει τὸ κολλιέ στὸ λαι-
μό της. Ἡ Μώντ προχωρεῖ μέσα στὸ
σκοτάδι. Ἐπαναλαμβάνει: «Ποιὸς εἶ-
ναι» Σιγὴ. Ὁ Ἄνρὶκ κι' ἡ Λόλα δὲν
σαλεύουνε. Ἡ Μώντ γυρίζει τὸν ἡλε-
κτρικὸ διακόπτη, πού εἶναι κοντὰ
στὴν πόρτα, ἡ λάμπα δὲν ἀνάβει).

Μώντ.— Χάλασε τὸ ἡλεκτρικόν... (Δο-
κιμάζει ἄλλῃ μιὰ φορὰ ν' ἀνάψει, ξα-

ναγυρνώντας τὸ διακόπτη, κατόπιν
τρομαγμένη). Τὶ σημαίνει αὐτό;...

(Προχωρεῖ ψάχνοντας μέσα στὸ σκο-
τάδι τοῦ μπουντουάρ. Ὁ Ἄνρὶκ χυμᾷ
ἐπάνω τῆς, τὴ ρίχνει πλὺ ἀπὸ ντι-
βάνι καὶ τὴν στραγγαλίζει. Ἀκούγον-
ται μέσα στὸ σκοτάδι οἱ ῥόγχοι τὸ
πάλεμα κι' ἡ βαρεῖα ἀνάσα τοῦ Ἄν-
ρὶκ).

Λόλα.— Ἄνρὶκ.

Ἄνρὶ κ.— Σώπα. Πρέπει νὰ κά-
μωμε γρήγορα. Φέξε μου. Φέξε μου λοιπόν.
(Προσπαθεῖ νὰ βγάλει τὸ κολλιέ ἀλλὰ
δὲν τὸ κατορθώνει. Ἡ Λόλα προχω-
ρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ, καὶ δταν φτά-
σει πολὺ κοντὰ στὴ Μώντ, ρίχνει μιὰ
φωτεινὴ ἀκτῖνα λίγο πλάγια.)

Ἄνρὶ κ.— Βοήθησέ με, νὰ βγάλω τὸ
κολλιέ. Φέξε μου.

Λόλα.— Ναί. (Διευθύνει καλλι-
τερα τὸ κλεφτοφάναρο καὶ ρίχνει τὸ
φῶς πάνω στὸ λαιμό, στοὺς ὤμους
καὶ στὸ γυμνὸ στήθος τῆς Μώντ, ἀμέ-
σως, πρὶν οἱ θεαταὶ νὰ προφτάσουν νὰ
δοῦν αὐτό, πού τὴν τρομαίνει, μπήγει
μιὰ φοβερὴ κραυγὴ τρόμου κι' ἀφίνει
νὰ τῆς ξεφύγει τὸ φανάρι, πού σβύ-
νει.) Ἄ...

Ἄνρὶ κ.— Τ' εἶναι;

Λόλα.— ὦ! εἶναι φρικτὸ.... μὴ
τὴν ἀγγίξεις.

Ἄνρὶ κ.— Τὶ εἶπες;

Λόλα.— Αὐτὸ πού εἶδα... ἐκεῖ στὸ
λαιμό της, στὸ στήθος της, παντοῦ, εἶναι
φρικτὸ....

Ἄνρὶ κ.— (Ἀπειλῶντας τὴν μὲ τὴ
γροθιά τοῦ) Βλάκα, θάπρεπε νὰ σοῦ.
Πιάσε τὸ φανάρι, πού νὰ πάρ' ἡ ὀργή,
ἀνάψε τὸ φανάρι, σοῦ λέω... Δὲν
ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο. (Ἀξαφνα, ση-
κώνεται ὀρθὸς κι' ἀπομένει μιὰ
στιγμὴ σιωπηλός, κατόπι). Ἀκούς;
(Μακρινὸς κρότος ἀπὸ περπατησιές.
Μακρινὸ κουνούισμα.) Σὲ ἀκούσανε...
Μᾶς πήραν χαμπάρι!

Λόλα.— Εἴμαστε χαμένοι...

Ἄνρὶ κ.— Ἐρχονται

Λόλα.— (σὰν τρελλή). Ἐρχονται.

Ἄνρὶ κ.— Τὴν πάθαμε!

Λόλα.— Τὶ νὰ κάνωμε;...

(Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάλογο καὶ στὸν
ἐπόμενο, ἀκούγονται περπατησιές,
ἄλλοτε κοντινές, κι' ἄλλοτε ἀπόμα-
κρες, ἀδιάκοποι πηγαίνοντες ἀρ-
κετῶν προσώπων, κουνούισμα σὲ
διάφορους τόνους ἀπὸ ὅλες τὶς με-
ριές, σύντομες διαταγές, πού δὲν γί-
νεται ἀντιληπτὸ τὸ νόημά τους. Κα-
τόπι, πολὺ μακριὰ, σὰν μιὰ πρόσκλη-
ση μὲ τὴ σάλπιγγα.)

Ἄνρὶ κ.— Νὰ ὑπερασπιστοῦμε!... Δὲν

μάς κρατάνε ακόμα.

Λόλα.— Ίσως νάχουμε καιρό να φύγουμε. Έλα !..

Ανρίκ.— Περίμενε.

(Σκύβει πάνω απ' τη Μώντ για να πάρει το κολλιέ).

Λόλα.— Δεν άκους ;... Άνεβαίνουν..

Ανρίκ.— Δέ θα φύγω παρατώντας το κολλιέ !.. Καλλίτερα να ψοφήσω παρά να κάνω τέτοια γκάφα !

Λόλα.— Νά φύγουμε ! Παράτα την... Πώς μπορείς και την άγγίζεις... (Φεύγει προς το παράθυρο). Έλα... (Άνοίγει το παράθυρο κι' δηλ ή σκηνή φωτίζεται από το φώς του φεγγαριού. Καβαλάει το παράθυρο). Μά έλα λοιπόν ! (Πηδάει έξω).

Ανρίκ.— Ναί. Τέλειωσα !

(Αφού βάλει το κολλιέ στην τσέπη, μέτ ό περιστροφο στο χέρι, ό Άνρϊκ δρμάει κι' αυτός προς το παράθυρο. Αδτή τη στιγμή, χυμούνε άνθρωποι από τις πόρτες δεξιά κι' άριστερά και τόν κρατάνε άκίνητο, μέ τά περιστροφά καταπάνω του. Όλοι όσοι μπήκαν φορούνε μαύρες κουκούλες μέ δυό τρύπες στη θέση των ματιών έκτός από έναν, που δέ κρατάει περιστροφο και πού, φανερά, είναι ό άρχηγός. Ό άρχηγός προχωρεί προς τόν Άνρϊκ).

Ό Άρχηγός.— Ψηλά τά χέρια.
(Ό Άνρϊκ άφίνει να πέσει χάμω, τó περιστροφο του και σηκώνει τά χέρια, τόν πιάνουν. Τó φεγγάρι φωτίζει δηλ τη σκηνή μέ όχρò φώς).

Ανρίκ.— Πολύ καλά... Την έπαθα.

Ό Άρχηγός.— Ποιός είστε σεις ;
(Κάνει νόημα στους ανθρώπους. Δυό απ' αυτούς πηγαίνουν και στέκουν ανάμεσα στον Άνρϊκ και στο παράθυρο. Δυό άλλοι τόν κρατάνε άκίνητο μέ την άπειλή των περιστρώφων επάνω του. Οι άλλοι σκορπίζουν έπιτηρώτας τις πόρτες).

Ό Άρχηγός.— (έντονώτερα).— Ποιός είστε ;

Ανρίκ.— Τι ρωτάτε ; Τό ξέρετε μιά και μέ πιάσατε.

Ό Άρχηγός.— (στούς ανθρώπους). Κοιτάξτε μήπως κρύβεται κανένας πουθενά.

(Μ' αυτή τη διαταγή, ένας από τούς ανθρώπους που στέκουν στην πόρτα δεξιά, προχωρεί και άπομακρύνει τόν άνθρωπο που, μπροστά στο ντιβάνι έκρυβε ως τώρα τη Μώντ, φαίνονται τά πόδια της και τó κάτω μέρος της ρόμπας της).

Ό άνω θρωπος.— (στον άρχηγό). Είναι ή Μίστρες Χαμμερολάι. (Ύστερ' από μιά στιγμή). Είναι νεκρή.

Άντρέ ντέ Λόρντ και Άνρϋ Μπώς

Ό Άρχηγός.— Ά. (Στόν Άνρϊκ). Άκούσατε ;

Ανρίκ.— Ναί.

Ό Άρχηγός.— Τή σκοτώσατε για να την κλέψετε.

Ανρίκ.— Εγώ ; Όχι δά !.. Εγώ..

Ό Άρχηγός.— (στούς ανθρώπους). Ψάξτε τον !

(Έκείνοι ύπακούουν. Ό Άνρϊκ αντίστέκεται αλλά ένας τους βγάζει τó κολλιέ απ' την τσέπη του).

Ό Άρχηγός.— Τό κολλιέ της, ναί... έπρεπε να τó περιμένουμε κι' αυτό... (Στόν άνθρωπο). Πηγαίνετε τó στο γραφείο, κλείστε τó στο χρηματοκιβώτιο...

Ό άνω θρωπος.— Πολύ καλά, κύριε διευθυντά.

(Βγαίνει έξω, παίρνοντας μαζί του τó κολλιέ. Άκούγονται από μακριά δυό πυροβολισμοί και μιά μεγάλη κραυγή, σάν ρόγχος).

Ανρίκ.— (μέ μιά κίνηση, προς τó παράθυρο). Ά !

Ό Άρχηγός.— (που πρόσεξε τούς πυροβολισμούς.— Μάλιστα, τέλειωσε κι' αυτό, δέν μπόρεσε να τού ξεφύγει.

Ανρίκ.— (τρομαγμένος).— Τι λέτε ; Τι λέτε ; Τι θέλετε να πείτε ;

Ό Άρχηγός.— (πολύ ήρεμος).— Κείνη τη γυναίκα, τη συνένοχό σας, την πυροβόλησαν, τη σκότωσαν οι στρατιώτες του φρουρίου, καθώς προσπαθούσε να ξεφύγει. Φυλάνε πολύ καλά. Δέν βγαίνει κανείς από δω μέσα.

Ανρίκ.— Τη Λόλα ! Τη Λόλα ! Πώς... την... Ω ! Δολοφόνοι ;.. (Θέλει να χυμύξη πάνω στον άρχηγό. Τόν συγκρατούν).

Ό Άρχηγός.— Δολοφόνοι !. Και σεις ; Τι είσατε σεις ;

Ανρίκ.— (στο κορύφωμα της μανίας, που τόν κυριεύει). Την σκοτώσατε αυτήν !..

Τη μικρή μου τη Λόλα ! Μά αυτή δέν ήταν ένοχος... Εγώ, εγώ μονάχα, ναί, εγώ μονάχα είμαι ό ένοχος... Εγώ, τά σχεδίασα όλα, τάκανα όλα. (Μέ λύσσα). Κι για τί πράμα είμαι ένοχος, για τί ; Πού πήρα τó κολλιέ ;... Πού... μάλιστα, πού σκότωσα αυτή την τρελλή ; Σε τί χρησίμευε λοιπόν αυτή στον κόσμο ; Έμεις οι φτωχοί, αγωνιζόμαστε για να ζήσουμε και ψοφάμε της πείνας μέσα στούς δρόμους, όταν σεις οι πλούσιοι, σεις, οι δισεκατομυριούχοι, παίζετε στα χαρτιά περιουσίες δλόκληρες φοράτε γάντια χρυσά κολλιέ, που αξίζουν εκατομμύρια. Έμπρός, πηγαίνετε μέ στην άστυνομία, ως μέ ρίξουν στη φυλακή, τελειώνουν όλα.

Ό Άρχηγός.— Στη φυλακή ;...

Ό πύργος του άργου θανάτου

Μά βρίσκεστε στη φυλακή, απ' τη στιγμή, που περάσατε τó κατώφλι του σπιτιού αυτού.

Ανρίκ.— Τι είπατε ;

Ό Άρχηγός.— Και... ξέρετε, πού έχετε μπεί ;

Ανρίκ.— Στόν Πύργο της Μαύρης πεδιάδας

Ό Άρχηγός.— Στόν πύργο της Μαύρης πεδιάδας. Στόν πύργο, που βασιλεύει τó σκοτάδι, που έρχονται να πεθάνουν κάπως ήσυχώτερα, οι πλούσιοι... που έχουν πρoσβληθεί από την αγίατρευτη αυτή άρρώστεια (Σταματάει).

Ανρίκ.— Ποιά άρρώστεια ;

Ό Άρχηγός.— Τη Λέπρα !

Ανρίκ.— (κατατρομαγμένος) Τη Λέπρα !

Ό Άρχηγός.— Ναί, τη Λέπρα ! Κοιτάξτε λοιπόν !

(Μ' ένα νόημα του άρχηγού ένας απ' τούς ανθρώπους ξεσκεπάζει τó στήθος της Μώντ. Φαίνεται ή σάρκα, γεμάτη κόκκινα κι' άσπρα στίγματα, πρισμαμένη)

Ανρίκ.— (μέ φρίκη) Ω !

(Κάνει πίσω προς τά δεξιά. Οι άνθρωποι μέ τις κουκούλες προχωρούν ένα βήμα. Τούς κοιτάζει μέ τρόμο.)

Ό Άρχηγός.— (βγάζοντας κάτω από τó μαύρο μανδύα του τά χέρια του, στρεβλωμένα και παραμορφωμένα από την τρομερή άρρώστεια.) Και γώ ό ίδιος.

Ανρίκ.— (κάνοντας πίσω) Ω !

Ό Άρχηγός.— Καταλαβαίνετε τώρα, γιατί φυλάνε τόσο καλά από τó φρούριο ;

(Πηγαίνοντας προς έναν άνθρωπο μέ μαύρη κουκούλα, που στέκεται μπροστά στην πόρτα, άριστερά.) Κι' αυτός, όπως βλέπετε ! (Σηκώνει τη μαύρη κουκούλα του ανθρώπου. Παρουσιάζεται ένα φρικτό πρόσωπο, πρισμαμένο, φαγωμένο, άσπροκόκκινο, καταματωμένο. Τά χαρακτηριστικά δέν είναι πιά ανθρώπινα, αλλά φέρνουν προς τó μουσούδι του λιονταριού. Είναι τó «Λεόντιο προσωπείο» που δίνει στούς άρρωστους ή προχωρήμένη λέπρα.)

Ανρίκ.— Ά ! Είναι φρικτό !

Ό Άρχηγός.— Όλοι μας έδω, είμαστε λεπροί, κύριοι και ύπηρέτες. Προτιμήσαμε να ζούμε όλοι μαζί, μέ κάποια σχετική άνεση παρά στα δημόσια λεπροκομεία. Κι' έτσι, προσμένουμε, άργά-άργά τó θάνατο, τó θάνατο που θα μάς λευτερώσει

Ανρίκ.— (άνατριχιάζοντας).— Ω ! (τά δόντια του άρχίζουν να χτυπάνε. Τά δάχτυλα του τρέμουνε συσπασμένα).

Ό Άρχηγός.— Κι' όταν τά κορμιά του κορμού μας πέφτουνε, ένα-ένα, φαγωμένα, σπλισμένα από τη λέπρα, τότε μās κλείνουν για πάντα, στο σπιτάκι, ανάμεσα στίς τριανταφυλλίες...

Ανρίκ.— Στο σπιτάκι μέσα στίς τριανταφυλλίες ;

Ό Άρχηγός.— Άκριβώς χτές, πέθανε ό άνθρωπος, που είχαμε εκεί, για να σαβανώνει τούς πεθαμένους. Θα τόν άντικαταστήσετε σεις.

Ανρίκ.— (οδύρλιαζοντας).— Ά ! Όχι... όχι αυτό. Όχι αυτό... δέν έχετε τó δικαίωμα... Ω ! Καλλίτερα να πεθάνω στη στιγμή... Ναί ! Σκοτώστε με ! Σκοτώστε με !..

Ό Άρχηγός.— Θα πεθάνετε μέ τη συντροφιά των λεπρών, σιγά σιγά, άργά, όταν έρθει ή ώρα σας (Σιγή). Αυτός είναι ό κανονισμός μας. Μπαίνοντας έδω μέσα τόν ύπογράψατε. Κι' αυτός είναι ό νόμος μας... ό νόμος αυτού του τόπου... ό Νόμος...

Ανρίκ.— (πέφτοντας στα γόνατα).— Για τó Θεό. Σπλάχνιστήτε μέ. Δέν ήξερα τίποτε. Μ' έσυραν έδω μέσα... από έκδικηση. Δέν ήξερα. Ω δέν... δέν τόν φοβάμαι τó θάνατο. Άλλά αυτό, αυτό... Ω ! (Κυλιέται χάμω ένω τόν κρατάνε οι φύλακες. Τόν σηκώνουν όρθιο. Πέφτει στα γόνατα). Συγχωρέστε μέ. Έλεος. Οί-κτο. Αφήστε μέ να φύγω, είμαι νέος. Δέν δέν έχω την άρρώστεια σας. Δέν είμαι λεπρός !

Ό Άρχηγός.— Πού τó ξέρετε ; Η μόλυση γίνεται τόσο παραξένα. Άλλά, αν και δέν είστε παρά ένας ληστής, δέχομαι να σας απαλλάξω από την έαγωγή ν' αναρωτιέστε κάθε μέρα, κάθε ώρα, αν σας μόλυνε ή άρρώστεια.

(Κάνει ένα νόημα. Δυό άνθρωποι πιάνουν τόν Άνρϊκ.)

Ανρίκ.— Τι θέλετε να μέ κάνετε ; (Κείνη τη στιγμή, ακούγονται από μακριά τραγούδια.

Ό Άρχηγός.— Τ' άκούτε αυτά τά τραγούδια ; Για σας τραγουδάνε αυτή τη φορά. Για σας. (Στόν λεπρό μέ τó φαγωμένο πρόσωπο.) Έμπρός ! (Ό άνω θρωπος προχωρεί ένα βήμα.) Δώστε του τó φίλημα του θανάτου !

Ανρίκ.— (άντιστέκεται, μέ άπελπισμένες κινήσεις). Όχι !.. Δέ θέλω !..

(Πέφτει στα γόνατα οδύρλιαζοντας. Οι άνθρωποι τόν συγκρατούνε από τά

μπράτσα κι' από τὰ μαλλιά, αναγκάζοντάς τον νά παρουσιάσει τὸ πρόσωπό του στὸ φρικτὸ φῶμα τῆς μορφῆς τοῦ τρόμου, πού προχωρεῖ ἀργὰ κατὰπάνω του. ‘Ο λεπρὸς σκύβει πρὸς τὸ πρόσωπό του).
‘Α ν ρ ί κ. (οὐρλιάζοντας). Δὲ θέλω !. Δὲ θέλω !.. (ξεφεύγει μὲ μιὰ ὑστατη προσπάθεια καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του, κολλάει στὸν τοῖχο τρέμοντας σύγκορμος. Οἱ ἄνθρωποι μὲ τίς μαῖρες κουκούλες κάνουν ἕνα ἡμικύκλιο γύρω του, πού δλο καὶ στενεύει. Ἡ φωνή του ἔχει χάσει τὸν ἀθρόωπινο τόνο της, εἶναι βραχνή σὰν κρώξιμο κορακιοῦ καὶ ἔχει ἕνα τριξίμο σὰν τὸ τριξίμο πού κάνουνε τὰ γυμνὰ κλώνια στὶς χειμωνιάτικες θύελλες). Βοήθεια!

Βοήθεια! Δὲ θέλω...
‘Ο ‘Α ρ χ η γ ὸ ς (χωρὶς καμμιὰ συγκίνηση).— Ἐμπρός !.. (Οἱ ἄνθρωποι μὲ τίς κουκούλες πλησιάζουν).
‘Α ν ρ ί κ. (κλονίζεται).— Γιὰ τὸ θεό !. Βοήθεια! Δὲ θέλω...
(Ἀλλὰ ἡ διαταγὴ πού ἔδωσε ὁ ἀρχηγὸς ἐκτελεῖται κ' ἡ αὐλαία πέφτει ἀργὰ ἐνῶ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ, τὸ τραγοῦδι, γεμάτο μυστήριο καὶ ἀγωνία).
Πόσα ροδόφυλλα εὐωδιάζουνε στὰ σάπια τὰ κορμιὰ ριγμένα. Στὰ σάπια τὰ κορμιὰ ταιριάζουνε φύλλα ξερὰ κιτρινισμένα...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Μιὰ ἀληθινὴ ἀπόλαυση γιὰ ὅσους παρακολουθοῦνε τὰ θεατρικὰ μας ἔργα

Ἡ Παλαβή

τὸ ἀριστουργηματικὸ μονόπραχτο τοῦ R. H - LENNORMAND

‘Ο περίφημος γάλλος θεατρικὸς συγγραφέας—πού θεωρεῖται ἀπὸ τὴν παγκόσμιο κριτική, ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους συντελεστὰς τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ συγχρόνου θεάτρου—εἶναι τόσο γνωστὸς στὸν τόπο μας ἀπὸ ωραιότατα ἔργα του, πού ἔπαιξαν κατὰ καιροὺς, ἡ Κα Κοτοπούλη, ἡ Κα Κυβέλη καὶ ὁ Κορ Βεάκης, ὥστε περιτεύει κάθε σύσταση. Τὸ μονόπραχτο, πού θὰ δημοσιεύσωμε, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα του ἔργα καὶ τὸ πιὸ ἀγαπημένο του.

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Φόνος ἢ αὐτοκτονία;— Παράδοξοι θάνατοι στὸ ἴδιο σπίτι.— ‘Ο ἀστυνομικὸς, πού δὲν μιλάει πολὺ ἀλλὰ σκέφτεται.— Ἐνα χέρι ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ κουρτίνα.— Ποιὸ εἶναι τὸ χέρι φάντασμα, πού ἐνεργεῖ μὲ τόση γρηγοράδα καὶ μὲ τόση ἀσφάλεια;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΤΟ ΑΠΙΘΑΝΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Τὸ δυνατό χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ μὰς ξάφνιασε :
— Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ κτῆνος; φώναξε μὲ θυμὸ ὁ Γουίλιαμ Τάρπ.
Πρὶν τελειώσει τὴ φράση του, ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ στὸ ἀνοιγμα της, φανερώθηκε ἡ μυτερὴ μουρίτσα τοῦ ὑπηρέτακου.
— Τί σημαίνουν αὐτά, Τζίμ; ρώτησε μὲ θυμὸ ὁ φίλος μου.
Δίχως ν' ἀπαντήσει, ὁ μικρὸς, τοῦδωσε ἕνα φάκελλο τσαλακωμένο.
‘Ο Γουίλιαμ Τάρπ, πῆρε τὸν φάκελλο καὶ τὸν ἔτοποθέτησε κάπου ἐκεῖ κοντά του, δίχως νὰ τὸν ἀνοίξει. Ἐπειτα διάλεξε ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ ταμπακιέρα του, τὸ ἔβαλε στὸ στόμα καὶ τὸ ἀνάψε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἡσυχία τοῦ κόσμου.
‘Ο μικρὸς τὸν κοίταξε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.
— Εἶναι βιαστικὸ κύριε ! εἶπε.
‘Ο σύντροφός μου χαμογέλασε, πῆρε τὸν φάκελλο, τὸν ἔσχισε καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ περιεχόμενο.
Τὴν ὥρα, πού διάβαζε, παρακολουθοῦσα τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Τάρπ. Καμμιὰ σύσπαση τοῦ προσώπου του, δὲν ἐπρόδιδε τὴν ἐσωτερικὴ συγκίνηση. Γνώριζα πολὺ καλά τὴν ἀτα-

ραξία τοῦ φίλου μου καὶ τὴν αὐτοκυριαρχία του, ἀλλὰ αὐτό, πού ἔβλεπα τώρα, ὑπερέβαινε κάθε νοητὸ ὄριο.
— Ποιὸς ἔφερε αὐτὸ τὸ γρόμμα; ρώτησε δταν τελείωσε τὸ διάβασμα.
— Ἐνας ἀστυνομικὸς.
— Ποῦ τὸ κατάλαβες;...
— Φοράει στολή.
Μιὰ συνοφρύωση, πρόδωσε τὴν δυσαρέσκεια τοῦ φίλου μου Τάρπ, διάσημου ἐρασιτέχνου ἀστυνομικοῦ.
— Νὰ σὰς τὸν φέρω; ρώτησε ὁ Τζίμ.
‘Ο Τάρπ ἔκανε ἕνα καταφατικὸ κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ χωρὶς νὰ πάψει νὰ ναι συνοφρυωμένος. ‘Ο μικρὸς ἐξαφανίστηκε καὶ σ' ἕνα λεπτὸ ὁ ἀστυνομικὸς ἦταν μπροστά μας : Κλασικὸς τύπος γάλλου ἀστυφύλακα. Ψηλὸς, μὲ φαρδεῖς ὠμους, μὲ μουστάκι στριμμένο, κοντολογίς ἕνας γερός καλοκάγαθος τύπος. Στεκόταν ἀμήχανος στριφογυρίζοντας τὸ πηλίκιό του.
— Οἱ προϊστάμενοί σας φώναξε θυμωμένα ὁ Τάρπ, σὰς ἔστειλαν ντυμένο μὲ τὴ στολή σας γιὰ νὰ μάθει ὁλος ὁ κόσμος τὸν ἐρχομό σας; Στὴν πίστη μου, θὰ στοιχιμάτιζε κανεὶς ὅτι ζητᾶνε νὰ ἔχουν ὅλο τὸ Παρίσι μάρτυρα τῆς ἀνεπάρκειάς τους.
‘Ο ἀστυφύλακας τὰ εἶχε χαμένα. Δὲν

περίμενε τέτοια υποδοχή. Ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Είχε φαίνεται τρέξει.

«Ο φίλος μου τον λυπήθηκε και μαλάκωσε».

— «Η παρατήρησις δεν είναι για σένα φιλαράκο. Είναι για τους προϊστάμενους σου. Ο κόσμος ξέρει, ποιός είμαι, και τις δοσοληψίες, που έχω με την επίσημη γαλλική αστυνομία. Ήταν περιττό να σε ξαποστείλει με στολή».

«Ο αστυφύλακας μετά την πρώτη κατάληψη, κατόρθωσε να μουρμουρίσει:—

Τό σφάλμα είναι έντελως δικό μου, κύριε. Για να διευκολύνω ένα συνάδελφό μου, που φοροδίδε αυτός πολιτικά, σ' έφερα τὸ σημείωμα, που τοῦ είχαν εμπιστευθῇ».

«Εγώ λοιπόν φταίω!»

— «Είχες μιὰ ἀτυχή—πρωτοβουλία, εἶπε ὁ φίλος μου χαμογελῶντας.

«Ο Τάρπ ἔμεινε λίγα λεπτά σκεπτικός».

«Υστερα κοιτάζοντας κατάματα τὸν ἀστυφύλακα:

—Κάθεστε στὴ συνοικία αὐτή; ρώτησε.

—«Οχι, κύριε».

—Τότε θὰ πεί, πῶς ἔχεις τίποτα γνωριμιές ἐδῶ γύρω.

«Ο ἀστυφύλακας ἔγινε κατακόκκινος, πράγμα που ἔδειχνε, ὅτι ὁ Τάρπ τὸν εἶχε καλὰ ψυχολογίσει.

«Ἡ ταραχή του ἔδειχνε καθαρά τὰ ἐλαττήρια, που τὸν ἔσπρωξαν ν' ἀντι-καταστήσει μετ' ὅση προθυμία τὸν ἀστυφύλακα μετὰ τὰ πολιτικά».

—Τί λές γιὰ τὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς Λύναμ; μού εἶπε ὁ ἀστυνομικός δίνοντάς μου νὰ διαβάσω τὸ χαρτί, που εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸν τσαλακωμένο φάκελλο.

—Δὲν χαίρεσαι ἀπάντησα. Μιὰ ὥρα τώρα μὲ παραπονεῖσαι γιὰ τίς μονότονες ὥρες, που περνᾷς. Νὰ που σοῦ παρουσιάζεται μοναδική εὐκαιρία νὰ δράσεις; νὰ κουνηθεῖς νὰ ξεμουδιάσεις, ὅπως λές,

Τὸ σημείωμα εἶχε σταλεῖ ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Ἀσελέν. Παρακαλοῦσε τὸν διάσημο συμπατριώτη μου νὰ τὸν βοηθήσει σὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ δύσκολη ἔρευνα, που εἶχε νὰ κάνει. «Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ὑπόθεση γεμάτη μυστήριο, που κατέγραψα ἀργότερα στὶς σημειώσεις μου μετὰ τὸν τίτλο «Τὸ δρᾶμα τῆς ὁδοῦ Μιρομενέλ».

Βρήκαμε τὸν Ἀσελέν στὸ ἀστυνομικό τμήμα τῆς ὁδοῦ Μπεοσέ.

Μᾶς περίμενε με ἀνυπομονησία καὶ

υποδέχτηκε τὸν φίλο μου μετὰ πραγματική ἀνακούφιση.

—Πόσο εἶναι εὐγενικό ἀπὸ μέρος σας, κ. Τάρπ, νὰ ἔρθετε τόσο σύντομα. Φοβόμουν μὴ πῶς τὸ σημείωμά μου δὲν ἔφθανε ἐγκαιρῶς. Βρίσκομαι σὲ μιὰ αἰνιγματική ὑπόθεση. Χρειάζομαι ὅλη σας τὴν σοφία καὶ τὴν πείρα γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἀκρῇ. «Ἀν σὰς εἶναι εὐκολο, μποροῦμε νὰ πᾶμε ἀμέσως στὴν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, πρὶν μᾶς προλάβουν οἱ δικαστικὲς ἀρχὲς καὶ μετακινήσουν τὸ πτώμα καὶ τὰ ἐπιπλά».

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο, που μᾶς πήγαινε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Ἀσελέν κάπως νευρικός μᾶς ἐξιστόρησε σύντομα τὴν ὑπόθεση.

Τὸ θῦμα ἦταν ἕνας ἐβδομητάρης. Ζοῦσε μόνος μετὰ τὸν ὑπὲρ τοῦ στοῦ πέμπτο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας.

«Ο γέρος εἶχε τὸν τρόπο του καὶ τώρα τελευταῖα σιὰ γεράματα τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ κάνει τὸν γλύπτη. Εἶχε κάποιο ταλέντο ἀπὸ μικρός, πῆρε μερικά μαθήματα καὶ εἶχε μετατρέψει τὸ σαλόνι του σὲ ἀτελιέ. Γιὰ νὰ ἔχει μάλιστα ἀφθονο κάθετο φωτισμὸ ἀπαραίτητο, γιὰ τοὺς γλύπτες, εἶχε ἀντικαταστήσει ἕνα μέρος τῶν κεραμιδιῶν—κατοικοῦσε στὸ τελευταῖο πάτωμα—μετὰ ὑελοφρακτο ἐπιστέγασμα».

«Ἐπειδὴ δεχόταν πολὺ κόσμο—κυρίως μοντέλα—ἡ ἀστυνομία σκέφθηκε, ὅτι θάπρεπε ν' ἀναζητηθεῖ ὁ δολοφόνος ἀνάμεσα στὶς φτωχὲς κοπελλίτσες καὶ στοὺς ὑποπτους τύπους, που ποζάρουν γιὰ 15—20 φράγκα τὴν ἡμέρα».

Εἶχε ριχθεῖ ὅμως καὶ ἡ ἰδέα, ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας.

Οἱ ἀστυνομικοὶ, που πήγανε πρῶτοι στὸ σπῆτι τοῦ γέρου γλύπτη, ἀπέκλεισαν τὸ ἐγκλημα.

«Ο ἐπιθεωρητὴς Ἀσελέν ὅμως εἶχε ριζωμένη μέσα στὸ μυαλό του τὴν πεποίθηση, ὅτι ὁ θάνατος ἐκεῖνος δὲ μποροῦσε νὰ ταν αὐτοκτονία, ἀλλὰ ἐγκλημα».

Τὸ ἀμάξι μᾶς ἔφθασε μπροστὰ στὸ σπῆτι, που μᾶς ἐνδιέφερε, ταυτόχρονα μετὰ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀνακριτοῦ. «Ἡ εἰδηση τοῦ θανάτου τοῦ κ. Κορμπὰ αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ γέρου—διδόθηκε μετὰ ἀστραπιαία ταχύτητα στὴ συνοικία, ὅπου ὁ μακαρίτης ἦταν ἀγαπητός».

Πλήθος κόσμου εἶχε συγκεντρωθῇ μπροστὰ στὴν ἐξορία.

Μᾶς παρέλαβε ὁ θυρωρὸς, μᾶς ἔβαλε στὸ ἀσανσέρ καὶ μᾶς ὡδήγησε

στὰ διαμερίσματα τοῦ νεκροῦ.

Στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ἐὰν ἐπρόκειτο ἐννοεῖται περὶ ἐγκλήματος, τὰ πάντα ἦσαν ἀνέπαφα· τίποτε δὲν εἶχε μετακινηθεῖ.

«Ο ὑπὲρ τοῦ κ. Κορμπὰ καθόταν σὲ μιὰ παράμερη γωνιά καὶ ἐκλαιγε μετὰ λυγμούς. Στὴν πρόχειρη ἀνάκριση, που ἔδωσε στὸ δικαστικὸ διηγήθηκε, μετὰ φωνὴ, που ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση, πῶς ἦρε τὸν κύριό του νεκρό, πῶς ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γιατρὸ καὶ τὴν ἀστυνομία».

«Ο ἱατροδικατῆς καὶ ὁ ἀστυνόμος τοῦ τμήματος μῆκαν πρῶτοι στὸ ἀτελιέ καὶ χωρὶς νὰ σταθοῦν τράβηξαν στὸ νεκρικὸ θάλαμο, ὅπου καὶ ἀρχισαν νὰ προβαίνουν στὶς «πρῶτες πιστοποιήσεις».

Τὸ διαμέρισμα, ὅπου μῆκαμε κι' ἐμεῖς μετὰ τὴν σειρά μας ἀξίζει νὰ περιγραφεῖ.

Μετὰ τὴν εἴσοδο ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο χῶλ στολισμένον μετὰ γλάστρες καὶ θρέπτες καὶ ἐλαιογραφίες.

«Υστερα ἕνα δεύτερο μικρὸ χῶλ, που συγκοινωνοῦσε μετὰ τὸ κεντρικὸ σαλόνι Ἀπὸ κεῖ, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ ἕναν μακρὸ διάδρομο, που ὡδηγοῦσε στὸ ἀτελιέ τοῦ γλύπτη βρισκόντουσαν μιὰ τραπεζαρία ἕνα σαλόνι μικρότερο κι' ἕνα καπνιστήριον.

«Ο διάδρομος αὐτὸς διέσχισε τὸ διαμέρισμα ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο στὸ ἄλλο.

Μιὰ πόρτα κρυφῇ, που δὲν ξεχώριζε ἐκ πρώτης ὀψεως ἀπὸ τὸν τοῖχο, τοῦ ἀτελιέ ὡδηγοῦσε πρὸς τὸν κοιτῶνα. «Ο τρόπος, που ἀνοιγε θὰ ἦταν γνωστός μόνον στοὺς πολὺ οἰκείους».

Τὸ ἀτελιέ, ὅπου βρισκόμαστε ἦταν γεμάτο προπλάσματα, σκίτσα μετὰ κάρβουνο καὶ ἔργα ἐμισοτελειωμένα».

Οἱ δικαστικοὶ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ, καθὼς εἶπα, δὲν ἔμπαιναν πολὺ στὸ ἀτελιέ, καὶ τράβηξαν γραμμὴ στὸν κοιτῶνα τοῦ σκοταμένου».

«Ο Γουίλιαμ Τάρπ δὲν τοὺς ἀκολούθησε».

Τοῦ εἶχε σὲ τέτοιο σημεῖο κινήσει τὴν περιέργεια τὸ ἀτελιέ, ὥστε δὲν ἔμεινε γωνιά, που νὰ μὴν τὴν ἐξετάσει. «Ἡ ἐξέτασις που ἔγινε ἦταν τόσο λεπτομερειακὴ, τόσο σχολαστικὴ, που δὲν συγκρατήθηκε ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν ρωτήσω:

— Τόση σημασία ἀποδίνετε στὸ ἀτελιέ;

«Ἀντὶ νὰ μὲ ἀπαντήσῃ, μὲ χαμογέλασε εἰρωνικά καὶ ἐξακολούθησε τὴν ἐρώτησά του».

Δὲν βιαζόταν διόλου, νὰ δεῖ ἀπὸ κοντὰ τὸ πτώμα».

Τοῦ ἔφθανε ἡ διαβεβαίωση τῶν ἀστυνομικῶν, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸ μετακινούσε πρὶν τὸ ἐξετάσῃ μόνος του».

Σὲ λίγο, ὅταν τελείωσε τὴν ἐργασία του, κάθισε σ' ἕνα ντιβάνι καὶ ἀναψε ἕνα τσιγάρο σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα ἀπολύτως. Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκεῖνη μῆκε ὁ ἐπιθεωρητὴς Ἀσελέν, που φαίνόταν νὰ βρισκε τοῦλάχιστον παράδοξη τὴν ἀδιαφορία τοῦ Τάρπ.

— Δὲν εἶστε διόλου περιεργός, κ. Τάρπ, εἶπε.

«Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ φίλος μου, τοῦ χαμογέλασε».

«Ο ἐπιθεωρητὴς, πήγαινε νὰ σκάσει. Ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθει, νὰ φωτισθεῖ ἀπὸ τὸν διάσημο Ἀγγλο ἀστυνομικὸ καὶ τὸν ἔβρισκε ἀδιάφορο, τυλιγμένο μέσα στὰ σύγνεφα τοῦ τσιγάρου του».

Σὲ λίγο οἱ δικαστικοὶ μετὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τὸν ἱατροδικαστὴ συγκεντρώθηκαν στὸ ἀτελιέ.

Τότε μόνον ὁ Τάρπ πήγε στὴν κρεβατοκάμαρα, που βρισκόταν τὸ πτώμα».

Τὸν ἀκολούθησα. Εἶχα νῖνει σκιά στὰ βήματά του. Μ' ἔπνιγε ἡ περιέργεια. «Ἐπιθυμοῦσα κι' ἐγὼ νὰ προσφέρω κάτι μετὰ τίς ἀσθενικὲς μου δυνάμεις στὴν διελύκανση αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου».

«Ο Τάρπ κατὰ τὴν συνήθειά του, ἀναψε ἕνα καινούργιο τσιγάρο καὶ ἀρχισε μιὰ λεπτομερειακὴ ἔρευνα».

Πασπάτεψε τὸν νεκρό, πήγε στὸ κρεβάτι, ἀναποδογύρισε τὰ στρώματα, κοίταξε τὸ μικρὸ τραπεζάκι, που εἶχε ἐπάνω μιὰ καράφα καὶ δίπλα ἕνα ποτήρι μετὰ νερὸ μισογεμισμένο, τράβηξε τὸ μικροσκοπικὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἔχυσε μιὰ σταγόνα ἐπάνω σ' ἕνα γυαλὶ καὶ ἀρχισε νὰ τὸ ἐξετάζει μετὰ ἐξαιρετικὴ προσοχή. «Ἐπειτα, εὐχαριστημένος προφανῶς ἀπὸ τὴν ἔρευνα, γύρισε πίσω στὸ ἀτελιέ».

«Ο ἱατροδικαστῆς, περιτρουισμένος ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς δικαστὰς μιλῶσε μετὰ στόμφο».

«Ο Τάρπ τὸν κοίταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια μετὰ τὸ συνινησμένο εἰρωνικὸ του ὕψος καὶ τὸν ἔκοψε:

— Καὶ ἀπὸ τί φαντάζεστε, πῶς πέθανε ὁ καὶ μόνος ὁ Κορμπὰ;

— «Ο γιατρός ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν φούρκα του».

— «Ἀν παρακολουθοῦσατε ἀπ' τὴν ἀρχή, εἶπε τονίζοντας τίς λέξεις, τι ἔλεγα, στοὺς κυρίους ἐδῶ, δὲν θὰ με διακόπτατε. Πιστοποίησα ἀπλούστατα

τὸν θάνατο ἐξ' ἐμβολῆς. Συγκοπή τῆς καρδίας. Ἀπλούστατα.

— Μπα ;

— Τὸ μονοσύλλαβο αὐτὸ, ποὺ περιεῖχε συμπεπικνωμένη τὴν δόση σαρκασμοῦ, κατετάραξε τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς δικαστικούς.

— Βεβαίω, ἐπανελάβε με λύσσα ὁ γιατρός, τὴν ἀκρίβεια τῆς διαγνώσεώς μου.

— Ὁ Τάρπ, χωρὶς νὰ φαίνεται, ὅτι πολυσκοτίζει γιὰ τὸ θυμὸ τοῦ γιατροῦ γύρισε πρὸς τὸν ἀνακριτῆ.

— Σὰς ἱκνοποιεῖ αὐτὴ ἡ λύσις ; ρώτησε ἀφίνοντας μιά πυκνὴ τολύπα κάπνου.

— Ὁ δικαστὴς βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση. Δὲν ἤξερε, τί νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ὁ γιατρός τὸν πρόλαβε.

— Δὲν μπορῶ τὰ καταλάβω γιατί ἔχετε ἀντιρρήσεις καὶ πῶς εἴστε σὲ θέση σεῖς νὰ κρίνετε τίς ἱκανότητές μου. Τί σὰς σπρώχνει ἐπὶ τέλους ν' ἀμφισβητῆτε αὐτά, ποὺ λέω ;

— Τίποτα τὸ σπουδαῖο κύριε. Ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἡ ἀναζήτηση τῆς ἀληθείας, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Τάρπ.

— Κύριε δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτέ νά...

— Λησμονεῖτε, ὅτι βρισκόμαστε, γιὰ τρέ μου, μπρὸς σ' ἕνα ἐγκλημα καὶ ὅτι σὸ διπλανὸ δωμάτιο ὑπάρχει ἕνας νεκρός ! τὸν ἔκοψε σὲ τὸνο σκληρὸ ὁ Τάρπ.

— Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τοὺς δικαστικούς, εἶπε σὲ μαλακώτερο τόνο :

— Ἄς περάσουμε κύριοι μέσα, ἂν θέλετε.

Τὸν ἀκολούθησαν.

— Κύριε ἀνακριτὰ εἶπε δείχνοντας τὸ ποτήρι μὲ τὸ νερὸ, νομίζω ὅτι ἡ δικαιοσύνη θὰ εἶχε νὰ κερδίσει πολὺ ἔδν ἐστὲλετο τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ τοῦ ποτηριοῦ σὸ χημεῖο.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κοίταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὁ γιατρός σήκωσε τοὺς ὤμους· οἱ δικαστικοὶ ἔμειναν σκεπτικοί.

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας ρώ-

τησε τότε :

— Τί ἐλπίζετε νὰ προκύψῃ κ. Τάρπ, ἀπὸ τὴν ἀνάλυση αὐτῆς ;

— Μιά ἀσφαλὴ καταδίκη σὲ θάνατο !

Κρύος ἰδρὸς μᾶς πιρέχουσε ὅλους, στὰ λόγια αὐτά. Σὰν νὰ ἤμαστε ἔνοχοι καὶ νὰ βλέπαμε τὴν λαμμητόμο μπροστὰ μας.

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐπανελάβε :

— Συμπεραίνειτε λοιπὸν, πῶς πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ;

— Βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιά περίπτωση σαφέστατα ἐγκληματική, ἀπάντησε σοβαρότατα ὁ Τάρπ. Ἡ αὐ-

τοψία τοῦ πτώματος, θὰ πιστοποιήσει κατὰ τὸν πῶ ἀπόλυτο τρόπο τὰ λεγόμενά μου.

Πῆγε κοντὰ σὸ τραπέζι, ὅπου βρισκόταν ἡ καράφα καὶ τράβηξε ἕνα λινὸ πετσετάκι. Τὸ πετσετάκι αὐτὸ ἦταν βρεμένο. Ἐπάνω, δυσδιάκριτα, φαινόντουσαν αἱματηρὰ ἀποτυπώματα δαχτύλων.

— Ὁ Τάρπ τὰ ἔδειξε στὸν ἐπιθεωρητῆ. — Ἰδοὺ ἕνα πειστήριο, εἶπε, ποὺ ἀποκλείει ἀπόλυτα τὴν ἐκδοχὴ τῆς συγκοπῆς.

— Ὅλοι, ἐμείναμε ἐμβρόντητοι.

— Ἐκεῖνο, ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ ἐξηγήσουμε, ἦταν τὸ αἷμα. Τὸ ἐγκλημα δὲν εἶχε διαπράχθῃ οὔτε μὲ πιστόλι οὔτε μὲ μαχαίρι. Πῶς εἶχαν βρεθεῖ αἱματηρὲς κηλίδες σὸ μαντήλι ;

— Ν' ἔνα ἄλυτο μυστήριον.

Ρωτήσαμε τὸν Τάρπ κι' αὐτὸς μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελό του ἀπάντησε, πῶς ἀργότερα θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Μὰ δὲν ἦταν μόνον τὸ αἷμα ποὺ μᾶς μπερδεύε. Ἦταν καὶ ἕνα ἄλλο ζήτημα, ἐπίσης σπουδαῖο :

— Στὸ δωμάτιο, ποὺ βρισκόταν ὁ νεκρός, ὅπως καὶ σὸ Ἀτελιέ, τίποτα δὲν εἶχε μετακινηθεῖ. Ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι δὲν εἶχαν ἀφήσει πουθενὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς τους. Τὰ χροῖματά τοῦ θύματος βρεθήκανε ἀνέπαφα.

Ποῖο λοιπὸν ἦταν τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος ;

— Ὁ Τάρπ ἐξακολουθοῦσε νὰ ξεετάζει τὰ ἐπιπλά, τίς τζαμόπορτας, ὅλα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν παρουσία μας. Μετὰ τὴν βεβαίωση τοῦ Τάρπ ὅτι ἡ δολοφονία ἦταν πράγμα βεβαιωμένο καὶ ὅτι τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηριοῦ μὲ τὸ νερὸ θὰ ἦταν ἀσφαλῶς διάλυση δραστικοῦ δηλητηρίου, ὁ ἐπιθεωρητὴς Ἀλάρ κατέληξε σὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ πιθανὸς δολοφόνος τοῦ Κορμπὰ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν καμαριέρη του.

Τὴν ἴδια ὑπόθεση ὑπεστήριξε μὲ τέτοιο φανατισμὸ ὁ λατροδικαστὴς, ὥστε γυρίσαμε ὅλοι καὶ τὸν κοιτάξαμε. Ὁ Τάρπ φαινόταν ὅτι δὲν δίνει προσοχὴ στὰ λεγόμενά του.

— Ὁ λατροδικαστὴς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν προσοχὴ, ποὺ δίναμε στὰ λόγια του, ἐξακολουθοῦσε μὲ ὕφος θριαμβευτικόν.

— Ὅλα τὰ δεδομένα εἶναι ἐναντίον τοῦ καμαριέρη. Ἦταν ὁ μόνος, ποὺ ἐγνώριζε τίς συνήθειες τοῦ κυρίου του. Τί ὥρα παίρνει τὸ νερὸ του καὶ τί ὥρα σηκώνεται. Αὐτὸς ἤξερε τὴ μυστικὴ εἴσοδο. Εἶχε ἐξ ἄλλου, ὅλη τὴν

ἀνεση νὰ διαλύσει τὸ δηλητήριον μέσα σὸ νερὸ καὶ τὸ πρῶτ, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐγκλημα, νὰ ἐξαφανίσει κάθε προδοτικὸ ἴχνη.

— Ἦταν τόσο ἀληθοφανὴ τὰ λεγόμενά του, ὥστε ἕνα μουρμούρισμα ἐπιδοκίμασας τὰ συνόδεψε.

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας διέταξε νὰ προσαχθεῖ ἀμέσως ὁ θαλαμηπόλος.

— Ὁ ἀστυφύλακας, ποὺ ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸν φέρι παρυσίαστηκε σὲ λίγο κι' ἀνέφερε, πῶς ὁ θαλαμηπόλος εἶχε ἐξαφανισθῇ.

— Ἡ εἶδηση μᾶς ἀνεστάτωσε.

— Ὁ γιὰ τὸς θριάμβευε καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν.

Γύρισα καὶ κοίταξα τὸν Τάρπ. Κάπνιζε μακαρίως τὸ δέκατο τσιγάρο του τελειῶς ἀδιάφορος γιὰ ὅσα συνέβαιναν γύρω του.

Φουρκίστηκα. Μπρὸς σὲ μιά τέτοια ἀδιαφορία, σὲ τὴν ἀπάθεια, ποὺ ἔδειχνε ὁ φίλος μου, μοῦ ἀνέβαινε τὸ αἷμα σὸ κεφάλι.

Εἶχα ὁμῶς τὴν πεποίθηση σὸ μυαλὸ τοῦ διάσημου συμπατριώτη μου, ὥστε ἡ σκέψη ὅτι αὐτός, ὁ τόσο προσεκτικὸς, δὲν ἔδινε καμμιά σημασία στὴν δραπετεύση τοῦ θαλαμηπόλου νὰ μὲ καθουχάζει.

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς, ἔξω φρενῶν, γιὰ τὴν ἀβελειὰ του τὰ ἔβαλε μὲ τοὺς ἀστυφύλακες.

— Δὲν εἶναι κατάσταση αὐτὴ φώναζε καὶ χειρονομοῦσε. Νὰ τὸν ἀφήσετε ἔτσι νὰ σὰς φύγει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια σας !

— Ἐπειτα γυρίζοντας ἀπότομα πρὸς τὸν διαμερισματάρχη.

— Τὸν ἀνακρίνατε ; ρώτησε ἀπότομα.

— Μάλιστα κ. Ἐπιθεωρητὰ.

— Καὶ τί σὰς εἶπε ;

— Φαινόταν καταλυπημένος. Μᾶς εἶπε, πῶς τὸ πρῶτ πῆγε, κατὰ τὴν συνηθισμένη ὥρα, σὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του. Πῶς βρῆκε τὴν πόρτα κλειδωμένη. Πῶς ἀφοῦ κτύπησε ἐπανειλημμένως καὶ δὲν πῆρε ἀπόκριση ἀναγκάστηκε, νὰ τὴν ξεμανταλώσῃ καὶ νὰ μπεῖ. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν λύπη μόλις εἶδε τὸν κύριον του νεκρό, ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

— Καὶ γιὰ τὸ ἴσκασε πρὸ ὀλίγου ;

— Τὸν φώναζε κάποιος.

— Ποιός ;

— Ἐνας νέος.

— Τὸν εἶδατε ;

— Ὅχι.

— Ποιὸς σὰς τὸ εἶπε ;

— Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ἀντικρυνοῦ δια-

μερίσματος.

— Ἐνας ἀστυφύλακας, ποὺ εἶχε διαταχθεῖ νὰ κατοπτρεύσῃ τοὺς τριγύρω δρόμους κατέφθασε ἐκεῖνη τὴν στιγμή.

— Λοιπὸν ; εἶπε ἀνυπόμονα ὁ Ἐπιθεωρητὴς.

— Τίποτα, ἀρχηγέ. Ὁ θαλαμηπόλος ἔφυγε μόνος χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ...

— Τί εἶπες ; μόνος ;

— Μάλιστα, ἀρχηγέ, μόνος.

— Καλὰ. Πήγαινε.

— Ὁ Ἐπιθεωρητὴς μᾶς ἔρριξε μιά ἐρωτηματικὴ ματιά.

— Νὰ φωνάξουν τὸ θυρωρὸ, διέταξε.

Σὲ λίγο, ὁ θυρωρὸς, ἦταν μπροστὰ μας.

— Εἶδες τὸν θαλαμηπόλο, τοῦ Κορμπὰ νὰ βγαίνει ; τὸν ρώτησε αὐστηρά.

— Μάλιστα κύριε.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Ὅπως σὰς βλέπω, κ. ἀστυνόμε.

— Ἦταν μόνος ;

— Δὲν πρόσεξα κύριε.

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὰ εἶχε χαμένα.

— Νὰ μοῦ φέρουν τὸν ὑπηρετῆ τοῦ

ἀντικρυνοῦ διαμερίσματος, εἶπε νευρικά.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα ἕνας νέος ἔως εἰκοσι ἐπτὰ χρόνων μπῆκε σὸ δωμάτιο στὴ μέση δυὸ χωροφυλάκων.

— Εἶδες τὸν θαλαμηπόλο τοῦ κ. Κορμπὰ νὰ βγαίνει ;

— Μάλιστα κ. ἐπιθεωρητὰ ! ἀποκρίθηκε ἀδίστακτα ὁ νέος καμαριέρης.

— Ἦταν μόνος ;

— Ὅχι. Τὸν συνόδευε ἕνας μικρός.

— Ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἀρχισε νὰ βλαστήματι. Αὐτὸ ἦταν ἀνήκουστο. Ἦταν πρωτοφανές.

— Πρόσεξε ! λές ἀλήθεια ;

— Ὁ νέος δὲν ἐχαμήλωσε τὰ μάτια.

— Δὲν ἔχω κανένα συμφέρον νὰ πῶ

ψέματα, ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο σταθερὸ ὕφος.

— Καλὰ ! Πήγαινε.

— Ὁ ὑπηρετὴς ἔφυγε. Ὁ ἐπιθεωρητὴς γύρισε πρὸς τὸν Τάρπ σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια. Ὁ φίλος μου καθόταν ἡσυχάτα σὲ μιά ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καὶ κάπνιζε, κατὰ τὴν συνήθειά του ἀδιάκοπα.

— Οἱ ἔρευνές σας εἶχαν κανένα ἀποτέλεσμα κύριε ; ρώτησε μὲ κάποια δειλία. Καταλήξατε σὲ κανένα θετικὸ συμπέρασμα μήπως ;

— Ὅχι σπουδαῖα πράγματα, ἀποκρίθηκε μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια, ὁ ἀγγλος ντέκετιβ. Τὸ μόνον, ποὺ κατόρθωσα, εἶναι, νὰ καθάρσω τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση τοῦ ἐγκληματιῆ.

Κρεμόμασταν από τὰ χεῖλη του.
 "Ο Τάρπ πέταξε τὸ τσιγάρο του καὶ
 μὲ φωνὴ μονότονη ἐξοκολούθησε, χω-
 ρὶς νὰ φαίνεται ὅτι δίνει καὶ μεγάλ-
 ῃ προσοχῇ στὴν εὐλογία μας συγκλί-
 νηση.

—Εἶναι ἀνθρώπος μεσαίου ἀναστή-
 ματος, ἀδύνατος, μὲ λεπτὸ καὶ περι-
 ποιημένο χέρι, μακρὰ νύχια. "Εχει
 καστὰνὰ μαλιά, παπούτσια μυτερά
 καὶ μὲ ψηλὰ τακούνια. Κοντὰ σ' αὐτά
 αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσω, πὼς δὲν
 πρόκειται περὶ νευρικοῦ τύπου.

—Εἶναι ἀκριβῶς τὸ ναυομιότυπον
 τοῦ θαλαμηπόλου, φώναξε θριαμβευ-

τικὰ ὁ λατροδικαστὴς Μαρτέ. "Ο Τάρπ
 τὸν κοίταξε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ ἐπὰ
 νω ὡς κάτω καὶ τοῦ πέταξε κατα-
 πρόσωπο :

—"Ισως "Ο χαρακτηρισμὸς ὅμως,
 ποὺ ἔδωσα, ταιριάζει μιὰ χαρὰ καὶ
 σὲ σὰς γιατρέ μου.

Κοίταξα κατὰματα τὸν φίλο μου
 Τάρπ, γιὰ νὰ δῶ τὴν ἔκφραση τοῦ
 προσώπου του καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ
 λόγια. "Ηθελα νὰ καταλάβω ἂν ἀ-
 στειεύταν ἢ ἂν σοβαρολογούσε.

Κανένας ὅμως μὴς τοῦ προσώπου
 του δὲν κινήθηκε γιὰ νὰ μπορέσω νὰ
 διαβάσω τὴ σκέψη του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΝΟΥΜΕΡΑ.

Τὸ σῶμα τοῦ δολοφονημένου γλύ-
 πτη εἶχε τοποθετηθεῖ πάνω στὸ
 κρεβάτι. "Ο ἀνακριτὴς, ὁ ἀστυνό-
 μος καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας
 καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς "Ασελὲν ἔκαναν διά-
 φορες ἐρευνες καὶ τυπικὲς ἐνέργειες.
 "Ο Γουίλιαμ Τάρπ κι' ἐγὼ εἰμαστε
 οἱ μόνοι ξένοι, στοὺς ὁποίους ἐπιτρέ-
 πηκε νὰ μείνουν μέσα στὸ
 δωμάτιο.

"Ο Τάρπ, κατὰ τὴν συνήθειά
 του ἄφησε τοὺς δικαστικούς
 νὰ ἐνεργήσουν μόνοι, δίχως
 ν' ἀνάκατευτεῖ στὶς δουλειές
 τοὺς καθόλου.

Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε ν'
 ἀσχολεῖται ὁ ἴδιος προσώπι-

κῶς σὲ ἐρευνες διε-
 ξονυχιστικὲς μέμέ-
 θοδο, ὑπομονὴ καὶ
 ἐπιμονή, ποὺ θὰ
 ἐξαντλοῦσαν καθε-
 ἓνα ἐκτὸς ἀπὸ
 τὸν Τάρπ.

Οἱ δικαστικοὶ εἶ-
 χαν τελειώσει τὴν
 ἐργασία τους καὶ
 ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ
 φύγουν.

Τότε μόνο ὁ φί-
 λος μου μὲ μιὰ
 χειρονομία τοὺς
 σταμάτησε.

—Φοβάμαι, εἶπε
 ὅτι ξεχάσατε νὰ
 παρατηρήσετε τὸ
 σπουδαιότερο.

Οἱ δικαστικοὶ
 στάθηκαν. Εἶχαν
 πολὺ μεγάλη ἐκτί-
 μηση στὴν ἱκανό-
 τητά τοῦ Τάρπ
 γιὰ νὰ θυμώσουν.

"Εκείνη τὴν στιγ-
 μὴ ὁ ἀστυφύλακας

ἀνείγγειλε τὸν κ. Βεριγιόν, διευθυντὴ
 τοῦ ἀνθρωπομετρικοῦ γραφείου.

—"Ηλθατε στὴν ὥρα σας ! φώναξε
 εὐχαριστῆμένος ὁ Τάρπ, δίνοντάς του
 τὸ χέρι.

Τὸν ὡδήγησε στὸ δωμάτιο τοῦ νε-
 κροῦ. Οἱ δικαστικοὶ τὸν ἀκολουθήσαν.

"Ο Τάρπ τοὺς ὡδήγησε στὰ ἴχνη, ποὺ

εἶχε ἀνακα-
 λύψει. "Ο κ.
 Βεριγιόν, σὰ
 εἰδικός, ἀρ-
 χισε τὶς κα-
 ταμετρήσεις

Τὸ χέρι φάντασμα

"Ο Τάρπ ἔδινε τὶς ἀναγκαῖες ἐξηγή-
 σεις, καθοδηγοῦσε.

— Προσέξτε ἐδῶ κ. Βεριγιόν. Δὲν
 σὰς φαίνονται, σὰν ἴχνη παπουτιῶν
 μὲ ψηλὰ τακούνια ;

"Ο κ. Βεριγιόν παρακολουθοῦσε μὲ
 μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴν ὑπόδειξή του.
 Μὲ τὴν φωτεινὴ καθοδήγηση τοῦ διά-
 σμου "Αγγλου ἀστυνομικοῦ, πῆρε τὰ
 δαχτυλικά ἀποτυπώματα, καταμέ-
 τρησε, πῆρε σημειώσεις.

"Όταν τελειώσε, ἔσφιξε μὲ θερμὴ
 τὸ χέρι τοῦ φίλου μου, καὶ ἔφυγε εὐ-
 χαριστῆμένος ἀπὸ τὴν ἐργασία του.

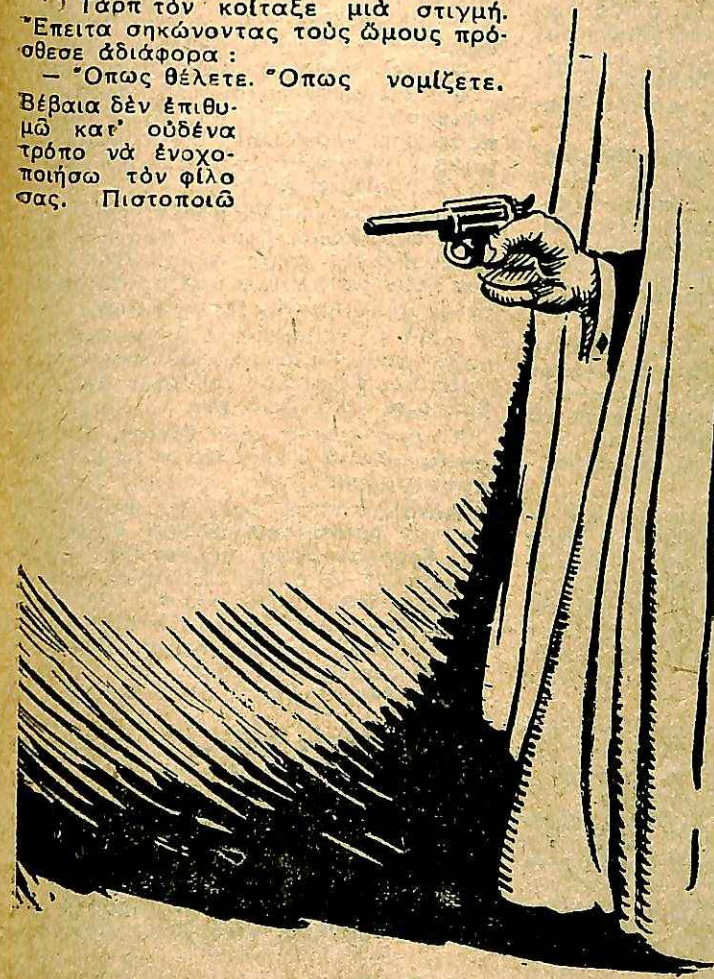
Σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ δὲν τὸ περίμενε
 κανένας, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς,
 γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τάρπ
 εἶπε :

— "Ελπίζω ὅτι αὐτό, ποὺ εἶπατε
 προτιμότερα εἰς βάρος τοῦ λατροδικα-
 στοῦ Μορτέ νὰ ἦταν ἓνα ἀθῶο
 ἀστεῖο.

"Ο Τάρπ τὸν κοίταξε μιὰ στιγμή.
 "Επειτα σηκώνοντας τοὺς ὤμους πρό-
 σθεσε ἀδιάφορα :

— "Όπως θέλετε. "Όπως νομίζετε.

Βέβαια δὲν ἐπιθυ-
 μῶ κατ' οὐδένα
 τρόπο νὰ ἐνοχο-
 ποιήσω τὸν φίλο
 σας. Πιστοποιῶ

ἀπλῶς, κ. Διευθυντά, ὀρισμένα πράγ-
 ματα, ποὺ προσπίπτουν στὴν ἀντιληψή
 μου. Αὐτὴ τὴν στιγμή τόσον ὁ κ. Μορ-
 τέ, ὅσον καὶ ὁ θαλαμηπόλος μοῦ φαί-
 νονται ἐξ ἴσου ἀθῶοι ἢ καὶ ἐνοχοί...

— Αὐτὰ δὲν εἶναι πράγματα σο-
 βαρά, παρετήρησε ὁ διευθυντὴς. Πρὶν
 ἀπὸ λίγο λέγατε, ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶναι
 ἔργο ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ σύχναζε στὸ
 σπῆτι, ποὺ ἤξερε τὰ κατατόπια.

— Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶμμα. διεμαρ-
 τηρήθηκε ὁ Τάρπ. Εἶπα, πὼς ὁ δολο-
 φόνος ἐγνώριζε τὴν μυστικὴ πόρτα.

— Εἶπατε ἀκόμα, πὼς ἦταν μετρίου
 ἀναστήματος.

— Ναὶ ἀλλὰ καὶ ὁ γιατρός ἔχει τὸ
 ἴδιο ἀνάστημα μὲ τὸ θαλαμηπόλο.

— Πολὺ καλά. "Αλλ' ὁ θαλαμηπό-
 λος ἔχει ἐξαφανισθῇ, διέκοψε θριαμ-
 βευτικά ὁ διευθυντὴς.

"Ο Τάρπ δὲν ταράχτηκε. "Αναψε ἓνα
 τσιγάρο. Κοίταξε
 τὸν διευθυντὴ στὰ
 μάτια καὶ μὲ σαρ-
 καστικὸ χαμόγελο
 ἀποκρίθηκε.

— Τὸ ὅτι ἐξαφα-
 νίστηκε δὲν εἶναι
 ἀπόλυτη ἀπόδειξη
 τῆς ἐνοχῆς. Μὴν
 ξεχνάτε ἀκόμα, πὼς
 ὁ φίλος σας για-
 τρός—ἐδῶ ἐτόνισε
 τὶς λέξεις—ἐπέμε-
 νε στὴν ἀρχὴ ὅτι ὁ
 γέρο Κορμπά αὐ-
 τοκτόνησε ἢ ὅτι ἔ-
 παθε συγκοπή.

"Η ἀπάντηση τοῦ
 φίλου μου ἀποστό-
 μωσε τὸν ἀστυνόμο.

— Βλέπετε, πρόσ-
 θεσε ὁ Τάρπ, ὅτι
 οἱ πιθανότητες εἶ-
 ναι ἐξ ἴσου σοβαρὲς
 τόσο γιὰ τὸν ἓνα
 ὅσο καὶ γιὰ τὸν
 ἄλλον. Τώρα ἂν
 θέλετε τὴν ἀμερό-
 ληπτη κρίση μου
 σὰς ἐπαναλαμβάνω
 καὶ πόλι ὅτι δὲν
 θεωρῶ ἐνόχους οὐ-
 τε τὸν γιατρό, οὔτε
 τὸν θαλαμηπόλο.
 Τοῦλάχιστον ὡς αὐ-
 τὴ τὴν στιγμή. Εἶ-
 χαμ: βγεῖ ἀπὸ τὸ
 νεκρικὸ θάλαμο καὶ
 μπήκαμε στὸ ἀτε-
 λιέ. "Ο φίλος μου μὲ
 ἀργές, θάλεγε κα-
 νείς, κουρασμένους

κινήσεις έβγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι άσπρο χαρτί τσαλακωμένο και τὸ έδωσε στὸν διευθυντὴ τῆς ἀσφαλείας.

— Αυτό τὸ χαρτί τὸ βρήκα κάπου ἔδω στὸ πάτωμα. Μπορεῖ νὰ σὰς εἶναι πολύτιμο στοιχείο. Σὰς τὸ παραδίδω.

Ὁ κ. Ἀλάρ τὸ ξεδίπλωσε μὲ προσοχή καὶ κάρφωσε γιὰ κάμποσα δευτερόλεπτα τὸ βλέμμα του ἀπάνω στὸ τσαλακωμένο χαρτάκι.

— Εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον, εἶπε. Ἐάν τὸ ἤξερα νωρίτερα..

— Δὲν θὰ κάνανε τίποτα περισσότερο παρ' ὅτι κάνετε, διέκρινε ὁ Τάρπ κοιτάζοντας ἀδιάφορα τάχα τὰ τζάμια, πού ἦταν στὴ θέση τοῦ ταβανιοῦ.

Τὸ χαρτί κομμένο στὴν ἄκρη ἔλεγε:

«Μπορῶ νὰ σὰς πληροφορήσω γιὰ... στίς τοῦ ἐγκλήματος... ἔδρον ὅτι θὰ...

ἔχει μύθεια. Ἐλάτε...

Φαινόταν καθαρότατα, ὅτι ὁ δυστυχισμένος ὁ θαλαμηπόλος τοῦ γέρο Κορμπά εἶχε πέσει θύμα σὲ μιὰ παγίδα, πού τοῦ εἶχαν στήσει οἱ δολοφόνοι, ἐνδιαφερόμενοι, προφανῶς, γιὰ τὴν ἐξαφάνισή του.

Ὁ Διευντὴς τῆς Ἀσφαλείας εἶχε διατάξει δυὸ ἀστυφύλακες νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ἀμέσως μόλις μάθαιναν τίποτα νεώτερο γιὰ τὸν Ἀνδρέα. Εἶχαν εἰδοποιηθεῖ ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα γιὰ τὴν ἐξαφάνισή αὐτὴ καὶ τοὺς εἶχαν δοθῇ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐξαφανισθέντος.

Οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ ὁ Τάρπ ἔκαναν ὕστερα ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ διάλειμμα λεπτομερῆ ἔρευνα σ' ὅλο τὸ διαμέρισμα χωρὶς ν' ἀνακαλύψουν τίποτα τὸ ἀξιόλογο. Τελευταίον ἀφῆκαν τὸ διαμέρισμα τοῦ Ἀνδρέα, τοῦ θαλαμηπόλου.

Καὶ ἐκεῖ δὲ βρήκαν τίποτα καὶ ἦταν ἔτοιμοι νὰ φύγουν ὅταν ὁ Τάρπ ἀνεκάλυψε μέσα σ' ἓνα παλὸ σακκάκι ἓνα καρνέ μὲ ἀρχικὰ στοιχεῖα δυὸ J.

Τὸ ξεφύλισε καὶ τὸ βρήκε γεμάτο ἀπὸ πυκνογραμμένα νούμερα. Ὁ Τάρπ τὸ ἔδειξε στὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀσφαλείας, πού φάνηκε νὰ μὴ δίνει μεγάλη σημασία στὸ εὑρημα.

Ὁ φίλος μου τὸ κράτησε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ἀποτραβηγμένος σὲ μιὰ γωνία ἀρχισε μὲ μεγάλη προσοχή ν' ἀντιγράφει τὸ περιεχόμενό του.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἄλλοι ἔξαντλοῦσαν τὸ μυαλό τους σὲ ἱκασίες γιὰ τὸν θαλαμηπόλο, πού ἐξαφανίστηκε τόσο παράδοξα.

Σὲ λίγο ὁ Τάρπ, ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἀντιγραφή, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν

θέση του πλησίασε τὸν ἀνακριτὴ κ. Μπαλενκούρ, τοῦ παρέδωσε τὸ καρνέ μὲ τὴν παράκληση νὰ τὸ κρύψει σὲ μέρος ἀσφαλές.

Ὁ δικαστικὸς ἔφερε τὰς ἀντιρρήσεις του.

— Ἵσως εἶπε, μὲ τόνον προσποιημένης ἀφελείας ὁ Τάρπ, οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ μὰς χρησιμέψουν κάποτε. Τὰ ἴδια νούμερα ἔχουν γραφεῖ δυὸ φορές ἀπὸ δυὸ διαφορετικὰ χέρια. Αὐτὸ μοῦ δίνει τὴν πεποίθησή, πὼς τὸ καρνέ αὐτὸ εἶναι πολύτιμο. Ὅταν θὰ μάθουμε νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κάνουμε ἓνα μεγάλο βῆμα πρόδου γιὰ τὴ λύση τοῦ αἰνίγματος, πού περιβάλλει τὴν δολοφονία τοῦ Κορμπά.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐπίσπινε ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Τάρπ καὶ ἔκρυψε τὸ καρνέ στὸν χαρτοφύλακά του.

— Σὰς παρακαλῶ ἐπίσης, προσέθεσε σοβαρὰ ὁ Τάρπ, νὰ δώσετε αὐστηρὴ διαταγή, ὥστε νὰ φρουροῦν νύχτα καὶ μέρα μέχρι νεωτέρας διαταγῆς τὸ διαμέρισμα δυὸ χωροφύλακες.

— Γιατὶ τόση προφύλαξη κ. Τάρπ;

— Γιατὶ οἱ κάτοχοι τοῦ καρνέ—ἢ ὁ κάτοχος—θὰ ἔχουν συμφέρον νὰ μὴν πέσει στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας καὶ μπορεῖ νὰ γυρίσουν ἀπόψε ἢ αὔριο νὰ τὸ ἀναζητήσουν.

Αὐτὴ ἡ σκέψη μὰς κατέπληξε. Ἐέραμε καλὰ, ὅτι ὁ Τάρπ δὲν ἔλεγε κουβέντες στὸν ἀέρα. Τὰ λόγια του ἦταν μετρημένα καὶ προϊόντα βαιθεϊᾶς μελέτης τῶν πραγμάτων.

— Μὰ τὸ καρνέ αὐτὸ ἦταν στὴν κατοχή τοῦ θαλαμηπόλου παρετήρησε κάποιος. Τὸ παλὸ σακκάκι ὅπου τὸ βρήκαμε ἦταν δικό του.

Τόση σημασία τοῦ ἔδωσε, ἀπάντησε ἀμέσως ὁ Τάρπ, ὥστε τὸ εἶχε παραπεταμένο.

Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ συμπληρώσει τὴν φράση του καὶ δυὸ ἀστυφύλακες ἔφερναν μέσα σέρνοντας τὸν θαλαμηπόλο Ἀνδρέα. Ἐναν Ἀνδρέα σὲ κακὰ χάλια.

Ὁ θαλαμηπόλος σωριάστηκε σ' ἓνα κάθισμα. Δὲν μπορούσε νὰ μιλήσει.

Τὸν περιτριγυρίσαμε.

Μὰς ἔκανε νόημα, ὅτι θέλει κάτι νὰ πεῖ.

Ὁ κ. Ἀλάρ διέταξε ἓναν ἀστυφύλακα καὶ τοῦ ἔφεραν κονιάκ.

Τὸ ἤπιε μονορούφι.

Συνῆρθε καὶ ἀρχισε μὲ φωνὴ σιγαλή, μὲ κομμένες φράσεις νὰ μὰς δίνει γεῖται τὴν περιπέτεια τοῦ ἀφοῦ πρὶν τὰ μὰς ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὰ χαρὰκια, πού παρουσιαζόταν μπροστὰ μας.

Μὰς ἐξήγησε, πὼς ἓνας ἀγνωστὸς

Τὸ χέρι φάντασμα

τοῦ ἔφερε ἓνα σημείωμα, πού τοῦ γραφε ὅτι τὸν ζητοῦσαν σὲ κάποια γνωστὴ ταβέρνα ἐπειγόντως. Πῆγε τρέχοντας. Ἐκεῖ, μόλις μπῆκε, τοῦ ἐπιτεθήκανε τρεῖς ἀγνωστοί. Τὸν φιμώσανε, τὸν δέσανε, τὸν ἔψαξαν καὶ ὕστερα τὸν ὀδηγήσανε καὶ τὸν ἀφήκανε μισοπεθαμένο σ' ἓνα σκοτεινὸ καὶ μουχλιασμένο ὑπόγειο.

Ἄν δὲν τὸν λυπόταν ὁ ταβερνιάρης, ἓνας ἀγαθώτατος τύπος, καὶ δὲν τὸν διευκόλυνε στὴ δραπετεύσῃ του, ἡ ζωὴ του θὰ ἐκινδύνευε τὸ δίχως ἄλλο.

Μόλις ὁ Ἀσελὲν ἔμαθε τίς λεπτομέρειες, ἔδωσε διαταγὴ σ' ἓναν ἀστυφύλακα νὰ πάρει μερικοὺς ἄνδρες μαζί του καὶ νὰ τρέξει στὴν ταβέρνα.

Ἡ διαταγὴ του ἐξετελέσθη ἀμέσως.

Σὲ λίγο κατέφθαναν οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ ἀνέφεραν, πὼς εἶδαν τὸν ταβερνιάρη καὶ πὼς κι' αὐτὸς τοὺς διηγῆθηκε τὰ πράγματα ὅπως τοῦ ἔλεγε ἀκριβῶς, ὁ Ἀνδρέας. Τοὺς ἔδωσε κοντὰ στίς ἄλλες πληροφορίες καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν κακοποιῶν παρακαλῶντας τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ μὴν τὸν ἐκθέσουν γιὰ τὴν φρενὸν, μήπως οἱ κακοποιοὶ τὸν ἐκδικηθοῦν γιὰ τίς πληροφορίες, πού ἔδωσε στὴν ἀστυνομία.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Τάρπ δὲν ἔμεινε ἀργός.

Ἐξέτασε τὸν Ἀνδρέα σχετικὰ μὲ τὸ καρνέ.

Ὁ θαλαμηπόλος, μὲ τὴ μεγαλειότητα ἀφελείας τοῦ κόσμου, ἀποκρίθηκε ὅτι τὸ βρήκε στὸ ἀτελιέ, τὸ ἔδειξε εἰς τὸν κύριό του, πού τοῦ εἶπε ὅτι δὲν εἶναι δικό του. Τότες αὐτὸς τὸ κράτησε μὲ τὴν ἰδέα, πὼς μπορεῖ ὁ κάτοχος του νὰ βρισκόταν κι' ἔτσι θὰ μπορούσε νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψει.

Στὴν ἐρώτησή τοῦ φίλου μου γιὰ τὸ διπλὸ γράψιμο τῶν ἰδιῶν ἀριθμῶν ἀπάντησε μὲ τὴν ἰδια σταθερότητα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς εἶχε ἀντιγράψει, παίζοντας.

Ὁ Τάρπ κάρφωσε τὸ βλέμμα του ἐπάνω του.

— Νομίζω, πὼς ὁ κύριός σου ἦταν πλούσιος; τὸν ρώτησε ἁφαντικά.

— Ὁ «κύριος» φαινόταν, πὼς εἶχε τὸν τρόπο του ἀλλὰ δὲν ἔκανε ἀσκοπες δαπάνες.

— Ἐβγαίνει συχνά;

— Ὁχι συχνά.

— Ἐξέρεις, νὰ εἶχε κληρονόμους;

— Κάτι μακρινούς ἀνηψιούς, πού τοὺς ἔβλεπε σπανιώτατα.

— Καλὰ.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

— Μὰ τὴν πλίστη μου, κύριε Τάρπ, δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα. Πολὺ μπέρδεμένο τὸ κουβάρι.

— Πιὸ ἀπὸ τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

— Μὰ τὴν πλίστη μου, κύριε Τάρπ, δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα. Πολὺ μπέρδεμένο τὸ κουβάρι.

— Πιὸ ἀπὸ τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

Ὁ Τάρπ, ἀποχαίρετῃσε δίνοντας τὸ χέρι τοῦ τοῦς ἀστυνομικοὺς καὶ δικαστικὸς καὶ σὲ λίγο βρισκόμαστε μὲ νάχοι μας στὸ δρόμο.

Ὡς πού νὰ φθάσουμε σπῆτι τοῦ δὲν ἔβγαλε μιλιὰ.

Στὸ γραφεῖο του κράτησε γιὰ κάμποσην ὥρα τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

— Μὰ τὴν πλίστη μου, κύριε Τάρπ, δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα. Πολὺ μπέρδεμένο τὸ κουβάρι.

— Πιὸ ἀπὸ τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

— Μὰ τὴν πλίστη μου, κύριε Τάρπ, δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα. Πολὺ μπέρδεμένο τὸ κουβάρι.

— Πιὸ ἀπὸ τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

— Μὰ τὴν πλίστη μου, κύριε Τάρπ, δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα. Πολὺ μπέρδεμένο τὸ κουβάρι.

— Πιὸ ἀπὸ τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

— Μὰ τὴν πλίστη μου, κύριε Τάρπ, δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα. Πολὺ μπέρδεμένο τὸ κουβάρι.

— Πιὸ ἀπὸ τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

— Μὰ τὴν πλίστη μου, κύριε Τάρπ, δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα. Πολὺ μπέρδεμένο τὸ κουβάρι.

— Πιὸ ἀπὸ τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

— Μὰ τὴν πλίστη μου, κύριε Τάρπ, δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα. Πολὺ μπέρδεμένο τὸ κουβάρι.

— Πιὸ ἀπὸ τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

— Μὰ τὴν πλίστη μου, κύριε Τάρπ, δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα. Πολὺ μπέρδεμένο τὸ κουβάρι.

— Πιὸ ἀπὸ τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

— Μὰ τὴν πλίστη μου, κύριε Τάρπ, δὲν ἔχω καταλάβει τίποτα. Πολὺ μπέρδεμένο τὸ κουβάρι.

— Πιὸ ἀπὸ τὴν ἰδια ταχτική. Σὲ λίγο ἦρθε νὰ μὰς βρεῖ καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ἀσελὲν.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου γιὰ τὸ ἐγκλημα, Ἀσελὲν; τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ.

νάψει ένα τσιγάρο και εξακολούθησε.
— Ίσως να μην ήθελε να ξεκάνει το δυστυχισμένο το Κορμπά, που ήταν ένας αγαθός ανθρωπάκος ακίνδυνος και να μεταχειρίστηκε το φάρμακο αυτό για ναρκωτικό. Γιατί μία μετριώτερη ποσότητα του φαρμάκου θα έφτανε σε ύπνο βαθύ το γέρο χωρίς να του φέρει τον θάνατο. Να γιατί, συμπεράνε χαμογελώντας το αιώνιο χαμόγελο του ο Τάρπ, έδιάλεξαν αυτή την μέθοδο και δεν τόν στραγγάλισαν ή δεν τόν σκότωσαν με μια χαιρή, το δυστυχισμένο γέρο γλύπτη.

Μείναμε για λίγο σκεπτικοί. Το συμπέρασμά του ήταν αδιαφιλονίκητο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ. ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ.

Εκείνη την ημέρα ο Γουίλιαμ Τάρπ ήταν πολύ συλλογισμένος.
Τόν βρήκα στο γραφείο του να καπνίζει το ένα τσιγάρο άπάνω στο άλλο.

Τόν καλημέρια. 'Αντί ν' απαντήσει μου έκανε μία δυσδιάκριτη χειρονομία. 'Επειτα με άφησε μονάχο μου στο γραφείο και πήγε και κλειδώθηκε στο δωμάτιό του επί μισή ώρα.

Σε λίγο είδα να βγαίνει από μέσα από το δωμάτιό του ένας γέρος, με φάτσα αλκοολικού, με κουρέλια άντι για ρούχα, ένας τύπος ρακοσυλέκτη απ' αυτούς που συναντάμε στα λιμάνια. 'Ενα τέλειο κοινωνικό απόβρασμα.

'Ηταν αγνώριστος ο Τάρπ μέσα σ' αυτή την έξωφρενική μεταμφίεσή του.

— 'Ακουσε, Λύναμ, μου είπε. Σε μία ώρα θα βρίσκεσαι ακριβώς έξω από το σπίτι, που έγινε η δολοφονία. Θ' ανακατευθής με τον κόσμο, που είναι μαζεμένος διαρκώς εκεί, σχολιάζοντας το έγκλημα. Θά με περιμένεις. 'Αν σε χρειαστώ θα κάνω ότι θέλω φωτιά για το τσιγάρο μου και θα σε πλησιάσω. Κατάλαβες;

— Σύμφωνα. Στις τέσσερις. Σηκώθηκα και έφυγα. Στις τέσσερις ακριβώς βρισκόμαστε έξω από την κατοικία, που είχαν δολοφονήσει τον Κορμπά.

Λίγα βήματα μπροστά απ' την πόρτα, ήταν μαζεμένα όλα τα λαδικά της γειτονιάς μαζί με διαφόρους λαϊκούς τύπους και σχολιάζανε μεγάλα φωνά την δολοφονία. 'Ο Κορμπά ήταν συμπαθητικός και απορούσαν πώς ένα τέτοιο αγαθό γέρο βρέθηκε άνθρωπος να τόν δολοφονήσει.

— Το διαμέρισμα, λένε πως είναι

— Τότε ποιος μπορεί να είναι ο ένοχος! μόνον ο υπηρέτης, συμπεράνα θριαμβευτικά. Είχε δίκιο ο γιατρός.

— 'Οχι αυτός, μου είπε ξερά.
— Μά ο υπηρέτης κι' αν δεν είναι ο αυτουργός θα είναι δίχως άλλο συνεργός επέμεινα με πείσμα μικρού παιδιού, που δεν του κάνουν τα χατήρια του.

— Είσαι τρελλός Λύναμ! 'Ο υπηρέτης δεν είναι ο ένοχος.

— 'Αλλά τότε ποιος μπορεί να είναι; ποιος χέρι;

— Μάλιστα, μουμούρισε ο Τάρπ, ποιος χέρι έφτιαξε το δηλητήριο; ποιος χέρι σκότωσε, πριν φθάσει ο άλλος;

στοιχειωμένο, μουμούρισε κάποια γρηά.

— Στοιχειωμένο! Χριστός και Παναγιά! σταυροκοπήθηκε μία άλλη.

— Να σάς πω εγώ, που ξέρω τα πράγματα, κάποιος μεσόκοπος, με ήράκλειο ανάστημα. Ξέρω τα πράγματα, γιατί ήμουν εδώ και δέκα χρόνια θυρωρός σ' αυτό το σπίτι. Τώρα δουλεύω σε άλλο σπίτι καλλίτερο. Λοιπόν, που λέτε, φταίει ο τωρινός θυρωρός..

— Και γιατί, τόν διέκοψε ένας τύπος αλκοολικού παραμερίζοντας τους περιέργους, που άρχισαν να μαζεύονται γύρω από τόν διμλητή.

Πήγα και γώ, κοντά: 'Ο κουρελιάρης αλκοολικός που διέκοψε τόν ρήτορα ήταν ο Τάρπ.

'Ο θυρωρός με το ήράκλειο σώμα γύρισε προς τη φωνή και κοίταξε τόν καινούργιοφερμένο με περιφρόνηση.

— Γιατί; γιατί θέλεις καπέλωμα γέρο - μπέβα, χαχάνισε.

Το πλήθος άρχισε να γελάει. 'Ο αλκολικός ξεμάκρνε μουμούρίζοντας.

— 'Αν ήμουν εγώ στη θέση του καινούργιου θυρωρού, το σπίτι δεν θα είχε κακή φήμη, συνέχισε. Ούτε ο Μπορολαί θα σκονώνονταν ούτε τόν Κορμπά θα τόν σκότωναν..

'Εννοίωσα ένα χέρι να με σπρώχνει. Γύρισα και είδα τόν αλήτη να μου ζητάει τα σπέρτα μου για ν' ανάψει την γόπα του.

— Πάρτονε αυτόν τόν φλύαρο το κατόπι. Δές, που κάθεται. Σε μία ώρα σπίτι μου, μου έσφύριξε βιαστικά και εξαφανίστηκε μέσα στο ανθρωπομάζεμα, που γινόταν από στιγμή σε στιγμή πιο πυκνό. Περίμενα κάμποση ώρα ως που ο φλύαρος θυρωρός τα-

λείωσε την δημηγορία του.

Τόν ακολούθησε με μεγάλη προφύλαξης για να μη με καταλάβει.

Σταμάτησε μπαίνοντας σ' ένα καινούργιο σπίτι στην οδό Ταγματάρχου Μαρσάν. 'Ετσι έμαθα, που καθότανε.

'Ετρεξα στόν Τάρπ.

Τόν βρήκα ντυμένον του κουτιού με την τελευταία λέξη της μόδας.

Μόλις με είδε, σηκώθηκε, με πήρε μπράτσο και βρεθήκαμε σε λίγο στην οδό Μαρσάν.

— Πρόσεξες, μου είπε, αν στο σπίτι, που υπηρετεί ο άνθρωπος μας νοικιάζεται κανένα διαμέρισμα;

— 'Ομολογώ ότι όχι.

— Δεν κάνεις για ντέτεκτιβ, Λύναμ, μου είπε κτυπώντας μου τόν ώμο.

Με παρέσυρε σ' ένα βιβλιοπωλείο. Ζήτησε τόν «Οδηγό του Παρισιού». Τόν φυλλομέτρησε κάμποση ώρα ώσπου είδα ένα χαμόγελο ευχαριστημένο στα χείλια του.

'Υστερα με γρήγορο βήμα κατευθυνθήκαμε προς το σπίτι της οδο Μαρσάν.

Για καλή μας τύχη νοικιαζότανε δυό διαμερίσματα.

Ζητήσαμε το θυρωρό.

Παρουσιάστηκε υποκλινόμενος συνεχώς, γεμάτος ευγενικές καλωσύνες.

Πώς να φαντασθείς ο δύστυχος, πώς είχε μπροστά του τόν αλήτη, που μία ώρα προτιότερα είχε διακόψει την αγόρευση του!

'Ο Τάρπ έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για το επάνω διαμέρισμα, το βρήκε κόμοδο, φτηνό, και στην κατάλληλη στιγμή έδωσε ένα γενναίο μπουρμπουρά στο θυρωρό.

'Επειτα με τρόπο, άνοιξε κουβέντα για την δολοφονία του Κορμπά. Δεν φοβότανε να παρεξηγηθεί γιατί ήτανε το ζήτημα της ημέρας και τα λαϊκά φύλλα ήτανε γεμάτα από περιγραφές —κατά τόν πλείστον φανταστικές— του εγκλήματος.

'Η γλώσσα του θυρωρού λύθηκε με μιάς:

Μάθαμε ότι, όταν ήταν εκείνος θυρωρός στο σπίτι του εγκλήματος, νοίκιασε το διαμέρισμα όπου βρήκανε τόν Κορμπά σκοτωμένο, ένας κάποιος κ. Μπορολαί, τύπος καχύποπτος, πλούσιος, αυταρχικός, μισάνθρωπος —τόσο μισάνθρωπος, που δεν πατούσε κανέναν στο σπίτι του.

'Ο Μπορολαί αυτός έπαιρνε ταγράματά του στο Πόστ-Ρεστάντ και έχι-

σπίτι του. Μια υπηρέτρια σαραντάρκα και ένας μικρός γκρούμ αποτελούσαν το προσωπικό του.

Σιωπηλοί άμιλητοι κι' αυτοί σάν τόν άφεντικό τους δεν είχαν σχέσεις με κανένα.

Μάθαμε ακόμα ότι όταν μία μέρα ο θυρωρός συναντήθηκε με τόν Μπορολαί στο χρηματιστήριο τυχαία ο τελευταίος τσόκασε σάν να τόν κυνηγούσαν χίλιοι διαβόλοι. 'Οτι όταν έμπαινε στο σπίτι διαρκώς γύριζε και κοιτάζε πίσω του, μήπως τόν παρακολουθούσε κανείς. Τέλο, ότι μία μέρα γκρεμίστηκε, από το παράθυρο του πέμπτου πατώματος και τόν βρήκαν με σπασμένο κεφάλι στο πλακόστρωτο.

'Ο Τάρπ αποχαιρέτησε με θερμή χειραψία τόν θυρωρό και φύγαμε.

'Ηταν κατενθουσιασμένος.

'Εννοείται ότι εγώ δεν είχα καταλάβει γρή από όλα αυτά.

Τι σχέση μπορεί να είχε ο Μπορολαί αυτός με την δολοφονία του Κορμπά;

Δεν κρατήθηκα και στο δρόμο τόν ρώτησα;

— Σε βλέπω ένθουσιασμένο, Τάρπ. Αυτό σημαίνει ότι άρχισες να ξεδιαλύεις το μυστήριο, που σκεπάζει το έγκλημα.

Χαμογέλασε. 'Αναψε ένα τσιγάρο. 'Υστερα πιάνοντάς μου το μπράτσο μου είπε σε σιγανό, σοβαρό, τόνο.

— 'Ακουσε. Λύναμ. Τα έννενηντα εννιά για να μην πω τα εκατό, εκατοστά τών ανθρώπων, βλέπουν τα φαινόμενα, που αποτελούν το καθημερινό παιχνίδι της ζωής, χωρίς να τα προσέχουν όσο τους αξίζει.

'Εγώ κατόρθωσα να βλέπω καθαρά και τα πιο δυσδιάκριτα πράγματα. Σ' αυτές έγκειται όλη η επιτυχία μου. 'Εκτός όμως από την προσοχή, και παρατηρητικότητα έχω και μία άλλη ικανότητα. Ξέρω τους διαφόρους τρόπους, που δουλεύει το ανθρώπινο μυαλό και μπορώ να παρακολουθήσω υπομονετικά και μεθοδικά από τις πράξεις ενός ανθρώπου, το δρόμο, που πήρε η σκέψη του. 'Ετσι φτάνω σε καταπληκτικά αποτελέσματα. 'Η παραμικρή ένδειξη είναι για μένα που συνήθισα να σκέπτομαι μεθοδικά, αρκετή για να με φέρει σε σταθερά συμπεράσματα. 'Ελεις να σου αποδείξω έτσι πρόχειρα αυτό, που λέω;

— Είμαι περίεργος,

— 'Ενα λεπτό μετά τόν έρχομό σου σήμερα το πρωί σπίτι μου μπορούσα

νά σου πῶ τὰ ἐξῆς σχετικά με τὴν ἀτομικὴ σου ζωὴ. Ὅτι ξήπνησες μὲ κέφι, ὅτι ξδῶσες ἀδεια στὸν καμαριέ-ρη σου χθές καὶ ὅτι ἔστειλες, πρὶν ἔρ-θης σὲ μένα ἕνα τηλεγράφημα.

— Ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶπες Τάρπ εἶναι πολὺ σωστά. Διάβλεψε ὁμῶς δὲν εἶσαι νοομάντης!

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ἀπλᾶ μοῦ εἶπε γελῶντας γιὰ τὸ κατάπληκτο ὕψος, ποὺ εἶχα. Ξέρω τὸ διαμέρισμά σου. Ὅταν ξυρίζεσαι μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὰ δυὸ σου μάγουλα εἶναι ξυρι-σμένα καλά. Ὅταν ὁμῶς μεταχειρίζε-σαι τὸ ηλεκτρικὸ, πάντοτε ἀπὸ τὸ δε-ξιό σου μαγουλό εἶσαι καλλίτερα ξυ-ρισμένος. Ἀρα ξύπνησες πολὺ πρῶτ' γιὰ νὰ μεταχειρισθεῖς τὸ ηλεκτρικὸ.

— Καὶ ἡ ἀδεια στὸν ὑπηρετὴ μου; Ἀπλούστατο καὶ αὐτό. Πρῶτα φο-ρᾶς τὰ ἴδια ρούχα, ποὺ φοροῦσες καὶ χθές. Δεύτερο τὸ παντελόνι σου στὴν ἄκρη πρὸς τὰ δεξιὰ ἔχει λάσπη. Ἄν ὁ ὑπηρετὴς σου ἦταν σπῖτι ἡ λάσπη δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ κατὰ πάσαν πιθανότη-τα θ' ἄλλαζες κοστούμι.

— Τὸ τηλεγράφημα;

— Αὐτὸ εἶναι ἀκόμα πιὸ ἀπλό. Σχεδὸν παιδαριῶδες. Τὸ μελάνι, ποὺ μεταχειρίζεσαι συνήθως εἶναι μαῦρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. ΤΟ ΧΕΡΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

Τὴν ἐπομένη εἰμὸυνα ἔτοιμος νὰ βγῶ. Στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ μου συνάντησα τὸν Τάρπ.
— Ποῦ πᾶς τόσο βιαστικὸς Λύ-ναμ;

— Στὸ Ἐφετεῖο.

— Λαμπρά. Θὰ πᾶμε μαζί.

Στὸ δρόμο μοῦ εἶπε ὅτι τὸν ἐκάλε-σε στὸ γραφεῖο του ἐπειγόντως ὁ ἀ-νακριτὴς.

Ὁ δικαστικὸς ἦταν νευριασμένος. Ἐφ'ερνε, ἐπάνω κάτω βόλτες στὸ γρα-φεῖο του. Μόλις παρουσιάστηκα, χωρὶς ἄλλο προοίμιο, εἶπε στὸν Τάρπ.
— Θυμᾶστε τὸ καρνέ, ποὺ μοῦ δώσα-τε καὶ μοῦ εἶπατε νὰ τὸ κρύψω κα-λά;

— Τὸ καρνέ μὲ τοὺς μυστηριώδεις ἀριθμούς;

— Μάλιστα. Λοιπὸν. Τὸ καρνέ αὐτὸ δὲν εἶναι πιά στὴν κατοχή μου. Τὸ ἔ-κλεψαν.

— Τὸ ἔκλεψαν;

— Χθές τὴν νύχτα.

— Ποῦ τὸ εἶχατε κρυμμένο;

Μᾶς ἐδειξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του. Ὁ Τάρπ ρώτησε.

Στὸ δείκτη τοῦ δεξιοῦ σου χεριοῦ ὑπάρχουν πρόσφατα ἴχνη μῶβ μελα-νιοῦ ἀπ' αὐτὴν, ποὺ μεταχειρίζονται στὰ τηλεγραφικὰ γραφεῖα.

— Βέβαια, εἶπα μὲ θαυμασμό. Τώ-ρα, ποῦ μοῦ τὰ ἐξήγησες, φαίνονται ὅλα εὐκόλα.

— Κι' εἶναι ἀλήθεια εὐκόλα. Φτά-νει νάχεις συνηθίσει νὰ παρατηρεῖ, καὶ νὰ ἔχεις μεθοδικὴ σκέψη, μοῦ ἀπάν-τησε.

Καὶ μετὰ μικρὴ σκέψη.

— Ὅλα πᾶνε καλά, Λύναμ. Οἱ προ-βλέψεις μου ἐπαληθεύουν καθ' ὅλη τὴν γραμμὴ. Δὲ μοῦ μένουν παρὰ μερικὸι κρίκοι ἀκόμα γιὰ νὰ συνδέσω ὁλόκλη-ρη τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐγκλήματος.

— Εἶσαι τυχερὸς, Τάρπ, ποὺ διαβά-ζεις ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄλλοι δὲ μποροῦνε οὔτε νὰ συλλαβίσουν.

Χαμογέλασε ἕνα πικρὸ, ἀλλόκοτο, χα-μόγελο.

— Εἶσαι πιὸ εὐτυχισμένος, Λύναμ. Ζηλεύω τὴν μακαριότητα καὶ τὴν ἄ-γνοίαν σου. Δὲν ἔχεις περιέργειες, ἄρα δὲν ἔχεις σκοτοῦρες. Δὲν προσέχεις τί γίνεται γύρω σου, ἄρα δὲ βλέπεις τίς ἀσχημίες καὶ τίς φρίκες τῆς ζω-ῆς. Δὲν βλέπεις παρὰ ὅτι θέλεις νὰ δεῖς!

Ὑποπεύεστε κανένα ἀπὸ τὸ περι-βάλλον σας;

— Στὸ γραφεῖο, ὅταν λείπω, δὲν μπαίνει παρὰ μόνον ὁ γραμματεὺς μου, στὸν ὁποῖον ἔχω ἀπόλυτη πεποί-θησι. Ἐξ ἄλλου τὸ συρτάρι ἦταν κλει-δωμένο καὶ τὰ κλειδιά τὰ κρατῶ μόνον ἐγώ.

Ὁ Τάρπ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς. Ἐπειτα ξαναρώτησε.

— Ἐχετε, εἶπατε, ἀπόλυτη πεποίθη-ση στὸ γραμματεῖά σας;

— Μάλιστα. Τὸν ἔχω εἴκοσι χρόνια στὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ δὲν μοῦ ἔδωσε ποτέ, μὰ ποτέ, ἀφορμὴ παραπόνου.

— Κύριε ἀνακριτὰ καὶ σὺ Λύναμ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ, ἂν μ' ἀφήσατε μόνον σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο μισὴ ὥρα.

Ὁ ἀνακριτὴς δέχτηκε. Φυσικὰ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Τάρπ, δὲ θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ πελ-σει τὸν ἀνακριτὴ νὰ μείνει μόνος στὸ γραφεῖο του.

Ἀλλὰ ὁ διάσημος πατριώτης μου εἶχε τόσο μεγάλη φήμην στοὺς δικα-στικὸς καὶ ἀστυνομικοὺς κύκλους τῆς Γαλλίας, ὥστε ὅταν παρακαλοῦσε κά-τι γινότανε ἀμέσως. Ἡ παράκλησή

του ἦταν σὰ διαταγὴ.

Τὸν ἀφήσαμε λοιπὸν μόνον καὶ μᾶς φώναζε ὅταν πέρασε ἡ μισὴ ὥρα.

Τὸ μέτωπο του ἦταν ρυτιδωμένο. Σημεῖο μεγάλης ἐγκεφαλικῆς προ-σπάθειας.

Παρακάλεσε τὸν ἀνακριτὴ νὰ ἀπαν-τήσῃ σὲ ὁρισμένα ἐρωτήματα, ποὺ θὰ τοῦ ὑπέβαλε.

Καὶ εἶδα τοῦτο τὸ ἐξωφρενικὸ :

Τὸν Τάρπ ν' ἀνακρίνει τὸν ἀνακριτὴ ἐπὶ ὥρᾳ ὁλόκληρῃ. Ἡ ἀνάκρισις πε-ριστράφηκε φυσικὰ στὶς παραμικρό-τερες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τοῦ γραμματικοῦ του. Ποῦ ἔτρωγε, ποῦ ντυνόταν, πῶς διασκεδάζε, ἂν εἶχε γονεῖς καὶ συγγενεῖς, καὶ πόσους, ἂν εἶχε ἐρωμένη, ἂν ἔπαιζε χαρτιά.

— Ἀσφαλῶς δυὸ εἶναι οἱ κακοποιοί, εἶπε στὸ τέλος τῆς ἀνακρίσεως ὁ Τάρπ. Τὸ ἴδιο «χέρι φάντασμα» ποὺ ἔρριξε τὸ δηλητήριο στὸ ποτήρι τοῦ Κορμπὰ, ἔκλειψε καὶ τὸ καρνέ. Ὅπως κι' ἐκεῖ ἔτσι κι' ἐδῶ δὲν ἄφησε ἴχνη τῆς διαβάσεώς του. Εἶμαι σίγουρος, πῶς μπῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἀλλὰ πῶς ἔκανε τὸ ἀντικλεῖδι; Ποιὸς τοῦ ἔδωσε τὰ κλειδιά;

Ἀφήσαμε τὸ δικαστὴ σκεπτικὸ, πῆ-ραμε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τρέξαμε στὸ σπῖτι, ποὺ εἶχε γίγει τὸ ἐγκλημα.

— Εὐτυχῶς, μοῦ εἶπε στὸ δρόμο γε-λῶντας ὁ Τάρπ, ποῦ, εἶχα τὴν πρό-νοια νὰ κρατήσω πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ περιεχομένου τοῦ καρνέ. Εἰ δ' ἄλλως...

Στὸ διαμέρισμα τοῦ Κορμπὰ βρή-καμε τὸν ἐπιθεωρητὴ Ἀσελέν. Ἐπι-θεωροῦσε τοὺς ἀστυφύλακες.

Ὁ Τάρπ τὸν ἐχαίρετ' ὡς φιλικώτατα, πέρασε στὸ ἀτελιὲ καὶ μετὰ στὸ δω-μάτιο, ὅπου εἶχε διαπραχθεῖ τὸ ἐγ-κλημα.

Τὸν εἶδα νὰ ἐξετάζει τὸ πάτωμα, τὰ ἐπιπλά καὶ τοὺς τοίχους μὲ μεγάλη προσοχή.

Τὸν παρακολουθοῦσα χωρὶς νὰ βγά-ζω λέξη.

Σὲ λίγο τὸν εἶδα νὰ γυρνᾷ πρὸς τὸ μέρος μου καὶ νὰ μὲ κοιτάζει μὲ τὸ αἰνιγματικὸ ὕψος του.

— Τὸ «χέρι φάντασμα» ξαναπέρασε ἀπ' ἐδῶ. Βλέπω καθαρά τὰ ἴχνη του.

— Μὰ πῶς δὲν τὸν εἶδαν; εἶπα μὲ ἐκπληξή.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα, ποὺ μὲ βασανίζει.

Βγήκαμε στὸ Ἀτελιέ. Ὁ Ἀσελέν ἦρθε κοντά μας. Ὁ Τάρπ τοῦ ἀνεκοί-νωσε τίς παρατηρήσεις του.

Κατάπληκτος, ὁ Ἀσελέν, μᾶς διαβε-βαίωσε, πῶς οἱ ἀστυφύλακες του δὲν τὸ εἶχαν κουνήσει ὅλη τὴν νύχτα ἀπὸ τίς θέσεις τους. Σὲ λίγο κατέφθανε καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας μὲ τὸν ἀνακριτὴ.

Ἀρχισαν νὰ συζητοῦν, τὴν νέαν θρασείαν ἐμφάνισιν τοῦ δολοφόνου.

Ὁ Τάρπ μὲ πῆρε παράμερα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξόδου πρὸς τὸ διάδρομο καὶ ἀρχισε νὰ μοῦ ἐξηγεί, πῶς τὰ ση-μερινὰ ἀποτυπώματα ἦταν ὅμοια μὲ ἐκεῖνα, ποὺ εἶχε δεῖ τὴν πρώτη μέρα τοῦ ἐγκλήματος.

Τὴν στιγμή, ποὺ μοῦ μιλοῦσε νόμισα ὅτι ἀκουσα κάποιον θόρυβο.

— Μᾶς ἀκοῦνε, τοῦ εἶπα σιγᾶ.

Μὲ προσπέρασε σιγᾶ νὰ δεῖ. Μόλις ὁμῶς ἔκανε δυὸ βήματα, ἕνα χέρι φᾶ-νερώθηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα μιᾶς πόρ-τας καὶ δυὸ πυροβολισμοὶ ἐπανωτὰ ἀναστάτωσαν ὅλο τὸ σπῖτι.

Ὁ Τάρπ κλονίστηκε καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα ἀναίσθητος.

Τὸ τι πανζουρλισμὸς ἐπεκράτησε εἶ-ναι ἀδύνατον νὰ περιγραφεί.

Ἄλλοι ἔτρεξαν γιὰ γιατρό, ἄλλοι ὀρμησαν στὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου, ἄλ-λοι ἀπεμάκρυναν τοὺς νοικάριδες, ποὺ ἤθελαν, ἀπὸ περιέργεια, νὰ μποῦν στὸ διαμέρισμα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἐξωφρενικὸ θόρυ-βο ἐδέσποζε ἡ φωνὴ τοῦ Ἀσελέν :

— Ὁ θυρωρὸς νὰ μὴν ἀφήσῃ κανέ-να νὰ βγεῖ ἔξω. Δὲ θὰ μπεῖ κανεὶς ἐδῶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν γιατρό. Νὰ ψάξετε παν-τοῦ, ὁ δολοφόνος δὲ θὰ πρόφθασε νὰ φύγει.

Ἐξετάσανε τοὺς ἐνοίκους. Δὲν ἤξε-ραν τίποτα.

Ἀκουσαν μόνον τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ἀναστατώθηκαν.

Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ διπλανοῦ διαμερί-σματος—ἦταν δυὸ διαμερίσματα σὲ κάθε πάτωμα—μετὰ τὸν πρῶτο πυρο-βολισμὸ πετάχτηκε ἔξω, ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ δεῖ τὸν δολοφόνον, γιὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε καὶ ὁ δεύ-τερος πυροβολισμὸς καὶ ἔκρινε σκόπι-μο ἀπὸ φόβο, νὰ ἀποτραβηχθεῖ σὲ μιὰ γωνιά.

Ὁ γιατρός εἶχε καταφθάσει καὶ πε-ριποιόταν τὸν Τάρπ, ποὺ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ εἶχε συνέλθῃ.

Εὐτυχῶς τὰ τραύματα του ἦταν ἐπιπόλαια.

Μπόρεσε νὰ σηκωθεῖ καὶ νὰ καθή-σει σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ, ποὺ ψάξανε παντοῦ μὲ προσοχὴ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακα-

λύφουν ίχνη του κακούργου.

Βρισκόμαστε σε κατάσταση απελπισίας.

Ασφαλώς αυτό το διαμέρισμα ήταν γεμάτο μυστήριο.

Μιά στιγμή, που πέρασα κοντά στον Τάρπ, ο φίλος μου μου είπε με το αλάνιο πραγματικό του χαμόγελο, που είχε κάτι το πνευμένο αυτή τη φορά.

—Εδύχως που το «χέρι φάντασμα» δεν ξέρει καλή σκοποβολή.

Ο Διευθυντής της Ασφαλείας διπλασίασε τους σκοπούς και τους κατέστησε προσωπικώς υπευθύνους για την ακριβή τήρηση των διαταγών του.

Όλοι μας είμαστε, ποιός λίγο, ποιός περισσότερο, τρομοκρατημένοι και παραχαλισμένοι. Ο μόνος ψυχραιμος μεταξύ μας, ήταν ο Τάρπ.

Ο τραυματίας έπρεπε να διακομισθεί. Τον πήραμε μπράτσο από τη μία μεριά εγώ και από την άλλη ο επιθεωρητής Άσελέν. Έτσι κατεβήκαμε άργα και προσεχτικά τις ογδόντα σκάλες του σπιτιού. Την στιγμή, που επρόκειτο να περάσουμε την σιδερένια ξώπορτα παρουσιάστηκε μπροστά μας ξαφνικά, μ' ένα χαμόγελο χαρακτηριστικό στα χείλια ο Ιατροδικαστής Μορτέ.

— Έμαθα τον τραυματισμό σας, κ. Τάρπ και ήρθα να σας προσφέρω τις υπηρεσίες μου. Λέγοντας τα λόγια αυτά μας έχαιρέτησε, δλους με μία θερμή χειραψία. Έξαφνα τα μάτια μου έπεσαν στα κουμπιά των μανικετιών του και με περιέλουσε κρύος ιδρώς. Τα κουμπιά αυτά ήταν τα ίδια, που φορούσε το «χέρι φάντασμα».

Τα είδα με τα ίδια μου τα μάτια

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V. ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ.

Πέρασε αρκετός καιρός.

Ο Τάρπ είχε γίνει έντελως καλά. Στο διάστημα της αναρρώσεώς του δεν είχε μείνει άργος. Είχε καταβάλλει μία τεραστία έγκεφαλκή προσπάθεια και φαινόταν απολύτως ευχαριστημένος από τα συμπεράσματα, που είχε καταλήξει.

Σ' αυτό το μεταξύ ή ταχτική ανάκρισις προχωρούσε με βήμα σημειωτό.

Ο Τάρπ δεχόταν στο σπίτι του έκτος από τους προσωπικούς του φίλους, πολλούς δικαστικούς και αστυνομικούς, που έρχόντουσαν να τον συγχαρούν για τη διάσωσή του.

Ζητούσε λεπτομερειακές πληροφορίες για την πορεία της ανάκρισεως και όταν του απαντούσαν, πώς δεν έ-

στο διάστημα άστραπής, όταν το φωνικό χέρι πρόβαλε μέσα από την σκιά για να πυροβολήσει τον Τάρπ. Είχα μάλιστα ανακαλύψει την παρατήρηση μου αυτή στον Άσελέν περιγράφονται τα κουμπιά, που μούχαν κάνει έντύπωση.

Την στιγμή της χειραψίας με τον δολοφόνο—γιατί αυτός θά ήταν—τα μάτια μου συναντήσανε τα μάτια του επιθεωρητού και το ίδιο αίσθημα φρίκης και συχασιάς μας κατάλαβε.

Σωπάσαμε όμως γιατί δεν είχαμε χειροπιαστά στοιχεία της ένοχής του. Κι' όμως κι' οι δυο σκεφτόμαστε με βεβαιότητα :

Ο Μορτέ φορούσε τα ίδια κουμπιά ! Ο Μορτέ είχε λοιπόν πυροβολήσει.

Σε λίγο το αυτόκνητο μας έβγαλε στο σπίτι του Τάρπ.

Φροντίσαμε να μην του πούμε τίποτα για τις υποψίες ή μάλλον την πεποίθηση, που είχαμε σχηματίσει για την ένοχη του Μορτέ.

Είχε ανάγκη να ήσυχάσει.

Τον αφήσαμε μαζί με το γιατρό και φύγαμε άμילητοι.

Πήγαμε κάμποσο διάστημα μαζί χωρίς ν' ανταλλάσουμε λέξη με τον επιθεωρητή Άσελέν· όταν ήταν να χωριστούμε κοιταχτήκαμε.

—Αυτός είναι ! είπε ο επιθεωρητής μέσα στα σφιγμένα του δόντια.

—Δίχως άλλο, μουρμούρισα κι' εγώ ! Πρέπει να...

—Δεν έχουμε αποδείξεις, φίλε κύριε. Πρέπει να βρούμε !

Μούσφιξε το χέρι νευρικά κι' απομακρύνθηκε κατσουφιασμένος.

χουν να του πούν τίποτε νέο, εκνευριζόταν.

Έστρεφε τώρα την προσοχή και ζητούσε πληροφορίες για τον θαλαμηπόλο του αντικρυνού διαμερίσματος : Όνομαζόταν Άλέν Φρομάν και τον είχε ανακρίνει ο επιθεωρητής Άσελέν. Ο Άσελέν είχε σχηματίσει την έντύπωση, πώς ο υπηρέτης αυτός ήταν πρώτης τάξεως νέος. Είχε πάρει και πληροφορίες για το παρελθόν του, που ήταν άμεμπτο.

Ο Τάρπ τα άκουσε όλα αυτά χωρίς να βγάζει λέξη.

Μιά μέρα τον βρήκα εξαιρετικά στα κέφια του.

Μου πρόσφερε ένα κάθισμα δίπλα,

άναψε ένα τσιγάρο και μου είπε.

— Λύναμ, το πρώτο μέρος το βράματος, τα έλατήρια να πούμε του εγκλήματος τα ανεκάλυψα. Ο καθύμενος ο Κορμπά, χάθηκε άδικα των άδικων. Οι δολοφόνοι—γιατί είναι δύο—δεν απέβλεπαν στην έξαφνισή του γιατί ήταν ξένος προς την υπόθεση, που τους ένδιέφερε. Η χημική ανάλυσις του νερού, που βρήκαμε απέδειξε, πώς αν ή δόσις του δηλητηρίου ήταν μικρότερη, ο Κορμπά θά βυθίζονταν σε είκοσιεπτάωρη νάρκη χωρίς να πεθάνει. Όλα τα είχαν καλά υπολογισμένα οι δολοφόνοι έκτος από τη δόση. Το ναρκωτικό αυτό μεταβάλλεται σε δραστικό δηλητήριο όταν ή δόσις είναι μεγάλη. Η άλλη λουχία των γεγονότων, ή έρευνα, που έκανα, οι πληροφορίες, που μάζεψα, με κάνουν να πιστεύω, πώς ο Μπορολαί, ήταν αίτια όλων.

Τόν κοίταξα κατάπληκτος.

— Ποιός είναι αυτός ο Μπορολαί ;

— Τόν ξέχασες κιόλας, εύτυχισμένε άνθρωπε ; Ο Μπορολαί είναι ο νοικοκύρης του ίδιου διαμερίσματος, που αυτόκνησε πέφτοντας από το μπαλκόνι. Ο Μπορολαί λοιπόν αυτός, τύπος κοινού τυχοδιώκτη είχε το καρνέ. Τα νούμερα, όπως εξακρίβωσα, αντιπροσώπευαν τους αριθμούς διαφόρων δημολογιών, που ο Μπορολαί αυτός θά έχει κρύψει σε κάποιο σημείο του διαμερίσματος, που βρέθηκε νεκρός ο Κορ-

μπά. Έτσι εξηγείται ή ύπαρξις του καρνέ με τα μυστηριώδη νούμερα.

Ο Μπορολαί θά έκλεψε τις δηολογίες αυτές. Τό ότι τις έκλεψε τό συμπεραίνω από τό φοβισμένο ύφος του - όπως μάς τό περιέγραφε ο θυρωρός, θυμάσαι ; - από τη μανία καταδώςεως, που είχε πάθει. Ο Μπορολαί θά είχε και συνενόχους. Οι συνενόχοι αυτοί είναι οι άνθρωποι που καταζητούμε. Γιατί μόνον αυτοί θα ξέρουν την ύπαρξη των δηολογιών. Τώρα άς έρθωμε και στην αυτόκτονία του, που την πιστεύω πραγματική. Έχω πληροφορηθεί κατά των πιδ αναμφισβήτητο τρόπο, ότι τις παραμονές της αυτόκτονίας του Μπορολαί, όρισμένες μετοχές στο χρηματιστήριο, είχαν ύποστει τρομαχτικές πτώσεις. Ο Μπορολαί άνθρωπος νευρασθενικός από τη ζωή, που έκανε, αλτμιά στιγμή τρέλλας, βλέποντας την οικονομική καταστροφή να έρχεται, μή μπορώντας να ζήσει σαν τίμιος άνθρωπος, αφού είχε δοσοληψίας με την αστυνομία, γκρεμίστηκε από τό παράθυρό του.

Είχα μείνει άλαλος. Πώς μπόρεσα λοιπόν κρεβατωμένος να μάθει ή να συμπεράνει αυτά τά πράγματα ; Του εξέφρασα, όταν μπόρεσα να βρω τη χρήση της γλώσσας μου, τό θαυμασμό μου.

— Όχι άκόμα, μου είπε, κράτησε τά συγχαρητήριά σου γι' άργότερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI. ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΤΥΧΑΙΝΕΙ.

Δυό ημέρες άργότερα περνώντας από τό σπίτι του Τάρπ τον ήβρα έτοιμο να βγει.

— Μπράβο του είπα, βλέπω πώς είσαι τελείως καλά.

— Εδύχως συνήλθα έντελως μου άπάντησε γελώντας.

— Αν δεν είσαι άπασχολημένος σήμερα, θά ήθελα πολύ να με συνοδέψεις.

— Πολύ εύχαρίστως. Η υπόθεσις Κορμπά μου έχει κινήσει σε τέτοιο βαθμό, την περιέργεια, ώστε εύχαρίστως θά έβλεπα τη λύση της.

— Δεν άποκλείεται να είναι σύντομη. Νομίζω, ότι κατόρθωσα ν' ανακαλύψω περισσότερα παρ' ότι φανταζόμουν. Προτού όμως αποφασίσεις νάρθεις μαζί μου πρέπει να σοο πω, πώς στις τελευταίες πράξεις του δράματος αυτού μπορεί να ριψοκινδυνεύουμε την ζωή μας. Γι' αυτό, όπως βλέπεις, έχω πάρει και τά πιστόλια μου μαζί.

— Έχουμε περάσει τόσους κινδύνους μαζί, Τάρπ, ώστε ένας περισσότερος ένας λιγότερος δεν έχει καμμία σημασία.

Λέγοντας αυτά έψαξα τις τσέπες μου και έβεβαιώθηκα, ότι τό πιστόλι μου βρισκόταν στη θέση του.

Βγήκαμε μαζί και ύστερα από ώρα φθάσαμε σ' ένα παλαιοπωλείο, από κείνα, που κρατάνε σειρά παλαιών έφημερίδων και περιοδικών. Έκει ο Τάρπ ζήτησε και του έδωσαν παλιές έφημερίδες. Μετά ψάξιμο ώρας βρήκε εκείνο, που ήθελε. Ήταν ένα φύλλο του «Δημοκρατικού Μηνύτω ος» του Σεπτεμβρίου του 19... Στην πρώτη σελίδα με μεγάλα γράμματα διάβασα : «Ένα οικονομικό σκάνδαλο. Τριάμισυ εκατομμύρια παθητικό. Άκολουθούσαν δυό δολόκληρες σήτες.

Κατά την διάρκεια της διαδρομής μας, ο Τάρπ είχε άντληφθει, πώς μάς παρακολουθεί ένας λούστρος και είχε έπιστήσει την προσοχή μου.

Πράγχατι. Βγαίνοντας στην εξορία του παλαιόπωλειου δὴθεν γιὰ νὰ παρακολουθῶσιν τὴν κίνησιν τοῦ δρόμου, τὸν εἶδα στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο νὰ κόβει βόλτες καὶ νὰ καπνίζει.

Εἰδοποίησα τὸν Τάρπ.

Δὲν ἔδωσε προσοχή, ἀπασχολημένος νὰ διαβάσει τὴν ἐφημερίδα.

"Εσκυψα νὰ δῶ. Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς πτωχεύσεως τοῦ Τραπεζίτη Λαμάρ, ποῦ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ εἶχε κινήσει τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον.

Μετὰ τὸ διάβασμα, ὁ Τάρπ, ἔβαλε στὴν τσέπη του τὴν ἐφημερίδα, πλήρως, ἔκανε νόημα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς δὴθεν ὑπαλλήλους, ποῦ ἦταν μετεμφισμένοι ἀστυφύλακες τῆς ἀσφαλείας—ὅπως ἔμαθα ἀργότερα—καὶ ἀντὶ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν εἴσοδο, ποῦ μῆκαμε μᾶς δὴῃσεν ἀπὸ μιὰ μυστικὴ ἐξοδο, ποῦ ἔβγαίνει σ' ἕνα ἀπόμειρο δρομάκι.

Κάναμε μερικά βήματα καὶ ὁ Τάρπ χτύπησε τρεῖς φορές μιὰ πόρτα.

Σὲ λίγο μᾶς ἀνοίξε ἕνας καλοβαλμένος θυρῶρς.

Ὁ Τάρπ μῆκε σὰν στὸ σπῆτι του, ἀνεβήκαμε μερικές σκάλες καὶ βρεθήκαμε σ' ἕνα δωμάτιο γεμάτο ἀπὸ διάφορα κοστούμια.

— Τὴν φωτογραφία τῆς ἔχεις; ρώτησε ὁ Τάρπ τὸν θυρῶρ.

— Μάλιστα κύριε.

— Νὰ μοῦ τὴ φέρεις.

Σὲ λίγο ὁ θυρῶρς ἔφερεν μιὰ φωτογραφία ἐνὸς νέου μὲ γυαλιά, ὡς τριάντα χρονῶν.

Ὁ Τάρπ, χωρὶς νὰ πεῖ λέξη τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του. Μετὰ ἄρχισε, μπροστά μου μὲ τὴν βοήθεια τοῦ θυρῶρου, νὰ μεταμφιέζεται.

Τὸ ἴδιο ἐπέβαλε καὶ σὲ μένα.

Σὲ μισὴ ὥρα μοιάσαμε δυὸ νοικοκυρεοὶ μικροαστοί.

Ὅταν βγήκαμε ἔξω τελείως ἀγνώριστοι ὁ Τάρπ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ἔρινη, ποῦ μὲ ἔκανε νὰ γελάσω:

— Πρόσεχε καλὰ! Ἐσὺ λέγεσαι Μορὼ κι' ἐγὼ Ντουτέρ.

Ἐκλινῶ καταφατικὰ τὸ κεφάλι.

Πήραμε τὸ λεωφορεῖο καὶ φθάσαμε σ' ἕνα μικρὸ ρεστωράν, ὅπου συνήθως ἔτρωγαν μικροῦπάλληλοι.

Παραγγείλαμε τὰ φαγητά μας.

Στὸ ἀπέναντι τραπέζι ἔτρωγαν δυὸ νέοι κύριοι.

Ὁ ἕνας ἔμοιαζε καταπληχτικὰ μὲ τὸν νέον τῆς φωτογραφίας, ποῦ εἶχε στὴν τσέπη του ὁ φίλος μου. Ὁ ἄλλος εἶχε κάτι τὸ ξενικὸ τόσο στὴν φυσιογνωμία ὅσο καὶ στὴν προφορὰ του.

Φλυαροῦσαν.

Ὁ νέος μὲ τὰ γυαλιά ἦταν ὀμιλιτικώτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον, ποῦ φαίνονταν σὰν ξένος.

Ὁ Τάρπ μὲ τὴν μεγαλυτέραν ἡσυχία τοῦ κόσμου ἐμασούλιζε τὸ φαγὶ του παρακολουθώντας τὴν ἄκρην τοῦ ματιοῦ τῆς κινήσεως τῶν δυὸ νέων.

Ἐγὼ βρισκόμουν αὖθις μεγάλῃ νευρικότητι.

Οἱ ἄγνωστοι εἶχαν τελειώσει τὸ φαγητὸ τους καὶ ἐτοιμάστηκαν νὰ φύγουν.

Ὁ Τάρπ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώει ἡσυχος.

Ἐξαφνὰ σηκώθηκαν, προχώρησαν πρὸς τὴν ἐξοδὸ καὶ χαιρετίσθηκαν ψυχρά. Αὐτὸ μᾶς ἔκανε ἐντύπωση.

Δὲν ἦσαν λοιπὸν φίλοι;

Ὁ Τάρπ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν του, πλησίασε τὸ τραπέζι τους καὶ πήρε τὸ ποτήρι τοῦ νέου μὲ τὸ ξενικὸ πρόσωπο.

Τὸ γκαρσόνι, ποῦ μῆκε ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἔμεινε ἐμβρόντητο γιὰ τὴν χειρονομία αὐτὴ τοῦ φίλου μου.

Τοῦ γλύστησα μὲ τρόπο στὸ χέρι ἕνα ἀργυρὸ νόμισμα, καὶ τοῦ ἔκανα νόημα, πὼς ὁ Τάρπ ἦταν λιγούλακι παλαβός. Τὸ γκαρσόνι χαμογέλασε καὶ φέρνοντας τὸ δάκτυλό του στὸ μέτωπο ὅπως κάνουν ὅταν μιλᾶνε γιὰ τοὺς τρελλοὺς κούνησε τὸ κεφάλι κι' ἔφυγε ἡσυχασμένος.

Ὁ φίλος μου ἀτάραχος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σακάκι του ἕνα φακὸ καὶ ἐξέταξε μὲ προσοχὴ τὸ ποτήρι.

Πλησίασα καὶ κοίταξα κι' ἐγὼ τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ τῆς περιεργείας του, ὅταν ἕνας ἐλαφρὸς κρότος μὲ ἔκανε νὰ γυρίσω τὸ πρόσωπό μου. Ὁρθίος, στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, ὁ νέος τοῦ ὀποῖου τὰ δαχτυλικά ἀποτυπώματα μελετοῦσε ἐπάνω στὸ ποτήρι ὁ Τάρπ, μᾶς κοίταξε μὲ βλέμμα, ποῦ πέταγε ἀστραπές.

Ὁ Τάρπ γύρισε καὶ τὸν εἶδε κρατώντας πάντα τὸ ποτήρι στὸ χέρι.

— Αὐτὸ τὸ ποτήρι εἶναι δικό σας; εἶπε.

— Τὸ ξέρετε πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ ἄλλος θυμωμένα.

— Μήπως θέλατε νὰ τὸ πάρετε καὶ ξαναῆρθατε;

— Ξαναῆρθα γιὰ νὰ δῶ, τί μπορεί νὰ σᾶς ἐνδιαφέρει τὸ ποτήρι μου. Δὲν μ' ἀρέσουνε τ' ἀστεῖα.

Ὁ Τάρπ ἔβγαλε τὰ γυαλιά, ποῦ φοροῦσε.

— Μήπως διαβάσετε ἐφημερίδες; ρώτησε ὁ φίλος μου μὲ τὸ ἀθώοτερο ὄψος τοῦ κόσμου.

— Γιατί;

— Ἄν ἔχετε τὴ συνήθειαν νὰ διαβάσετε ἐφημερίδες θὰ παρακολουθοῦσατε τίς φάσεις μιᾶς ὑποθέσεως ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος.

— Μὲ κοροϊδεύεται;

— Κάθε ἄλλο. Πρόκειται γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ γέρο-Κορμπά,

— Παληάνθρωπε!

Ὁ ξένος χύθηκε σὰν τίγρις ἔτοιμος νὰ πνίξει τὸν Τάρπ.

Ὁ φίλος μου μὲ ἕνα ἐπιδέξιο κίνημα ἀπέφυγε τὸ κτύπημα καὶ πιάστηκε στὰ χέρια μὲ τὸν ξένο.

Ἀκούστηκαν φωνές, πνιγμένες βλαστήμιες καὶ τὴν στιγμή, ποῦ ἐτοιμαζόμουν νὰ βοηθήσω τὸ φίλο μου δυὸ χέρια δυνατὰ μὲ καρφώσανε στὴ θέσιν μου. Τὰ γκαρσόνια τοῦ ξενοδοχείου εἶχαν φτάσει γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν ξένον.

Ὁ ἄγνωστος ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ γιὰ νὰ τὸ σκάσει.

Σὲ λίγο, ὅταν ἐδείξαμε τίς ταυτότητές μας, μᾶς ἐξήτησαν συγγνώμην καὶ μᾶς παρεκάλεσαν νὰ ξεχάσουμε τὸ λυπηρὸ ἐπισόδειο.

Ἦταν πιά ἀργά.

Ὁ κακοῦργος τὸ εἶχε σκάσει.

Εἶχα πιά σχηματισμένη τὴν πεποίθησιν, πὼς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ξενικὴν προφορὰ ἦταν ὁ συνέννοχος τοῦ Ιατροῦ Μορτέ.

Σὲ λίγο ἕνα αὐτοκίνητο μᾶς ἐγύριζε πίσω στὸ σπῆτι, ποῦ εἶχαμε ἀλλάξει τὰ ρούχα.

Ἀφήσαμε τὰ κοστούμια, ποῦ εἶχαμε φορέσει καὶ σὲ δέκα λεπτά τῆς ὥρας εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ φύγουμε.

Ὁ Τάρπ, θέλησε νὰ βεβαιωθεί, ἂν μᾶς παρακολουθοῦσε κανεὶς καὶ προσπάθησε ν' ἀνοίξει τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ρίξει μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο.

Τὸν εἶδα ξαφνικὰ νὰ σκύβει καὶ πρὶν προφθάσῃ ν' ἀντιληφθῶ, τί συνέβαινε, ἀκούστηκαν ἐπάνω τοῦ πυρροβόλου καὶ ἔγιναν θρίψαλα τὰ τζάμια τοῦ παραθυριοῦ.

— Ὁ ἄτιμος! φώναξε ὁ Τάρπ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴ σκῆλα.

Τὸν ἀκολούθησα τρέχοντας.

Στὸ δρόμο βρήκαμε συναγμένο κόσμο καὶ ἀστυφύλακες, ποῦ προσπαθοῦσαν νὰ τηρήσουν τὴν τάξιν.

Ὁ Τάρπ δὴλωσε, ποιὸς ἦταν, καὶ παρεκάλεσε νὰ ψάξουν παντοῦ. Οἱ ἔρευνοι ὅμως, ποῦ γίνονταν μὲ τάξιν καὶ μέθοδο, ἀποδείχτηκαν μάταιες. Πουθενὰ δὲν ἀνακάλυψαν ἴχνη τοῦ δολοφόνου.

Ἐνας πολίτης μόνο, μᾶς πληροφόρησε πὼς εἶδε πρὶν ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ἕνα αὐτοκίνητο, νὰ τρέχει μὲ ἱλιγγυδὴ ταχύτητα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Πήραμε ἕνα ταξὶ καὶ πήγαμε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ.

Μὲ δυὸ λόγια ὁ Τάρπ, τοῦ εἶπε τὰ καθέκαστα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ καλέσει ἀμέσως τὸν γραμματέα του.

Φαντασθῆτε τὴν κατάπληξή μου δὲν στὸ πρόσωπο τοῦ γραμματέως ἀνεγνώρισα τὸ νέον μὲ τὰ γυαλιά ποῦ ἔτρωγε μαζί μὲ τὸν ξένο στὸ ρεστωράν, ὅπου λίγο ἔλειψε ν' ἀφίσωμε τὰ κόκκαλά μας.

— Ὁ ἀνακριτὴς μᾶς σύστησε:

— Ὁ κ. Λουκιανὸς Κλότς, βοηθὸς μου. Ἀπ' ἐδῶ ὁ σέρ Γουίλιαμ Τάρπ διάσημος ἀγγλὸς ἀστυνομικὸς καὶ ὁ φίλος του σέρ Λύναμ, δικηγόρος στὸ ἐφετεῖο.

Ἀρχισα νὰ μὴν καταλαβαίνω τίποτα.

Ὁ Τάρπ εἶχε στὴν κατοχὴ τοῦ τὴν φωτογραφία τοῦ Κλότς. Πήγαμε μεταφιεσμένοι προφανῶς γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλυφθῶμε—στὸ ἐστιατόριο—ποῦ ἔτρωγε καὶ τώρα ἀντὶ νὰ τὸν συλλάβει καὶ νὰ τὸν ἀνακρίνει ἔμενε εὐχαριστημένος ἀπὸ μιὰ τυπικὴ παρουσίασιν.

Ἐμεινα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Ὁ Τάρπ, πήρε ἰδιαίτερως τὸν ἀνακριτὴ καὶ τοῦ μίλησε.

Σὲ λίγο, ὁ ἀνακριτὴς ὑπέβαλε σὲ λεπτομερὴ ἀνάκρισιν τὸν ὑφιστάμενον τοῦ μπροστά μου. Ποῦ γινώριζε τὸν νέον ποῦ ἔτρωγε μαζί του, πὼς τὸν λέγανε, ἂν ἦταν ξένος ἢ ντόπιος;

Ὁ Κλότς ἀπάντησε ἀφελέστατα, ὅτι δὲν τὸν ἐγινώριζε διόλου καὶ ὅτι τελείως συμπτωματικὰ βρέθηκαν δυὸ τρεῖς φορές στὸ ἴδιο τραπέζι.

— Ὁ Τάρπ ζήτησε τὴν ἀδείαν νὰ τοῦ ἀπευθύνει καὶ αὐτὸς μερικές ἐρωτήσεις.

— Πόσες φορές φάγατε μ' αὐτὸν τὸν ἀγνώστο;

— Τέσσαρες.

— Ἀπὸ τίς κουβέντες του καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο του δὲν καταλάβατε, ἂν ἤθελε νὰ σᾶς πάρει λόγια;

— Ὁχι;

— Μήπως—γιὰ θυμηθῆτε καλὰ—σᾶς ἔτυχε κανένα μικροεπεισόδιον μαζί του;

— Ὁχι. Μόνο μιὰ φορὰ ἔχασα τὰ κλειδιά μου καὶ μοῦ τὰ παρέδωσε ὁ

Άγνωστος τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας λέγοντας, ὅτι τὰ πῦρε πεσμένα στὸ πάτωμα.

Ὁ Τάρπ χαμογελοῦσε θριαμβευτικά: — Τὰ κλειδιά αὐτὰ εἶναι τὰ κλειδιά τοῦ γραφείου.

— Μάλιστα.

— Μοῦ τὸ δίνετε μιὰ στιγμή;

Τοῦ τὰ ἔδωσε.

Ὁ Τάρπ τὰ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὰ ἐξέτασε μὲ τὸ φακό.

— Σὰς τὰ ἔκλειψε, ἀγαπητέ μου, εἶπε κι' ἂν σὰς τὰ γύρισε αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς δὲν πρόφτασε νὰ κάνει τὸ ἀντικλεῖδι, πρὸ τοῦ χρειαζότανε. Ἔτσι μπόρεσε ν' ἀνοίξει τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ καὶ νὰ κλέψει τὸ καρνέ.

— Ἀδύνατο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII. ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ.

Ὁχι, μοῦ εἶπε ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς, τὰ δαχτυλικά ἀποτυπώματα ποὺ ἀνεκάλυψε στὸ ποτήρι τοῦ ρεστωράν, δὲν μοιάζουνε μὲ τὰ ἀποτυπώματα, ποὺ ἀφίνει τὸ «χέρι φάντασμα». Ἄν αὐτὸς ὁ ἡλίθιος φερνόταν ἐξυπνότερα, ἂν ἔφευγε ἔξαφνα καὶ δὲν προδινότανε μόνος του, αὐτὴ ἡ ὑπέθεση τῆς δολοφονίας θὰ μᾶς ἀπασχολοῦσε πολὺν καιρὸ εἶναι ἀσφαλῶς συνέννοχος στὸ ἐγκλημα, ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ «χέρι-φάντασμα».

Ἔμεινε πολλὴ ὥρα σκεπτικός.

— Αὐτὴ ἡ ὑπόθεση «τραβᾷ σὲ μάκρος», εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγο. Ἀρχίσαν νὰ ρωτᾷ τὸν ἑαυτὸ μου μήπως ἔπεσαν σὲ θεμελιώδη σφάλματα.

— Ἐκάνες θαύματα, τὸν διεκομᾷ. Κανείς ἄλλος, στὴ θέση σου, δὲν θὰ ἔκανε οὔτε τὰ μισά.

— Θέλεις νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο, μοῦ εἶπε ἀπότομα.

— Εὐχαρίστως.

— Θὰ σὲ παρακαλέσω μόνο νὰ μοῦ μιλήσεις γιὰ ὅτι ἄλλο θέλεις ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γρουσουζικὴ αὐτὴ ὑπόθεση.

Βγήκαμε.

Ἔνα ταξί μᾶς μετέφερε στὸ «δάσος τῆς Βουλώνης».

Καθίσαμε στὸ κινέζικο περίπτερο καὶ πῆραμε ἕνα ὀρεκτικό.

Ὁ Τάρπ ἦταν ἀμίλητος. Κάπνιζε τσιγάρα τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Αὐτὸ ἦταν σημεῖο μεγάλης νευρικότητος.

Περάσαμε ἀρκετὴ ὥρα κατ' αὐτὸν τὸν ἐκνευριστικὸ τρόπο. Ἐπειτα σηκώθηκε σιωπηλὸς πάντα κι' ἔκανε νόημα σ' ἕνα ταξί. Τὸν ἀκολούθησα.

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ βοηθὸς του εἶχαν μείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Πάρτε τὸ φακό, μοῦ εἶπε μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελο, ὁ Τάρπ καὶ παρατηρεῖστε καλά. Θὰ δῆτε στὶς ἐσοχὲς τῶν κλειδιῶν μικρά—μικρά κομματάκια κεραιοῦ. Εἶναι φῶς φανερό, ὅτι ὁ φιλαράκος σὰς τὰ ἔκλειψε μὲ τέχνη χωρὶς νὰ τὸ πάρτε μυρουδιά καὶ ἔκανε τὴν δουλίτσα του, παίρνοντας τὸ ἀποτύπωμα τῶν κλειδιῶν ἀπάνω σὲ κερὶ. Ὁ δυστυχισμένος γραμματεὺς εἶχε γίνεи κατακόκκινος. Δὲν μπορούσε νὰ χωνέψει τὸ πάθημά του.

Ἀποχαιρετήσαμε τὸν ἀνακριτὴ καὶ καθὼς βγαίναμε ἀπὸ τὸ δικαστήριο, ὁ Τάρπ μοῦ εἶπε.

— Σὲ δύο, τρεῖς μέρες, ἀγαπητέ μου Λύναμ, τὸ δράμα θὰ πάρει τέλος.

Ἐδωσε τὴ διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Κορμπά.

Κατὰ τὴν διαδρομὴ δὲν ἀνταλλάξαμε λέξη.

Πρωτοῦ φθάσουμε μὲ ρώτησε, ἂν ἤμουν ὀπλισμένος κι' εἶδα, πὼς εὐχαριστήθηκε δταν τὸν βεβαίωσα, πὼς εἶχα μαζί μου τὸ δωδεκάσφαιρο πιστόλι μου.

Τὴν στιγμή, ποὺ σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό μας στὴν ἐξορτοα μπροστά, ὁρμησε ὁ θυρωρὸς πρὸς τὸ φίλο μου. Ἦταν σὰν τρελλός. Τὰ μαλλιά του καὶ τὰ ροῦχα του ἦταν σὲ κακὸ χάλι. Ἦ φωνὴ του ἔτρεμε:

— Κύριε, φώναξε, ἔρχεσθε στὴν ὥρα. Κάντε γρήγορα, θὰ σὰς φωνάζαμε....

— Τί τρέχει ἐπὶ τέλους;

— Ἐνα νέο πτώμα βρέθηκε μέσα στὸ καταραμένο διαμέρισμα.

— Ἐνα πτώμα! τίνος; φώναξε ὁ Τάρπ διασκελίζοντας τίς σκάλες.

Τὸν ἀκολούθησα.

Στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας συναντήσαμε τὸν διαμερισματάρχην Τορέλ. Ὁ Τάρπ τοῦ ἀπηύθυνε πρῶτος τὸ λόγο:

— Τί συμβαίνει, Τορέλ;

— Συμβαίνει, κύριε, ὅτι ἕνας νέος φόνος διεπράχθη!

Παραμέρισε γιὰ νὰ περάσουμε.

Ἐνὰς ἄλλος ἀστυφύλακας μᾶς ἔφραξε τὸ δρόμο.

— Ἐχεῖς δίκαιο, τοῦ εἶπε ὁ Τάρπ, δὲν εἴμαστε οἱ ἐπίσημες ἀρχές.

Σὲ λίγο κατέρθαναν ὁ Ἀσελέν, ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ καταχθόνιος ἰατροδικαστὴς Μορτέ.

Τὸ χέρι φάντασμα

Τότε, ὅλοι μαζί μπήκαμε καὶ βρήκαμε στὸ δωμάτιο, ποὺ δολοφονήθηκε ὁ Κορμπά, τὸ πτώμα ἑνὸς νέου. Λίγο αἷμα ἔβγαине ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄγνωστος; Κανένας τρίτος συνέννοχος πιθανότατα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ἀσελέν ἔφερνε βόλτες, ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ πτώμα ὅπως τὸ σκυλὶ γύρω ἀπὸ τὸ θήραμα.

Οἱ δικαστικοί, οἱ ἀστυνομικοί, ὁ θαλαμηπόλος Ἀνδρέας καὶ ὁ γιατρός εἶχαν πασαμερίσει γιὰ ν' ἀφήσουν τὸν Ἀσελέν νὰ ἐργασθεῖ μὲ τὴν ἡσυχία του.

— Μπαῖο, Ἀσελέν! φώναξε ἔξαφνα ὁ Τάρπ. Ὁ ἐπιθεωρητὴς σταμάτησε ἐκπληκτος καὶ κοίταξε τὸν φίλο μου.

Εἶχε σηκώσει τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ πτώματος καὶ κοίταζε μὲ προσοχὴ τὰ μανικέτια τοῦ πουκάμισοῦ του.

Ὁ φίλος μου σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὸν ἐπιθεωρητὴ.

— Τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ σὰς, εἶπε.

Ὁ Ἀσελέν εἶχε τὸ ὕφος κατὰ-πληκτο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII. ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ «ΧΕΡΙΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ διάσημος Ἀγγλος ἀστυνομικὸς εἶχε προφέρει τὰ λόγια αὐτὰ καθὼς καὶ τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελό του μῦο ἔδωσαν νὰ καταλάβουμε ὅτι ἀγγίξαμε στὸ τέλος τοῦ δράματος.

Παρεκάλεσε τὸν κ. Ἀλάρ νὰ προσδώσει μὲ τὸ κύρος του, ὡς διευθυντοῦ τῆς Ἀσφαλείας, σάρκα καὶ ὀστᾶ στὴ διαταγὴ του.

Ἐπειτα σωριάστηκε σ' ἕνα καναπέ καὶ παραδῶθηκε στὶς σκέψεις του.

Ὁ Ἀσελέν κι' ἐγώ, ποὺ τὰ ξέραμε καλά καταλαβαίναμε τί ἐγκεφαλικὴ προσπάθεια κατέβαλε γιὰ τὴ λύση τοῦ προβλήματος.

Ὁ ἰατροδικαστὴς Μορτέ, ὁ μόνος, ποὺ κατὰ βάθος δὲν ἐχώνευε τὴν ἀνωτερότητα τοῦ Τάρπ, ἔκανε διαρκῶς τὸν ἔξυπνο καὶ βιαζότανε, παρὰ τὴ διαταγὴ, νὰ φύγει ὅλοι οἱ ἄλλοι κρατούσαμε μιὰ θρησκευτικὴ σιωπὴ.

Ὁ Μορτέ, παρὰ τίς ἐπιμονὲς ἀντιρρήσεις μας, σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὸν Τάρπ.

— Εἰμαι καταστενοχωρημένος, ἀγαπητέ μου, διδάσκαλε, εἶπε μὲ ἔμφαση ποὺ εἶχε μεγάλη δόση εἰρωνίας, μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ παρακολουθήσω ὥς τὸ τέλος τὰς παρατηρήσεις σας.

— Ἐχω φτάσει στὸ συμπέρασμα

— Τό... εἶδατε αὐτὸ; κ. Τάρπ.

Ὁ Τάρπ χαμογέλασε.

Πλησιάσαμε ὅλοι θέλοντας νὰ μάθουμε τὴν αἰφνίδια ἔκρηξη τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του.

Ὁ Τάρπ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ φωτογραφία δαχτυλικῶν ἀποτυπώματων καὶ τὴν παράβαλε μὲ τὰ αἱματηρὰ δαχτυλικά ἀποτυπώματα, ποὺ ἦταν στὸ πουκάμισο τοῦ σκοτωμένου.

— «Τὸ χέρι φάντασμα!» φώναξε.

Ἐνας κρύος ἰδρώτας μᾶς περέχυσε.

Ὁ Γουίλιαμ Τάρπ, ὑψώνοντας τὸ ἀνάστημά του, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἐπίσημη ιδιότητά των παρισταμένων σὲ τὸνο πρостаγῆς φώναξε:

— Κανείς, μὰ ἀπολύτως κανείς, νὰ μὴ βγεῖ ἀπ' ἐδῶ μέσα!

Ὁ Ἀσελέν κι' ἐγὼ καρφώσαμε τὰ βλέμματά μας στὸ γιατρὸ Μορτέ.

Εἶχαμε τὴ βεβαιότητα, πὼς αὐτὸς ἦταν τὸ «χέρι φάντασμα».

Ὁ Τάρπ παρατήρησε τὰ βλέμματά μας καὶ χαμογέλασε τὸ εἰρωνικὸ τοῦ χαμόγελο.

κύριε, διέκοψε ψυχρὰ ὁ ἄγγλος ἀστυνομικὸς. Δὲν θὰ θελήσετε τὴν τελευταία στιγμή νὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε, προσέθεσε μὲ σαρκασμὸ.

Ὁ ἀνακριτὴς κ' ἐγὼ ἀλληλοκοιταχήκαμε πάλι: οἱ τελευταῖες αὐτὲς λέξεις μᾶς ἐπάγωσαν τὸ αἷμα στὶς φλέβες: ὁ γιατρός Μορτέ ἔκανε κάτι νὰ πεί, χωρὶς νὰ τοῦ ἐπιτρέψει νὰ συνεχίσει, ὁ Τάρπ, τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὁ δυστυχισμένος μὸλις συγκρατοῦσε τὴν ἀγανάκτησή του.

— Θυμώσατε κ. Μορτέ, εἶπε ὁ Τάρπ κοιτάζοντας κατὰμματα τὸ γιατρός, δταν ἔδωσα στὴν ἀρχὴ τῆς ἀνακρίσεως τὰ χαρακτηριστικά τοῦ κακούργου, ἤρρατε τὴν εὐκαιρία νὰ γελάσετε εἰς βάρος μου; Ἐλεγα, λοιπὸν τότε ὅτι ὁ ἐγκληματίας ἦταν ἕνας ἄντρας μετρίου ἀναστήματος, καστανός, μὲ λεπτὰ χέρια,

— Θυμᾶμαι! ἀπάντησε ὁ γιατρός μὲ φωνὴ πνιγμένη.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ Τάρπ καθὼς σηκωνόταν. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ θυμώσατε θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ συλλάβω τὸν ἐγκληματία.

Κρατούσαμε τὴν ἀναπνοή μας: Ἡ ἀγωνία μᾶς ἔπνιγε.

Ὁ Τάρπ ἀναψε ἕνα τσιγάρο κι' ὁ

στερα συνέχισε.

— Δυο ήταν κύριοι τὰ σημεῖα, πού είχαν ανάγκη νὰ διαφωτιστοῦν, τὸ πρῶτο ἦταν νὰ καθορισθεῖ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο κατόρθωσαν οἱ κακοποιοὶ νὰ μποῦν χωρὶς ν' ἀφήσουν ἴχνη διαβάσεως, τὸ δεύτερο ἦταν νὰ προσδιορισθεῖ, ποῖο εἶναι τὸ «χέρι φάντασμα». Νομίζω κύριοι, πὼς βρήκα τὴν λύση τοῦ διπλοῦ προβλήματος. Ἄς προσθέσω καὶ ἓνα τρίτο ζήτημα—τὸ σπουδαιότερο—γνωρίζω τὸν δολοφόνο αὐτῆς τῆς νύχτας.

Ὁ κ. Ἀλάρ γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Γνωρίζετε τὸν δολοφόνο;

— Μάλιστα.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐδῶ. Μεταξὺ μας.

Ἡ φράσις ἔπεσε σὰν μπόμπα.

Κοιταχτήκαμε τρομαγμένοι πελιδνοί. Ὁ Γουίλιαμ Τάρπ πέταξε τὸ σιγαρέττο του.

— Εἶναι δίπλα σας εἶπε κοιτάζοντας τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀσφαλείας.

Μιά κραυγὴ καταπλήξεως μᾶς ἐέφυγε.

Ὁ ἱατροδικαστὴς Μορτέ, χαλκοπράσινος ἀπὸ τὸ κτύπημα, προχώρησε ἓνα βῆμα.

— Κύριε... τραύλισε.

Ὁ Τάρπ σήκωσε τοὺς ὠμους.

— Ἀριστερά! φώναξε.

Ὡρμησε πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μᾶς χώρισε.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἓνας πυροβολισμὸς ἔκανε τὰ τζάμια νὰ τρίζουνε.

Ἀριστερά ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀσφαλείας ἓνας ἄνθρωπος σωριάστηκε χάμω, μὲ καταματωμένο τὸ πρόσωπο, βαστώντας ἀκόμα τὸ περιστρεφόμενο χέρι μὲ τὸ ὁποῖο ἀποπειράθηκε νὰ σκοτωθεῖ.

Ἦταν ὁ Ἀνδρέας! ὁ πιστὸς ὑπηρετής!

Ὁ γιατρὸς Μορτέ καὶ ὁ Τάρπ ἔσκυψαν ἐπάνω του.

Τὸν ἐξέτασαν. Ἡ κατάστασίς του δὲν ἦταν σοβαρὴ. Θὰ ζοῦσε. Ἀλλὰ παραμόρφωμένος.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Τάρπ, ὅτι θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ τελευταῖο κατ'ὠρθωμα τοῦ «χεριοῦ φάντασμα».

Ἐβαλαν μὲ μεγάλες προφυλάξεις τὸν τραυματία σὸ στρώμα.

Ἐκείνη τὴν στιγμῇ ἀκούσαμε μιά ζωνρὴ συζήτησης στὴν ἀντικαμάρ.

Ἀνοίξαμε.

Παρουσιάστηκε μπροστὰ μας ἑξαλλος ὁ θυρωρὸς.

Μᾶς πληροφόρησε ὅτι ὁ θαλαμη-

πόλος τοῦ ἀντικρυνοῦ διαμερίσματος. Ἀλὲν Φρομὰν εἶχε ἐξαφανισθεῖ.

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσει ὁ Τάρπ, τοῦ ἔδειξε τὸ πτώμα τοῦ ἀγνώστου, πού σκότωσε ὁ Ἀνδρέας.

Ὁ θυρωρὸς διαμαρτύρετο λέγοντας πὼς ὁ καμαριέρης, πού ἐξαφανίστηκε ἦταν ξανθὸς μ' ἓνα μικρὸ μουστακάκι.

Ὁ Τάρπ ἀπεφάσισε νὰ λύσει τὸ αἵνιγμα.

— Ἦταν ξανθὸς τὴν ἡμέρα ὅταν ὑπηρετοῦσε τὸν κύριο του καὶ καστάνος τὴν νύχτα, ὅταν βρισκόταν μόνος. Ὅσο γιὰ μένα τὸν ἐγνώρισα καὶ μὲ γένια μιά μέρα, πού ἔτρωγα σ' ἓνα μικρὸ ρεστωράν.

— Τάρπ! φώναξα.

Ὁ φίλος μου γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Πῶς τὸ ἀνεκάλυψες αὐτό;

— Ἀπὸ τὰ χέρια ἀγαπητέ μου. Θυμᾶσαι τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα ἀπάνω σὸ ποτήρι. Λοιπὸν ἐχρησίμευσαν σὲ κάτι κι' αὐτά.

Μὲ τράβηξε κοντὰ του.

— Λοιπὸν, ρώτησα, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι συνέννοχος τοῦ Ἀνδρέα;

— Ὁχι. Εἶναι ἀπλούστατα ἀντίπαλός του. Ἐπεδίωκαν καὶ οἱ δυὸ τὸν ἴδιο σκοπὸ χωρὶς νὰ καλογνωρίζονται. Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ καμμιὰ ἄλλη στιγμὴ. Τώρα πᾶμε.

Φύγαμε. Σὲ μιά ὥρα ἤμαστε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ.

Εἶχαν μεταφέρει καὶ τὸν Ἀνδρέα, πού καθισμένος σὲ μιά πολυθρόνα μὲ μπανταρισμένο τὸ κεφάλι, ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ Τάρπ γιὰ νὰ μὴν τὸν κουράσει τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀπαντάει μόνον μὲ κλίση τοῦ κεφαλοῦ στὰ ἐρωτήματα.

Καὶ πρὸς μεγάλη κατάπληξη τοῦ ἀνακριτοῦ, ὁ Τάρπ, ἔκανε μόνος τὴν ἐξιστόρηση τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Λαμάρ ὑπέρπλουτος τραπέζιτης στὴν Δουκέρκη εἶχε κάμει πτώχευση, πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια. Γιὰ ν' ἀποφύγει μερικές περιπλοκές, δικαστικούς ἀγῶνας καὶ φυλάκιση ἔδραπέτευσε καὶ ἤρθε νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴ Παρίσι μ' ἓνα ψεύτικο ὄνομα Μπαρολαί. Ἐννοεῖται ὅτι εἶχε φέρεי μαζί του χρεώγραφα ἀξίας τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἐμενε στὸ διαμέρισμα, πού κάθησε ἀργότερα ὁ Κορμπά. Μία μέρα ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ ἔπεσε στὸ δρόμο ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ πέμπτου πατώματος. Τὸν ἤυραν νεκρό.

Ἐδῶ σταμάτησε ἡ ἐξιστόρησις ἀπὸ τὸν Τάρπ καὶ ἄρχισε νὰ υποβάλλει ἐρωτήσεις στὸ θαλαμηπόλο.

Τὸ χέρι φάντασμα

— Ἐργάστηκες ποτέ σου μὲ τὸν Λαμάρ;

Ὁ ὑπηρετὴς κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά.

— Καλὰ! Ὅταν δεῖς ὅτι κάνω λάθος, συνέχισε ὁ Τάρπ, θὰ μὲ διακόπτεις. Μετὰ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Λαμάρ καὶ τοῦ Μπαρολαί ἤρθες στὸ Παρίσι, ἀναζητώντας τὸν. Τὸν ἴδιο δὲν τὸν ἤθρες. Πληροφορήθηκες τὴν αὐτοκτονία του τότε ζήτησες νὰ βρεῖς θέση θαλαμηπόλου στοῦ κ. Κορμπά. Ἐτοὶ δὲν εἶναι;

Ὁ ὑπηρετὴς συμφώνησε μ' ἓνα κίνημα τοῦ κεφαλοῦ.

— Ἐκεῖνο, πού σὲ ἔσπρωξε νὰ μπεῖς στοῦ Κορμπά ὑπηρετῆς, ἦταν ἡ πεποίθησή σου ὅτι εἶχε κρυμμένα τὰ τρία ἑκατομμύρια τῶν χρεωγράφων.

Ὁ ὑπηρετὴς ἔγινε κατακίτρινος.

— Δὲν ἀπαντᾷς; μήπως ἔχω λάθος.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν κουνήθηκε.

Ἐνα ἑλαφρὸ τρεμουλιασμάκι τῶν χειρῶν ἔδειχνε πόσο θαυμαστὸ ὁ Τάρπ εἶχε ξεδιαλύνει τὸ μυστήριον, πού τὸν περιέβαλε τὸ ἐγκλημα.

— Κύριοι, εἶπε γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μας, ὁ ἄλλος ὁ ψευδοθαλαμηπόλος τοῦ ἀντικρυνοῦ διαμερίσματος, πού δολοφόνησε ὁ Ἀνδρέας ἀνῆκε σὲ μιά ὀνομαστή συμμορία διεθνῶν ἀπατεώνων. Εἶχε βετικωτέρας πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κατάσταση τοῦ Λαμάρ καὶ ἐπενύρησε ἓνα σατανικὸ σχέδιο γιὰ νὰ βρεῖ τὸν κρυμμένο θησαυρὸ. Τὴν ἐξόντωση τοῦ δυστυχισμένου Κορμπά τελείως ξένου πρὸς τὴν ὅλη υπόθεση.

— Καλὰ καὶ γιατί ν' αὐτοκτονήσει ὁ Λαμάρ;

— Ἀπλούστατα. Τὶς ὁμολογίες, πού εἶχε καταχρασθεῖ καὶ κρύψει—κρατώντας σημειώσεις τῶν ἀριθμῶν τῶν σὸ περίφημο καρνέ του πού ἔερετε—τίς εἶδε μιά μέρα—τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς τῆς αὐτοκτονίας του—νὰ κατακυλοῦν στὸ χρηματιστήριον. Σὲ μιά στιγμὴ ἀπελπισίας, νομίζοντας ὅτι καταστράφηκε ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Μείναμε κατάπληκτοι γιὰ τὴν διήγηση αὐτή.

Ὁ ἐπιθεωρητής, ὁ ἀνακριτὴς κι' ἐγώ—πὺ τὸν ἤξερα τόσο καλὰ ἀπὸ ἄλλες του ἐπιτυχίες—δὲν βρῖσκαμε κατάλληλες λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράσουμε τὸν θαυμασμό μας.

— Καλὰ καὶ τὰ αἵματα, πού βρέθηκαν τόλμησα νὰ ρωτήσω καὶ οἱ πόρτες πού ἦταν κλειστές;

Ὁ Τάρπ μοῦ ἔρριξε μιά ματιά οἴκτου.

— Τίποτε ἀπλούστερο, ἀγαπητέ μου. Τὰ αἵματα ἦσαν ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸν θαλαμηπόλον, πού μπε, τοῦ ἀντικρυνοῦ διαμερίσματος. Μπήκε ἀπὸ τὴν τζαμωτὴ ὀροφὴ τοῦ ἀτελιέ. Προσπαθώντας νὰ ἀνοίξει τὰ τζάμια κόπηκε καὶ σφογκίστηκε στὸ πετσάκι, πού εἶδαμε στὸ νεκρικὸ θάλαμο. Στὴ βία του νὰ ρίξει τὸ φάρμακο γιὰ νὰ δηλητηριαστεῖ ὁ Κορμπά ἔξεχασε νὰ τὸ καταστρέψει ὅπως ἦταν καὶ ἀπασχολημένος νὰ βρεῖ τὸ μέρος πού ἦταν κρυμμένος ὁ θησαυρὸς. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη γιατί φρόντισε νὰ πάρει ἀντικλείδι τὴν ἡμέρα.

— Τὴν ἡμέρα;

— Γιατί σὰς φαίνεται περίεργο; Ἦταν ὁ τακτικώτερος πελάτης τοῦ ἀτελιέ, ποζοῖρε γιὰ μονέλο. Εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ πάρει ἀντικλείδια γιὰ ὅλες τὶς πόρτες.

— Καὶ ὁ Ἀνδρέας;

— Ἦταν ὁ μόνος πού φαντασθεῖ τὴν ἀπαρροχὴν ἀντιπάλου.

Καὶ πῶς τὸν σκότωσε ὁ Ἀνδρέας;

Ἀπλούστατα ὁ καμαριέρης τοῦ δύστιχου Κορμπά βλέποντας ὅτι οἱ ἀστυφύλακες, πού φύλαγαν τὸ διαμέρισμα βγήκαν γιὰ μισὴ ὥρα, γιὰ νὰ κουτσοπιοῦν ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας νὰ μπεῖ στὸ διαμέρισμα γιὰ νὰ βρεῖ τὸν θησαυρὸ. Τὴν ἴδια σκέψη ἔκανε καὶ ὁ ἀντίπαλος. Πῶς λέγεται μὲ τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα; ρώτησε τὸν τραυματία.

— Ζὰκ Ζαντρέ, μουρμούλιο.

— Ἡ συνάντησις καὶ ἡ συμπλοκὴ τῶν δυὸ ἀντιπάλων ἔγινε μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς. Ὁ Ζαντρέ μόλις παρουσιάστηκε στὸ δωμάτιον πυροβολήθηκε σχεδὸν ἐξ ἐπαφῆς. Ἐπεσε χωρὶς νὰ βγάλει μιλιὰ. Ὁ φόνος κατετάραξε τὸν Ἀνδρέα, ἔσκυψε στὸ θῦμα του, εἶδε τὰ χέρια κατακόκκινα. Τὶ εἶχε συμβεῖ. Ὁ Ζαντρέ γιὰ νὰ μὴν ἀφήνει ἴχνη τῆς διαβάσεώς του φοροῦσε γάντια ἀπὸ καουτσούκ. Αὐτὰ τὰ γάντια ἀποτελοῦσαν τὸ «χέρι φάντασμα». Τὸ κατάλαβα παραβάλλοντας τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ παραθύρου μὲ τὰ γάντια. Ὁ Ἀνδρέας τοῦ τὰ ἔβγαλε γιὰ νὰ τὰ φορέσει. Τὸ δεξὶ κατόρθωσε νὰ τὸ βγάλει μὲ εὐκολία. Τὸ ἀριστερὸ δὲν ἦταν δυσκολώτερο. Ἐπρεπε νὰ μετατοπίσει τὸ πτώμα. Ἀναγκαστικὰ τὸ μετακίνησε καὶ τὸ αἷμα ἔβαψε τὸ ἀριστερὸ γάντι. Μιά σταγόνα αἵματος ἔβαψε, ὕστερα καὶ τὸ μανικέτι τοῦ Ἀνδρέα. Αὐτὸ ἤρκεσε νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ Ἀνδρέας ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ Ζαντρέ καὶ ὁ ἀκούσιος συνέννοχος τοῦ Ζαντρέ γιὰ τὸν φόνον τοῦ Κορμπά.

τακόκκινος από τη σύγχυση, ο δεσμοφύλακας.

Τὴν πάθαμε!.. Τὸ δίχως ἄλλο τῆσκασε ὁ Ρομπέν, κι' εἶναι πολιτικός κατάδικος. Θὰ μὲ κλείσουν τὸ λιγώτερο τρεῖς μῆνες φυλακή!.

Βρισκόμαστε στὴ γαλλικὴ Γουϊάνα. στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Μαρονί, τοῦ ποταμοῦ, ποὺ χωρίζει τὴ γαλλικὴ ἀποικία, ἀπὸ τὴν ὁλλανδικὴ Γουϊάνα.

Τὴν ἀποικία κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — Φλεβάρη τοῦ 185. — τὴν ἀποτελοῦσε σχεδὸν ἀποκλειστικὰ τὸ σάφρονιστήριο, οἱ φυλακὲς δηλαδὴ τοῦ Ἀγίου Λουρεντίου. Οἱ κατάδικοι, λιγοστοὶ ἀκόμα, δούλευαν γιὰ νὰ ἀποξηράνουν τὰ βυλτοτόπια. Μερικὰ σινεργεῖα κόβανε ξύλα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπενουά· αὐτὸς ἦταν ὁ ἐπίσημος βαθμὸς τοῦ δεσμοφύλακα· συνόδεψε τοὺς καταδίκους τοῦ ὧς τὴ στρατὼνα τοὺς καὶ παραστάθηκε δέκα λεπτά, ὥσπου νὰ πλάγουν ὅλοι στὰ κρεμαστὰ δύχτια, ποὺ τοὺς χρησιμοῦσαν γιὰ κρεβάτια, κι' ὕστερα, κακόκεφος, χωρὶς νὰ λογαριάσει τὴ βροχὴ καὶ τὴ θύελλα, ὁ δεσμοφύλακας πῆγε κι' ἀνάφερε στὸν διοικητὴ τῶν φυλακῶν τὴ δυσάρεστη εἴδηση.

— Δὲν θὰ γυρῶ!... ψυθίρισε ὁ ἔμπειρος διοικητὴς. Θὰ τὸν φᾶνε κι' αὐτὸν τ' ἀγρίμια.

— Θὰ σὰς τὸν φέρω ἐγώ, ζωντανὸ ἢ πεθαμένο, εἶπε ὁ Μπενουά, ἐλπίζοντας μὲ τὸ ζῆλο του, νὰ καλλιτερέψει τὴ δύσκολη θέση του.

— Πεθαμένο δὲν ἔννοῶ νὰ μοῦ τὸν φέρεις! φάναξε ὁ διοικητὴς, πολὺ λογικὸς καὶ δίκαιος ἄνθρωπος. Πρόσεξε, γιὰτὶ πολλὲς φορὲς μ' ἔχεις ἀναγκάσει νὰ σὲ παρατηρήσω, γιὰ τὸν τρόπο, ποὺ φέρεσαι μὲ τοὺς καταδίκους. Ὁ ἐπιθεωρητὴς χαίρεται κατακίτρινος κι' ἔφυγε.

Ἐννοια σου καὶ θὰ τὸν κάνω κομμάτια ἐγώ, ἂν μοῦ πέσει στὰ χέρια, μουρμούριζε, καθὼς γυρνοῦσε στὸ διαμέρισμά του.

Θὰ ἦταν ἐπτά ἡ ὥρα κι' ἡ δραπετεύση τοῦ Ρομπέν εἶχε γίνῃ γνωστὴ μόλις πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα. Μὲ νευρικές κινήσεις ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπενουά ἄρχισε τὴν ἐτοιμασίαν του γιὰ τὴν ἐκστρατεία. Ἐρρίξε λίγα τρόφιμα σ' ἕνα δισάκι, ἐφοδιάστηκε μὲ μιὰ πυξίδα, πῆρε τὸ μεγάλο κυνηγετικὸ τουφέκι του, φάναξε τὸ σκυλὶ του, τὸν Φαγκὸ καὶ ἐπὶ κεφαλῇς τριῶν ἄλλων στρατιωτῶν ξεκίνησε.

Καὶ τὸ ἄνθρωπο κυνηγῇ ἄρχισε μέσα στὴ μπόρα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζει ἀλύπητα.

Τὴν ὥρα, ποὺ οἱ κατάδικοι σχηματίζουν τὶς γραμμές τους γιὰ τὸ προσκλητήριο, ὁ φρουρὸς ἔξω ἀπ' τὶς φυλακὲς, διέκρινε καθαρά, μέσα στὶς λάμπεις, ποῦκαναν οἱ ἀστραπές, ἕναν ἄνθρωπο νὰ τρέχει μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία. Ὁ στρατιώτης δὲν δίστασε διόλου: Σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές, ποὺ εἶχε, πυροβόλησε τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀλλὰ δὲν πέτυχε τὸν φυγάδα, ποὺ τὴν ἴδια στιγμὴ χάθηκε μέσα στοὺς θάμνους, χωρὶς νὰ δίνει καμμιά προσοχὴ στὴ βροχὴ καὶ στὶς ἀστραπές.

Ἀφοῦ ἔτρεξε μισὴ ὥρα, βρέθηκε σὲ ἀνοιχτὸ μέρος. Τὰ συνεργεῖα τῶν καταδίκων εἶχαν ρίξει χάμω τὰ πελώρια δέντρα, εἶχαν ἀρχίσει μάλιστα καὶ τὸ πριόνισμα. Σὲ λίγων βημάτων ἀπόσταση στάθηκε κι' ἐξέτασε προσεχτικὰ ἕνα δέντρο.

— Ἐδῶ εἶναι, ψιθύρισε σιγανὰ παίρνοντας ἕνα πελεκημένο ξύλο, ποὺ εἶχε ἀπὸ πρὶν τοποθετηθεῖ, ὁ ἴδιος, κοντὰ στὸ δέντρο.

Χρησιμοποιοῦντας τὸ γερό ἐκεῖνο σουβλερὸ ξύλο, ἔσκαψε τὴ ρίζα τοῦ δέντρου κι' ἔβγαλε ἕνα ἀπὸ τὰ τεκεδένια κουτιά, ποὺ συσκευάζουν τὰ μπισκότα. Τὸ κουτί ἦτανε δεμένο σφιχτὰ μ' εὐλύγιστα κλωνάρια ἀπὸ τοὺς γύριθ θάμνους. Τὸ πῆρε. Ἐρρίξε πάλι τὰ χρώματα στὴν τρύπα καὶ τακτοποίησε νὰ μὴ φανεῖ τὸ πέρασμά του ἀπὸ κεῖ, κι' ἀναστένανε:

— Ἐπιτέλους, ψιθύρισε πάλι, εἰμαι λεύτερος. Λεύτερος σὰν τ' ἀγρίμια. Δικά μου εἶναι τ' ἀπεραντα δάση κι' ἡ τρομερὴ τους μοναξιά. Καλλίτερα τὰ φείδια, ἢ τὴ γῆ, ὁ καφτὸς ἥλιος, οἱ πυρετοὶ κι' ἡ πείνα. Προτιμώτερος ὁ θάνατος ἀκόμα, παρὰ ἡ ζωὴ στὰ κάτεργα!

Ἀπὸ τὸν καιρὸ, ποὺ τὸν κλείσανε σὲ κείνες τὶς φυλακὲς, ὁ Ρομπέν εἶχε παρακολουθήσει μ' ἐνδιαφέρον πολλὰς ἀποδράσεις. Καμμιά δὲν εἶχε πετύχει.

Ἡ τοὺς ξανάπιαναν τοὺς δραπετέες, ἢ τοὺς βόσκανε μισοφωγμένους ἀπὸ τὰ θηρία. Μερικοὶ μάλιστα, γύριζαν μονάχοι τους, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες προτιμώντας τὴ μαύρη ζωὴ στὰ κάτεργα, ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς ζούγκλας καὶ τὴν πείνα.

Ὁ δραπετὴς ἤξερε πῶς, ἂν τὸν πιάνανε, τὸν περίμενε τρομερὴ ποινή: δύο ὥς πέντε χρόνια στὰ σίδερα. Ἀλλὰ, ὁ ἥρωάς μας, δὲν ἔδινε μεγάλη σημα-

σία στὴ ζωὴ του, ποὺ τὴν εἶχε ἄλλοτε ἀφιερῶσει στὴν ἐξυπηρέτησιν μιᾶς ἀνώτερης ἰδεολογίας. Ὁ θάνατος δὲν τὸν τρώαζε, τὴν πείνα θὰ τὴν ἀντιμετώπιζε μὲ τὸ ψυχικὸ του σθένος. Ἡ ἀθλητικὴ του δύναμη ἦταν ἀκατάβλητη. Κι' ἂν πάλι τὸν νικοῦσαν τὰ ἐμπόδια δὲν θὰ ἦταν ὁ πρῶτος, ποὺ θάβρισκαν σὲ λίγες μέρες τὸ σκελετὸ του, σκεπασμένο ἀπὸ τὰ πελώρια μαῦρα μερμήγκια.

Ἀλλὰ εἶχε τὴν ἀπόφαση νὰ ζήσει! Νὰ ζήσει γιὰ τὴν οἰκογένειά του. Κι' ὅταν ἕνας ἄντρας, σὰν κι' αὐτὸν, πεῖ τὸ «θέλω!», μπορεῖ νὰ κάνει ὅ,τι ἀποφασίσει.

Ὁ δεσμοφύλακας δὲν εἶχε πέσει ἔξω στὶς προβλέψεις του. Ἡ πρώτη σκέψη τοῦ δραπετῆ, ἦταν νὰ φτιάσει μιὰ πρόχειρη σχεδιά.

Προχωρώντας ἀθόρυβα, σὰν τοὺς Ἐρυθρόδερμους, ἄρχισε νὰ κατεβαίνει πρὸς τὴν ἀκροποταμίαν. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ὅμως, δὲν διάλεξε χοντρούς, γερούς κορμούς δέντρων γιὰ τὴ σχεδιά του, ἀλλὰ μάζεψε ἀρκετὰ καλάμια καὶ γρήγορα κατεσκεύασε μιὰ τετράγωνη ἐπιφάνεια, ποὺ θὰ βούλιαζε τὴν ἴδια στιγμὴ, ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ τὴν χρησιμοποιοῦσε.

Εἶχε ὅμως ἄλλα στὸ νοῦ του ὁ Ρομπέν: Ἐβγαλε ἀπὸ τὴ σακκούλα του ἕνα φόρεμα τῆς φυλακῆς, τὸ παραγέμισε μὲ χόρτα τοῦδωσε τὸ σχῆμα ἀνθρώπου. Κατόπι τοῦβαλε ἕνα μακρὸ ξύλο στὸ χέρι, τῶδεσε γερὰ πάνω στὴν καλαμένια σχεδιά καὶ τὴν ἀμόλυσε πάνω στὸ ρέμμα. Ἀμέσως τὸ ἐλαφρὸ σκάφος παρασύρθηκε μὲ δύναμη ἀπὸ τὰ νερά.

Τότε, ὁ κατάδικος, εὐχαριστημένος, ποὺ θὰ γελᾶσε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τοὺς διώκτες του, μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα, πῆρε τὸ μονοπάτι μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρεῖ γρήγορα τὸν παραπτόταμο Μπαλετέ, ποὺ χύνεται στὸν Μαρονί, καὶ νὰ βάλει αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο ἀνάμεσά του καὶ στοὺς διώκτες του.

Λαχανιασμένος ἀλλὰ εὐχαριστημένος ἀντίκρουσε τὸν παραπτόταμο αὐτόν. Θὰ εἶχε πάνω - κάτω πενήντα μέτρα πλάτος καὶ πενήντα βάθος, ὅπως ἤξερε ὁ Ρομπέν, ποὺ λούστηκε πολλὰς φορὲς σ' αὐτὸν ὅταν δούλευε στὸ συνεργεῖο, γιὰ τὸ κόψιμο τῶν δέντρων, ἐκεῖ κοντὰ. Καθὼς ἦτανε δεινὸς κολυμβητὴς, θὰ περνοῦσε μὲ μεγάλη εὐκολία στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη, πρᾶγμα, ποὺ θὰ δίσταζαν πολὺ, νὰ τὸ κάνουν οἱ φύλακες.

Στάθηκε μιὰ στιγμὴ νὰ ξαποστάσει καὶ νὰ διαλέξει τὸ καταλλήλο μέρος γιὰ νὰ μπῇ στὸ νερό. Καλὰ,

ποὺ τόκανε αὐτό, γιὰτὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἄκουσε ὀμίλλες πρὶν τοῦ καί, κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι ποὺ βγῆκε, μόλις σταμάτησε πιά ἡ μπόρα, διέκρινε σὲ μικρὴ ἀπόσταση, τὶς σιλουέτες τριῶν ἀνθρώπων.

Ἦταν οἱ διώκτες του.

Ἀπὸ τὶς κουβέντες τοὺς κατάλαβα, πῶς ἐξεγέλσθηκαν ἀπὸ τὴν ψεύτικη σχεδιά καὶ ἐπεὶ δὲν ἦταν μαζί τους ὁ Μπενουά, δὲν ἤξεραν ἂν θάπρεπε νὰ πυροβολήσουν ἢ ὄχι.

— Ἄν ἦτανε δῶ ὁ Μπενουά! ἔλεγε ἕνας, θὰ μᾶς ἔβγαζε ἀπὸ τὴ σκοτούρα! Τὶ τοῦρθε νὰ τραβῆξει μπρός;

— Τὶ νὰ γίνῃ; πρέπει νὰ πυροβολήσουμε...

— Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε κι' ἀλλοιῶτα. Ἴσως νὰ τὸν πληγώσουμε μονάχα. Κι' ἔτσι δὲ βρίσκουμε κανένα μελὰ.

— Φωτιά λοιπόν!

Οἱ τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ.

— Μωρὲ εἴμαστε κουτοὶ! φάναξε σὲ λίγο ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιώτες...

— Καὶ γιὰτὶ...

— Δὲν κατέβαινουμε στὸν ποταμὸ νὰ πάρουμε τὸ βαρκάκι νὰ τὸν κυνηγήσουμε; Εἴμαστε τρεῖς κι' εἶναι ἕνας...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, οἱ τρεῖς στρατιῶτες, κατέβηκαν τρέχοντας τὴν πλαγίαν ἐνῶ ὁ δραπετὴς, εὐχαριστημένος, ποὺ τόσο καλὰ πέτυχε τὸ κόλπο του, μὲ τὴν καλαμένια σχεδιά, συλλογιζότανε:

— Ὡστε ὁ Μπενουά μὲ κυνηγᾷ...

Καλὰ...θὰ δοῦμε.

Κι' ἂντὶ νὰ περάσει τὸ ποτάμι, τράβηξε δεξιὰ ἀφοῦ, ὅπως ἄκουσε, ὁ Μπενουά εἶχε προχωρήσει μπροστά.

Ὅπως βραδυάζει ἀπότομα, τὸ ἴδιο καὶ φωτίζει μονομιᾶς ἡ μέρα.

Ὁ Ρομπέν ἦταν ἔτοιμος νὰ βγεῖ σὲ ἄδεντρο μέρος καὶ μόλις πρόλαβε νὰ ριχτεῖ πρὶν, ἀπὸ ἕναν πελώριο κέρδο, καὶ νὰ μὴ τὸν ἴδουν καθὼς ἐξημέρωσε ἀπότομα.

Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἔμεινε ἥσυχος. Ἐνα ζαρκάδι πέρασε, σὰ βέλος, ἀπὸ μπροστά του.

Τὸ ζῶο τὸ κυνηγοῦσαν, δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία γι' αὐτὸ κι' ὁ δραπετὴς, ἔσφιξε γερὰ στὸ χέρι, τὸ χοντρὸ ξύλο, τὸ μοναδικό του ὄπλο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ σὲ μόλις εἴκοσι μέτρων ἀπόσταση, ἀκούστηκε ἕνας δυνατὸς γδοῦπος.

Ἐνας πελώριος ζαγκουάρ, ἀκούγοντας ἀπὸ μακρὰ ἕνα κυνηγόσκυλο, κατάλαβε, πῶς θάβρισκε εὐκολὴ λεία καὶ πῆδησε χάμω ἀπὸ τὰ κλαδιά, ποὺ ἦτανε σκαρφωμένο.

«Ο Ρομπέν, ούτε φώναξε, ούτε σάλεψε απ' τη θέση του. Καθώς τον είδε το τρομερό αγρίμι έκανε δυο βήματα πίσω, αλλά με τα μάτια καρφωμένα πάνω του περίμενε ούρλιάζοντας.

«Εκείνη την τραγική στιγμή άνοιξαν λίγο παραπέρα τα κλαδιά κι' ο δραπέτης είδε να προβάλλει καταπάνω του, ή κάνη ενός τουφεκιού.

— Παραδόσου!.. γιατί σε σκοτώνω!.. «Ακούστηκε μανιασμένη ή φωνή του δεσμοφύλακα.

«Ένα περιφρονητικό χαμόγελο, σύσπασε τα χείλη του καταδίκου, όταν αντίκρουσε τον Μπενουά.

Γύρισε να κοιτάξει απ' την άλλη μεριά το αγρίμι και δεν το είδε.

Το ζώο ήτανε πάλι σκαρφαλωμένο στα κλαδιά, λίγο δεξιότερα.

Σήκωσε ο Ρομπέν το κεφάλι και κοίταξε τώρα αυτός κατάματα το τρομερό θηρίο, όπως κοιτάζουν οι θηριοδασκτές τα λιοντάρια και τις τίγρεις, που τους εξασφαλίζουν το ψωμί τους.

Το ζώο, σαν μαγνητισμένο, ούτε σάλευε από τη θέση του.

— Δεν αποκρίνεσαι, καθαρχα!... ούρλιασε πάλι ο δεσμοφύλακας ανυπόμονος.

Τότε, ακούστηκε ένα τρομερό νιαούρισμα, που κατέληξε σε μουγκρητό!

— «Α! Έκανε με άπορτα ο Μπενουά. Δυο σφαίρες χρειάζονται... τις έχω έτοιμες. Ή πρώτη για τα αγρίμι...

Σήκωσε την ίδια στιγμή τ' όπλο του να σκοτώσει το ζαγκουάρ.

Σημάδεψε και πυροβόλησε: Τά σκάγια το βρήκαν στον ώμο κι' ύστερα γλυστρώνοντας πάνω στο τριχωμά του, το καταπλήγωσαν παντού σχεδόν.

«Επικίνδυνα πληγωμένο, ίσως και θανατηφόρα, το αγρίμι ήτανε τρομερό τη στιγμή εκείνη.

«Ο δεσμοφύλακας δεν άργησε να το καταλάβει. Μόλις σχεδόν ακούστηκε ο πυρβολισμός και το ζώο αισθάνθηκε τους τρομερούς πόνους, χύμηξε πάνω του και τον αναποδογύρισε, με το βαρύ εκείνο πέσιμό του, από τα κλαδιά του δέντρου.

«Ο Μπενουά ανατρίχιασε, καθώς ένοιωθε τα νύχια του ζαγκουάρ να μπηγώνται μέσα στις σάρκες του.

Με μία μηχανική κίνηση, πέταξε μέσα στο άνοιχτο στόμα του θηρίου το τουφέκι του, οι τρομερές σιαγώνες κλείσανε την ίδια στιγμή και το τουφέκι έγινε δυο κομμάτια!

— Καταλάβαινε, πώς ήταν χαμένος, αλλά δεν ζήτησε βοήθεια. Από ποιόν

νά ζητούσε; «Εκλείσε τα μάτια, προσμένοντας το τελευταίο χτύπημα.

Σάν αστραπή ώρμησε, τότε, ο Ρομπέν: «Η γενναία του ψυχή, δεν γνώριζε το μίσος. Μ' ένα και μόνο χτύπημα του χοντρού ξύλου, που κρατούσε, τσάκισε το κεφάλι του αγριμιού, που κυλλίστηκε σπαρταρώντας πλάι στο θύμα του. Με δυο χτυπήματα ακόμα, το άποτέλειωσε.

«Ο πληγωμένος δεσμοφύλακας βογούσε πάνω στα χόρτα, ενώ ο Ρομπέν με άφάνταστη ψυχραιμία σφουγγίζε στα χόρτα το καταματομένο ρόπαλό του.

«Επακολούθησε λίγων στιγμών σιωπή.

— «Εμπρός λοιπόν, τέλειωνε... σκότωσέ με!... του είπε αγριοκοιτάζοντας τον ο δεσμοφύλακας.

Ούτε του αποκρίθηκε ο Ρομπέν. «Εσκυψε κι' άνοιξε το ματωμένο πανταλόνι του, είδε την τρομερή πληγή του σ' όλο το μήκος του μεριού κι' απομακρύνθηκε σιωπηλός.

«Υστερ' από λίγα λεπτά, γύρισε κρατώντας μέσα σ' ένα πρόχειρο, δοχείο, από κλαδιά, λάσπη από κουφοξυλιά.

«Ήτανε το γιατρικό των Ίνδων σε παρόμοιες περιστάσεις.

«Αμίλητος σκέπασε τη πληγή του έχθρου του μ' ένα στρώμα από τη στυφτική λάσπη κι' ή αιμορραγία σταμάτησε.

Πήρε κατόπι δυο πλατειά φύλλα, σχημάτισε ποτήρι, κι' έφερε δροσερό νερό στον πληγωμένο.

— Ξέρεις; Είσαι πολύ παράξενος άνθρωπος, δεν μπόρεσε να μην όμολογήσει ο Μπενουά. Έγώ στη θέση σου θα σε είχα κομματιάσει από την πρώτη στιγμή.

— «Υπάρχει κάτι καλλίτερο απ' την εκδίκηση, αποκρίθηκε ο κατάδικος: ή συγγνώμη.

— Μόλις μπορέσω να σταθώ στα πόδια μου θα σε ξανακυνηγίσω.

— Κάνε ό,τι θέλεις. Δεν μπορώ ν' αλλάξω εγώ: τέτοιος είμαι. Δεν σου γυρεύω ευγνωμοσύνη. Το μόνο, που απαιτώ, είναι να φέρνεσαι ανθρωπινότερα στους καταδίκους. Αντίο τώρα. Έγώ, σε συχωρνάω για όλα, δσα τράβηξα από σένα.

«Ο δραπέτης πήρε μόνο το σπαθί του δεσμοφύλακα και χωρίς ούτε να γυρίσει να τον κοιτάξει, εξαφανίστηκε μέσα στο πυκνό δάσος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β. ΓΙΑ ΔΥΟ ΜΠΟΥΚΑΛΕΣ «ΤΑΦΙΑ».

Ρομπέν περπάτησε πολύ. Τρείς μέρες είχαν περάσει από την ώρα, που δραπέτευσε: Μέσα στο δάσος εκείνο του τροπικού, δεν είχε πιά τίποτα να φοβηθεί από τους ανθρώπους.

«Αλλά ή πείνα, ή πείνα άρχισε να του θερίζει τα σωθικά. Οι λιγοστές γαλέτες, που είχε έξοικονομήσει στο τενεκεδένιο εκείνο κουτί, τέλειωσαν από τα χτέσ κι' όλο τα πελώρια δέντρα, που τον τριγύριζαν, δεν μπορούσαν να του δώσουν ούτε μια μπουκιά τροφή: Τέτοια είναι τα δάση του τροπικού: «Αγρια, δίχως καρπό.

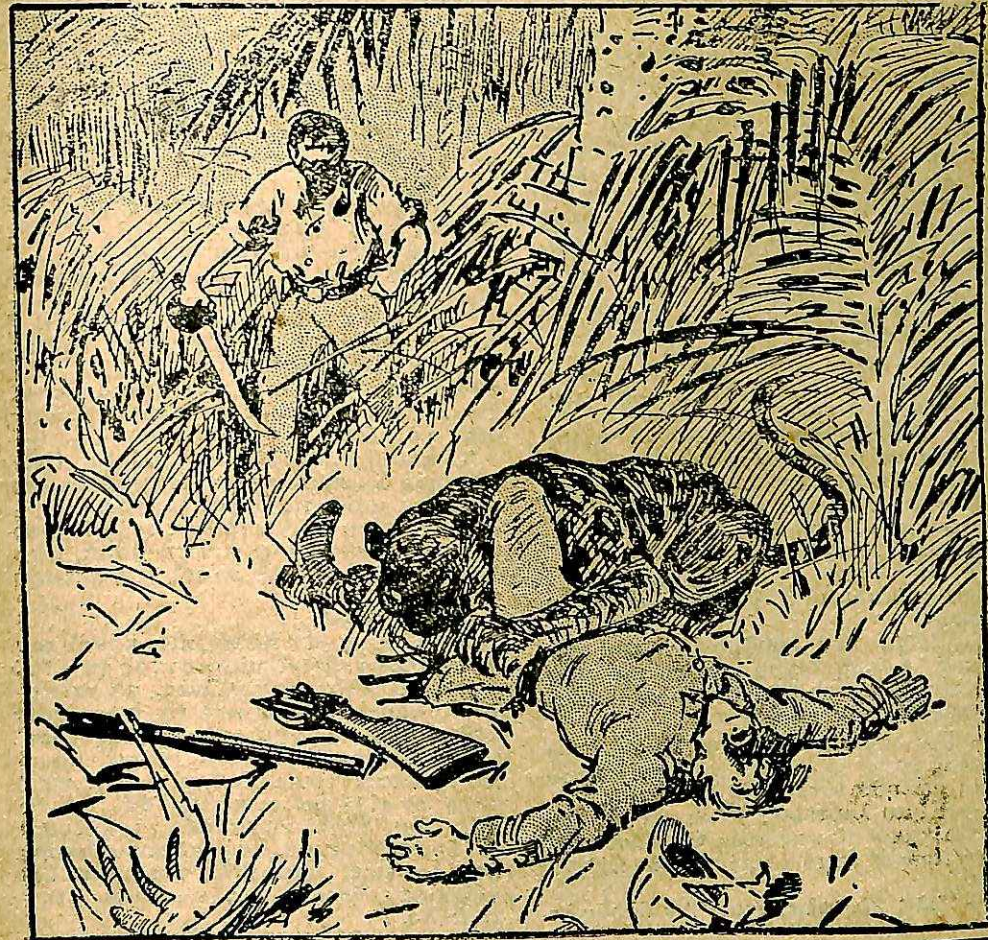
Μονάχα στα χωριά υπάρχουν καρποφόρα δέντρα. Κι' όστόσο προχωρούσε, όλο προχωρούσε, χωρίς να χάνει τις ελπίδες του. Κατά το μεσημέρι, αποσταμένος, κατάκοπος, κά-

θησε στη ρίζα ενός δέντρου να ξανασάνει. «Η πείνα τον είχε εξαντλήσει.

Τότε θυμήθηκε τις ιστορίες των συντρόφων του στα κάτεργα, καθώς μελετούσαν όλοι τους να δραπετεύσουν. Οι χελώνες βρίσκονται ανάμεσα στις σάπιες ρίζες των προαίωνων δέντρων.

Σηκώθηκε με δυσκολία και παρ' όλη του την εξάντληση άρχισε να ψάχνει. Αυτή ή δουλειά, αυτή ή άγώνια, πρέπει να κράτησε πάνω από δυο ώρες.

«Επιτέλους, βρήκε την πρώτη χελώνα και μόνο, που αντίκρουσε το καύκαλό της, ένοιωσε τις δυνάμεις του να ζωογονούνται. Στέναξε βαθεία κι' αντί να ψήσει τη χελώνα εκείνη, έφαξε και βρήκε κι' άλλη μία. Τότε διάλεξε κατάλληλο μέρος

Σερνάμενος, πήγε και χτύπησε την πόρτα. Δεν το δώσαν καμμιάν απάντηση. Ξαναχτύπησε δυνατώτερα.

— Τι ζητάτε; ακούστηκε μια φωνή από μέσα στη γλώσσα των κρεολών.

— Είμαι πληγωμένος... άνοιξτε.

— Αχ, δυστυχισμένε! ακούστηκε πάλι η ίδια φωνή. Δεν μπορείς να μπεις στο καλύβι μου!..

— Άνοιξε σέ παρακαλώ, πεθαίνω! βόγγησε ο Ρομπέν άποκαωμένος πιά απ' αυτή την προσπάθεια και την αγωνία.

— Δεν μπορώ, δεν μπορώ! ακούστηκε πάλι η φωνή, σάν νάκλαιγε. Πάρε ότι θέλεις από τον κήπο, αλλά μην άγγιζει τίποτα στο σπίτι, μην άγγιξεις, γιατί θα πεθάνεις!..

— Βοήθεια! στέναξε μ' ένα ρόγχο ο δυστυχισμένος. Βοήθεια.

— Ω, τον δυστυχισμένο τον άνθρωπο!.. Δεν μπορώ να τον άφισω και να πεθάνει έτσι, όχι!..

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα της καλύβας, κι' ο Ρομπέν, άνίκανος να κάνει πιά την παραμικρότερη κίνηση, άντίκρουσε, σάν μέσα σέ τρομερό έ- φιάλτη, τó πιδ φρικτό πλάσμα, που θά ήτανε δυνατό να τaráξει τον υ- πόν των άρρώστων όταν παραμιλούνε πτόν μεγάλο τους πυρετό.

Πάνω σ' ένα καταπληγιασμένο μέ- τωπο, γυαλιστερό από τó έμπυο και τή σαπίλα, λίγες άσπρες βρωμερές τρί- χες μάγουλα σάπια, στόμα μισό και ξεδοντιασμένο, ένα μάτι κι' αυτό μι- σοβαλμένο απ' την κόγχη του...

Τά χέρια δίχως νύχια στά δάχτυλα, ήτανε κι' αυτά γεμάτα σπυριά και πληγές, όπως κι' όλο σχεδόν τó γυ- μνό κορμί, του μαύρου, που παρου- σιάστηκε μπροστά στά τρομαγμένα μάτια του.

— Ω, δυστυχισμένε!.. δυστυχισμένε!.. φώναξε ό γέρο—νέγρος με θλιβερή φωνή. Πώς να σε βοηθήσω, δυστυχι- σμένε άνθρωπε. Πρόσεξε!.. Μή μ' έ- γιξεις. Μην άγγιξεις τó φτωχό τó λε- πρό.. θά πεθάνεις. Έλα κοντά τή σκιά.

— Ο Ρομπέν άρχισε να συνέρχεται. Η θέα του δυστυχισμένου εκείνου του προσέφερε τώρα άπειρο όικτο.

Η γενναία καρδιά του, δεν αίσθα- νότανε διόλου άηδία.

— Εύχαριστώ, καλέ μου άνθρωπε, είπε βλέποντας τó λυπημένο ύφος του δυστυχισμένου εκείνου. Θά ξεκουρα- στώ λιγάκι εδώ στη σκιά και θά ξα- κολουθήσω τó δρόμο μου.

— Δεν μπορείς να περπατήσεις στην κατάσταση που είσαι παιδί μου! φώ- ναξε ό λεπρός. Στάσου να σου φέρω νερό, ψωμί και ψάρι. Ο γέρο—Ικαζι- νιρό, ψωμί και ψάρι, στην καλύβα του μίρ έχει απ' όλα στην

καλύβα του.

— Αρπάξε λοιπόν την τσάπα του κι' άρχισε να σκάβει. Έβγαλε τó χώμα

θά προσέξω να μην τ' άγγιξω έννοια σου.

— Εύχαριστώ, στέναξε ό Ρομπέν, συγκινημένος από την άπειρη καλω- σύνη του άπόκληρου εκείνου.

Ο γέρο—μαύρος, πήρε μιά πήλινη γαβάθα, την πέρασε από τις φλόγες τή φωτιάς του κι' έτρεξε κατόπι στο ρυάκι να τή γεμίσει. Ο άρρωστος ή- πιε με άπληστία τó δροσερό νερό.

Γρήγορα έννοιωσε στά ρουθούνια ρου την εύχάριστη μυρωδιά του ψι- ριού, που ψήνεται στη σκάρα.

Με τή σκέψη ότι η φωτιά τά καθα- ρίζει όλα και τ' άπολυμαίνει, ό Ρομ- πέν μπόρεσε κι' έφαγε δίχως φόβο να κολλήσει λέπρα.

Ο μαύρος φλυαρούσε πρόσχαρος. Δεν άργησε να καταλάβει με ποιόν εί- χε να κάνει, αλλά ό άνθρωπος εκεί- νος είχε την ωραιότερη ψυχή μέσα στο φρικαλέο του σώμα.

Διηγήθηκε στο Ρομπέν όλόκληρη την ιστορία της ζωής του, τά ευτυχι- σμένα χρόνια, που έζησε, στην ύπηρε- σία μιάς οικογενείας λευκών, πώς άρ- ρώστησε και πώς, τώρα, ζούσε όλο- μόνυχος μέσα στο δάσος, μακριά ά- πό όλο τον κόσμο. Ήταν ευτυχισμέ- νος, που ύστερ' από χρόνια βρήκε έ- ναν άνθρωπο να μιλήσει!..

Ο Ρομπέν τον άκουγε, συγκινημέ- νος από την άφάνταστη καλωσύνη του.

— Φίλε μου, είπε στον λεπρό, η άρ- ρώστεια σε βασανίζει, ύποφέρεις, εί- σαι μόνος. Γρήγορα δέ θά μπορείς πιά να δουλεύεις για να ζήσεις και θά πεινάσεις... Άν έρθει ό θάνατος, δέ θά βρεθεί ένα χέρι να σου δροσίσει τά χείλη, να σου κλείσει τά μάτια... Είμαι και γώ ένας άπόκληρος. Δεν έ- χω πιά πατρίδα, ούτε ξέρω άν έχω και οικογένεια, αυτή τή στιγμή. Θέλεις να ζήσω κοντά σου; Θέλεις να μείνω εδώ και να σε βοηθήω στις δουλειές σου; Πέσμου, τó θέλεις;

Ο μαύρος μόλις μπορούσε να πεί :

— Αχ! κύριε! Αχ! άφέντη!.. Πώς να μείνεις κοντά σε μένα τον έρημο ; Δν μπόρεσε να πεί περισσότερο.

Ένας λυγμός συνετάραξε τó βασανι- σμένο γέρικο κορμί του, κι' άρχισε να κλαίει μ' άναφυλλητά, σάν παιδί.

Ο Ρομπέν κοιμήθηκε κάτω από μιά μπανανιά. Όταν ξύπνησε είχε τρομε- ρό πυρετό.

Ο Καζιμίρ δεν τάχασε καθόλου. Χρειαζότανε στέγη για τον καινούργιο του φίλο. Η καλύβα του ήτανε μολυ- σμένη.

Αρπάξε λοιπόν την τσάπα του κι' άρχισε να σκάβει. Έβγαλε τó χώμα

Ο Ρομπέν κοιμήθηκε κάτω από μιά μπανανιά. Όταν ξύπνησε είχε τρομε- ρό πυρετό.

Ο Καζιμίρ δεν τάχασε καθόλου. Χρειαζότανε στέγη για τον καινούργιο του φίλο. Η καλύβα του ήτανε μολυ- σμένη.

Αρπάξε λοιπόν την τσάπα του κι' άρχισε να σκάβει. Έβγαλε τó χώμα

ως μιά σπιθαμή, έτριξε κατόπι άπάνω στο φρέσκο χώμα κάρβουνα άναμένα και κλαδιά φλογισμένα να γίνει τέλεια η άπολύμανση κι' ύστερα τó σκέπασε με ξερά φύλλα.

Τό κρεβάτι του άρρώστου ήταν όλ- κάθαρο κι' έτοιμο.

— Έλα τώρα να πλαγιάσεις, του είπε χαρούμενος ό μαύρος.

Ο Ρομπέν υπάκουσε και ξαπλώθηκε μ' εύχαρίστηση. Τότε ό Καζιμίρ έτρεξε και μάζεψε ρίζες άντιπυρετικές. Χωρίς διόλου να ξεκουαστεί τις έβρασε, προσέχοντας να διατηρεί τó κάθε τί καθαρό ή να τó άπολυμαίνει πάντα στις φλόγες. Μ' αυτές τις προφυλάξεις ύστερ' από λίγο τó πικρό άντιπυρετικό ήταν έτοιμο κι' ό Ρομπέν τó ρούφηξε μ' έμπιστοσύνη κι' εύγνωμοσύνη.

Ένας ήσυχος κι' εύρηγος ύπνος, όλη νύχτα, ξεκούρασε και ζωογόνησε τόν κατάδικο, ύστερα από τά τόσα του βάσανα, και τó πρωί βοήκε πάλι δίπλα του, έτοιμο, ένα καινούργιο ποιτήρι από τó θαυμασίο άντιπυρετικό των γαύρων. Αισθανότανε να ξαναγεννι- ζάται.

Ύστερ' από τέσσερις μέρες, ήτανε ζλότελα, σχεδόν καλά και καθότανε εύχαριστημένος κοντά στην πόρτα της καλύβας τρώνοντας άχόρταγα τις το- νωτικές μπανάνες που τούφερνε με χα- ρά ό γέρο Καζιμίρ.

Αλλά η σχετική αυτή εύτυχία δεν κράτησε πολύ. Από τά βάθη του κή- που του ήρθε τρεχάτος ό λεπρός και τρομαγμένος είπε στο φίλο του :

— Είδα νάρχωνται κατά δώ δυό στρατιώτες κι' ένας Ινδός...

— Καλά, είπε άτάραχος ό κατάδι- κος. Είμαι αδύνατος άκόμα, αλλά θά πουλήσω άκριβά τó πετόι μου.

— Όχι! μην κάνεις τίποτα, του είπε βιαστικά ό μαύρος. Κρύψου κεί, κάτω απ' τά φύλλα στο βάθος της καλύ- βας, κι' έννοια σου... Θά τούς διώξω έγώ... ξέρω...

Ο δραπετής, πήρε τó σπαθί του, και ξέροντας, τί ήταν Ικανός να κάνει ό πολύπειρος εκείνος γέροντας, τόν υπάκουσε.

Βιαστικά βήματα άκούστηκαν σε λίγο. Χτύπησαν άπότομα την πόρτα της καλύβας.

Ο μαύρος, χωρίς να περιμένει να ξαναχτυπήσουν, άνοιξε άμέσως την πόρτα κι' έδειξε τó φρικιαστικό πρό- σωπό του.

— Περάστε μέσα, είπε με την ήρεμη φωνή του.

Αλλά οι δυό λευκοί, ανατριχιάζον- τας πετάχτηκαν τρομαγμένοι πίσω.

— Ένας λεπρός! φώναξε τρέμον- τας ό ένας, από τούς λευκούς, πού

φορούσε τή στολή του δεσμοφύλακα. Καλλίτερα να μω ζωντανός στην κό- λαση.

— Θά περάσετε, παλληκάρια μου ; ρώτησε με τó καλόκαρδο ύφος του ό Καζιμίρ.

— Όλο σαπίλα θά ναι κεί μέσα ! είπε κι' ό άλλος στρατιωτικός, αλλά δεν ήρθαμε ως εδώ για να γυρίσουμε άπρακτοι .

— Όπως αγαπās, του είπε ό δε- σμοφύλακας. Έγώ δεν πλησιάζω βήμα.

— Άν θέλετε να πάω γώ να κοι- τάξω, προθυμοποιήθηκε τότε ό Άτού- κα βλέποντας να χάνονται τά δέκα του φράγκα, δυό όλόκληρες μπουκά- λες τάφια.

— Θάρθω και γώ μαζί σου! Χρειά- ζεται θάρρος! φώναξε ό στρατιώτης.

— Περάστε λοιπόν, περάστε... είπε χαμογελώντας ό λεπρός.

Ο στρατιώτης πήκε πρῶτος μέσα, στην καλύβα και πίσω του ό Ινδός, πατώντας στις μύτες των ποδαριών του.

Ένα έλαφρό σφύριγμα άκούστηκε την ίδια στιγμή κι' οι δυό άνθρωποι στάθηκαν τρομαγμένοι κεί, που βρέ- θηκαν. Ο στρατιώτης έφριξε μιά μα- τιά γύρω του και κιτρίνισε άπολιθω- μένος, ό Ινδός πετάχτηκε κιάλας έξω ξεφωνίζοντας παρ' όλη του την τρε- μούλα, που τόν τάραζε σύγκορμο.

Ο λεπρός κοίταζε άκίνητος τó στρατι- ώτη, που με δυσκολία, συγκεντρώνον- τας όλες του τις δυνάμεις, κατόρθωσε κι' αυτός να βγει έξω απ' την καλύβα.

— Γιατί δεν ψάχνετε; τόν ρώτησε.

Αλλά ό άνθρωπος δεν είχε τή δύ- ναμη να δώσει καμμιάν απάντηση. Εί- χε τά μάτια του καρφωμένα σε δυό μικρά αλλά πολύ ζωηρά φωτεινά ση- μάδια, που γυάλιζαν μέσα στο μισο- σκόταδο της καλύβας.

— Ένα λεπτό άκόμα νάμενα μέσα κι' ήμουν πεθαμένος, στέναξε.

Ένα δεύτερο σφύριγμα άκούστηκε τότε μέσ' από την πόρτα κι' ύστερα πρόβαλε ένα πράγμα μακρύ, χοντρό σάν τó λαιμό μιάς καράφας. Ήταν έ- να πελώριο φείδι, που σερνότανε πά- νω στο δοκάρι, που κρατούσε τή στέ- γη της καλύβας.

Κατόπι φάνηκε δεύτερο, τρίτο, τέ- ταρτο φείδι, όλα άπαίσια και άπειλη- τικά.

— Τι έπαθες λοιπόν; τόν ρώτησε ό δεσμοφύλακας.

— Είμαι γεμάτο φείδια εκεί μέσα, δ- χεντρες, κροταλίες, όλα τά φείδια του κόσμου,

Την ίδια στιγμή βγήκε τρομαγμέ- νος, τρέχοντας κι' ό μαύρος απ' την

καλύβα του.

—Θά μὲ φάνε τὰ φείδια, κύριε πα-
ρακαλοῦσε, σκοτῶστε ταί..

—Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε, νὰ καθαρίσουμε
μὲ κίνδυνό τῆς ζωῆς μας τὸ λεπρόκο-
μεῖο σου! οὐρλιάσε μανιασμένος ὁ
στρατιώτης.

—Δὲν εἶναι δυνατό νὰ κρύβεται κεῖ
μέσα ὁ ἄνθρωπος, ποὺ κυνηγάμε, εἶπε
ὁ δεσμοφύλακας. Πάμε νὰ φύγουμε.
Ποῦναι ὁ Ἰνδός.

Ἀλλὰ ὁ Ἀτούκα, βλέποντας τὰ δέ-
κα φράγκα νὰ χάνωνται τῶρα στὰ
πόδια τρομαγμένων, ὅπως ὅλοι οἱ δει-
λοὶ τοῦ εἰδούς του.

Ὁ Καζίμιρ ἔτρεμε ἀκόμα, καθισμέ-
νος σὲ μιὰ πέτρα μακριὰ ἀπ' τὴν κα-
λύβα του. Οἱ δύο στρατιωτικοὶ κούνη-
σαν τὰ κεφάλια τους καὶ χωρὶς νὰ
τὸν ἀποχαιρετήσουν, κατέβηκαν τὴν
πλαγιά κι' ἐξαφανίστηκαν. Ὁ φρόνι-
μος ὅμως μαῦρος, σκαρφάλασε πάνω
σ' ἕνα δέντρο κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκε,
πὼς ἔφυγε ὁ ἐχθρὸς τότε μονάχα ἀ-
ποφάσισε νὰ μπεῖ στὴν καλύβα.

Δὲν ὑπῆρχε πιά οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὰ
φείδια ἐκεῖ μέσα.

—Μπορεῖς νὰ βγεῖς ἔξω, σύντροφε,
φώναξε ὁ λεπρὸς στὸ φίλο του· φύγανε
εὐχαριστημένοι, ποὺ δὲν τοὺς δάγκω-

σαν τὰ φείδια.

—Μὰ πὼς τὰ κατάφερες; Τάκουσα
καὶ γὼ τὰ φείδια, ποὺ σάλευαν.

Τότε ὁ λεπρὸς τοῦ διηγήθηκε πὼς
ἤξερε νὰ γητεύει τὰ φείδια. ἤξερε
νὰ τὰ καλεῖ, νὰ τὰ κάνει νάρχωνται,
κι' ὅχι μονάχα μποροῦσε αὐτὸς νὰ τ'
ἀγγίζει χωρὶς νὰ τὸν πειράζουν ἀλλὰ
κι' ἂν δάγκωναν κανέναν ἄλλο εἶχε
τὸ γιαντρικὸ γιὰ τὴ δάγκωνιά κάθε
φειδιοῦ.

—Ἀλλὰ τώρα μᾶς ἀπομένει νὰ
φοβερίσουμε τὸν Ἰνδὸ, γιατί αὐτὸς εἶ-
ναι ἱκανὸς νὰ παραφύλαξε, νὰ σὲ δεῖ
καὶ νὰ τοὺς φέρεי πάλι πίσω σὲ δυὸ
μέρες.

Ὁ Καζίμιρ δὲν εἶχε ἄδικο. Σύστησε
στὸ φίλο του νὰ μείνει διη τὴ μέρα
κεῖνὴ κλεισμένος μέσα στὸ καλῶπι
κι' αὐτὸς, παραφύλαγε τὸν κῆπο,
καθὼς δούλευε. Κατὰ τὸ βραδάκι φά-
νηκε ὁ Ἀτούκα.

—Νὰ χαθεῖς ἀπὸ μπροστά μου,
γιατί θὰ σὲ καταραστώ καὶ θὰ σοῦ
ρίξω μάγια νὰ σὲ φάει καὶ σένα ἡ
λέπρα! οὐρλιάσε κυνηγώντας τον ὁ
Καζίμιρ.

Ὁ πολύπειρος μαῦρος, ἦτανε τώρα
βέβαιος, πὼς δὲν θὰ τολμοῦσε πιά ὁ
ἄχρειος ἐκεῖνος, νὰ τοὺς πειράξει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'. ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ.

Ρομπέν μὲ τίς τρομερὲς αὐτὲς
περιπέτειες, δὲν ἤξερε οὔτε
ποῦ βρισκότανε. Δὲν εἶχε μα-
ζί του πυξίδα, οὔτε ἄλλο ἔρ-
γαλεῖο ἐπιστημονικὸ, νὰ λοναριάσει
ποῦ τὸν ἔρριξε ἡ τύχη του οὔτε κι' ὁ
σύντροφός του, ἦτανε σὲ θέση, νὰ τὸν
πληροφορήσει. Ἡ ἐπιθυμία του ἦτα-
νε νὰ μὴν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν με-
γάλο ποταμὸ τὸν Μαρονί, ποῦ σ' αὐ-
τὸν στήριζε τίς ἐλπίδες του νὰ φύγει
ἀπὸ τ' ἄγρια κεῖνα μέρη.

Τώρα ἦτανε πιά καλὰ στὴν ὕγεια
του. Ἐνῆς μῆνας εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ
μέρα, ποῦ ὁ στρατὸς τῶν φειδιῶν ἔ-
διωξε τοὺς διώκτες του, τρομαγμέ-
νους. Ἐπρεπε τώρα νὰ σκεφθεῖ μὲ τί
μέσον θὰ ταξίδευε. Τὸ φρονιμώτερο
ἦτανε νὰ φτιάσει μιὰ γερὴ σχεδία.

Ὅταν πρότεινε στὸν Καζίμιρ νὰ τὸν
πάρει μαζί του, ὁ λεπρὸς ἄρχισε πάλι
νὰ κλαίει.

—Ποῖος θὰ γυρίσει νὰ μὲ δεῖ ἔμένα;
θρηνοῦσε. Καὶ σὺ ὁ ἴδιος κινδυνεύεις
κοντὰ μου.

Τότε, ὁ Ρομπέν, τοῦ ἐξήγησε ὅσα
ἤξερε γιὰ τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια, τίς
προφυλάξεις καὶ τὴν ἀνακούφισή, ποῦ
ἔφερνε ἡ ἐπιστήμη, στοὺς ἀρρώστους.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὅμως ὁ μαῦρος ἔνα-

μονάχα κατάλαβε: πὼς ὁ φίλος του
δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν παρατήρει μόνο
κι' ἔρημο καὶ νὰ φύγει. Κι' ἔκλαιγε
τώρα ἀπὸ τὴ χαρὰ του ὁ καλὸς ἄν-
θρωπος.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀποφάσισαν ὀριστι-
κά, νὰ κατασκευάσουν μιὰ ἐλαφρὴ
βάρκα ἱκανὴ νὰ περιλάβει τὰ τρόφι-
μα, ποῦ θὰ χρειαζόντουσαν, στὸ τα-
ξίδι τους. Ὅταν ἡ βάρκα θὰ ἦτανε
ἑτοιμὴ θὰ τὴν κατέβαζαν στὸ ποτάμι
τὴ νύχτα κι' ἀπὸ κεῖ τὸ ρεύμα θὰ τοὺς
ἐβγαζε, φυσικά, στὸν Μαρονί.

Τρόφιμα θὰ εἶχαν ἀφθονά: ὁ κῆπος
τοῦ Καζίμιρ ἦτανε φορτωμένος, δὲν
εἶχαν, παρὰ νὰ μαζέψουν, καὶ νὰ τ'
ἀποθηκεύσουν. Τὸ δυσκολώτερο ἦταν
νὰ φτιάσουν τὴ βάρκα. Ἐπρεπε νὰ γί-
νει μονοκόματη, σὰν τίς πιρὸγες τῶν
Ἰνδῶν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ βροῦνε
πρῶτα τὸν κατάλληλο κορμό.

Ὁ Καζίμιρ δὲν ἄργησε νὰ τὰ κατα-
φέρει. Αὐτὸς ἤξερε τὸ δάσος ὁλόκλη-
ρο, σπιθαμὴ μὲ σπιθαμὴ. Ὑστερ' ἀπὸ
δυὸ μέρες ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου ἦτα-
νε κομμένος καὶ καθὼς οἱ δυὸ σύντρο-
φοι, δὲν εἶχαν τὰ κατάλληλα ἔργα-
λεῖα, ἄρχισαν νὰ τὸν σκάβουν μὲ τὴ
φοτιά.

—Τὴ βάρκα μας θὰ τὴ βγάλουμε

Οἱ Ροβινσῶνες τῆς Γουϊάνας

«Ἐλπιδά», εἶπε καθὼς ἄρχισαν τὴ δου-
λειά, ὁ κατάδικος. Σ' ἕνα μῆνα φεύ-
γουμε καὶ γρήγορα θάμαστε μακριὰ
σὲ κατοικημένο ἐλεύθερο τόπο. Θὰ
δῶ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιὰ μου!

Ὁ Ρομπέν δὲν ἀποτελεῖωσε τὴ φρά-
σι του κι' ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος,
βλέποντας νὰ προβάλλει, ἕνας ἄνθρω-
πος μὲ στολὴν κατάδικου.

—Μπρέ!... Ἐσύ σαι, Ρομπέν! Νὰ
μὲ πάρει ὁ διάβολος, ἂν φανταζόμουν,
πὼς θὰ σ' ἔβρισκα ἐδῶ!

Ὁ δραπέτης ἀνατρίχιασε. Μόλις
ἀντίκρουσε τὸν ἄνθρωπο ἐκείνον, ξανά-
εἶδε τὴν ἴδια στιγμή τὴ φυλακή, τοὺς
δεσμοφύλακες, ὅλη τὴ φρίκη τῶν κα-
τέργων.

Ἐκεῖνος ὁ κατάδικος δὲν μποροῦσε
νὰ ναι ὁλομόναχος ἐκεῖ... Ὡστε ὅλα
τοῦ τὰ βάσανα πῆγαιναν χαμένα!

—Ἐσύ σαι!... ψυθίρισε ὁ δραπέτης
μὲ δυσκολία. Ἐσύ σαι, Γκοντέν; Τί ἤρ-
θες νὰ κάνεις ἐδῶ;

—Ἦρθα νὰ διαλέξω δέντρα γιὰ ξύλα.
Ὅπως ξέρεις, σὲ κάθε συνεργεῖο ἡ
διοίκηση ὀρίζει ἕναν ἄνθρωπο, ποῦ ξέ-
ρει καλὰ τὰ δάση νὰ βρίσκει τὰ καλ-
λύτερα μέρη γιὰ τὴν κοπὴ τῶν δέντρων.
Κατόπι ἔρχονται οἱ «ὑπότροφοι» καὶ τὰ
κόβουν. Τὸ λοιπὸν, μιὰ κι' ἡμουν τορ-
ναδῶρος κάποτε, μ' ἔκριναν κατάλ-
ληλο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

—Κι' οἱ ἄλλοι, τί γίνονται; Ποῦ
εἶναι;

—Μὴν ἀνησυχεῖς. Βρίσκονται τρεῖς
μέρες ἀλλόγνα.

—Ὡστε δὲν δραπέτεψες;

—Ποιὰ ἡ ἀνάγκη; Σ' ἕξη μῆνες τε-
λειώνει ἡ ποινὴ μου καὶ θὰ μοῦ παρα-
χωρήσουν τόπο νὰ ἐγκατασταθῶ, νὰ
γίνω ἀποικὸς στὸ Σαίν-Λωράν, θὰ γίνω
κτηματίας καλλιεργητής. Μὰ μὴν ἀνη-
συχεῖς: Ἐμεῖς βλέπεις, ποῦ δὲν ἀξι-
ζοῦμε δὲ καὶ πολλὰ πράγματα, ἔχουμε
ὥστόσο τίς ἀρχές μας. Ποτὲ ἕνας κα-
τάδικος δὲς πρόδωσε, οὔτε καὶ θὰ προ-
δώσει τὸ συνάδελφό του. Δηλαδή ἐ-
γὼ πὼς δὲν εἶμαστε τὸ ἴδιο πράγμα
μιὰ κι' ἐσύ καταδικάστηκες γιὰ τίς
ἰδέες σου, ἐνῶ ἐγώ... ἄστα νὰ πᾶν στὸ
διάβολο. Ὅλοι σ' ἐκτιμοῦσαμε κάτω
τὸ ξέρεις.

—Καὶ τί λένε τώρα γιὰ μένα; Σκέ-
πτονται νὰ μὲ κυνηγήσουν ἀκόμα;

—Ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ Μπε-
νουὰ δὲν λείπει νὰ τὸ βγάλει ἀπὸ τὸ
νοῦ του. Μόλις γίνει ὁλότελα καλὰ,
θὰ πάρει τὰ βουνά, νᾶσαι σίγουρος
γι' αὐτό, καὶ φυλάξου. Εὐτυχῶς ποῦ
βρῆκες αὐτὸν τὸ μαῦρο. Φαντάσου,
ὅταν εἶδα σήμερα τὸ δέντρο πούκοψε,
ἀπόρησα. Διάλεξε τὸ καλλίτερο καὶ
τόκοψε μὲ μεγάλη τέχνη. Θὰ κάνετε
μιὰ πιρὸγα πρώτης. Καὶ ξέρεις; Μιὰ

ποῦ ἔχω τὸ μπαλτά μου, μπορῶ, ἂν
θέλεις, νὰ σὰς βοηθήσω.

—Ὅχι! φώναξε σχεδὸν ἀπότομα ὁ
Ρομπέν, μὴ μπορῶντας νὰ δεχθῇ τέ-
τοια βοήθεια.

Ὁ κατάδικος κατάλαβε, φαίνεται,
γιατί εἶπε μὲ πικρία:

—Ἀλήθεια... Δὲν μποροῦμε τίποτα
νὰ δώσουμε μεῖς στοὺς τίμιους ἄν-
θρώπους. Δὲν ἔχεις ἄδικο. Ὡς καὶ τὰ
κάτεργα σ' ἔκαναν ἐσένα καλλίτερο,
ἐνῶ ἐμένα μὲ ἀποκτήνωσαν!...

Ὁ Ρομπέν συγκινήθηκε καὶ γιὰ νὰ
καλοκαρδίσει τὸν κατάδικό τὸν κά-
λεσε νὰ φάνε μαζί.

—Θᾶπρεπε ν' ἀρνηθῶ τώρα καὶ
γὼ, μὰ δὲν ἐξεχνῶ, πὼς σοῦ χρωστῶ
πολλά, εἶπε ὁ Γκοντέν.

—Τί μοῦ χρωστᾷς; Δὲ θυμᾶμαι τί-
ποτα... εἶπε ὁ δραπέτης.

—Ποῦ νὰ θυμᾶσαι σὺ τέτοιος, ποῦ
εἶσαι!... Σὺ κοντεύεις νὰ ξεχάσεις,
ποῦ γλύτωσες καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Μπε-
νουὰ. Λοιπὸν... καὶ μένα μούχεις
γλυτώσει τὴ ζωὴ, μιὰ μέρα ποῦ μ'
ἔπερνε τὸ ρέμμα τοῦ Μαρονί.

—Ναί, ναί! τώρα θυμᾶμαι! φώναξε
ὁ Ρομπέν. Καὶ σὲ βεβαίωω μὲ συγ-
κινῶν τὰ αἰσθήματά σου.

—Μπρέ νὰ πάρ' ἡ εὐχή!... φώναξε
κεῖνὴ τὴ στιγμή ὁ Γκοντέ, ξέχασα νὰ
σοῦ πῶ τὸ σπουδαιότερο: ἦρθε ἕνα
γράμμα γιὰ σένα ἀπ' τὸ Παρίσι...

—Ἀπ' τὸ Παρίσι; Ἀπ' τὴ γυναῖκα
μου πρέπει νὰ ναι...

—Ναί, αὐτὸ μπόρεσα καὶ τόμαθα,
εἶναι ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σου. Τ'
ἀνολοῦνε βλέπεις τὰ γράμματα, κι'
ὅπως ἀκούσα, σοῦ γράφουνε καὶ τὰ
παιδιὰ σου.

Ὁ Ρομπέν στέναξε βαθεῖα, ἡ συγκί-
νηση τοῦ ἦταν ἀπερίγραπτη.

—Ἐτοί μουρχειται νὰ γυρίσω πίσω
νὰ παραδοθῶ, εἶπε, μονάχα γιὰ νὰ
διαβάσω τὸ γράμμα τους.

—Ὅχι τρέλλες! εἶπε γελώντας ὁ
Γκοντέ. Θὰ τὸ διαβάσεις τὸ γράμμα.

Ἐννοια σου, θὰ τὰ καταφέρω ἐγώ,
ἔχω τὸ σχέδιο μου. Τώρα, ποῦ θὰ γυ-
ρίσω πίσω, θὰ κάνω τὸν ἄρρωστο, θὰ
μὲ πᾶνε λοιπὸν στὸ νοσοκομεῖο. Μ' ἔ-
να μικρὸ φιλοδώρημα στὸ παιδί τοῦ
γραφείου, θὰ πάρω αὐτὸ τὸ γράμμα
τῆς γυναίκας σου, ἕνα ἀντίγραφο καὶ
ἄλλη μέρα γίνουμαι καλὰ καὶ γυρνῶ
πάλι ἐδῶ, στὴ δουλειά μου... Σ' ἀρέ-
σει τὸ σχέδιό μου;

Ὁ Ρομπέν σιωποῦσε.

—Αὐτὸ πρέπει νὰ μοῦ ἐπιτρέψεις νὰ
τὸ κάνω... Θὰ μ' εὐχαριστήσῃ πολὺ
νὰ σοῦ προσφέρω μιὰν ἐκδούλευση
καὶ γὼ, εἶναι χρέος μου.

—Πῆγαινε, στέναξε ὁ δραπέτης, πῆ-
γαινε καὶ σ' εὐχαριστῶ.

—Και κάτι άλλο, είπε τότε ο καλός άνθρωπος ευτυχισμένος. Αυτές τις μέρες φεύγει απ' το λιμάνι μας ένα "Ολλανδικό" για τη Γαλλία. Όρίστε χαρτί και μολύβι. Κάθισε και γράψε δυο λέξεις για το σπίτι σου, να μην ανησυχούν και γώ θά βρω το μέσον να το δώσω στα χέρια του τρίτου πλοίαρχου, που είναι άνθρωπος του Θεού και δέχτηκε στο περασμένο ταξίδι και δικά μου γράμματα.

Ο Ρομπέν κατασυγκινημένος από την τόσο ψυχική ευγένεια του πρώην κακοποιού, κάθισε κι' έγραψε στη γυναίκα του.

Φίλησε τον Γκομπέν, όταν αποχαιρετήθηκαν κι' ύστερα, μαζί με τον Καζιμίρ άρχισε τη δουλειά, για την πιρόγα.

Εκείνο το γράμμα της γυναίκας του είχε ταχυδρομηθεί σαράντα μέρες πριν. Το γράφε η ίδια, προσπαθώντας να του δώσει θάρρος κι' έλπίδα. Ούτε λέξη δέν το γράφε η γενναία γυναίκα για τη φτώχεια της, για τις άφάνταστες δυσκολίες, που αντίκρυζε, για να συντηρήσει, με το βελόνι της, τα τέσσερα τους αγοράκια... Το γράφαν και τα παιδιά του, έκτός φυσικά από το μικρό, που μόλις ήτανε τριών χρόνων.

Αλλά κι' ο Νικόλας, το ψυχοπαίδι τους, ένα έκθετο, που το μεγάλωσαν κι' αυτό, μαζί με τα παιδιά τους και τώρα βοηθούσε το σπίτι του φυλακισμένου ευεργέτη του, πρόσθεσε κι' αυτός δυο συγκινητικές λέξεις στο γράμμα της οικογένειας Ρομπέν.

Οι έβδομάδες όμως περνούσαν κι' η οικογένεια δέν έπαιρνε γράμμα απ' τον εξόριστο πατέρα. Η μητέρα ανησυχούσε τρομερά, χωρίς να φανερώνει την αγωνία; που την σπάρανε ούτε στο

Νικόλα. Πέρασε ο Γενάρης, πέρασε κι' ο Φλεβάρης χωρίς την παραμικρότερη είδηση. Άρχισε ο Μάρτης κι' η ανησυχία της δυστυχισμένης γυναίκας ήτανε πιά απεριόριστη, όταν πήρ' ένα γράμμα από ένα άγνωστο της γραφείο. Πήγε την άρισμένη ώρα, δήλωσε τ' όνομά της κι' άμέσως την οδήγησαν στο γραφείο του διευθυντή.

—Έχετε κυρία μου την πρόσκληση, που σ'άς έστειλα; ρώτησε ο άγνωστος. Κι' όταν είδε την πρόσκληση, πρόσθεσε.

—Είχα προχτές είδησεις για τον άνδρα σας, από τον ανταποκριτή μου, του Σουρινάμ. Ο άντρας σας, δραπετεύσε από τις φυλακές του Σαιν-Λωράν. Δραπέτευσε... δραπετεύσε... τραύλισε η Κα Ρομπέν.

—Μάλιστα, κυρία μου, κι' αυτό μου προξενεί μεγάλη ευχαρίστηση. Όρίστε και λίγες λέξεις από τον ίδιο...

Η Κα Ρομπέν έτρεμε έπ' τη συγκίνησή της.

—Μα τότε...μπόρεσε να πεί, τότε είναι λεύτερος! Μπορώ να τον ξανα-ιδώ!

—Μάλιστα, κυρία μου. Έχω στη διάθεσή σας τα έξοδα του ταξιδιού σας. Μου τάστελε κι' αυτά ο ανταποκριτής μου. Θα πάτε να τον βρήτε μαζί με τα παιδιά σας.

—Μα...έξηγηστε μου, σ'ας παρακαλώ, κύριε. Αυτά τα χρήματα...ο ανταποκριτής σας;

—Τι να σ'ας πω, κυρία μου; Δέν ξέρω τίποτα περισσότερο. Μπορείτε να φύγετε το γρηγορότερο.

Ο μυστηριώδης εκείνος άνθρωπος τα τακτοποίησε όλα, τόσο γρήγορα και τόσο καλά, ώστε η οικογένεια Ρομπέν μαζί με τον πιστό Νικόλα, έφυγε μετά δυο μέρες απ' το Παρίσι.

Ύστερ' από τριανταπέντε μέρες, οί ξη ταξιδιώτες, αποβίβάστηκαν στο Σουρινάμ.

αμάκ, δηλαδή το πάνινο κρεμαστό κρεβάτι, του γερο-Καζιμίρ.

Όλα ήταν έτοιμα πιά, αλλά ο Ρομπέν δέν ξεκινούσε πριν γυρίσει ο Γκοντέν με το γράμμα από το σπίτι του. Οι μέρες, όμως, περνούσαν κι' η στενοχώρια του δραπετή κατάντησε πραγματική αγωνία, παρ' όλες τις προσπάθειες του Καζιμίρ να διασκεδάσει την πλήξη του.

Επιτέλους φάνηκε ο Γκοντέν. Έγινε δεκτός με απεριόριστη χαρά από τον δραπετή αλλά κι' από τον μαύρο, που χαιρότανε για τη χαρά του φί-

λου του.

—Μη μου θυμώσεις, που άργησα τόσο πολύ, είπε με εξασθενημένη φωνή ο Γκοντέ. Δυσκολεύτηκα υπερβολικά να τα καταφέρω. Δέν με πίστεψαν όταν έκανα τον άρρωστο κι' ο Μπενουά, που τόσο άσκημα έκανες να τον άφισεις ζωντανό, με σκάτεψε στο έξυλο. Τότε μ' έβαλαν στο νοσοκομείο γιατί ήμουν σ'ε άθλια κατάσταση. Αλλά θά μου το πληρώσει ο παλιάνθρωπος.

—Το γράμμα; ρώτησε με αγωνία ο Ρομπέν. Το γράμμα;

—Ευχάριστα νέα. Πολύ πιο ευχάριστα από όσο περίμενα.

—Λέγε λοιπόν... δόσμου το γράμμα, τραύλισε ο δραπετής.

Ο Γκοντέν, κάθισε πάνω σ'ένα κορμό ριγμένου δέντρου κι' έδωσ' ένα χαρτί στο φίλο του. Ήτανε το γνωστό γράμμα της οικογένειας Ρομπέν, όχι βέβαια το πρωτότυπο, γιατί ο ξευπνός

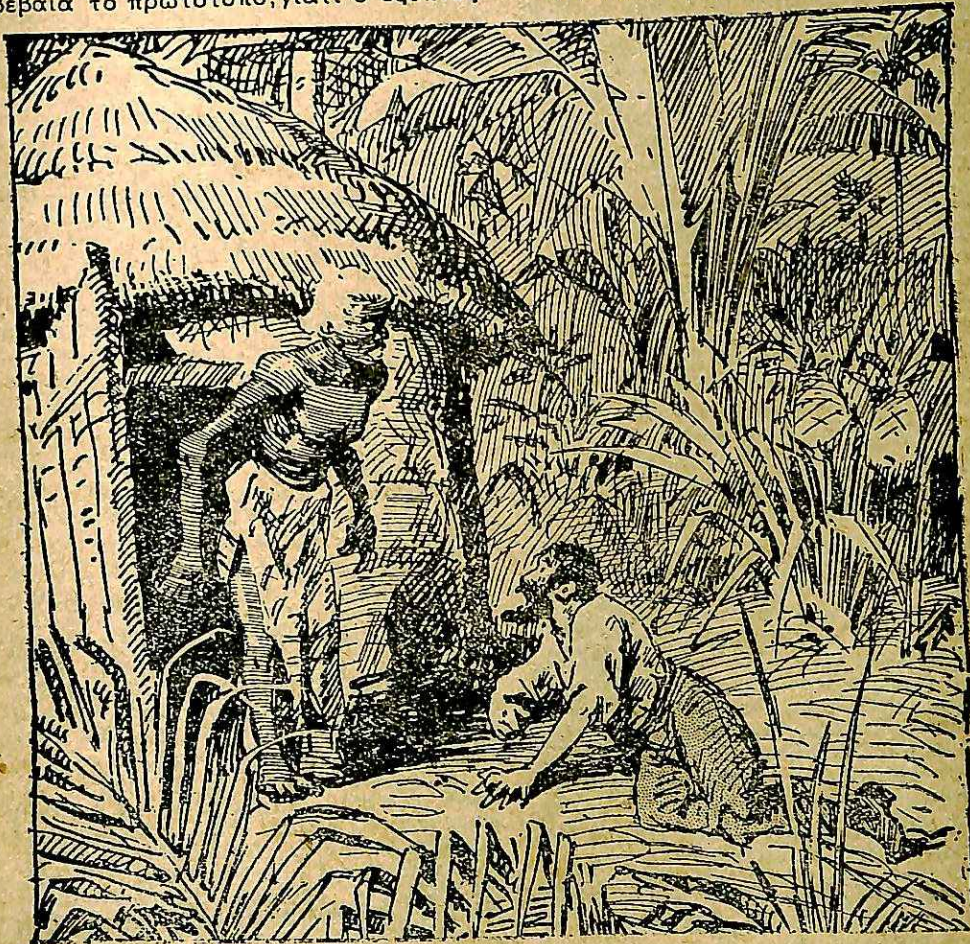
Γκοντέν θεώρησε επικίνδυνο να κρατήσει το ίδιο το γράμμα, αλλά αντίγραφο. Τα κατάφερε σ' αυτό το ζήτημα, όπως είχε προβλέψει. Μ' ένα μικρό φιλοδώρημα, ο βοηθός του γραφείου το δώσε το γράμμα κι' αυτός το αντίγραψε. Αυτό το αντίγραφο, ρουφούσε τώρα άπληστα ο δυστυχισμένος Ρομπέν.

—Τώρα, πρέπει να κρυφτήτε λίγες μέρες ακόμα, είπε ο Γκοντέν όταν ο δραπετής τέλειωσε το διάβασμα.

—Νά κρυφτώ; φώναξε ο Ρομπέν. Εγώ δέν βλέπω την ώρα να φύγω από τα καταραμένα αυτά μέρη.

—Και όμως πρέπει να κρυφτείς, γιατί τώρα τα συνεργεία δουλεύουν κοντά στον ποταμό. Πρέπει λοιπόν να βρω ένα κατάλληλο μέρος, στο δάσος, να τους δώσω εκεί δουλειά, για να μπορέσετε οι δυο σας να περάσετε άπαράτηρητοι.

Ο Γκοντέ έφυγε, αφού τον περιποιή-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'. ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ

Ρομπέν κι' ο γερο-νέγρος δούλεψαν τόσο έντατικά, που η πιρόγα τους ήταν έτοιμη σ' ένα μήνα.

Αν και στον ποταμό Μαρονί, νέγροι κι' Έρυθρόδερμοι ταξιδεύουν σκουιντώντας τις πιρόγες με τα κοντάρια, πολλοί απ' αυτούς έχουν κι' ένα πρωτόγονο τετράγωνο πανί, από ψάθα ή κι' ακόμη απλούστερα, όταν ο άνεμος είν' ευνοϊκός, στήνουν δυο τρία φοντώνά κλαδιά και το σκάφος προχωρεί με αρκετή ταχύτητα.

Για πανί, οι φίλοι μας θά είχαν το

θηκαν όσο μπορούσαν καλλίτερα, κι' οί δυο φίλοι χρησιμοποίησαν τις μέρες, που τους άπόμειναν, ώσπου νά ξεκινήσουν, φτιάχνοντας κι' άλλο άλεϋρι από μανιόκ. 'Ο καρπός του δέντρου αυτού, που οί Ιθαγενείς τό καλλιεργούσαν στους δεντροκλήτους των, αντίκαθιστά τό δικό μας άλεϋρι.

Λογάριασαν ένα κιλό μανιόκ τη μέρα γιά τους δυό τους. 'Αν τό ταξίδι τους κρατούσε δυό μήνες, ώσπου νά φτάσουν σέ λεύθερο μέρος, χρειάζοντουσαν έκατόν είκοσι κιλά μανιόκ. Πήραν πάνω από έκατόν πενήνα και όλα τά καπνιστά ψάρια και κρέατα, που είχαν έτοιμάσει. Τά τρόφιμα ήταν άποθηκευμένα στην καλύβα μέσα σέ πήλινες ψηλές γαβάθες, ή πιρόγα άραγμένη στον ποταμό, ανάμεσα στά ψηλά ύδρόβια χόρτα, γιά νά μή φαίνεται.

Όλα ήταν έτοιμα γιάν έντέλεια πιά και την άλλη μέρα, γιά νά ξεγελάσει την άνυπομονή του, ό Ρομπέν θέλησε νά δεί πάλι την πιρόγα. Ήταν άραγμένη σέ τριών ώρών άπόσταση : ένας περίπατος γιά τους δυό φίλους. 'Ο Καζιμίρ τόν άκολουθοϋσε, εύχαριστημένος, κουβαλώντας μερικά τρόφιμα γιά τό δρόμο.

Προχωρούσαν μιλώντας γιά τό μέλλον, γεμάτοι έλπίδες. Τά όνειρά τους πλησίαζαν πιά νά πραγματοποιηθούν· ήτανε χαρούμενοι. 'Ετσι φτάσανε στό λιμανάκι όπου είχαν κρυμμένη την πιρόγα τους.

'Ο Καζιμίρ πρότεινε ένα μικρό περίπατο κι' ό Ρομπέν δέχτηκε πρόθυμα νά τόν εύχαριστήσει.

'Εφτάσε στά πυκνά, ψηλά χόρτα, όπου, δεμένη γερά σ' ένα παλούκι, είχαν άράξει την πιρόγα τους.

'Ο δραπέτης βάζει τό χέρι του στό σκονί γιά νά τραβήξει τη βάρκα. 'Αλλά δέ βρίσκει καμιά αντίσταση. Κρύος ιδρώτας τόν περιέχυνε, όταν είδε την άκρη του σκονιού κομμένη με μιά μαχαίριά.

Νοιώθοντας την άνεπανάρθωτη κατάσταση, βούτηξε άμέσως, ως τη μέση, στό νερό, ανάμεσα στά ψηλά χόρτα και ψάχνει παντού. Τίποτα ! 'Ισως, σκέφτηκε τότε, οί βροχές νά γέμισαν την πιρόγα νερό και νά βούλιαξε. Χωρίς νά διατάσει στιγμή, ό Ρομπέν βουτάει, άνεβαίνει στην έπιφάνεια και ξαναβουτάει. Μερικοί μικροί κροκόδειλοι φεύγουν τρομαγμένοι.

'Ο μαύρος, χωρίς νά πεί τίποτα, δέν μπορεί ό δυστυχισμένος νά κρατηθεί, κάθεται χάμω κι' αρχίζει νά κλαίει γοερά, σάν παιδί.

Δέν χωρεί πιά καμιά άμφιβολία, κι' ό δραπέτης άπελπισμένος, καταλα-

βαίνει, πώς του κλεψαν την πιρόγα ! 'Ωστόσο, κι' αυτή τη στιγμή ακόμα, βρίσκει τη δύναμη νά σκεφθεί τό φίλο του.

— Θάρρος, αγαπημένε μου Καζιμίρ, του λέει χαμογελώντας θλιβερά, θάρρος. Θά φτιάσουμε μιά άλλη πιρόγα. Σέ τρείς έβδομάδες θά την έχουμε έτοιμη. Πάλι καλά, που έχουμε σέ σίγουρο μέρος τά τρόφιμα.

Γύρισαν θλιβεροί. Χωρίς νά ξέρουν γιατί, οί δυό άντρες ένιωθαν έπιτακτική άνάγκη νά βρεθούν γρήγορα στό σπίτι τους.

'Αλλά και κεί τους περίμενε δεύτερο τρομερό χτύπημα της μοίρας. 'Ανεπανάρθωτη καταστροφή !

'Ανησύχησαν μόλις πλησίασαν στον δεντροκλήπο : μιά βαρεία μυρωδιά καπνού τους χτύπησε στά ρουθούνια.

Σάν τρελλός ό Ρομπέν, με δυό πήδηματα έτρεξε προς την καλύβα, που ήτανε κρυμμένη μέσα στις μπανανιές.

Δέν υπήρχε πιά ή καλύβα ! 'Ενας σωρός από στάχτες έδειχνε τη θέση της και τίποτ' άλλο. Τά δοκάρια καπνίζαν ακόμα μισοκαμμένα κι' αυτά, όπως και τά δέντρα γύρω. Τά έργαλεία τους, οί προμήθειές του, που με τόσους κόπους και τόση ύπομονή τις είχαν μαζέψει, όλα είχαν χαθεί. 'Η φωτιά τά κατέστρεψε όλα.

'Ο Ρομπέν είχε πεί τρείς ώρες πριν, όταν βεβαιώθηκε πώς του κλεψαν τη βάρκα :

— Πάλι καλά, που έχουμε σέ σίγουρο μέρος τά τρόφιμα !

Με πόση ειρωνία τόν διέψευδε ή μαύρη μοίρα ! 'Οχι μονάχα δέν είχαν πιά τά μέσα νά φύγουν από τόν καταραμένο κείνον τόπο, αλλά τώρα πρόβαλε άπειλητικό μπροστά τους και τό φάντασμα της πείνας.

'Ο δυστυχισμένος ό γέρος, βογγούσε σέ μιά γωνιά, από την άπερίγραπτη άπελπισία του. 'Ο πόνος του διπλασίαζε τό σπαραγμό του Ρομπέν. 'Αλλά μέσα στην άπερίγραπτη έκεινη άπόγνωση του, ό δραπέτης είχε και την άγωνία, που του προκαλούσε ή πολύ φυσική έρώτηση : ποιος έκλεψε την πιρόγα ; Και γιά πιά σκοπό ;

'Ο δεσμοφύλακας δέ θά περιοριζότανε σ' αυτό. Θάρχότανε με ίσχυρη συνοδεία νά πιάσει τόν δραπέτη, άν τύχαινε νά μάθει τό καταφύγιό του.

Δέν άπόμεινε παρά μονάχα ό 'Ινδός. 'Ο άπαίσιος εκείνος 'Ερυθρόδερμος πρέπει νά ήταν ό ένοχος της διπλής αυτής καταστροφής. Τό πάθος του γιά τό πιτό, δέν ήξερε όρια, ούτε

μέσα έπιτυχίας... Τό σχέδιό του ήτανε φανερό.

Νά κρατήσει, άκίνητο, τόν δραπέτη μέσα στό δάσος, κλέβοντάς του τη βάρκα, κι' έπειτα νά τόν κάνει νά πεινάσει.

'Ετσι κατάστραψε και τη στρατώνων των φειδιών, που λίγο έλειψε νά τόν ξεκάνουν την άλλη φορά. Τόν κρατούσε πιά τό Ρομπέν, κι' αυτή τη φορά, δέν θά του ξέφευγαν οί δυό μπουκάλες, θά τόν παράδινε σίγουρα στους δεσμοφύλακες.

Αυτές οί ύποθέσεις ήτανε λογικότητες. 'Ο Ρομπέν δέν έπρεπε νά χάσει στιγμή χωρίς νά ένεργήσει νά κάνει καινούργια βάρκα, νά έτοιμάσει μερικά τρόφιμα πάλι και νά φύγει. Νά φύγει τό γρηγορώτερο, πριν πλακώσουν οί στρατιώτες.

— Θάρρος, Καζιμίρ, θάρρος, είπε στό γέρο, που έξακολουθοϋσε νά κλαίει άπαρηγόρητος. Είμαι γερός έγώ, δυνατός, θά παλαίψω και θά νικήσουμε. Θά τά κάνουμε όλα ξανά. Τίποτα δέν χάθηκε !

— Ναί ! Δέ χάθηκε τίποτα, άκούστηκε μιά πρόσχαρη φωνή πίσω του. 'Ο Ρομπέν γύρισε ξαφνιασμένος κι' άναγνώρισε τόν Γκοντέ.

— Τά ξέρω όλα... Καθώς κατέβαινα τό ποτάμι σας έδω, είδα πώς σας κλέψανε την πιρόγα, βρήκα τά χόρτα πατημένα μέσα στό νερό και κατάλαβα, πώς και σεις άνακαλύψατε την καταστροφή. Δέν έχετε πιά τίποτα. 'Ακόμα κι' ό κήπος σας είναι σχεδόν καμμένος κι' αυτός. Κρίμα ; Γιατί ό δρόμος είναι πιά έλεύθερος... Τους έχω στείλει και δουλεύουν πέρα, τρείς μέρες μακριά.

— Δυστυχία, που μās βρήκε ! στέναξε ό Ρομπέν.

— Μην άπελπίζεσαι. 'Αν έχασες μιά πιρόγα, θά βρεις δέκα. Οί βροχές σπαμάτησαν γιά τρείς-τέσσερις βδομάδες. Οί μαύροι θ' άχίσουν τώρα νά κατεβαίνουν τόν Μαρονί· θά βρήτε εύκολα μιά πιρόγα γιά τό ταξίδι σας.

— Πώς νά έμπιστευθώ, άφού εκείνος ό 'Ατούκα με πρόδωσε...

— Οί μαύροι δέν είναι σάν τους 'Ερυθρόδερμους. Αυτοί είναι τίμιοι και φιλόξενοι.

— 'Ετσι είναι, πρόσθεσε ό Καζιμίρ. Έχει δίκιο.

— 'Ωστε ή γνώμη σου είναι νά περιμένουμε λίγες μέρες ακόμα ;

— 'Οχι όμως έδω. Σέ καμιά δεκαριά χιλιόμετρα μακριά άπ' αυτό τό μέρος. Θά χτίσετε μιά πρόχειρη καλύβα στην καρδιά του δάσους, χωρίς ν' άφίσετε πιθανά ίχνη από τό περασμά σας. 'Ετσι δέ θά μπορέσει νά

σας άνακαλύψει κανένας. — Και πώς θά πληρώσουμε τους μαύρους γιά τό ταξίδι μας ;

— Έχετε ακόμα στά δέντρα, που άπόμειναν γερά άπ' τη φωτιά, αρκετά τρόφιμα, που μ' αυτά μπορείτε νά θρέψετε είκοσι ανθρώπους ένα δολόκληρο μήνα. 'Υστερ' από τις βροχές, οί μαύροι δέν έχουν τίποτα πιά νά φάνε. 'Η πείνα τους θερρίζει κι' είναι λιγνοί σάν σκελετοί. Θά τους κάνετε, τι θέλετε με λίγα κιλά μανιόκ,

— Έχεις δίκιο, Γκοντέ ! σέ σένα μονάχα έχω έμπιστοσύνη, στέναξε ό κατάδικος.

— Και κάνεις καλά. Οί άνθρωποι του είδους μου, βλέπεις, όταν άποφασίσουν νά γίνουν καλοί, φτάνουν στά έσχατα, όπως κι' όταν πάρουν τόν κακό δρόμο. 'Εσύ μ' έκανες καλό άνθρωπο. Κάλιο άργά παρά ποτέ ! Φρόντισα λοιπόν και σάς βρήκα την κρυψώνα που σας χρειάζεται. Είναι καί ποιά τό μέρος, που είχατε κρύψει τη βάρκα. Οί θάμνοι είναι ψηλοί, γεμάτοι άγκάθια, κανένας δέν θά μπορέσει νά σας βρεί εκεί μέσα. Μακάρι να έλθει σήμερα κι' αύριο όσος έτε και δρόμο. Θαρρώ μαζί σας, νά σας βοηθήσω και νά εξαφανίσω, κατόπι κάθε ίχνος, που θ' άφίσετε.

— Παράξενος τόπος ! Νέγροι, όσους θέλεις, δέντρα χωρίς κλαδιά με φύλλα από τζιγκο κι' ήλιος καίει όπως στην κόλαση !

Μιά μαυροντυμένη γυναίκα, ώχρη και με χαρακτηριστικά κουρασμένα, άκουε χαμογελώντας θλιβερά, αυτά τά λόγια, που της έλεγε ένας νέος ως είκοσι χρονών, που από την προφορά του φαινότανε γνήσιο παιδί των παρισινών δρόμων.

— Και σάν νά μην έφταναν αυτά, έχουμε και τις μαϊμούδες, τους παπαγάλους σ' όλα τά σπίτια. 'Όσο γιά τό φαγητό, ψάρι καπνιστό κι' άγιος ό Θεός. Παντού νερά. 'Αλλά τι κάθουμαι και φλυαρώ ; Είναι ώρα νά ξυπνήσω τά παιδιά.

— Δέν κοιμάμαι, Νικόλα, άκούστηκε ή φωνή ενός παιδιού μέσ' από τό κρεμαστό κρεβάτι του.

— Δέν κοιμάσαι, 'Ερρίκο μου ;

— Ότε και γώ, άκούστηκε μιά άλλη παιδιαστική φωνούλα.

— Και όμως, σ' αυτό τόν τόπο πρέπει νά συνηθίσετε νά κοιμάστε τη μέρα, που κάνει άνυπόφορη ζέση. 'Αλλοιώςτικά μπορεί νά πάθετε ήλιαση.

— Θέλω νά δώ τό μπαμπά ! Στενοχωριέμαι όλη μέρα πλαγιασμένος...

— Κάνεται φρόνιμα, παιδιά άπ' τότε ή άγνωστη. Φεύγουμε αύριο.

— Θά πάμε πάλι με τὸ καράβι ;
— Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἄλλοι-
— ὦτα, παιδάκι μου,
— Θά μὲ πειράξει πάλι ἡ θάλασσα,
στένανε ὁ μικρός... Κατόπι δμως θά
δοῦμε τὸ μπαμπά.

— Ὤστε, φεύγουμε σύριο, Κα Ρομ-
πέν ; ρώτησε ὁ Νικόλας. Τόσο τὸ καλ-
λίτερο. Δὲν μοῦ ἄρεσε διόλου τὸ Σου-
ρινάμ. Ἰσως καὶ κεῖ, πού θά πάμε, νὰ
εἶναι τὰ ἴδια καὶ χειρότερα, ἀλλὰ θά-
μαστε τουλάχιστον ὅλοι μαζί. Μήπως
μάθατε τίποτε νεώτερο ;

— Τίποτα, παιδί μου. Μοῦ φαίνεται
ἀλήθεια, πὼς ὄνειρεύομαι ! Ἐγὼ νὰ
ἴδω τόσο γρήγορα. Αὐτοὶ οἱ παρᾶ-
νοι φίλοι μας τὰ κανόνισαν ὅλα μὲ
θαυμαστὴ ἀκρίβεια... Καὶ δὴ μᾶς πε-
ρίμεναν, ὅπως καὶ σὺ τὸ « Ἀμστερνταμ »,
φρόντισαν γιὰ κάθε μας ἀνάγκη. Δὲν
ἔρω τίποτ' ἄλλο. Αὐτοὶ οἱ ἀγνωστοὶ
ἄνθρωποι φαίνεται, πὼς ἐκτελοῦν ἀνώ-
τερες διαταγές.

Τὴν ἄλλη μέρα, πραγματικά, οἱ ἔξη
ταξιδιώτες μπαρκαράνε σὲ « Πουλὶ
τοῦ Τροπικοῦ » ἕνα ὥραϊο κότερο, ὀγ-
δόντα τόνων, πού ἔκανε, δυὸ φορὲς
τὸ μῆνα τὸ δρομολόγιο τῆς ὁλλανδι-
κῆς ἀκτῆς. Ὁ πλοίαρχος, τοὺς ὑποδέ-
χθηκε μὲ προθυμία καὶ φρόντισε ὁ ἴ-
διος γιὰ τίς καμπίνες τους. Ξεκίνησαν
στὶς ἔξη τὸ πρωῒ. Ὁ ἥλιος παρουσιά-
στηκε μονομιάς, σὰν μιά σφαῖρα ἀπὸ
λυωμένο σίδηρο.

— Κυρία μου, φαίρνετε εὐτυχία σὲ
πλοῖο μου, εἶπε ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥ-
ρα ὁ πλοίαρχος στὴ γυναῖκα τοῦ Ρομ-
πέν, ποτὲ δὲν εἶχαμε καλλίτερο τα-
ξίδι.

— Μιλᾶτε θαυμάσια τὴ γλῶσσα μας,
κύριε, εἶπε μὲ ἀπορία ἡ Κα Ρομπέν,
μήπως εἴστε Γάλλοι.

— Εἶμαι πλοίαρχος τοῦ ὁλλανδικοῦ
αὐτοῦ καραβιοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιω-
ματικός, ἀποφεύγοντας ν' ἀπαντήσῃ
σὲ κείνη τὴν ἐρώτηση. Ὅσο γιὰ τὰ
γαλλικά, δὲν εἶμαι διόλου ἀξιοθαύμα-
στος πού τὰ μιλᾷ τόσο καλά : οἱ γο-
νεῖς μου εἶναι Γάλλοι.

— Ὤ κύριε, ἀφοῦ εἴστε συμπατρι-
ῶτή μου, καὶ τόσον καιρὸ ταξιδεύω
χωρὶς νὰ ξέρω, πού πηγαίνω, μήπως
θὰ μπορούσατε σεῖς νὰ μοῦ δώσετε
καμμιά πληροφορία; Ποιοὶ μᾶς ποο-
στατεύουν καὶ φροντίζουν γιὰ ὅλα;

— Κυρία μου, δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ
προέρχονται οἱ διαταγές, πού ἐκτελῶ.
Τὸ φαντάζομαι ἴσως, ἀλλὰ τὸ μυστικὸ
αὐτὸ δὲν ἀνήκει σὲ μένα. Τὸ μόνο, πού
μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, εἶναι πὼς ἡ γυ-
ναῖκα ἐνὸς γενναίου ἐξόριστου, θά
βρεῖ κάθε προστασία ἀπὸ μένα κι'
ἀπὸ κείνους, πού μὲ ποσταίζουν, παρ'
ὅλα τὰ ἐμπόδια, πού θ' ἀντικρύσουμε

ἀκόμα καὶ στὴν ὁλλανδικὴ ἀκτὴ. Πρέ-
πει νὰ λάβωμε κάθε προφύλαξη. Πρέ-
πει νὰ κολούθησε ὁ πλοίαρχος. Ὅταν θά
φτάσουμε σὲ λιμάνι, θά βγοῦμε μαζί
ἔξω, ἀλλὰ δὲν θά μοῦ μιλάτε διόλου,
ἐκτὸς ἂν ξέρετε καμμιά ξένη γλῶσσα.

— Ξέρω τ' ἀγγλικά, σὰν τὴ μητρικὴ
μου γλῶσσα.
— Λαμπρά. Θά μοῦ μιλάτε ἀγγλικά.
Τὸ πλοῖο μου θά σ' ἰθὴ στὴν Ἀλμπίνα,
μπροστὰ σ' ἕνα ὁλλανδικὸ ἐργοστά-
σιο. Θά βγοῦμε λοιπὸν ἐκεῖ καὶ θά σᾶς
ἐμπιστευθῶ ἡ δυὸ ἐμπιστοὺς μαύ-
ρους ἀπὸ τὸ πλήρωμά μου Αὐτοὶ θά
σᾶς βγάλουν σ' ἕνα νησάκι, σὲ ἀπό-
σταση μιᾶς σχεδὸν ὥρας ἀπὸ τοὺς
καταράκτες καὶ θά σᾶς ἐφοδιάσουν μὲ
ὅτι σᾶς χρειάζεται. Δὲν θά ξεκινήσω
νὰ φύγω παρ' ἑνὸς μονάχα, ὅταν θά λάβω
γραπτὴ εἰδοποίηση ἀπὸ τὸ χέρι σας,
πὼς βρίσκεσ' ἐ κοντὰ στὸν ἄντρα σας.

— Πολὺ καλά, κύριε. Κατάλαβα. Ἡ
εὐγνωμοσύνη μου καὶ γιὰ τοὺς ἀγνω-
στοὺς εὐεργέτες μας ἀλλὰ καὶ γιὰ σᾶς
θὰ εἶναι αἰώνια.

Μὲ ταχύτητα τεσσάρων μιλίων σχε-
δὸν τὴν ὥρα τὸ κότερο πέρασε χωρὶς
νὰ σταματήσει μπροστὰ ἀπὸ τίς γαλ-
λικὲς φύλακές κι' ἀγκυροβόλησε στὴν
ὁλλανδικὴ ἀκτὴ, σὲ λιμανάκι τῆς
Ἀλμπίνα.

Τότε ὁ πλοίαρχος κάλεσε μιά βάρ-
κα τοῦ τόπου, τὴν προφύλαξε μὲ τέν-
τες, γιὰ νὰ μὴ χτυπήσῃ ὁ ἥλιος τὰ
παιδιά καὶ τὴ γυναῖκα, τὴν ἐφοδίασε
μὲ τρόφιμα, χάρισε σὲ νέγρο βαρ-
κάρη μερικὰ ψευτοπράγματα γιὰ τὸν
κόπο του κι' ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ
Κα Ρομπέν ἀποχαιρέτησε τὸν μυστη-
ριώδη ἐκείνον ἄνθρωπο.

Οἱ δυὸ μαῦροι ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ
κότερου, κι' ὁ ἰδιοκτήτης τῆς πυρόγας
πιάσανε τὰ κουπιά κι' ἡ ἐλαφρὴ βάρκα
ξεκίνησε. Εἶχε νυχτώσει κι' αὐτὸ εὐ-
νοοῦσε πολὺ τοὺς ἐξόριστους, ὅπως
κι' ἡ μεγάλη τέχνη τοῦ μαύρου βαρ-
κάρη τους. Μὲ τὴν ἀφάνταστη ἐπιτη-
δειότητα τοῦ καλοῦ ἐκείνου μαύρου,
πού δὲν χρειάστηκε παραπάνω ἀπὸ
δώδεκα ὥρες γιὰ νὰ κάνει ἐκεῖνο τὸ
ταξίδι, ἐνῶ ἄλλοι χρειάζοντουσαν εἴ-
κοσι κι' εἰκοσιδυὸ ὥρες.

Ἀκόμα ζαλισμένοι ἀπὸ τὰ συνεχῆ
ταξίδια τους, ἡ Κα Ρομπέν καὶ τὰ παι-
διά της, πατοῦσαν πάλι σὲ στερεὸ ἑ-
δάφος. Βρισκόντουσαν τώρα σ' ἕνα νη-
σάκι μικροσκοπικόν. Ἡ περιφέρειά του
δὲν θά ἦτανε μεγαλύτερη ἀπὸ τρια-
κόσια μέτρα, δὲν τούλειπε δμως τί-
ποτα, οὔτε τὰ δέντρα οὔτε ἡ ὁμορφὴ
ἀμμουδιά του.

Τὰ παιδιά παίζανε καὶ τραγουδοῦ-
σαν στὴν ἀκροθαλασσιὰ μὲ τὴν ξε-
γνοιασιὰ τῆς ἡλικίας τους. Ὁ Νικόλας

ἄρχισε νὰ συνεφέρνει ἀπὸ τὰ βόσανα,
πού τράβηξε τόσες μέρες, στὴ θάλασ-
σα κι' ἔβρισκε πάλι ὁμορφὴ τὴ ζωὴ κι'
ὁ μαῦρος εἶχε πιάσει κιόλας κι' ἔψηνε
πάνω στὰ κάρβουνα ἕνα πελώριο πα-
χύτατο ψάρι, πού μοσκοβολοῦσε.

Ἐτοιμαζόντουσαν νὰ καθίσουν νὰ
φᾶνε ὅταν πέρα, πολὺ μακριὰ στὴ γαλ-
λικὴ ὄχθῃ τοῦ Μαρονί, σὲ ἀπόσταση
πάνω ἀπὸ δύο χιλιόμετρων, φάνηκε
γιὰ μιά στιγμή ἕνα συνεφάκι ἀπὸ ἄ-
σπρο καπνὸ κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἀκού-
στηκε, ὑπόκωφα, ἕνας πυροβολισμός.
Ἐνα μελανὸ σημεῖο, πού δὲν μπορού-
σε νὰνε παρὰ βάρκα, ἐξανόχτηκε ἀπ'
τὴ στερεὰ καὶ προχωροῦσε μὲ μεγάλη
ταχύτητα πρὸς τὴν ὁλλανδικὴ ὄχθῃ.

Ἡ βάρκα θά βρισκόταν στὴ μέση τοῦ
ποταμοῦ ὅταν ἀκούστηκε ἄλλος ἕνας
πυροβολισμός καὶ τὴν ἴδια στιγμή φά-
νηκε μιά δεύτερη βάρκα νὰ κυνηγάει
τὴν πρώτη.

Ἡ πρώτη βάρκα ὅλο καὶ μενάλωνε.
Ἦτανε φανερό, πὼς κέρδιζε ἀπόστα-
ση ἀφίνοντας ὅλο καὶ πὺ πῖσω τὴν
ἄλλη. Γρήγορα ἡ Κα Ρομπέν μπόρεσε
νὰ διακρίνει δυὸ ἀνθρώπους, πού κω-
πηλατοῦσαν μὲ ἄλη τους τὴ δύναμη.
Ἡ ἄλλη βάρκα εἶχε τέσσερις ἐπιβά-
τες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δυὸ ἦταν ὀπι-
σμένοι μὲ τουφέκια.

Οἱ φυγάδες ἦτανε φανερό, πὼς θέ-
λανε νὰ πέσουν πῖσω ἀπὸ τὸ νησάκι
γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν ἀπὸ τίς σφαῖρες
τῶν στρατιωτῶν. Ἦτανε ἡ μόνη τους
σωτηρία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ' Ἡ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Κυριολεκτικὰ θαμμένοι μέσα
στοὺς θάμνους, πέρασαν πά-
νω ἀπὸ σαράντα μέρες ὁ Ρομ-
πέν κι' ὁ γερο—λεπρός.

Κάθε τρεῖς ὁ Ρομπέν πῆγαινε ὡς
τὴν παλιὰ τους κατοικία καὶ μάζευε
πατάτες, μπανάνες κι' ἀνανάδες γιὰ
τὴ συντήρησή τους. Τρώγανε μὲ με-
γάλη οἰκονομία καὶ γιὰ νὰ μὴ γίνεται
συχνότερα ἡ ἐπικίνδυνη αὐτὴ διαδρο-
μὴ ἀλλὰ καὶ γιατί ὁ μισὸς δεντροκό-
πος εἶχε κατασταθεῖ ἀπ' τὴ φωτιά καὶ
τὰ δέντρα, πού ἀπόμεναν, δὲν ἦταν
ἀρκετὰ νὰ θρέψουν ἄνετα τοὺς δυὸ
ἀπόκληρους.

Τὸ καὶ οἱ δυὸ ζωντανοὶ—θαμμέ-
νοι περίμεναν τόσες μέρες κάποιον
σινιάλο ἀπὸ τὸν Γκοντέν. Ἡ ζωὴ τους
εἶχε καταντήσει πραγματικὸ μαρτύ-
ριο κι' οἱ μέρες περνοῦσαν χωρὶς νά-
χουν διάθεση οὔτε νὰ μιλήσουν, ὅταν
ἕνα ὥραϊο πρωῒ, ὁ Ρομπέν, πού γιὰ
δέκατη πέμπτη φορὰ ἔκανε τὸ δρόμο
γιὰ τὴν καμμένη καλύβα, στάθηκε

Ἡ Κα Ρομπέν ἐνοιωσε νὰ σφίγγεται
ἡ καρδιά της. Σὲ τί δράμα ἦτανε γρα-
φτό της, νὰ παραυρεθεῖ, μόλις πάτη-
σε τὸ πόδι της στὴν καταραμένη ἐκεῖ-
νη γῆ ;

Τὰ παιδιά σιωποῦσαν τὴν ὥρα, τρομαγ-
μένα. Ὁ Νικόλας, ἔφερε ἀπὸ ἐνστικτο
τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ δίκανου πι-
στολιοῦ, πού τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ πλοί-
αρχος.

Οἱ διῶκτες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πυ-
ροβολοῦν κι' ἀκούσιον θεατὴς αὐτῆς
τῆς τραγωδίας ἀνατρίχιαζαν κάθε φο-
ρὰ, πού ἔβλεπαν τίς σφαῖρες νὰ πέ-
φτουν ὀλόγυρα στοὺς φυγάδες σηκώ-
νοντας ἀρκετὰ ψηλὰ τὸ νερὸ γύρω ἀπ'
τὴν πυρόγα.

Οἱ φυγάδες τώρα δὲν θά ἦτανε πά-
νω ἀπὸ ὀγδόντα μέτρα πέρ' ἀπὸ τὸ
νησάκι. Μιά σφαῖρα ἐκείνη τὴ στιγμή
ἔσπασε τὸ ἕνα τους κουπί. Ἀμέσως ὁ
κωπηλάτης ἄρπαξε ἕν' ἄλλο μὲσ' ἀπὸ
τὴ βάρκα κι' ἐξακολούθησε νὰ κωπη-
λατεῖ μὲ ὅλη τοῦ τὴ δύναμη.

Ὁσο γρήγορα κι' ἂν ἦταν αὐτὴ του
ἡ κίνηση, φάνηκε, πὼς ἦτανε λευκός.
Στὸ πῖσω μέρος τῆς πυρόγας, καθόταν
ἕνας μαῦρος ἀσπρομάλλης καὶ ξεσκου-
φώτος.

Ἡ Κα Ρομπέν, ἐνοιωσε ἕνα πυκνὸ
σύννεφο νὰ τῆς σβύνει τὸ φῶς της. Μὲ
μιά φωνὴ γεμάτη ἀπόγνωση καὶ φρί-
κη, φώναξε ἀπλώνοντας τὰ χέρια :

— Ἐκείνον ! Ἐκείνον... τὸν σκοτώ-
νουν !

Κι' ἔπεσε ἀναίσθητη στὴν ἄμμο.

ποταμού γιατί ήτανε δλόκληρη γλιτσιασμένη από υδρόβια φυτά.
Χωρίς να ζητήσει να λύσει το αίνιγμα, ο Ρομπέν έτρεξε λαχανιασμένος στον Καζίμιρ.

— Έμπρός! Σήκω! Φεύγουμε! του φώναξε.

— Πού θα πάμε; ρώτησε με το ύπομονητικό του ύφος ο μαύρος.

— Ξαναβρέθηκε ή πιρόγα μας. Είν' έξομη εκεί κάτω.

Με τα μάτια ορθάνοιχτα από την κατάπληξη, ο Καζίμιρ άκόλουθησε το φίλο του. Ή χαρά του ξέσπασε σε άκράτητη φλυαρία φωνές και γέλια, όταν πήρε το κουπί στο χέρι και ξεκίνησαν.

Ξανάβλεπαν το φώς!.. Ή βάρκα τους προχωρούσε γοργά φορτωμένη άφθονα τρόφιμα, χωρίς να ξέρουν ποιά εύλογημένο χέρι έκανε το άπίστευτο έκεϊμη θαύμα.

— Έμπρός!.. Δύναμη!.. φώναζε κάθε νάθε τόσο ο Ρομπέν, δίνοντας το καλό παράδειγμα.

Ούτε κι' όταν τρώγανε παρατούσαν τα κουπιά. Δάγκωναν μιά πατάτα, κατόπι μιά μπανάνα, πάντα κωπηλατώντας με την έλπιδα στα στήθη οι δυο άπόκληροι της γής και της ζωής.

Οι δυο σύντροφοι άρχισαν να πιστεύουν πιά, πώς γλυτώσανε. Είχανε φτάσει στην έκβολή του παραπόταμου και τώρα πλέανε στον Μαρονί. Τετρακόσια μέτρα τους χώριζαν από την άφιλόξενη κελίνη γή, όταν άκούσαν πίσω τους λυσσασμένες φωνές και βλαστήμιες.

Κατόπι άκούστηκε ένας πυροβολισμός. Ή σφαίρα, έπεσε κάπου είκοσι μέτρα μακριά από τη βάρκα τους.

— Θάρρος, Καζίμιρ, δύναμη! φώναξε ο Ρομπέν, κωπηλατώντας σαν μανιασμένος.

Οι φωνές εξακολουθούσαν ν' άκούγονται πίσω τους:

— Στά δπλα! Στά δπλα! Πιάστε τους!..

Άκούστηκε δεύτερος, κατόπι τρίτος πυροβολισμός μαζί με τις χειρότερες βρισιές και βλατήμιες. Ο Ρομπέν άναγνώρισε τη φωνή του Μπενουά.

— Θάρρος, Καζίμιρ, φώναξε πάλι, δλο και κερδίζουμε άπόσταση. Να στρίψουμε το νηάκι, άντίκρυ, και θα γλυτώσουμε για λίγη ώρ' από τις σφαίρες τους.

Ή άπόσταση άνάμεσα στο νηάκι και στην «Έλπιδα» δλο και λιγώστευε. Μιά σφαίρα όμως έσπασε το κουπί του Ρομπέν. Άμέσως ο δραπέτης άρπαξ' ένα άλλο κι' εξακολούθησε να

κωπηλατεί με την ίδια λύσσα.

Έκεϊνη τη στιγμή διέκρινε πάνω στο νησί μιά μαυροντυμένη γυναίκα να πέφτει χάμω, στην άμμο, τα παιδιά και τους νέγρους να χειρονομούνε αστασιμένοι. Είδε κι' έναν άντρα, ντυμένον εύρωπαίκα. Δέν μπορούσε να καταλάβει, άλλ' αυτοί, βέβαια, δέν μπορούσε νάναι έχθροί. Το σπαραχτικό κείνο παράπονο δέν ήταν άπειλή.

Άλλά ή γυναίκα έκεϊνη... έκεϊνα τα παιδιά σε παρόμοιο μέρος!..

Ή «Έλπιδα» δέν άπέιχε πιά περισσότερο από όγδόντα μέτρα από την άκτή. Ο φυγάς κι' ο Καζίμιρ, κωπηλατούσαν με υπεράνθρωπη δύναμη, ή πιρόγα πετούσε πάνω στον ποταμό. Έπιτέλους ο Ρομπέν κατάλαβε. Άλλ' άντι να τα χάσει, ή θέα των παιδιών του του διπλασίασε τις δυνάμεις. Σάν δαίμονας πετάχτηκε στην παραλία καθώς μπήχτηκε σά βέλος ή πιρόγα του στην άμμουδιά. Άρπαξε την άναίσθητη γυναίκα του, τα παιδιά του και τους έρριξε μέσα στη βάρκα του μαύρου.

Ο έχθρος προχωρούσε γρήγορα. Έκεϊνη τη στιγμή ο δραπέτης είδε το Νικόλα.

— Κύριε Ρομπέν! φώναξε σαν τρελός ο πιστός νέος.

— Βοήθα, Νικόλα! τη βάρκα.. πήδα. Είδε κατόπι το μαύρο βαρκάρη.

— Έμπα και σ' στη βάρκα σου. Πάρε και τα κουπιά δλα από τη δική μου, κι' όσα τρόφιμα μπορείτε.

Ο μαύρος ύπάκουσε, χωρίς να πεί λέξη.

— Στά κουπιά... δρόμο... δυνατά!..

Οι δυο μαύροι του όλλανδικού καραβιού, παρακολουθούσαν με άγωνία την τραγική έκεϊνη σκηνή, άκουμπισμένοι στην πιρόγα του Ρομπέν, που άπόμεινε σαν καρφωμένη στην άμμουδιά.

Ο μαύρος βαρκάρης κατάλαβε την ίδια στιγμή, τι έπρεπε να κάνει. Πέρασε μπροστά. Στρίβει και περνάει το νηάκι. Οι διώκτες εξαφανίζονται για λίγη ώρα τουλάχιστο.

Ο Ρομπέν κερδίζει πάλι άπόσταση, αλλά ή καταδίωξη συνεχίζεται.

Ή πιρόγα είναι τώρα πολύ περισσότερο φορτωμένη, άλλ' ο μαύρος βαρκάρης άξίζει για δέ α.

Τό κακό είναι, που δέν είχαν άκόμ' άπομακρυνθεί κι' οι δεσμοφύλακες μπορούσαν να τους χτυπήσουν. Ο Ρομπέν, ο άτρόμητος άνθρώπος, πο' άντίκρυσε τόσους κινδύνους χωρίς να φοβηθεί, έτρεμε τώρα βλέποντας τους

άχρειους έκεϊνους να πυροβολούνε τη λιγοθυμισμένη γυναίκα του και τα παιδιά του.

— Μπαμπά!.. Μπαμπά!.. φώναξε κελνη τη στιγμή ο Έρρίκος, ο μεγαλύτερος, έτοιμάζονται να μ'ας ξαναρρίξουν.

Τότε ο δραπέτης, που άκόμα δέν είχε φιλήσει τα παιδιά του και τη γυναίκα του, ένοιωσε την όργη και την άγανάκτηση να πλημμυρουνε τα στήθη μπροστά στην άπάνθρωπη σκληρότητα των θηρών έκεϊνων.

Είχε συχωρέσει τον Μπενουά, το δ'ημιό του. Του είχε σώσει τη ζωή γιατί τότε έπρόκειτο μονάχα γι' αυτόν. Σήμερα όμως, ο ίδιος ο Μπενουά, άπειλούσε να σκοτώσει τα παιδιά του, τη γυναίκα του. Μιά σφαίρα μπορούσε να τους θανατώσει, έκεϊ... μπροστά στα μάτια του!..

Θόλωσε το μάτι του! Ένας φονικός πυρετός κοκκίνισε δλόκληρο το πρόσωπό του κι' έγινε άγνώριστος. Με κίνδυνο να παραλύσει, τη φυγή τους, άρπαξε το τουφέκι που είχαν ξεχάσει—ίσως να τ' άφησαν κι' έπίτηδες, σύμφωνα με τις διαταγές που είχαν—οι δυο μαύροι ναύτες. Τό δ'πλο ήτανε γεμάτο κι' ή φυσίγγιοθήκη κι' αυτή δ'πλα του.

— Κοκοϋργοι ά'καρδοι και δίχως σπλάχνα! ούρλιασε σηκώνοντας το δ'πλο του. Μη προχωρήσετε γιατί σ'ας σκοτώνω.

Ο δεσμοφύλας κι' οι τρεις στρατιώτες, τα φοβήθηκαν δλα από την άπελπισία του.

Τόν ήξερε καλά ο Μπενουά, και χαμήλωσε την ίδια στιγμή το τουφέκι του.

Έτσι κι' άλλοιως χάνανε άπόσταση και σε λίγο θα ήταν άναγκασμένοι να παρατήσουν την καταδίωξη: Ή πιρόγα σε λίγο θάφτανε στα δύσκολα ρέματα της Έρμίνας, όπου μονάχα ο μαύρος βαρκάρης ήταν ικανός να δ'δηγήσει το έλαφρό σκάφος χωρίς να βουλιάξει.

Έκεϊνοι θ' άναγκαζόντουσαν να σταματήσουν: Γύρισαν λοιπόν την ίδια στιγμή, με δυο δυνατές κουπιές, και πήρανε ντροπιασμένοι το δρόμο για το σωφρονιστήριο.

Ο Καζίμιρ κι' ο Ρομπέν κάθησαν έπιτέλους, παρατώντας τα κουπιά κι' ο δυστυχισμένος πατέρας, μπόρεσε έπιτέλους να δει ήσυχος τ' άγαπημένα του παιδιά και τη γενναίοψυχη μητέρα τους, που είχε συνεφέρει και τον κόιταζε σαν να μη πίστευε στα μάτια της.

Μονάχα ο μικρός Κάρολος δέν είχε πάρει είδηση για τον τρομερό κίνδυνο,

που διέτρεξαν κι' εξακολουθούσε να χτυπάει τα χεράκια του κατευχαριστημένος.

Ο έπιδέξιος μαύρος βαρκάρης πέ-ρασε μ' εύκολία το δύσκολο σημείο του ποταμού, άνάμεσα στους βράχους, ενώ ο Καζίμιρ, συγκινημένος κόιταζε την χαριτωμένη οικογένεια του φίλου του.

Ο Ρομπέν έξήγησε τι χρωστούσε στον λεπρό κι' έξήγησε σε δλους, πώς δέν ήταν επικίνδυνος γιατί φρόντιζε ο ίδιος να προφυλάγει τους άλλους. Κι' αλήθεια, και τώρα, ο καλός Καζίμιρ καθότανε μπροστά, στην πλώρα της πιρόγας, άναπνέοντας με άπόλαυση τον έλεύθερο άέρα.

Έπιτέλους ο μαύρος ύστερ' από τρεις ώρες δρόμο, βρήκε κατάλληλο έρημικό μέρος κι' άραξε τη βάρκα του. Βγήκαν δλοι στη στερηά κι' έτρεξαν να ξαπλώθουνε στη δροσιά, γιατί ο τρομερός ήλιος τους βασάνισε άνυπόφορα κατά τις μαρτυρικές έκεϊνες ώρες.

Ο Καζίμιρ κάτι έλεγε στο συμπατριώτη του. Ο άγαθός γέρος φαινότανε πολύ εύχαριστημένος.

— Έμείς θα δώσουμε γάλα και κρέκους άγών στα παιδιά, γύρισε κι' είπε στον Ρομπέν.

Ο φίλος του, όμως τον κόιταξε άνήσυχος. Φοβήθηκε μήπως τον είχε χτυπήσει ο ήλιος στο κεφάλι, γιατί δέν έβλεπε πουθενά, ούτε κόιτες, ούτε κατσίκες, ούτε γελάδες.

Και όμως, ο Καζίμιρ, έτρεξε χαμογελώντας κοντά σ' ένα υπερόψηλο δέντρο με λείο κορμό, κοκκινωπό κι' άνοιξε δυο τρεις πηλές στο φλοιό του με το πέτρινο μαχαίρι του.

Με άπερίγραπτη τότε κατάπληξη ο Νικόλας είδε σε λίγο να στάζει από τις σχισμάδες έκεϊνες ένα πυκνό, άσπρο υγρό.

— Μά αυτό είναι γάλα! φώναξε, γάλα πραγματικό! Ποιός να το φανταζότανε τέτοιο πράγμα.

Πήρε μιά μικρή γαβάθα άπ' την πιρόγα του μαύρου, τη γέμισε κι' έδωσε στον μικρό Κάρολο να πιεί ενώ ο Καζίμιρ χαμογελούσε εύχαριστημένος.

— Είναι καλό, αγοράκι μου; ρώτησε τον μικρό.

— Έκτακτο. Είναι και ζαχαρωμένο. Δόσε και στη μαμά, και στα παιδιά.

Ήπιαν δλοι τους όσο ήθελαν και πρώτη φορά ύστερ' από τόσον καιρό ο Ρομπέν γέλασε με δλη του την καρδιά, όταν άκουσε τον Νικόλα να λέει:

— Έ, και νάχαμε καμιά έκατοστή

ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα στὸ Παρίσι, λεφτά, πού θά μαζεύαμε. Θά χρεωκοποῦσαν ὅλα τὰ βουστάσια.

Σήκωσε κατόπι τὸ κεφάλι του κι' εἶδε τὸ μαῦρο βαρκάρη σκαρφαλωμένο εἰκοσι μέτρα ψηλά πάνω στὸ δέντρο κείνο.

— Κόβει... κροκάδια τοῦ αὐγοῦ, ἐξήγησε ὁ Καζιμίρ.

Κι' ἀλήθεια, καθὼς ἄρχισε ὁ μαῦρος νὰ ρίχνει χάμω τοὺς καρπούς τοῦ «γαλατόδεστρου» μπόρεσαν σὲ λίγο νὰ δοκιμάσουν ὅλοι. Τὸ πελώριο κίτρινο μαλακὸ κουκούτσι, θύμιζε ὑπερβολικὰ τὴ γεύση τοῦ κρόκου τοῦ αὐγοῦ, ὅπως καὶ τὸ χρώμα του.

— Αὐτὰ τ' αὐγά δὲν εἶναι τοῦλάχιστον κλούβια, εἶπε πάλι κι' εὐδιάθετος ὁ Νικόλας.

Ἀλλά, ἂν ἦταν ἀρκετὰ τὰ περίεργα ἐκεῖνα προϊόντα νὰ κόβουν κάπως τὴν πείνα τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶχαν καὶ πολὺ θρεπτικὲς ιδιότητες. Ὑστερ' ἀπὸ τόσοις κόπους καὶ ἀγωνίες, ὅλοι τους εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ θρεπτικὴ καὶ στερεὴ τροφή.

Ὁ μαῦρος βαρκάρης, πού τόσες εἴχε προσφέρει ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες, ἔσωσε πάλι τὴν κατάστασι καὶ κατὰ τὸν περιεργότερο τρόπο.

Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος ἤξερε τώρα ἀπὸ τὸν Καζιμίρ ὅλες τὲς δραματικὲς περιπέτειες τῆς ἱστορίας τοῦ Ρομπέν. Συγκινημένος γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ φιλία, πού ἔδειξε ὁ λευκὸς ἐκεῖνος, στὸν συμπατριώτη του, ἀποφάσισε νὰ μείνει κι' αὐτὸς λίγες μέρες μὲ τὴν οἰκογένεια τῶν φυγάδων καὶ νὰ τοὺς βοηθήσει ὅσο μποροῦσε περισσότερο.

Κάτι εἶπε στὸν Καζιμίρ κι' ὁ γέρος προεξοφλώντας τὴν κατάπληξη τοῦ φίλου του, πλησίασε τὸν Ρομπέν:

— Ὁ πατριώτης μου, τοῦ εἶπε, θά μεθύσει τὸ ποτάμι.

— Θά μεθύσει τὸ ποτάμι; Τρελλάθηκες, φίλε μου Καζιμίρ; φώναξε ἀνήσυχος πάλι ὁ Ρομπέν.

— Θά μεθύσει τὰ ψάρια, ἐξήγησε ὁ λεπρός.

Ὁ μαῦρος εἶχε γίνει ἀφαντος. Θά λειπε τοῦλάχιστο μιά ὥρα. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Καζιμίρ, ὁ Ρομπέν κι' ὁ Νικόλας δούλεψαν καλά. Ἐκοψαν κλαδιὰ καὶ φύλλα κι' ἔφτιασαν μιά πρόχειρη καλύβια γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τὴ μητέρα τους. Δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει ὁλοσδιόλου αὐτὴ ἡ ἐργασία κι' ὁ βαρκάρης πρόβαλε μπροστὰ τους, κουβαλώντας πάνω στὸ κεφάλι του

νεόκοπα κλαδιὰ ἀπὸ ἓνα ἀγνωστο δέντρο.

Τότε ὁ Καζιμίρ παράτησε τὴν καλύβια νὰ τὴν ἀποτελειώσουν οἱ δυὸ λευκοὶ σύντροφοί του καὶ διάλεξε μιά χοντρή πέτρα, ἴσια ἀπὸ κάτω. Πῆρε κι' ὁ ἄλλος μαῦρος μιά δμοια κι' ἄρχισαν κι' οἱ δυὸ νὰ κοπανᾶνε τὰ κλαδιὰ ἐκεῖνα στὴν ἀκροποταμιά. Ἐνας κιτρινωπὸς χυμὸς ἄρχισε σὲ λίγο νὰ πέφτει στάλα στάλα στὸ ποτάμι, νὰ διαλυέται, νὰ διαλυέται καὶ ν' ἀπλώνεται μέσα στὸ νερό. Ὁ Ρομπέν παράτησε κι' αὐτὸς τὴ λίγη δουλειά, πού ἀπόμεινε πιά γιὰ τὴν καλύβια στὸ Νικόλα καὶ παρακολουθοῦσε τὴν παράξενη ἐργασία τῶν δύο νέγων. Τὰ ψάρια ἦταν ἀφθονα στὸ βᾶθος τοῦ ποταμοῦ. Σὲ λίγο τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ μουντώνει καὶ τὰ ψάρια, ζαλισμένα ἀπὸ τὸ δυνατὸ οἰνόπνευμα, πού στάλαζε ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἐκεῖνα, μεθοῦσαν πραγματικὰ κι' ἄρχισαν νὰ χάνουν τὲς αἰσθήσεις τους. Ὑστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ ἐκεῖ μπροστὰ τους ἦταν στρωμένη ἀπὸ ζωντανά, ἀλλὰ ζαλισμένα μεγάλα ψάρια.

Γελώντας ὡς τ' αὐτιά του, ὁ μαῦρος βαρκάρης χρησιμοποίησε ἓνα ἄσπρο πανί, πού εἶχε στὴ βάρκα του γιὰ δύχτι καὶ σὲ λίγο πάνω ἀπὸ ἑκατὸ κοιλά ψάρι βρισκότανε πάνω στὸ χῶμα, μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ κατάπληκτου Ρομπέν.

Ἀμέσως οἱ δυὸ μαῦροι ἄρχισαν νὰ σκοτώνουν τὰ ψάρια. Ἀναψαν κατόπι φωτιά καὶ σὲ λίγο ἡ εὐχάριστη μυρωδιά τοῦ ψαριοῦ γέμισε τὸν τόπο.

Τὸ πρόβλημα τοῦ φαγητοῦ εἶχε λυθεῖ γιὰ κάμποσες μέρες.

Ὁ μαῦρος, ἀφοῦ φάγαν ὅλοι κι' ἤρθαν στὸν ἑαυτὸ τους, δὲν ἔπαυε νὰ χαμογελά πονηρά, κατευχαιστημένος, πού ἔδειχνε στοὺς ἄσπρους τὲς πολυτίμες ἱκανότητές του.

Ἐφτίασε πεντέξη σοῦβλες, πέρασε τὰ πελώρια κείνα ψάρια κι' ἔστησε τὲς σοῦβλες του πάνω ἀπ' τὴ φωτιά σὲ ἀρκετὴ ὥρα ἀπόστασι. Ἦθελε τώρα νὰ ἐφοδιάσει τὴ συντροφιά μὲ διατηρημένο ψάρι. ὅπως ξέρουν καὶ τὸ διατηροῦν, χωρὶς νὰ τὸ ψήσουν, μονάχα λίγοι ἀκόμα καὶ μέσα στὲς φυλὲς τῶν μαῦρων, σὲ σιγανὴ κι' ἀφλογη φωτιά.

Ὁ ἀνεκτίμητος μαῦρος ἦταν ἀκούραστος. Ὑστερ' ἀπὸ δέκα ὥρων ὁρμό, πού ἔκανε, χωρὶς νὰ κλείσει μάτι, τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ πλοῖο ὡς τὸ νησάκι ὕστερ' ἀπὸ τὸ κουπί, πού τράβηξε, στὴν ἀγωνιώδη φυγάδα, τὸ κόψιμο τῶν κλαδιῶν γιὰ τὴν καλύβια, τὸ κόψι-

μο καὶ τὸ κουβάλημα ἀπὸ τόση ἀπόστασι τῶν κλαδιῶν μὲ τὸ μεθυστικὸ χυμὸ, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ψάρεμα καὶ τὴ μαγειρική, ἐξουλοθοῦσε, ἀκαταπόνητος κι' εὐδιάθετος τὸ ξέραμα τῶν ψαριῶν!..

Νύχτωσε πιά καὶ τὰ παιδιὰ πλάγιασαν κι' ἀποκοιμήθηκαν μέσα στὴ νιόχτιστη καλύβια. Ἐγείρε κι' ὁ γέρο-Καζιμίρ, νὰ ξεκουράσει τὸ βασανισμένο του κορμὶ στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου.

Καὶ τότε μονάχα, οἱ δυὸ σύζυγοι, ἐνοιώσαν κάποια ἡρεμία στὴν ψυχὴ τους κι' ἐνῶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀκουγότανε τὸ νοσταλγικὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀγγόσο, τοῦ καινούργιου μαῦρου φίλου τους, ἄρχισαν νὰ διηγούνται τὰ ὅσα τραβήξανε δύο χρόνια, ὁ ἓνας μακρὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Ὁ δραπέτης διηγήθηκε τὴν ζωὴ του στὴ φυλακὴ καὶ στὴ δάση κι' ἡ γυναῖκα του, ἀνατρίχιαζε καθὼς τὸν ἀκούγε, νὰ περιγράφει τοὺς φρικτοὺς κινδύνους, πού διέτρεξε. Διηγήθηκε καὶ κείνη τὴ φτώχεια καὶ τὴν κακομοιριά, πού πέρασε μὲ τέσσερα ἀνήλικα παιδιά στὸ Παρίσι, τοῦ ἀνέφερε γιὰ τὸ παράξενο γράμμα, πού πῆρε ἀπὸ ἀγνωστους ἀνθρώπους καὶ ὅλες τὲς πολυτίμες ἐκδουλεύσεις, πού τὲς πρόσφεραν μὲ τόση προθυμία, οἱ ἀνθρωποὶ ἐκεῖνοι, στὸ ταξίδι τῆς ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴν Ὁλλανδία κι' ἀπὸ κείστον Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ ὡς τὸ Σουρινάμ κι' ὡς τὸ νησάκι, ὅπου τόσο τραγικὰ ἀνταμωθήκανε...

Ὁ Ρομπέν ἀκούε συγκινημένος ὅσο καὶ περίεργος. Συλλογίστηκε—κι' ἴσως νὰ μὴν εἶχε κι' ἄδικο—πὼς, οἱ ἀγνοῦστοι εὐεργέτες τῆς γυναῖκας του κι' οἱ μυστηριώδεις ἀνθρωποὶ πού τοῦ φέραν τὴν κατάλληλη στιγμή τὴν πιρὸγα του θά ἦτανε χωρὶς ἄλλο κι' αὐτοὶ ἐξόριστοι, πού δραπετεύσαν πρὶν ἀπὸ χρόνια κι' ἀφιέρωναν τώρα τὸν καιρὸ καὶ τὸ χρῆμα τους, γιὰ ν' ἀνακουφίσουν τοὺς ἀδελφούς τους, πού στέναζαν ἀκόμα μέσα στὰ κάτεργα.

Ξαφνικὰ σταμάτησε τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀγγόσο κι' ὅταν γύρισε νὰ τὸν ἰδεῖ ὁ Ρομπέν, διέκρινε διάχυτη μιά ἀνησυχία στὰ χαρακτηριστικά του καθὼς τὰ φώτιζε ἡ φωτιά.

Ὁ μαῦρος ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα του, ἀντικρύζοντας τὸ βλέμμα τοῦ δραπετή. Κοίταξε προσεκτικὰ στοὺς πυκνοὺς θάμνους, ἀντίκρου στὴν κατασκήνωσι.

Δὲν εἶχε γλαστει τὸ ἔμπειρο αὐτὸ του: ἓνα ὑπόκοφο μουγκρητὸ ἀκούστηκε ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς μαζὶ μὲ τὸ φουσμανητὸ μιάς λαχανιασμένης ἀνάσας. Αὐτὸς ὁ κρότος θύμιζε τὸ

μουρμουρητὸ τῆς γάτας, ἀλλὰ ἑκατὸ φορὲς ἐντονώτερο. Κατόπι νὰ φωτεῖνὰ σημάδια πρόβαλαν μέσα ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα καὶ καρφώθηκαν ἐπὶ μόνον κι' ἀκίνητα σχεδὸν πάνω στοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Ρομπέν ρώτησε σιγαλὰ τὸν Ἀγγόσο καὶ μπόρεσε νὰ καταλάβει ἀπὸ τὲς λιγοστὲς λέξεις, πού ἤξερε ἀπὸ τὴ γλῶσσα του, πὼς τὰ δυὸ πύρινα ἐκεῖνα σημάδια ἦτανε τὰ μάτια μιάς τίγρης, πεινασμένης τὸ δίχως ἄλλο, ἀφοῦ τὸλμησε νὰ πλησιάσει τόσο πολὺ στὴν κατασκήνωσι ἀνθρώπων.

Ἰσως νὰ τὴν τράβηξε κι' ἡ μυρωδιά τῶν ψαριῶν.

Ἀλλὰ τὸ θηρίο δὲν φαινότανε, πὼς ἀποφάσισε νὰ ἐπιτεθεῖ, ἦταν πολὺ διστακτικὸ, ἴσως γιὰτὸ βρέθηκε μπροστὰ σὲ τρεῖς ἀνθρώπους μαζωμένους.

Ἀν ἔκρινε κανένας ἀπὸ τὸ εὐχарιστημένο γατίσιο μουρμουρητὸ του, δὲν πρέπει νὰ ἦτανε πολὺ ἄγριο τὸ ζῶο ἐκεῖνο ἀλλὰ αὐτὴ ἡ γειτονιά ἀνισυχοῦσε φανερά τὸν Ρομπέν.

Πῆρε τὸ τουφέκι στὰ χέρια κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ στείλει μιά χοντρή σφαῖρα στὸν ἀδιὰκριτο ἐπισκέπτη, ἀλλὰ ὁ μαῦρος τοῦ θυβήρισε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πυροβολήσεις. Θά ξυπνήσουν καὶ τὰ παιδιὰ. Ἄσε νὰ τὸ διώξω ἐγώ, ὅπως ξέρω.

Ὁ μαῦρος εἶχε ἀρκετὴ προμήθεια κόκκινου πιπεριοῦ, πού ἐπίτηδες τὸ μάζεψε γιὰ νὰ τὸ ρίξει στὰ ψάρια, φρεσκοκομμένο, δυνατό.

Ὁ Ἀγγόσο, γελώντας ἀπὸ τώρα γιὰ τὴ νόστιμη φάρσα, πού σκέφτηκε νὰ παίξει τοῦ θηριοῦ, πῆρ' ἓνα χοντρὸ ψάρι, σχεδὸν ἀποξηραμένο πιά, ἀνοιξε πολλές τρύπες στὸ κρέας τοῦ κι' ἔχωσε βαθεῖα δέκα δώδεκα κουκκιά κόκκινου πιπερί. Ὑστερα, μὲ ὅλη του τὴ δύναμη, πέταξε τὸ ψάρι, πρὸς τὸ μέρος, πού στεκότανε ἡ πεινασμένη τίγρη, σὰν ἓνας πελώριος, ἀλλὰ καὶ πολὺ δειλὸς, γάτος.

— Πάρε, νὰ δοῦμε πὼς θά σοῦ φανεῖ ὁ μεζές, εἶπε γελώντας ὁ μαῦρος.

Μόλις τὸ πιπερωμένο ψάρι ἔπεσε χάμω, τὸ ἀγρίμι τ' ἄρπαξε στὴ στιγμή κι' ἐξαφανίστηκε. Πρέπει νὰ τὸ κατὰπτε, ὅπως τρῶμε μεῖς μιά φράουλα, ἂν καὶ ζυγίζε πάνω ἀπὸ δυὸ κιλά.

Δὲν πέρασαν δεκαπέντε λεπτά καὶ τὸ ἀκούσαν νὰ οὐρλιάζει κοντὰ στὸ νερό. Ὁ μαῦρος βαστοῦσε τὴ μέση του ἀπὸ τὰ γέλοια, χωρὶς νὰ μπορεῖ ὁ Ρομπέν νὰ καταλάβει, τί ἔκανε καὶ γιατί γελοῦσε ἔτσι, μ' ὅλη του τὴν καρδιά.

Ρώτησε λοιπὸν, καὶ χωρὶς νὰ στα-

ματήσει τα πλούσια γέλοια του, ο μαύρος τοῦ ἐξήγησε :

— « Η τίγρη εἶναι πιὸ λαίμαργη κι' ἀπὸ τοῦς Ἐρυθρόδερμους. Εἶχα βάλει κόκκινο πιπέρι στὸ ψάρι. Τὸ ἀγρίμι τῷχαψε, μιὰ μπουκιὰ τὸ ψάρι, καὶ τώρα τοῦ καίει τὸ πιπέρι τὰ σωθικά. Πάει νὰ σβύσει τὴ φλόγα, πού τὸ θερρίζει, στὸ ποτάμι. Ἀκου το πῶς οὐρλιάζει ! κάνει σάν νὰ τρελλάθηκε.

Πραγματικὸ τὸ θηρίο δὲν εἶχε ποτέ του ξαναπάθει τέτοια συμφορά. Βασα-

νιζόταν χωρὶς νὰ καταλαβαίνει οὔτε τί εἶχε, οὔτε τί ἔπρεπε νὰ κάνει γιὰ νὰ γιαιτρευτεῖ. Οὐρλιάζε παραπονετικά, φουσομανοῦσε, κυλιότανε χάμα καὶ βογκοῦσε σάν ἄρρωστη γάτα. Ἀπελπισμένο κατόπι νὰ σβύσει μὲ τὸ νερό τὸ ὑφαίστιο. πού τοῦκαιγε τὰ σωθικά, ἔφυγε σπάζοντας τὰ κλαδιὰ τῶν θάμνων, πού ποδοπατοῦσε.

Ἡ κατασκήνωση τοῦ Ρομπέν ξαναβρῆκε τὴν πρώτη ἡσυχία καὶ γαλήνη της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ' ΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ.

Η διατροφή τῆς οἰκογένειας ἦτανε λοιπὸν ἐξασφαλισμένη γιὰ πολλές μέρες μὲ τὰ γευστικώτατα καὶ δόλοπαχα ψάρια τοῦ Ἀγγόσο. Ἀλλὰ τώρα, πού ξημέρωσε, ἔπρεπε νὰ σκεφτοῦνε ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ γρηγορότερο ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, πού βρισκότανε πολὺ κοντὰ σὲς γαλλικὲς φυλακὲς.

Ὁ Ρομπέν ἀποφάσισε ν' ἀκολουθήσει τὸ ρέμμα ἑνὸς παραποτάμου καὶ νὰ τραβήξει ὅσο μπορούσε βαθύτερα. Τὸ κακὸ ὅμως ἦτανε πού θάχανε πιά τὸν κυριώτερο βοηθό του. Ὁ Ἀγγόσο τοὺς εἶχε καταυποχρεώσει μὲ τὶς πρόθυμες ὅσο καὶ πολυτίμες ὑπηρεσίες του κι' ἔλεγε νὰ γυρίσει πιά στὸ χωριό του, ὅπως ἦτανε καὶ τὸ σωστό. Ἔτσι οἱ φυγάδες χάνανε καὶ τὴν πηρόγα κι' ὁ δρόμος θὰ τοὺς φαινότανε ὑπερβολικὰ δύσκολος, μὲ τέσσερα μικρὰ παιδιά...

Οἱ δυστυχισμένοι φυγάδες δὲν εἶχαν τίποτα νὰ προσφέρουν στὸν μαῦρο φίλο τους, τίποτα, πού νὰ μπορούσε νὰ προξενήσει κάποια εὐχαρίστηση στὸν Ἀγγόσο. Εἶχε μάλιστα ἀγοράσει ὁ μαῦρος ἀπὸ τὴν πολιτεία ἕξη μαχαίρες καὶ λίγα μέτρα βαμβακερὸ θάσμα, πράγματα, πού θάκαναν ὑπερβολικὴ ἐντύπωση στοὺς συμπατριῶτες του.

Ἀν καὶ δὲν καταλάβαινε λέξη ἀπὸ τὴν κουβέντα τοῦ μαῦρου, ὁ Νικόλας ἔβλεπε, πῶς οἱ διαπραγματεύσεις τοῦ Ρομπέν, γιὰ νὰ τὸν κρατήσει μαζί τους, δὲν ἔφερναν ἀποτέλεσμα.

Τότε ὁ ἔξυπνος νέος σκέφτηκε μὲ τὸν τρόπο θὰ μπορούσε νὰ σώσει τὴν κατάσταση γιὰτί ἡ πηρόγα τοὺς ἦταν ἀπαραίτητη καθὼς κι' ὁ ρωμαλέος ἰδιοκτήτης της.

Ἐβγαλε λοιπὸν ἀπὸ τὴν τσέπη του κάτι μονόφραγκα, πού τοῦ ἀπόμειναν καὶ τὰδωσε στὸν Ρομπέν.

Μόνο, πού ἀντίκρυε τ' ἀσημένια νο-

μίσματα ὁ Ἀγγόσο, ἄρχισαν τὰ μάτια του νὰ πετοῦνε σπίθες. Ὁ Ρομπέν κατὰλαβε τὴν ἴδια στιγμή τὴ σκέψη τοῦ ἔξυπνου Νικόλα, ἂν καὶ ὁ νέος τοῦδωσε τὰ λίγα ἐκεῖνα νομίσματα χωρὶς νὰ τοῦ ἐξηγήσει τὸ σχέδιό του.

— Πόσο' ἀπ' αὐτὰ τὰ σπάνια στολίδια θέλεις, Ἀγγόσο, τὸν ρώτησε γιὰ ναρθεῖς μερικὲς μέρες μαζί μας; Κανένας σ' ὅλο τὸ χωριό σου δὲν ἔχει τέτοιο πράγμα!..

Ὁ Ἀγγόσο κοίταξε μὲ ἀπληστία τ' ἀσημένια νομίσματα. Δὲν ἄρνησε νὰ διατυπώσει τὶς ἀπαιτήσεις του.

— Δόσμου δυὸ ἀπ' αὐτὰ κι' ἔρχουμαί μαζί σου, εἶπε ἐπιτέλους.

— Θὰ σοῦ δώσω δύο τώρα κι' ἄλλα δυὸ θὰν φτάσουμε καὶ μᾶς βοηθήσεις νὰ ἐγκατασταθοῦμε σὲ κατάλληλο μέρος, ἀποκρίθηκε πρόθυμος ὁ Ρομπέν.

Ὁ μαῦρος δὲν πίστευε στ' αὐτὰ του. Γινότανε πραγματικὸς ἄρχοντας στὸν τόπο του μὲ κεῖνα τὰ σπάνια στολίδια. Ὡστόσο, δὲν μπόρεσε νὰ ξεχάσει τὴ φυσικὴ πονηριά του καὶ συζήτησε ἀρκετὴ ὥρα, ὥσπου νὰ πεῖ τὸ ναί. Πῆρε τότε μὲ παιδιάστικη χαρὰ τὰ δυὸ ἀσημένια φράγκα τὰ χτύπησε πᾶνω σὲ μιὰ πέτρα, γιὰ ν' ἀπολαύσει τὸν ἦχο, ποῦκαναν καὶ πού, γιὰ πρώτη φορά, τὸν ἀκούγαν τ' αὐτιά του, τὰ γύρισε ἀπὸ δῶ ἀπὸ κεῖ, τὰ ἐξέτασε μὲ κάθε τρόπο κι' ἐπιτέλους τᾶκανε κομπόδεμα στὴν ποδιά, πού ἀποτελοῦσε τὸ μοναδικὸ φόρεμά του.

Γιὰ νάμαστε ὅμως δίκαιοι πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι, ἀμέσως μόλις ἔκλεισε ἡ συμφωνία, ὁ μαῦρος ἔπιασε δουλειά: Ἐκανε μὲ μεγάλη προσοχή, δέματα τὰ ψάρια τὰ τύλιξε μέσα σὲ πελώρια φύλλα καὶ τὰδεσε καλὰ μὲ λυγαριὲς καὶ τὰβαλε στὴ μέση τῆς πηρόγας καὶ κεῖ πάλι ἔρριξε δροσερὰ κλαδιὰ ἀπᾶνω τοὺς νὰ μὴ τὰ χαλάσει ὁ δυνατὸς ἥλιος. Μάζεψε κατόπι ὅλα του τὰ σκεύη καὶ τὰ πρωτόγονα ἐργαλεῖα του καὶ πέρασε στὴν πρύμη τῆς βάρκας μὲ

τὸ κουπὶ στὸ χέρι.

— Φεύγουμε; ρώτησε χαμογελαστός.
— Φεύγουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Ρομπέν ἀφοῦ ἔβαλε τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του νὰ καθήσουν ὅσο μπορούσε ἀναπαυτικώτερα.

Ἡ ἀποσκευὲς τῆς κ. Ρομπέν καὶ τῶν παιδιῶν ἦταν ἐλάχιστες, λίγα ἀσπρόρουχα κι' ἐλάχιστα κλινοσκεπάσματα. Τὸ δῆπλο, πού ἄφησαν οἱ μαῦροι ναῦτες τοῦ ὁλλανδικοῦ πλοίου μὲ διακόσια φυσίγγια, τὸ πιστόλι τοῦ Νικόλα, μιὰ τσάπα κι' ἕνα φτιάρι, πού πρέφταναν καὶ γλύττωσαν οἱ δραπετὲς ἀπὸ τὴ ναυαγισμένη βάρκα τοὺς μαζί μὲ δυὸ σπαθιά κι' ἕναν μπαλτά, ἀποτελοῦσαν ὅλη τὴν περιουσία τῆς οικογενείας καὶ τὴ βάση γιὰ τὴ μελλοντικὴ ζωὴ, ὀκτῶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τέσσερα ἀνήλικα παιδιά, μιὰ γυναῖκα κι' ἕνας ἀνάπηρος, μὲ τὴν τρομερώτερη ἀρρώστεια.

Ἐπρεπε λοιπὸν ὅλα νὰ τὰ κατασκευάσουν μὲ τὰ χέρια τους, νὰ βροῦνε τὰ κατάλληλα ὑλικά. Ἀλλὰ ὁ Ρομπέν ἦτανε τώρα ὅλος ἐλπίδες, ὅσο γιὰ τὸν Νικόλα δὲν ἀμφέβαλε γιὰ τίποτε. Ὡστόσο ἡ αἰσιοδοξία αὐτὴ δὲν καθιστοῦσε τὴ θέση τῶν φυγάδων λιγώτερο κρίσιμη.

Ἡ πιόδα κυλοῦσε ζωηρὰ τὸν παραπόταμο, ἀνάμεσα στὴ διπλὴ πρασινάδα, πού πλημμύριζε τὶς δυὸ του ὄχθες, ἐνῶ ἀπὸ τὰ κοντινὰ δάση ἔφτανε ὡς τοὺς ταξιδιώτες ἡ ἀδιάκοπη συναυλία τῶν φύλλων, πού τὰ χαίδευσεν ὁ ἄερας καὶ τῶν μυριόχρωμων πτερῶν τῶν κατοίκων τῶν τροπικῶν δασῶν.

Δὲν καθόταν μονάχα ὁ Ἀγγόσο στὸ κουπὶ. Στὴν πλώρη, σιωπηλὸς ἀλλὰ καὶ τόσο εὐτυχισμένος, ὁ Καζιμίρ κολληλατοῦσε κι' αὐτὸς δυνατὰ κι' ἡ πηρόγα πετοῦσε τώρα ἀνάμεσα στὰ νοῦφαρα καὶ τ' ἄλλα ὑδρόβια φυτὰ.

στis φυλακές και στα καταναγκαστικά έργα, δίδασαν στον Ρομπέν αρκετά καλά το δούλεμα του ξύλου.

«Ετσι ή καλύβα αυτή, χτισμένη χωρίς καρφιά—πού να τάβρισκαν;— και δίχως τα κατάλληλα εργαλεία με στέγη από πλεγμένες λυγαριές και πλατύ φύλλα προκάλεσε την κατάπληξη των παιδιών, που χάζευαν τα τρία εύρύχωρα διαμερίσματα με την πόρτα και τα μικρά παραθυράκια. Ο Νικόλας βοήθησε κι' αυτός όσο μπορούσε και γελώντας έλεγε, πώς έγινε θαυμάσιος ξυλοσκόλης.

— Τύφλα νάχουν οι εκατομμυριοχοι! φώναξε χαρούμενος, θα ζήσουμε περίφημα εδώ μέσα.

— Μην ξεχνάς, πώς οι εκατομμυριοχοι έχουν ένα τραπέζι καρέκλες και πιατικά, ενώ εμείς δεν έχουμε ούτε μια οπασμένη μπουκάλα, είπε η κυρία Ρομπέν.

— Αλήθεια, ψιθύρισε ο καυμένος ο Νικόλας κοιτάζοντας μελαγχολικός γύρω του. Πρέπει να πλαγιάζουμε ακόμα χάμω και να τρώμε με τα δάχτυλα... Νάχαμε τουλάχιστο λίγα πιάτα...

— Θα κάνουμε απ' όλα, Νικόλα, και μη στενοχωριέσαι, του φώναξε αιαχόδοξος ο Ρομπέν. Πρέπει πρώτ' απ' όλα να σου πω, πώς τα γύρω μας δέντρα θα μας προμηθεύσουν όσα πιάτα λαχταρά ή καρδιά σου.

— Έ, αυτό πιά δεν κολλάει! φώναξε ο καλός νέος, αν και μπροστά στο γαλατόδεντρο, που είδαμε το «πιατόδεντρο» δεν μου φαίνεται διόλου άπlθανο.

— Και που είσ' ακόμα. Πιατικά μιά φορά θ' αποκτήσουμε γρήγορα και μάλιστα όλο βαθεία πιάτα... Βλέπεις κείνο κει το δέντρο με τους χοντρούς πράσινους καρπούς, που μοιάζουν σαν κολοκύθες; Θα μας δώσουν τα πιάτα και τις πιατέλες, που χρειαζόμαστε. Ανέβα πάνω και κόψε όσα θέλεις.

Το δέντρο δεν ήτανε πολύ ψηλό. Με μεγάλη ευκολία ο νέος σκαρφάλωσε κι' έρριξε χάμω μερικούς από τους καρπούς εκείνους, χοντρούς σαν το κεφάλι του ανθρώπου.

Όταν κατέβηκε κάτω άνοιξε το μαχαίρι του. Τόν έκοβε μ' ευκολία τον γυαλιστερό εκείνο φλοιό άλλ' αμέσως τόν έβλεπε να κομματιάζεται και να πηγαίνει χαμένος.

Όλοι γέλασαν με την αδεξιότητα του Νικόλα αλλά μονάχα οι μαυροί κι' ο Ρομπέν ξέρανε το μυστικό: Έπρεπε να τόν σφίξουν τόν ξερό εκείνο καρπό, δυνατά με σκονίι λεπτό από

λυγαριές. Τότε παρουσιαζότανε στη μέση μιά σχισμάδα κι' αυτή τη σχισμάδα έπρεπε ν' ανοίξουν λιγάκι με το μαχαίρι. Αμέσως ο πελώριος ξερός φλοιός χωρίζεται σε δυο ήμισφαίρια κι' έχετε έτοιμα δυο ωραιότατα βαθεία πιάτα.

— Είναι να χάνει κανένας το νού του, έλεγε ο Νικόλας. Σ' αυτό τόν τόπο όλα τ' απαραίτητα για τη ζωή του ανθρώπου φυτρώνουνε πάνω στα δέντρα. Δεν έχεις παρά να σκύψεις και να τα πάρεις.

— Ναί αλλά υπάρχει κι' ένα σπουδαίο ζήτημα, άγαπημένο μου παιδί, είπε με σοβαρότητα ο Ρομπέν. Πρέπει να καλλιεργήσωμε τη γη. Κι' αυτή τη δουλειά θα την κάνουμε μονάχα οι δυο μας. Τα παιδιά είναι πολύ μικρά ακόμα κι' η μητέρα τους έχει αρκετή δουλειά με τις φροντίδες, που χρειάζονται. Ο γερο—Καζίμιρ, παρ' όλη του την καλή θέληση, δεν θα μπορέσει να μάς βοηθήσει γιατί τόν βασανίζουν τα γερατειά και προπάντων ή άρρώστεια. Πρέπει λοιπόν, οι δυο μας, να δουλεύουμε βαρείά. Ο Αγγόσο πρέπει να γυρίσει πιά στον πό του.

Την ίδια στιγμή ο Ρομπέν έβγαλε τα δυο άσημένα μονόφραγκα που είχε ύποσχεθεί στο μαύρο να τού δώσει μετά την έγκατάστασή τους και τού τα πρόσφερε.

Η χαρά του νέγρου ήταν άπερίγραπτη και για τα σπάνια εκείνα στολίδια αλλά και που θα έπέστεφε, έπιτέλους, στον τόπο του.

Φαντάζεστε λοιπόν τόν ένθουσιασμό του, όταν ο Νικόλας έβγαλε και τού χάρισε και την άσημένη του άλυσσίδιτσα.

Ο Αγγόσο χλώμιανε από την άπερίγραπτη χαρά του, με τόν τρόπο, που χλωμαίνουν οι μαυροί, έγινε δηλαδή γκριζωπός από κατάμαυρος που ήτανε στα καλά του. Δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του όταν ο νέος τού την πέρασε στον λαιμό του. Δεν ήξερε τι να κάνει απ' τόν ένθουσιασμό του και χάρισε κι' αυτός στους έξοριστους το σπαθί του και το πάνινο κρεμαστό κρεβάτι του, το άμάκ. Ο Νικόλας δεν ήθελε να τού τα στερήσει αλλά ο μαύρος επέμενε.

— Πάρτα, Νικόλα, είπε κι' ο Ρομπέν, γιατί αν δεν τ' δεχτείς θα τόν λυπήσεις. Το κρεμαστό κρεβάτι θα μάς χρησιμέψει για τα παιδιά, ώσπου να ύφάνει ή μητέρα τους αρκετό μπαμπακερό ύφασμα.

Ο Αγγόσο άποχαιρέτησε, πιά, τούς

φίλους του, έναν—έναν όπως συνηθίζουν στον τόπο του.

Υστερα, συγκινημένος, άποχαιρέτη·

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η' Η ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η ζωή των έξοριστων είχε στην άρχη μοναδικό σκοπό την έξασφάλιση της τροφής.

Γρήγορα, όμως, ο Ρομπέν άνακάλυψε κατάλληλο χώμα για την κατασκευή πήλινων δοχείων, όπως είχε κάνει και στην κατοικία του Καζίμιρ, στην καμένη καλύβα. Και ή ολκογένεια έφοδιάστηκε με άφθονες χύτερες λαγήνια και πήλινα πιάτα, μικρά και μεγάλα. Έτσι μπορούσαν να πίνουν πολύ καλλίτερα και το ψωμί από το «μανιόκ», που ως τότε, καθώς το άκουμπούσαν κατ' ευθείαν πάνω στα κάρβουνα καιγότανε άπ' έξω πριν προφτάσει να ψηθή καλά από μέσα.

Δέν περιορίστηκαν όμως μονάχα στην κατασκευή δοχείων από ψημένη άργιλο. Κατεσκεύασαν και πλάκες δολόκληρες, με τις όποιες σιγά σιγά, σκέπασαν δολόκληρη τη στέγη της καλύβας, βάζοντας τα ξύλα και τα φύλλα. Έτσι, ήτανε πιά δλωσδιόλου άδύνατο να μπει το νερό μέσα στο σπίτι τους. Ο Καζίμιρ δίδασε στα μεγαλύτερα παιδιά και στην Κα Ρομπέν την καλαθοπασαίχη και γρήγορα είχαν άπειρία μικρών και μεγάλων γερών καλαθιών για ν' άποθηκεύουν τα τρόφιμα, που κάθε μέρα και περισσευαν περισσότερο.

Αυτή ή πρόνοια ήταν άπαραίτητη γιατί όταν θάπιαναν οι βροχές θα ήτανε πολύ δύσκολο να προμηθευτούν την τροφή τους απ' το ποτάμι ή από τα δάση.

Μιά-δυο ώρες τη μέρα τις ξόδευαν ξερριζώνοντας τ' άγρια ψηλά χόρτα στην περιοχή γύρω από το σπίτι. Έλεγαν να φυτέψουν λίγο κακάο και καφέ. Σχεδιάζαν ακόμα να φτιάξουν κι' ένα μεγάλο κοτέτσι, καγκελωτό, και να κλείσουν μέσα μερικά πουλιά και τετράποδα από τα είδη, που μερεύουν εύκολα. Ο Καζίμιρ βεβαίωνε, πώς μπορούσε να πιάσει, εύκολα αρκετά απ' αυτά.

Ο πρώτος μάλιστα κάτοικος του κοτετσιού αυτού παρουσιάστηκε, χωρίς κανένας να τόν περιμένει, πριν ακόμα μπήξουν στη γη τόν πρώτο πάσσαλο για να φτιάσουν.

Το ζωο αυτό δεν μπορούσε να χρησιμεύσει σε τίποτε, αλλά ή ύψη του ήτανε τόσο γουστόζικη και τόσο παράξενες οι συνήθειές του, ώστε τα

σε και τόν Καζίμιρ και πήρε τόν κατήφορο να πάει να βρεί την πιρόγα του και να γυρίσει στο χωριό του.

παιδιά παρακάλεσαν με φωνές να το παρατήσουν στο σπίτι. Φυσικά, κανένας δεν σκέφτηκε να τούς χαλάσει το χατήρι. Να πώς έγινε ή καινούργια αυτή κατάκτηση: εκείνο το πρωί ο Νικόλας είχε πάει για «μανιόκ». Ήτανε μόνος. Ο Ρομπέν κάτι διόρθωνε στο σπίτι. Ο νέος λοιπόν, καθώς είχε άποκτήσει πιά τη συνήθεια να κοιτάζει πάντα γύρω του, καθώς περπατούσε, έδε πάνω σ' ένα κλαδί μιά γκριζωπή μάζα άκίνητη.

— Δεν είναι ίπθικος, σκέφτηκε, γιατί θάφευγε μόλις άκουσε τα βήματά μου. Δε σαλεύει διόλου, κι' άστόσο είναι κάποιο ζωο.

Το δέντρο μόλις θα ήτανε πέντε μέτρα ψηλό. Είχε φαρδεία πράσινα φύλλα και κκεκκινι λουλούδια, πολλά όμως από τα φύλλα του ήτανε φαγωμένα. Ο νέος πλησίασε σιγαλά, προσέχοντας μην τρομάξει το άγνωστο εκείνο ζωο και φύγει.

Μά δε βαρυνέσαι.

Το ζωο με το γκριζο τρίχωμα, ούτε κουνήθηκε από τη θέση του.

Ξεθαρρεμένος ο Νικόλας τράνταξε το κλαδί να ρίξει κάτω το ζωο, εκείνο όμως έμεινε κει, σαν νάτανε μπαλσασωμένο και καρφωμένο. Άνέβηκε τότε ο νέος κι' έκανε να πιασει το ζωο, αλλά τού ήταν άδύνατο να το άποσπάσει. Όστόσο το ζωο ήτανε ζωντανό, φώναζε...

— Περιέργο κι' αυτό! Τι νάσαι; άναρωτιότανε ο Νικόλας.

Στο τέλος, άναγκάστηκε να κόψει δολόκληρο το κλαδί, και σέρνοντάς το μαζί με το ζωο, πήρε πάλι το δρόμο για το σπίτι.

— Παιδιά! φώναξε, όταν έφτασε, έλατε να δήτε ένα παράξενο ζωο, που σάς έφερα.

Τα παιδιά μαζεύτηκαν γύρω του καθώς κι' όλ' οι άλλοι. Μονάχα ο Καζίμιρ τ' έξερε αυτό το ζωο.

— Είναι ο «τεμπέλης»! είπε.

— Τεμπέλης; ρώτησε ο Ρομπέν.

— Ναί, το λέμε έτσι, γιατί από τη μεγάλη του τεμπελιά, κολάει σ' ένα κλαδί και τρώγοντας μισό φυλλαράκι τη μέρα, μένει άκίνητος ένα μήνα και παραπάνω. Να για κοιτάτε...

Με άρεκή δυσκολία, άπόσπασε έπιτέλους το γκριζο ζωο από το κλαδί,

πού δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ παρατήσῃ.
 Ὁ «τεμπέλης» δὲν βρέθηκε πάνω
 στὸ χῶμα, ἄρχισε νὰ σαλεύει. Περπα-
 τοῦσε ὅμως μὲ τόση βραδύτητα, δι-
 καιολογοῦσε τόσο πολὺ τ' ὄνομά του,
 προχωρώντας, μόλις δυὸ δάχτυλα,
 κάθε πέντε λεπτά, πού τὰ παιδιὰ τὸ
 κύκλωσαν καὶ τὸ γιουχαΐζαν μὲ χα-
 ροῦμενες φωνές:

— Οὐ, τεμπέλη!... φώναζαν. Περπά-
 τα λοιπόν, τεμπέλη.. Κοίτα τον, πού
 βαρύνεται νὰ σαλέψῃ!...

Πραγματικὰ ὁ «τεμπέλης» μόλις θὰ
 εἶχε προχωρήσει μισὸ μέτρο σὲ διά-
 στημα εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας.

— Νὰ τὸ κρατήσουμε, μπαμπά!...
 φώναζαν τὰ παιδιὰ.

— Νὰ τὸ κρατήσουμε, παιδιὰ μου.
 Ἔτσι θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ φτιάσουμε
 γρήγορα τὸ κοτέτι μας. Ὡς τότε
 ὅμως, ἀκούμπα τὸν «τεμπέλη», Νικόλα,
 σ' ἓνα κλαδί νὰ βρεῖ καὶ νὰ τρώει.

— Θὰ μᾶς φύγει!...
 — Αὐτὸς νὰ φύγῃ;... Δὲν ἀκουσες,
 τί εἶπε ὁ Καζιμίρ; Βάλτον σ' ἓνα κλα-
 δι πάνω καὶ σίγουρα θὰ τὸν βροῦμε,
 τὸν «τεμπέλη» μας, στὴν ἴδια θέση δὲν
 σὲ λίγες μέρες θὰ ναι ἔτοιμο τὸ κοτέ-
 τι.

Δὲν καταπιάστηκεν ὅμως ἀμέσως
 μὲ τὸ κοτέτι.

Θεώρησαν προτιμώτερο νὰ περιφρά-
 ξουν ὅλη τους τὴν περιοχή μὲ γερό
 κιγκλιδωμά ἀπὸ χοντρά, ἀρκετὰ ψηλά
 ξύλα, μπηγμένα βαθειὰ στὴ γῆ καὶ
 δεμένα μεταξύ τους μὲ κλαδιά καὶ δυ-
 νατὲς λυγαριές.

Ὁ Καζιμίρ ὅμως δὲν ἦταν εὐχαρι-
 στημένος, τὸν ἤθελε ἀπρόσιτο ἀπὸ
 ἀνθρώπους καὶ ζῶα τὸ φράχτη. Ὅχι
 ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές, γιατί στὸ βόρειο
 μέρος ἦταν τὸ βουνό, ὀχύρωμα φυ-
 σικὸ, καὶ στὰ δεξιὰ, ἄρχισε τὸ δάσος
 τόσο πυκνὸ, πού μὲ δυσκολία θὰ μπο-
 ροῦσε νὰ περάσει ἀνθρώπος. Τὸ ἀρι-
 στερό ὅμως μέρος πού ἦταν ἀνοιχτό,
 ἦταν τὸ ἀδύνατο σημεῖο τῆς κατοικίας.

Χωρὶς νὰ πεῖ τίποτε σὲ κανένα, ὁ
 προνοητικὸς ἀνθρώπος ἀνοίξε καμμιὰ
 τρακοσσιὰ τρύπες στὸ χῶμα, σὲ βά-
 θος δεκαπέντε μόλις ἐκατοστῶν τοῦ
 μέτρου καὶ φύτεψε κεῖ κλαδιά ἀπὸ
 διάφορους ἀγκαθεροὺς θάμνους.

Ἐνῶς ἀπὸ λίγες μέρες πιάσανε
 ὅλα κείνα τὰ κλαδιά. Δὲν θὰ περνοῦ
 σὰν τρεῖς μῆνες καὶ θὰ ἦταν ἀδύνατο,
 ἀγρίμι ἢ ἀνθρώπος νὰ πλησιάσῃ στὸ
 σπίτι τῶν ἐξόριστων.

Μιά μέρα, πού ξερίζωναν τ' ἄγρια
 χόρτα τῆς περιοχῆς τους, ὁ Ρομπέν
 ἦταν συνοφρυωμένος. Ὁλὴ του ἡ
 προσοχὴ ἦταν συγκεντρωμένη στὴν

ἀκοή του. Ἀκουγε κάποιον παράξενο
 κρότο, σὰν ἓνα ἀδιάκοπο τρίξιμο, πά-
 νω στὸ χῶμα, νὰ πλησιάζει ἀπὸ μα-
 κρὰ, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ,
 τί νάτανε.

— Γὰ πρόσεξε καὶ σὺ Καζιμίρ, ν'
 ἀκούσεις, εἶπε στὸ λεπρό.

Ὁ μαῦρος συκέντρωσε ὅλη τὴν
 προσοχή του. Κατόπι γονάτισε χάρω
 κι' ἀκούμπησε τὸ αὐτί του κοντὰ στὸ
 χῶμα, ἀρκετὴ ὥρα.

— Εἶναι μερμήγκια, εἶπε ἐπιτέλους.

— Μερμήγκια, φώναξε ὁ Νικόλας,
 μερμήγκια καὶ τ' ἀκούτε, πού περπα-
 τοῦν;

— Σὲ λίγο θὰ τ' ἀκούσεις καὶ σὺ,
 τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ρομπέν. Εἶναι μερ-
 μήγκια μαῦρα, μεγάλα, πού μετανα-
 στεύουν. Ἐχουνε τρομερὲς δαγκάνες.
 Μ' αὐτὲς γιastreύουν τὶς πληγὲς οἱ
 μαῦροι. Τὰ βάζουν καὶ δαγκώνουν τὰ
 δυὸ χεῖλη μιᾶς πληγῆς. Κατόπι τὰ κό-
 βουν στὴ μέση, ἐκεῖνα, ἀπὸ τὸν πόνο
 σφίγγουν τὶς δαγκάνες τους καθὼς
 φοφοῦν κι' ἔτσι ράβεται ἡ πληγὴ πε-
 ρίφημα.

— Ἀπίστευτο! Μ' ἀφοῦ τὸ λέτε
 σεῖς...

— Δὲν τὸ λέω μονάχα, τὸ εἶδα. Ἔ-
 ται μοῦκλεισε καὶ μένα ὁ Καζιμίρ τὴ
 φλέβα, πού μοῦ εἶχε ἀνοίξει μιὰ νυ-
 χτερίδα στὸ κρόταφο καὶ κόντεψε νὰ
 μοῦ φύγῃ ὅλο μου τὸ αἷμα. Ἄν δὲν
 ἔβρισκε δυὸ—τρία ἀπ' αὐτὰ τὰ μερ-
 μήγκια, ἤμουν χαμένος. Αὐτὸ μ' ἔσω-
 σε τότε, ἀλλὰ τώρα εἶναι ἐπικίνδυνα.
 Εἶναι ἀφάνταστο, τί καταστροφὲς μπο-
 ροῦν νὰ κάνουν. Πάμε νὰ δοῦμε κατὰ
 ποῦ τραβοῦνε μήπως ἔρχονται κατὰ
 τὸ σπίτι.

— Μὴ φοβᾶσαι, τὸν καθησύχασε ὁ
 λεπρός, ἂν ἔρχονται κατὰ δῶ, θὰ βά-
 λουμε φωτιά στὰ ξερά χόρτα καὶ θὰ
 τὰ διώξουμε.

Τὰ μερμήγκια ἦταν ἀναρίθμητα, ἐ-
 κατομύρια ὀλόκληρα, ἀλλὰ προχω-
 ροῦσαν σὲ πυκνὲς γραμμὲς, κάπου
 τριάντα ἢ σαράντα μέτρα παράλληλα
 πρὸς τὸ σπίτι τῶν ἐξόριστων. Κίνδυ-
 νος δὲν ὑπῆρχε κανένας κι' οἱ τρεῖς
 ἄντρες, στάθηκαν λιγάκι παράμερα,
 παρακολουθώντας τὸ περίεργο ἐκεῖνο
 θέαμα.

Τώρα τὸ μουρμουριτὸ τους ἀκου-
 γότανε δυνατὰ, σὰν τὸ θρήσκα, πού
 κάνουν τὰ σμήνη τῶν ἀκρίδων δὲν
 πέφτουν σ' ἓναν ἄγρὸ καὶ γριτσανί-
 ζουνε τὰ σπαρτά. Γιατί καὶ τὰ μερμή-
 γκια ἐκεῖνα τὴν ἴδια καταστροφὴ φέρ-
 νανε στὸ πέρασμά τους, τὸ χόρτο ἐ-
 ξαφανιζόταν ἀπὸ δπου περνοῦσαν,
 τσιμποῦσαν, τρυποῦσαν, δαγκωναν,
 ξερίζωναν κάθε φυτὸ, μικρὸ ἢ με-
 γάλον.

Οἱ θάμνοι ἀραίωναν στὸ διάβα
 τους, ἀκόμα κι' οἱ κορμοὶ τῶν δέντρων
 φαίνόντουσαν σὰν νὰ λυώνανε.

Ὁ Νικόλας δὲν μποροῦσε νὰ πιστέ-
 ψῃ στὰ μάτια του βλέποντας τὴν ἀ-
 φάνταστη καταστροφὴ, πού φέρνανε
 τὰ μερμήγκια ἐκεῖνα. Ἀνατρίχιαζε
 καθὼς κοίταζε τὰ πελώρια δέντρα, νὰ
 χάνουν μέσα σὲ μιὰ στιγμή τὸ φλοιὸ
 τους ν' ἀπομένουνε γυμνά, σὰν τὰ
 κόκκαλα, δὲν τοὺς ἀφαιρέσει ὁ μά-
 γειρας τὸ κρέας.

Ὁ Ρομπέν ὅμως τώρα δὲν παρακο-
 λουθοῦσε πιά τὸ καταστρεπτικὸ ἔργο
 τῶν μερμήγκιων. Ἡ προσοχὴ του εἶχε
 συγκεντρωθεῖ στὴν ἄλλη ἄκρη, ἀντί-
 κρου τοῦ.

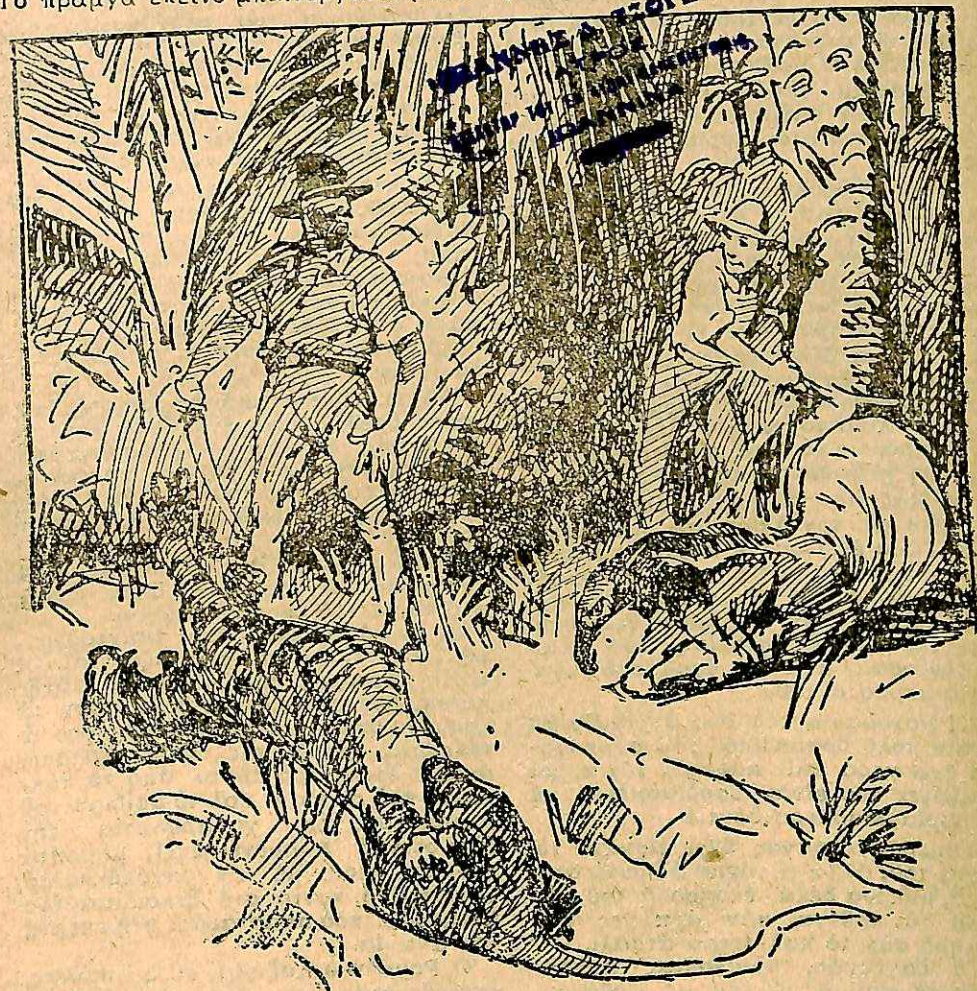
Διέκρινε ἓνα πρᾶμμα, κοκκινωπὸ
 πρὸς τὸ μῶβ, πού ἀπὸ τὴν ἀπόσταση
 δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, τί ἦταν.
 Τὸ πρᾶμμα ἐκεῖνο μπαινόβγαине μέσα

σὲ μιὰ τρύπα, σὰν τὸ ἔμβολο τῆς
 ἀτμομηχανῆς γιὰ νὰ ξαναχυμῆξαι πάλι
 ἀνάμεσα στὰ μυρμήγκια καὶ νὰ ἐξα-
 κολουθήσῃ τὴν ἴδια δουλειὰ ἀμέτρη-
 τες φορές.

Δὲν ὑπῆρχε κανένα μυστήριον σ' αὐτὸ
 τὸ πρᾶμμα, κι' ὁ δραπετὴς κατάλαβε
 σὲ λίγο πὼς ἦταν ἓνας μυρμηγκοφά-
 γος, πού βρῆκε πλούσια τὰ ἐλέη τοῦ
 Θεοῦ καὶ τῶχε ρίξει στὸ φαγοπότι, μὲ
 ὅλη του τὴν ἀνέση.

Τὸ κοκκινωπὸ πρᾶμμα, πού μπαινό-
 βγαине ἀδιάκοπα ἦταν ἡ γλώσσα τοῦ
 ζῶου, πού τὴν ἄπλωνε ἀνάμεσα στὰ
 ἔντομα καὶ μόλις φορτωνότανε μερ-
 μήγκια, τὴ ροφοῦσε, μαζί μὲ τὴ ζων-
 τανὴ λεία τοῦ.

Ἀφοσιωμένο στὴ λαίμαργία του, τὸ
 ζῶο οὔτε ὑποπτεύθηκε τὴν παρουσί-
 α τῶν τριῶν ἀνθρώπων πού τὸ παρατη-
 ροῦσαν περιέργως. Ἀλλὰ ἡ ἡσυχία τοῦ

αυτή, δὲν ἦταν γραφτό του νὰ κρατήσει πολὺ.

Ἐπὶ ἤρχε, ὅπως ἀποδείχθηκε σὲ λίγο, κι' ἕνας τέταρτος μάρτυρας τῆς εὐτυχίας του, κι' αὐτὸς ἦταν τετράποδος καὶ ὑπερβολικὰ ἐπικίνδυνος: ἕνα ὑπέροχο ζαγκουάρ μὲ θαυμάσιο τρίχωμα ἀλλὰ ὑπερβολικὰ ἀγριο, ἕνας ἀληθινὸς ληστής τοῦ μεγάλου δάσους.

Ὁ στρατὸς τῶν μερμηγκιῶν πλάτους, εἴκοσι μέτρων, χωρίζε τὰ δύο ζῶα καὶ τοῦ κάκου ἔκανε τὸ ζαγκουάρ ν' ἀκουμπήσει τὸ πόδι του στὸ χῶμα. Τὴν ἴδια στιγμή ἐνοιώθη τὴς ἀγκύλης τῶν μερμηγκιῶν νὰ καρφώνονται κάτω ἀπ' τὴν πατοῦσα του μὲ λύσσα.

Ἔτσι ἀναγκάστηκε ν' ἀποφασίσει ἄλλη στρατηγική, γιατί ἕνα ζαγκουάρ πεινασμένο δὲν φεύγει ποτέ του ἀπρακτὸ διὰ νὰ βρεῖ ἕναν ἐχθρὸ νὰ ξεσκίσει καὶ νὰ χορτάσει τὴν πείνα του.

Ἐνα ψηλὸ δέντρο ὕψωνότανε στὴ μέση τῆς στρατιάς τῶν μερμηγκιῶν, ἀπόσταση ἕξι μέτρων τὸ λιγώτερο.

Τὸ ἀγρίμι οὐτε τὸ πολυσυλλογιστικὸς: Μ' ἕνα ὑπέροχο πήδημα βρέθηκε γαντζωμένο στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ἐκείνου.

Ἡ μισὴ δουλειὰ εἶχε γίνει. Ἐπρεπε τώρα νὰ ζυγιστεῖ καλὰ, γιὰ νὰ πέσει πάνω στὸν μερμηγκοφάγο, ποῦ ἔξακολουθοῦσε ἥσυχος τὴ δουλειὰ του, κατευχαριστημένος, χωρὶς νὰ φαντάζεται, πῶς κάποιος ἄλλος, εἶχε ὄρεξη νὰ τὸν καταβροχθίσει κι' αὐτόν.

Φαίνεται, ὅμως, πῶς μὲ κάποια του κίνηση τὸ ζαγκουάρ ἔκανε τὰ κλαδιά νὰ τρίβουν γιατί ὁ μερμηγκοφάγος γύρισε λίγο τὸ γεφάλι του καὶ εἶδε, χωρὶς, ὅμως νὰ σταματήσει ἢ στενόμακρη γλώσσα του τὴ δουλειὰ τῆς.

Ὁ Καζίμιρ γέλασε μ' ὅλη του τὴν καρδιά μὲ τὴν ἀπίστευτὴ λαίμαργία τοῦ ζῶου ἐκείνου, ὁ Νικόλας ἀνοίγει ὀρθάνοιχα τὰ μάτια του κι' ὁ Ρομπέν παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον ὅλες ἐκεῖνες τὴς θαυμαστῆς σκηνῆς τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ποῦ ξετυλιγόντουσαν μὲ τόσο θαυμαστὸ μέγεθος μπροστά του.

Ἡ μονομαχία τῶν δύο ἀγριμιῶν θὰ ἦταν πολὺ δραματική. Τὸ σαρκοφάγο ἔχει γερὰ καὶ κοφτερά νύχια, τοῖς σιαγόνες του εἶναι ἐφοδιασμένες μὲ πελώρια σουβλερά δόντια.

Ὁ μερμηγκοφάγος ἔχει μονάχα τὰ νύχια του, ἀλλὰ τί νύχια! ἀληθινὰ στυλέτα, μακρὰ δέκα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου τὸ καθένα, σὰν ἀρπάγες καὶ σκληρὰ σὰν τὸ καλλίτερο ἀτσάλι.

Τὸ ζαγκουάρ, βρίσκοντας κατάλληλη τὴ στιγμή, χύμηξε μὲ ὀρθάνοι-

χτο τὸ αἰμοβόρο του στόμα, τεντωμένα τὰ κοφτερά του νύχια καὶ ὄρθια τὴν οὐρὰ ἔκανε μιὰ τεράστια καμπύλη κι' ἔπρεπε, ἀκριβῶς στὴ θέση, ποῦ πρὶν ἀπὸ μισὸ δευτερόλεπτο, εἶχε ὁ μερμηγκοφάγος.

Χωρὶς διόλου ν' ἀνησυχήσει ὁ μερμηγκοφάγος εἶχε κάνει λίγο πίσω καὶ τώρα μόλις, καθὼς βρέθηκε μπροστά στὸν τρομερὸ ἀνταγωνιστὴ του, ἀποφάσισε νὰ παρατήρησι τὸ φαί του καὶ σκωμένος στὰ πσιναὶ του πόδια, πρόβαλε ἀπειλητικὰ τὰ μπροστινά, ὁμοίως μ' ἕνα πυγμάχο, ποῦ ἀμύνεται πάνω στὸ ρίγκ.

Τὸ ζαγκουάρ, δὲν ἔμεινε διόλου εὐχαριστημένο, ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ἄρχισε νὰ φουρμάει καὶ νὰ οὐρλιάζει. Μὲ τὴ φανερὴ ἀπόφαση νὰ καταφέρει τὸ πρῶτο χτύπημα, κάνει μιὰ πλάγια κίνηση καὶ προσπαθεῖ νὰ μπηξοῖ τὰ νύχια του στὴν κοιλιά τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀλλὰ ὁ μερμηγκοφάγος ἀπαντᾷ μ' ἕνα δυνατὸτατο χαστούκι, τόσο ἐπιτυχημένο, ποῦ ὅλο τὸ δέρμα, ποῦ σκέπαζε τὸ ἀριστέρο μέρος τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ ζαγκουάρ, ἀπομένει στὰ γαντζωτὰ νύχια του.

Ὁ πληγωμένος μπήγει τότε ἕνα ἀγριο οὐρλιασμα λύσσης καὶ πόνου. Χάνει πιά τὴν ψυχραιμία του: Τὸ αἷμα, ποῦ τὸν τυφλώνει χύνεται ἀφθονο πάνω στὰ χόρτα. Χυμᾷ ὀρμητικὰ, μὴ λογαριάζοντας πιά τίποτα, πάνω στὸν ἐχθρὸ του, ποῦ πέφτει μονοκόματος τ' ἀνάσκελα τεντώνοντας τὰ πόδια.

Ἀλλὰ, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, τὸ ζαγκουάρ βρέθηκε ζωσμένο, ὅπως λένε οἱ παλαιότες. Τὰ νύχια τοῦ μερμηγκοφάγου μπηγόνται σὰν δόντια πηρουνοῦ μέσα στὴ σάρκες του καὶ τὰ κόκκαλά του τρίβουν ἐνὸς σβύνει ἡ δύναμή του.

Σπαρταράει μ' ἀπελπισία καὶ δίνει ἐπανωτὲς δαγκωματιές, ὅπου λάχει, στὸ κορμὶ τοῦ μερμηγκοφάγου.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι, ἔτσι σφίχτοδεμένοι, κυλοῦνται καὶ σπαράζονται. Οἱ τρεῖς μάρτυρες τῆς τρομερῆς αὐτῆς πάλης, δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν τὰ κορμιά τους. Κι' αὐτὸ κρατᾷ δύο ἀτέλειωτα λεπτὰ τῆς ὥρας. Κατόπιν ἀκοῦνε ἕναν ξερὸ κρότο ἀπὸ τὰ κόκκαλα, ποῦ σπάζανε καὶ τὸ σφίξιμο τοῦ μερμηγκοφάγου χαλαρώνεται τὴν ἴδια στιγμή. Ἀπομένει ἐκεῖ, μπροστά του, ἀκίνητος, μὲ τὴ ραχοκοκκαλιά τσακισμένη, κοντὰ στὸ ξεκοιλιασμένο ζαγκουάρ, ποῦ σπαρταράει στὴ στερνὴ του ἀγωνία.

Ὁ Ρομπέν, ὁ Καζίμιρ κι' ὁ Νικόλας, κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἔκβαση

αὐτῆς τῆς μονομαχίας, προχωροῦν προφυλακτικὰ πρὸς τὰ δύο πτώματα, ποῦ ἀκόμα σαλεύουν λιγάκι.

Γιὰ μᾶς κουράστηκαν τὰ θαυμάσια αὐτὰ ζῶα! Φώναξε χαρούμενος ὁ Νικόλας. Θὰ τὰ γδάρουμε καὶ ἀποκοῦμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τοῦ ζαγκουάρ πολυτελείας γιὰ τὴν Κα Ρομπέν.

Ἐνα χαριτωμένο ζῶο, ὄχι μεγαλότερο ἀπὸ ἕνα κουνέλι ἔτρεξε κείνη τὴ στιγμή θαρρετὰ κοντὰ τους.

Εἶναι τὸ μικρὸ τοῦ μερμηγκοφάγου, ἐξήγησε ὁ λεπρός.

Ὅχι δᾶ! Μπρὲ τὸ δυστυχισμένο, φαίνεται σαστισμένο. Ἐχω μιὰ ἰδέα, κ. Ρομπέν, πρότεινε ὁ Νικόλας. Μιὰ κι' εἶναι ὀρφανὸ νὰ τὸ πάρουμε στὸ σπῆτι γιὰ τὰ παιδιὰ. Εἶναι χαριτωμένο μὲ τὴ φουντωτὴ οὐρὰ του καὶ τὸ περιεργό μουσοῦδι του.

Νὰ τὸ πάρουμε. Ἔτσι μικρὸ, ποῦ εἶναι μάλιστα, πιστεύω νὰ κατορθώσουμε νὰ τὸ ἐξημερώσουμε καὶ νὰ γίνῃ ἕνας εὐχάριστος σύντροφος.

Ἐνῶ ὁ Ρομπέν ἐγδερνε τὸ Ζαγκουάρ, ὁ νεαρὸς παριζιάνος ἔδενε τὸν μικρὸ μερμηγκοφάγο στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου. Τὸ ζῶο, ἴσως ἐπειδὴ πρωτόβγαине τὰ πόδια ἀπ' τὴ φωνή του, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση. Φαινότανε πολὺ ἥμερο.

Ἦταν ὅμως γραφτό, νὰ μὴ γυρίσουν οἱ φίλοι μας στὴν καλύβα τους μονάχα μ' αὐτὲς τὴς ἐκπλήξεις, ἀν καὶ, βέβαια δὲν ἦταν καὶ λίγες γιὰ μιὰ μέρα.

Εἶχαν ἀποτελεῖσά τὸ γδάρσιμο τῶν δύο ἀγριμιῶν καὶ ἐκίνησαν πιά νὰ ἐπιστρέψουν, διὰ πρὸς τὰ δεξιὰ τους ἄκουσαν ἕνα ἀπελπιστικὸ νιαούρισμα, νὰ βγαίνει μέσα ἀπὸ μερικά πυκνὰ χόρτα.

Σὲ λίγο εἶδαν νὰ προβάλλει, πάντα νιαουρίζοντας, ἕνα ὀρεινὸ ζῶο στὸ μπόι μιᾶς γάτας, ποῦ μὲ μεγάλη ἀφέλεια κι' ἐμπιστοσύνη, ὅπως ὅλα τὰ θηρία, στὴν πρώτη τους ἡλικία, ἀρχίσει νὰ τρίβεται πάνω στὰ πόδια τους.

Ὁ Νικόλας, ξαφνιασμένος, σήκωσε τὸ σπαθί του νὰ τὸ σκοτώσει, ἀλλὰ ὁ Ρομπέν πρόφτασε καὶ τὸν κράτησε.

Εἶναι τὸ δεύτερο ὀρφανό, ποῦ ζήταει κι' αὐτὸ νὰ τὸ υἱοθετήσουμε, εἶπε γελῶντας. Αὐτὸ τὸ ἀναλαμβάνω ἐγὼ γιατί εἶναι πολὺ δυσκολώτερη δουλειὰ. Θὰ τὸ μάθω νάρχεται μαζί μου στὸ κυνήγι καὶ νὰ δῆτε, τί χρήσιμο, ποῦ θὰ μᾶς φανεῖ.

Εἶναι τὸ μικρὸ τοῦ ζαγκουάρ; ρώτησε ὁ Νικόλας.

Μάλιστα, παιδί μου εἶδες, πῶς μοιάζει μὲ γάτα; Εἶναι τῆς ἴδιας οἰκογένειας μὲ τὴ γάτα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν τίγρη. Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νὰ τοῦ κόψουμε τὰ νύχια γιατί μπορεῖ νὰ γρατζουνίσει τὰ παιδιὰ, παίζοντας. Θὰ δῆτε, πῶς ἔτσι, ποῦ θὰ τὸ μεγαλώσω θὰ μὲ βγάλει ἀσπροπρόσωπο.

Παρ' ὅλη τους τὴν κούραση, οἱ τρεῖς φίλοι, μόλις γύρισαν στὴν καλύβα, ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ φτιάσουν ἕνα πρόχειρο ἀλλὰ ἄρκε τὰ εὐρύχωρο κλουβί γιὰ νὰ μένουν τὴ νύχτα τὰ δύο μικρὰ θηρία, ὥστε νὰ συνηθίσουν νὰ ζοῦνε σὰν σπιτικά ζῶα μέσα στὴν κατοικία τῶν ἐξορίστων.

Ἔτσι ἐγκατεστάθηκαν ἄνετα οἱ Ροβινσῶνες τῆς Γουϊάνας. Ἡ ζωὴ τους κυλοῦσε μὲ ἐντατικὴ ἐργασία, αἰσιοδοξία ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἐπεισόδια, ποῦ, ἴσως κάποτε, μᾶς δοθεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ τὰ διηγηθοῦμε:

Ἀπόδοση στὰ ἑλληνικά:
ΚΩΣΤΑ Ι. ΠΑΔΕΛΛΟΥ

Εἰκονογράφηση κειμένου:
STEFEN VAN ELLIGEN

Συνιστώμεν θερμότατα στους αναγνώστες μας τὸ περιοδικό

«ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ»

Σε κάθε τεύχος του, δημοσιεύεται κι' ἀπὸ ἓνα συγκινητικό μυθιστόρημα..

Τὰ ὡς σήμερα ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ «ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ»
παριέχουν τὰ πάρα-κάτω ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα :

1. Β. Μαρκερίτ :
2. Ε. Γκλύν :
3. Ζ. Μπουρζέ :
4. Ἀρνὸ Ἀλεξάντερ :
5. Ζ. Ρεβάλ :
6. Μ. Ντελλύ :
7. Γρηγ. Ξενοπούλου :
8. Μωρίς Ντεκομπρά :
9. Μ. Ὀμπερλίν :
10. Α. Χόπ :
11. Ρ. Χίντσες :
12. Β. Οὐίλλιαμς :
13. Ε. Οὐάλλας :
14. Π. Μαντεγκάτσα :
15. Ρ. Μπούκαναν :
16. Μ. Ντελλύ :
17. Γ. Σάνδη :
18. Γρηγ. Ξενοπούλου :
19. Μάξ ντὺ Βεζίτ :
20. Μωρίς Ντεκομπρά :
21. Μ. Ντελλύ :
22. Μ. Κορέλλι :
23. Μάξ ντὺ Βεζίτ :
24. Τὸ κινηματογραφικὸ ἔργο :
25. Πιερ Μπενουά :
26. Βέρας Ναβάλ :
27. Ὁκτάβ Φεγιέ :
28. Μαρσέλ Πρεβώ :
29. Ζωρζ Ὀνέ :
30. Στεφάν Τοβάιχ :
31. Ἀνρί Μπορντώ :
32. Μάξ ντὺ Βεζίτ :
33. Μ. Ντελλύ :
34. Φλωράνς Μπάρκλεϋ :
35. Μύριαμ Χάρρυ :
36. Ντανιέλ Λεζυέρ :

«Ἡ φωνὴ τῆς καρδιάς».
«Μοντέρνο κορίτσι».
«Ὅταν γεράσει ἡ καρδιά».
«Ἔρως καὶ ἔγκλημα».
«Σεβιλλιάννα».
«Χρυσωμένη φτώχεια».
«Λίζα».
«Ἡ φυλακὴ τῶν ὀνείρων».
«Ἕνας περίεργος νόμος».
«Ἡ Α. Μ. ἀγαπᾷ».
«Μοιραία Γυναίκα».
«Ἐσπιονάζ».
«Ὁ Κυρίαρχος».
«Ἀγάπες ποὺ σβύνουν».
«Τραγικὸ Δίλημμα».
«Καρδιὲς Ἐρωτευμένες».
«Ἐκεῖνη καὶ Ἐκεῖνος».
«Γκιοβάννα».
«Ἕνας Ρώσος σωφέρ».
«Γυναῖκες...».
«Ἡ Σκιά τῆς Εὐτυχίας».
«Τζίσκα».
«Ξαναγύρισε κοντά μου...».
«Πὼς ἔσβυσε μιὰ ἀγάπη».
«Γιὰ ἓνα σου βλέμμα».
«Τραγωδία ἔρωτος».
«Τὸ μυθιστόρημα Ἀπόρου Νέου».
«Πονεμένοι ἔρωτες».
«Μιὰ ἀγάπη μέσα στὸ μῖσος».
«Ἔρως καὶ δόξα».
«Ἕνας φόνος καὶ μιὰ ἀγάπη».
«Τὸ νευρόσπαστο».
«Ἐρωτικὲς ἐλπίδες».
«Τραγωδία μιᾶς καρδιάς».
«Ἐρωτικὴ ραψωδία».
«Τὸ μυστικὸ τῆς πεθαμένης».

Ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τῆς φυλῆς μας Ο ΡΩΜΗΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΚΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΑΝΤΟΥΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ-
ΠΕΤΕΙΩΝ, ΠΟΥ ΕΚΤΥΛΙΣΣΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥ-
ΝΙΑ, ΜΕ ΗΡΩΕΣ ΠΕΝΤΕ ΕΞΥΠΝΟΥΣ ΡΩΜΗΟΥΣ
ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ

ΟΡΩΜΗΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑΣ
 ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΚΟΥ
 ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΑΝΤΟΥΑ

ΥΠΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :— Ὁ Γεώργιος Μπαρμπαράς καὶ ὁ Ἰωάννης Νταφώτης, ὑπαξιωματικοὶ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρχιφύλακες τῆς φρουρᾶς τῶν παλαιῶν φυλακῶν τοῦ Μεντρεσέ, τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως πέντε συναδέλφων τους (ποὺ εἶχαν καταδικαστεῖ σὲ θάνατο, γιατί ἀπήγαγαν τὴν ἐρωμένη ἑνὸς ὑπολοχαγοῦ καὶ τὸν ἔκαναν ν' αὐτοκτονήσῃ) τοὺς λεφτερόνουν κρυφὰ καὶ φεύγουνε μαζί τους, γιὰ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική.

Τὴν ὁδύσεια τῶν πέντε καταδίκων ὑπαξιωματικῶν, ποὺ γλύτωσαν ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια, θὰ τὴν δοῦμε πάρα κάτω.

Στὴν πρώτη συνέχεια, βρισκόμε ἀπὸ τοὺς γνωστούς μας, μόνο τὸ Γιώργη Μπαρμπαρά μαζί μ' ἕναν τετραπέρατο Κεφαλλονίτη σύντροφό του, τὸ Μαρίνο Μπατιστάτο, στὸ Γαλλικὸ Τζιμπουτί, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰταλοαβησσυνιακοῦ πολέμου τοῦ 1896.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ρωμηοί, γνωρίζονται στὸ Τζιμπουτί, μὲ δυὸ πλουσιώτατους ἀμερικανοὺς κυνηγοὺς λιονταριῶν—τὸν Χάυρολ καὶ τὸν Τζέφρυ—καὶ μὲ ἕνα φραγκολεβαντίνο, λαθρέμπορο ντουφεκιῶν,—τὸν Λουί—ποὺ κατορθώνει νὰ τοὺς περάσῃ στὴν Ἀβησσυνία, συστήνοντάς τους, γιὰ ἀξιωματικούς τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ.

Οἱ Ἀβησσυνιοί, ποὺ εἶχαν κυριέψῃ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς ἕξ κανόνια μὲ τὰ πυρομαχικά τους καὶ δὲν ἤξεραν νὰ τὰ μεταχειριστοῦν, ζητοῦσαν ἀξιωματικούς τοῦ πυροβολικοῦ γιὰ νὰ τὰ χειριστοῦνε, γι' αὐτὸ καὶ δέχτηκαν τοὺς δυὸ ρωμηοὺς μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ τοὺς στέλνουν συνοδευόμενους ἀπὸ ἕναν φτιασάκη (συνταγματάρχ.) στὸ στρατόπεδο τοῦ Ρὰς Ἀλούλα. Οἱ ρωμηοί, περνᾶνε ἀπόκριμα βουνὰ βρίσκουν τὸ στρατόπεδο τοῦ Ρὰς Ἀλούλα, δοκιμάζουν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἕνα κανόνι, βάζοντας φωτιά σ' ἕνα σῦδενδρο ἀπὸ ἀπόσταση 3.200 μέτρων καὶ φωτωμένοι τιμὲς στέλλονται μὲ μεγάλη συνοδεία στὸ στρατόπεδο τοῦ Μενελίκ. Στὸ δρόμο, οἱ Ἀβησσυνέζες, ποὺ βρισκόντουσαν μαζί μὲ τοὺς ἄντρες τους καὶ τοὺς παιτεράδες τους στὰ στρατόπεδα, γίνονται πειρασμοὶ γιὰ τὸν Μαρίνο Μπατιστάτο, ποὺ ἀν δὲν ἦταν ὁ συγκρατημένος Μπαρμπαράς θὰ εἶχε παρασυρθεῖ ἀπὸ τὰ «πλάσματα», καθὼς ὀνομάζει τίς σὰν μπρούντζινα ἀγάλματα μαῦρες κοπέλλες. Τὴν τρίτῃ μέρα τῆς πορείας τους, ξεμερώνονται κοντὰ στὸ στρατόπεδο τοῦ Μενελίκ καὶ ὅταν φτάνουν, βρίσκονται μπροστὰ σὲ μιὰ χαρμόσυνη ἐκπλήξη.

Ἀβησσυνέζοι, ποὺ εἶχαν σταλεῖ ἀπὸ τὸν Ρὰς Ἀλούλα καὶ εἶχαν φθάσει γοργοὶ στὸ βασιλεῖα, τὸν Μενελίκ, φέρανε τὸ μήνυμα τοῦ στρατηγοῦ, πὼς ἔρχονται ξωπίσω τους δυὸ μεγάλοι ρωμηοὶ πυροβοληταί, ποὺ ἀποδειχτήκανε φοβεροὶ στὸ κανόνι.

Ὁ Μενελίκ, ποὺ ἀγαποῦσε τοὺς ρωμηοὺς, μόλις τῷμαθε ἔστειλε νὰ τοὺς προὔπαντήσῃ συνοδεία ἀπὸ τὴν αὐτὴν πόλιν μὲ δῶρα καὶ μὲ τὰ δῶρα, λή του μὲ δῶρα καὶ μὲ τὰ δῶρα, ποὺ τοὺς ἔστειλε ἦτανε καὶ μερικὲς σκλάβες, μερικὰ «πλάσματα» καθὼς ἔ-

λεγε ὁ Κεφαλλονίτης.

Ἡ ὑποδοχὴ τῶν δύο ρωμηῶν ἔγινε μ' ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια, τὴ συνειθισμένη στίς Ἀφρικανικὲς αὐλές.

Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Μενελίκ ἦτανε ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑνὸς μεγάλου πολεμιστοῦ, τοῦ Ρὰς Κάσμπα, καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τίς σκλάβες, ποὺ τοὺς φέρνανε γιὰ δῶρα, τοὺς φέρανε μαζί καὶ ὡραία φτερά ἀπὸ μαρμαροῦ καὶ δυὸ χαϊτες λιονταριῶν, ποὺ κουμπώνανε μπροστὰ μὲ δυὸ ἀλυσσιδες σὰν χαλκάδες χοντρούς, ἀσημένιους, ἀπὸ κο-

πανισμένο ἀσήμι, ποὺ εἶχανε περιέργη τέχνη.

Δηλαδή οἱ χαλκάδες καὶ οἱ θηλιές ἦσαν ἀπὸ κεφάλια λιονταριῶν, ποὺ τὰ δόντια τους ἐξεῖχανε καὶ πιανόντουσαν στὸ κούμπωμα, σὲ γυριστὲς οὐρές.

Ὁ Μενελίκ εἶχε διατάξῃ καὶ εἶχανε στήσῃ γιὰ τοὺς δύο Ρωμηοὺς φίλους του, ποὺ ἔρχόντουσαν νὰ πολεμήσουνε μαζί του καὶ μιὰ μεγάλη σκηνή, ποὺ ἦτανε φτιαγμένη ἀπὸ λινάρι καὶ πολλὰ καὶ πυκνὰ μεταξωτὰ κρόσσια κατακόκκινα.

Ἀμα φθάσανε στὴ σκηνή, εἶδανε, πὼς στὸ ἀνοιγμὰ τῆς περιμένανε δυὸ ἄνθρωποι γονατιστοὶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ μισόγυμνοι.

Νοιώσανε ἀμέσως, ὅτι ἦτανε δυὸ γυναῖκες, ποὺ καθὼς ἦτανε γονατιστὴς ἐπὶ τῆς γῆς, χαμογελοῦσαν μὲ μιὰ ἔκφραση παιδικῆς ἀφέλειας, ποὺ νὰ λέγανε στοὺς δυὸ λευκοὺς ἄνδρες, πὼς ἦσανε στίς διαταγὰς τους εἰς ὅτι τοὺς γυρεύανε.

Ὁ Ρὰς Κάσμπα τοὺς εἶπε, πὼς αὐτὲς οἱ δυὸ γυναῖκες ἦσαν οἱ δυὸ πρῶτες σκλάβες μέσα στὰ δῶρα τοῦ βασιλεῖ.

Ὁ Κεφαλλονίτης κατῴληξε ἀμέσως, πὼς ἔπρεπε νὰ τίς σηκώσουν, γιατί δὲν θὰ σηκώνοντουσαν μόνες τους, ἢ ἀπὸ συνήθεια τοῦ τόπου ἢ ἀπὸ ντροπή.

—Βρὲ Γιώργη, εἶπε στὸν Μπαρμπαρά, πρέπει νὰ τίς σηκώσουμε γιὰ νὰ μποῦμε μέσα.

—Ἐμεῖς ἐδῶ ἐρχόμαστε νὰ πολεμήσουμε καὶ νὰ παίξουμε τὴ ζωὴ μας καὶ τὴν ὑπόληψή μας καὶ τὴν τύχη μας κορῶνα-γράμματα, γυναῖκες θὰ τηράξουμε τώρα ;

—Βρὲ Γιώργη, βρὲ ζενεράλο, μιὰ ὁμορφὴ καὶ ζεστὴ γυναῖκα, εἶναι τὸ πιὸ σπουδαῖο πυρομαχικὸ γιὰ τὸν ἄγωνα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Καὶ τοῦ πρόσθεσε γοργὰ.

—Κοίταξε κορμιά, κοίταξε γραμμὲς καὶ καμπύλες.

Ὁ Μπαρμπαράς μ' ὅλη τὴν ψυχραιμία του δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ μπεῖ κι' αὐτὸς στὸν πειρασμό.

Ἐπειτα ἦσανε δῶρα τοῦ βασιλεῖ, πὼς μπορούσαν νὰ ἀδιαφορήσουν ;

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἦσαν, καθὼς σημειώσαμε, γονατιστὲς μὲ τὰ κεφάλια σκυμμένα κάτω, δεξιά καὶ ἀριστερὰ στὴν πόρτα.

Φανερό, πὼς ἦτανε προορισμένη ἡ μιὰ γιὰ τὸν ἕνα κι' ἡ ἄλλη γιὰ τὸν ἄλλο.

Ὁ Μπαρμπαράς πῆρε τὴ δεξιά καὶ ὁ Μαρίνος τὴν ἀριστερή.

Βάλανε τὰ χέρια τους ἀπάνω στὸν ὦμο τῶν μισόγυμων γυναικῶν καὶ σηκώθησαν ἀμέσως ἀπάνου, σὰν νὰ περιμένανε τὴ χειρονομία γιὰ νὰ σηκωθοῦν. Τότε εἶδανε τὴν ὁμορφίαν τους καὶ τὴν κορμιοστασίαν τους.

Κορίτσια ὡς δεκατριῶν δεκατεσσάρων χρόνων, ποὺ τὴ γοήγορη ἀνάπτυξη καὶ διακλάση, ποὺ δίνει τὸ κλίμα, σὲ αὐτὰς μιὰ ἔκφραση παιδικῆς ἀφέλειας, ποὺ νὰ λέγανε στοὺς δυὸ λευκοὺς ἄνδρες, πὼς ἦσανε στίς διαταγὰς τους εἰς ὅτι τοὺς γυρεύανε.

Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς, ἐκείνη, ποὺ ἦτανε δεξιά καὶ τὴν εἶχε σηκώσει ὁ Μπαρμπαράς, εἶπε πρώτη στὸ ρωμὸ μιὰ λέξη.

—Ἀράφαλη.

Ἡ ἄλλη, ποὺ εἶχε σηκώσει ὁ Μαρίνος, ψιθύρισε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μιὰ ἄλλη λέξη.

—Ἀκίκο...

Ἦτανε τὰ δυὸ ὀνόματά τους, ποὺ τὰ εἶπανε στοὺς δυὸ λευκοὺς ἀφεντάδες τους, γιὰ νὰ ξέρουν, πὼς νὰ τίς φωνάζουν.

Τὸ στενόχωρο πρᾶμμα γιὰ τοὺς ρωμηοὺς ἦτανε, πὼς εἶχανε χάσει τὸ διερμηνέα τους. Αὐτὸς ὁ διερμηνέας τους ἦταν ἕνας Ἀβησσυνέζος, ποὺ εἶχε δουλέψῃ σιμὰ σὲ κάποιον ρωμὸ καὶ ἤξερε τὰ πάντα—πάτρα μερικὰ ρωμέτικα, ποὺ τὰ ἀνακρίτεβε μὲ Ἀβησσυνέζικα, καὶ ἔτσι κάπως μπορούσαν νὰ συνεννοηθοῦν.

Ἀλλὰ περιέργο καὶ ἀνεξήγητο ἦτανε γι' αὐτοὺς, πὼς ὁ ἑλεηνὸς ἐκεῖνος διερμηνέας ἐχάθηκε δίχως νὰ τοὺς πεῖ τίποτα οὔτε νὰ τοὺς δώσει καμμιὰ ἐξήγηση.

Ἡ ἄνησυχία τους ὅμως μεταβλήθη-
κε ἔξαφνα σὲ χαρμόσυνη ἐκπληξη.

Εἶδανε, πὼς ἔφτανε ἐκεῖνες τὶς
στιγμὲς γοργὸς στὴν πόρτα τῆς σκη-
νῆς τους, ἕνας ψηλόκορμος ἄνδρας με-
λαχροινὸς καὶ ντυμένος παρδαλότα-
τα.

Τὸν ἀκολουθούσανε ἄλλοι δύο ἄν-
θρωποι μελαχροينوὶ καὶ αὐτοὶ καὶ
ντυμένοι ὡς Ἀθησυνέζοι, ἀλλὰ δὲν
δείχνανε, πὼς ἦσαν Ἀθησυνοί.

Ὁ πρῶτος, πού ἐρχότανε βιαστι-
κὸς ἐπάνω τους, σήκωσε τὰ χέρια του
καὶ τοὺς ἔβγαλε μὲ φωνή.

— Καλῶς ὀρίσατε βρὲ παιδιὰ, κα-
λῶς ὀρίσατε βρὲ ἀδέρφια.

Καὶ ὁ Μπαρμπαρᾶς καὶ ὁ Μαρίνος,
μείνανε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἦτανε ὁ περί-
φημος ρωμῆς Παρίσης, ὁ πασίγνω-
στος γιατρὸς τοῦ βασιλέως Μενεῖλικ.

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησή καὶ στοὺς
τρεῖς γίνθηκε μεγάλη.

Ὁ Παρίσης τοὺς ἀγκάλιασε καὶ
τοὺς φίλησε, καθὼς τὸν ἀγκαλιάσανε
καὶ τὸν φιλήσανε μὲ ἐγκάρδια συγκί-
νηση καὶ ὁ Μπαρμπαρᾶς καὶ ὁ Μαρί-
νος.

Μπήκανε καὶ οἱ τρεῖς μέσα στὴ
σκηνή.

— Ντοτόρε μου, χρυσέ μου ἄθρω-
πε, τοῦλεγε ὁ Μαρίνος. Ὁ θεὸς σ'
ἔοριξε γιὰ νὰ μᾶς βγάλεις ἀπὸ μιὰ
πολὺ δύσκολη θέση.

— Ἐπὶ τέλους, ἔλεγε ὁ Μπαρμπα-
ρᾶς, μπορούμε νὰ μιλήσουμε, νὰ συ-
νενηθοῦμε.

— Καθῆστε, ξεκουραστήτε, καὶ θὰ
τὰ ποῦμε, τοὺς ἔλεγε ὁ Παρίσης,
πού ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἔξυπνος, κα-
λόκαρδος καὶ γενναῖος.

Μέσα στὴ σκηνὴ δὲν ἦταν κανεὶς
ἄλλος ἀπὸ τοὺς δυὸ ρωμηοὺς, τὸν Πα-
ρίση καὶ τὶς δυὸ νεαρὲς Ἀθησυνέζες,
τὴν Ἀκίκο καὶ τὴν Ἀράφαλη.

Τὸ συνοδὸ τοῦ ὁ Παρίσης τὸν εἶχε
ἀφήσει ἔξω. Ἀπὸ τὸν Παρίση τότε
μάθανε ἐκεῖνο, πού εἶχανε νοιώσει,
πὼς δηλαδὴ ὁ Μενεῖλικ τοὺς περιέμενε
μὲ χαρὰ καὶ ἀνυπομονησία.

Ὁ γιατρὸς ὅμως τοῦ Μενεῖλικ τοὺς

κατατόπισε σὲ πολλὰ ζητήματα, πού
ἔπρεπε νὰ ξέρουν, τί τοὺς γίνεται.

— Ἀκοῦστε, παιδιὰ, τοὺς εἶπε, ἀπὸ
τὴν παλληκαργιά σας καὶ τὴν τέχνη
σας ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον σας καὶ ἡ
τύχη σας.

Ὁ Κεφαλλονίτης τὸν διέκοψε.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, ντοτόρε μου, θὰ
πᾶμε περίφημα γιατί δὲν μᾶς λείπει
οὔτε παλληκαργιά, οὔτε τέχνη.

— Ὁ Βασιλεὺς σᾶς περιμένει μὲ
ἀνυπομονησία.

— Τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ Μπαρμπαρᾶς.

— Ὁ Ρᾶς Ἀλούλας τοῦ μήνυσε τοῦ
Βασιλεῖ, πὼς εἴσατε φοβεροὶ στὸ
ἡνόνι καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀθησυνοὶ δὲν
ξέχουνε ἀπὸ κανόνια κι' ἔχουνε κάμ-
ποσα πλιατσικολογήσει ἀπὸ τοὺς Ἰ-
ταλοὺς ἐλπίζουνε, πὼς θὰ τὰ βάλουνε
μπροστὰ μὲ σᾶς. Θὰ τὰ καταφέρετε ;

Ὁ Μπαρμπαρᾶς, πού τὸν ἄκουγε μὲ
προσοχὴ τοῦ εἶπε τότε μὲ τὴν χαρακτηρι-
στικὴ ψυχραιμία, πού ἔχουνε οἱ ἄν-
θρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι αἰσθάνον-
ται πεποίθησι στὸν ἑαυτοῦ τους.

— Ἀκουσε, γιατρέ μου, ἐγὼ ἤμουνα
καλὸς πυροβολητὴς στὸ στρατὸ τῆς
πατρίδας μου, πὼς ἀναγκάστηκα νὰ
φύγω καὶ πὼς βρέθηκα ἐδῶ στὴν
Ἀθησυνία, εἶναι ζήτημα γιὰ μένα
τίμιο καὶ εὐγενικό. Δὲν ἔφυγα ἀπὸ
καμμιὰ πράξη, οὔτε ἀνῆθικη, οὔτε
ἄτιμη. Τὰ περασμένα μου καὶ στὴν
πολιτεία καὶ στὸ στρατὸ δὲν ἔχουν τὸ
παραμικρὸ μαῦρο σημάδι.

Ὁ Παρίσης τὸν ἄκουγε μὲ μεγάλη
προσοχὴ καὶ μὲ ἐκπληξη.

Τοῦκανε ἐντύπωση ἡ ψυχραιμία καὶ
ἡ σοβαρότητα τοῦ Μπαρμπαρᾶ, καθὼς
καὶ τὰ λόγια του τὰ σταράτα.

— Ἐσεῖς, γιατρέ, ἐξακολούθησε ὁ
Μπαρμπαρᾶς, ἤρθατε νὰ γνωρίσετε
καὶ νὰ ὑποδεχθῆτε δυὸ συμπατριῶτες
σας, δυὸ ρωμηοὺς, πού δὲν τοὺς ἔβ-
ρετε βέβαια, ἀλλὰ πού θᾶχετε ἀκούσει
κάτι γι' αὐτοὺς.

Καὶ τὸν ρώτησε :

— Θυμόσατε, γιατρέ, ἐδῶ καὶ δυὸ
χορόνια μὲ ὑπόθεση, πού τάραξε ὅλη
τὴν Ἑλλάδα ;

Ὁ Παρίσης φάνηκε, πὼς ἔψαχνε

στὴ μνήμη του. Ἀλλὰ ἡ ἔκφρασή του
ἔδειχνε τὴ συνειδημένη ἀπορία, πού
ρίχνει ὁ ἄνθρωπος μαζί μὲ τὴ στενο-
χώρια του, ὅταν ψάχνει νὰ θυμηθεῖ
τίποτα καὶ δὲν μπορεί νὰ τὸ πιάσει
ὁ νοῦς του. Ὁ Μπαρμπαρᾶς τὸν ἔα-
ναρώτησε τότε.

— Θυμᾶστε, γιατρέ, μιὰ δραπέτευ-
ση ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Μεδρεσὲ πέν-
τε ὑπαξιωματικῶν τοῦ πεζικοῦ καὶ
τοῦ πυροβολικοῦ, πούχανε καταδικα-
στεῖ τρεῖς σὲ θάνατο καὶ δυὸ σὲ ισό-
βια ;

Ὁ γιατρὸς φωτίστηκε ἀμέσως.

— Πῶς ; πῶς ; ἔκανε καὶ τηράγον-
τας μὲ ἐκπληξη τὸν Μπαρμπαρᾶ, τὸν
ρώτησε.

— Μήπως εἶσαι ἕνας ἀπὸ κείνους ;

— Ἀπὸ τοὺς καταδίκους ὄχι.

— Ἀλλὰ ;

— Εἶμαι ἐκεῖνος, πού μαζί μὲ τὸν
Νταφώτη εἴμαστε στὴν ἀρχιφυλακὴ
τῆς φρουρᾶς καὶ πού εἴχαμε τὴν πε-
ποίθησι, πὼς οἱ συνάδελφοί μας θὰ
τουφεκίζονταν ἄδικο, θυσιάσαμε
τὸ μέλλον μας καὶ παίξαμε κι' αὐτὴ
τὴ ζωὴ μας. Ἀνοίξαμε τὶς φυλακὲς,
τοὺς πήραμε καὶ φύγαμε.

— Ἀ !... Ἐσεῖς εἴσατε λοιπὸν ἕ-
νας ἀπὸ κείνους, πού κάνατε τὴ γεν-
ναία καὶ φιλότιμη ἐκείνη πράξη ;

— Αὐτὰ σᾶς τὰ λέω, γιατρέ, γιὰ νὰ
σᾶς δώσω τὴν ἀπόδειξη, πὼς δὲ μὲ
ἀνάγκασε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ στρατὸ
τῆς πατρίδας μας, καμμιὰ ἀτιμία καὶ
καμμιὰ κλεψιά. Ἐκανα κατὰ τὴ συνεί-
δησή μου μιὰ τίμια πράξη καὶ θυσία-
σα τὸ μέλλον μου μόνο καὶ μόνο γιατί
ἡ συνείδησή μου μοῦ ἔλεγε, πὼς ἔπρε-
πε νὰ θυσιάσθω παρὰ νὰ ἀφήσω τὸ
ἄδικο καὶ τραγικὸ σκότωμα, τοὺς συ-
ναδέλφους μου.

Ὁ Παρίσης ἄκουγε μὲ συγκίνησι.
Θυμήθηκε ὅλη ἐκείνη τὴν τραγικὴ
περιπέτεια, πού εἶχε συνταράξει τὴν
Ἑλλάδα καὶ εἶχε τηλεγραφηθεῖ σὲ ὅ-
λα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἀπὸ τὰ πρα-
κτορεῖα.

— Τώρα μπορῶ παιδί μου, τοῦ εἶπε
ὁ Παρίσης, νὰ σοῦ ξανασφίξω τὸ χέ-
ρι.

Ὁ γιατρὸς τοῦ Μενεῖλικ χάθηκε ἀλη-
θινὰ γιατί ὄχι μονάχα αἰσθάνθηκε
ἐκτίμησι πρὸς τὸν Μπαρμπαρᾶ, ἀλλὰ
φύγανε ἀπὸ τὴν ψυχὴ του οἱ φόβοι,
πού εἶχε αἰσθανθεῖ στὴν ἀρχή, μήπως
οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ρωμηοὶ ἦσαν μιο-
πάντηδες καὶ τυχοδιώκτες, πού ἐρχόν-
τουσαν νὰ γελάσουν ὅπως-ὅπως τοὺς
Ἀθησυνοὺς καὶ νὰ γίνουνε κι' αὐ-
τοὶ ρεζίλι καὶ νὰ βάλουνε σὲ δύσκολη
θέση καὶ τὸν Παρίση καὶ ὅλους τοὺς
ἄλλους ρωμηοὺς, πού τόσο ἐκτιμοῦσε
ὁ Μενεῖλικ.

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν κουβέντα τοῦ Πα-
ρίση καὶ τοῦ Μπαρμπαρᾶ ὁ Μαρίνος
ὁ Μπατιστάτος, πρᾶμα παραξένο γιὰ
τὸ χαρακτῆρα του, δὲν εἶχε πεῖ λέξη.

Ἀκούγε μοναχά, παρακολουθοῦσε
καὶ πρόσεχε, τὴ στιγμὴ δέ, πού φάνη-
κε, πὼς ὁ Μπαρμπαρᾶς τελείωσε τὴν
κουβέντα του, ὁ Μαρίνος τοῦ εἶπε
χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ.

— Ἄν ρωτᾷς καὶ γιὰ μένα, ντοτόρε
μου, ἤμουνα στρατιώτης στὰ πεζικά.
Ἀφῆθηκα ἐν τάξει καὶ κατέβηκα
στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ βρῶ καλὲς δου-
λειές. Ἐκεῖ γνωριστήκαμε μὲ τὸν κα-
πετάνιο μου τὸν κανονιέρη καὶ τόμου
τάφερε ἡ τύχη ἔτσι βρεθήκαμε στὸ
Τζιμπουτί καὶ ἀποφασίσαμε νὰ θυ-
σιαστοῦμε, παλεύοντας μαζί μὲ τοὺς
Ἀθησυνοὺς γιὰ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ
δόξα τοῦ μεγάλου βασιλεῖ Μενεῖλικ.
Στὸ τουφέκι, ντοτόρε μου, εἶμαι ὀφι-
νος, στὰ κανόνια εἶμαι καλός, ἀλλὰ
μὲ τὸν καπετάνιο μου δῶ τὸ μεγάλο
κανονιέρη ὃχι ἐλόγου μου, πού εἶμαι
καλός, ἀλλὰ καὶ κούτσουρα νὰ πάρουμε
θὰ τὰ βγάλουμε ξιφτεῖρα.

Ὁ Παρίσης ἔδειχνε μεγάλη εὐχα-
ρίστησι, γιατί, καθὼς εἶπαμε, πάρα
πάνω ὅλοι οἱ φόβοι του καὶ οἱ διστα-
γμοὶ ἔπεφταν μπροστὰ στὴν ἐμπιστο-
σύνη, πού τοῦ ἐμπνέανε οἱ δυὸ συμ-
πατριῶτες του.

Σχημάτιζε τώρα τὴν πεποίθησι,
πὼς εἶχε νὰ κάνει μὲ ρωμηοὺς τί-
μιους.

Δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ρωμηοὺς ἐκεῖνους,
πού ξεκινᾶνε ἀπὸ τὰ νησιὰ ἢ ἀπὸ τὶς
στεριές τῆς Ἑλλάδας, μὲ μόνα ἐφόδια

τῇ σιδερένια θέλησὶ τοὺς καὶ τὴν ἀτσαλένια ψυχὴ τοὺς καὶ πάνε νὰ κατακτῇ οὖνε τὸν κόσμον.

—Ὁ Ρᾶς Ἀλούλας, τοὺς εἶπε, μήνυσε στὸ βασιλῆᾶ τὸν Μενελίκ, πὼς καταφέρατε νὰ ρίξετε τρεῖς κανονιὲς καὶ νὰ κάψετε ἓνα δάσος μακρυά, ὅσο ἔπαιρνε τὸ ἀνθρώπινο μάτι.

—Καὶ βέβαια τὸ κάψαμε, ἀπάντησε ὁ Μαρῖνος.

—Λοιπὸν ἀκοῦστε, πὼς ἔχουν ἐδῶ πέρα τὰ πράγματα.

Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς λέει καὶ νὰ τοὺς μπάζει στὴν κατάστασιν.

* *

Τοὺς ἐξήγησε, πὼς οἱ Ἀβησσυνοὶ μὲ τὸ βυσιλῆᾶ ἐπὶ κεφαλῆς ἦτανε ἀποφασισμένοι νὰ σκοτωθοῦν ὥς τὸν τελευταῖο παρὰ ν' ἀφήσουνε τοὺς Ἰταλοὺς νὰ κατακτῇ οὖνε τὴν πατρίδα τοὺς.

Πὼς εἶχαν ἀφήσει τοὺς Ἰταλοὺς νὰ μποῦνε μέσα στὴν Ἀβησσυνίαν ἴσαμε ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες, μὲ τὸ σχέδιο νὰ τοὺς ἀποτραβήξουνε ἀπὸ τὰ φρούρια τοὺς καὶ ἀπὸ τίς μεγάλες στρατηγικὲς βάσεις τοὺς, νὰ τοὺς οἰχτοῦνε ἀπὸ ὅλες τίς μεριεῖς, ἀπὸ μπρὸς ἀπὸ τὰ πλάγια καὶ ἀπὸ πίσω μὲ τὴν ἀπόφαση ἢ νὰ χαθοῦνε ἢ νὰ τοὺς ἐξοντώσουν.

Τοὺς ἐξήγησε, πὼς οἱ Ἰταλοὶ ἦσαν ἀπάνω κάτου καμμιὰ τριανταργιὰ χιλιάδες.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη διαφορὰ ἦτανε στὸν ὀπλισμὸ τῶν δύο στρατῶν.

Ἀπὸ τοὺς Ἀβησσυνίους ὀπλισμένοι μὲ τουφέκια δὲν ἦσαν πάρα πάνω ἀπὸ τέσσαρες χιλιάδες.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν ἀρματωμένοι μὲ κοντάργια, ἀσπίδες καὶ μαχαίρια. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὄπλο, ποὺ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στοὺς Ἀβησσυνίους, ἦτανε τὸ κανόνι.

Οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν ἀπάνου ἀπὸ ὀγδόντα κανόνια. Ὅλα ὀπισθογεμῆ γεωμινικά, τοῦ Κρούπ, μπάζανε τίς ὀβίδες τοὺς σὲ ἀπόστασιν ἴσαμε τρισήμισον καὶ τέσσαρες χιλιάδες μέτρα.

Οἱ Ἀβησσυνοὶ ἀμάθητοι στὸ κανόνι, μὲ ὅλη τὴν παλληκαριὰ τοὺς, αἶ-

σθανόντουσαν ἄθελο φόβο, ὅταν ἀκούγανε τὴν ὀβίδα νὰ οὐρλιάζει πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοὺς, νὰ σκάζει μὲ κρότο καὶ νὰ σκορπίζει κομμάτια ἀπὸ μαντέμι καὶ ἀναμμένες σφαίρες, ποὺ ἅμα παίρνανε κανέναν Ἀβησσυνὸ ἢ τὸν ἀφήνανε στὸν τόπο ἢ τοῦ παίρνανε τὸ κορμὶ ἢ τοῦ τσάκιζαν τὰ κόκαλα.

Σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πρὸ παντὸς στοὺς ἀμάθευτους στὸν πόλεμο, ὁ κρότος τοῦ κανονιοῦ ἀφήνει μεγάλη ἐντύπωση στὴν ψυχὴ τοὺς.

Οἱ Ἀβησσυνοὶ δὲν μπορούσαν νὰ ἐξαιρεθοῦν ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτόν.

Δικὰ τοὺς κανόνια δὲν εἶχαν.

Στὸ στρατό τοὺς ὑπηρετοῦσαν μόνον μερικοὶ ρωμηοὶ καὶ κανεῖς ἄλλος ξένος, γιατί μόνον στοὺς ρωμηοὺς εἶχανε πεποίθησι, πὼς ἦσαν εἰλικρινεῖς τοὺς φίλοι.

Ἀπὸ τοὺς ρωμηοὺς, ποὺ ὑπηρετοῦσαν ἔφτανε ὅλοι βέβαια ἀπὸ τουφέκι ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἔφερε ἀπὸ κανόνι.

Γι' αὐτὸ ἅμα ὁ Ρᾶς Μακόνεν ἀρπάξε ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς τὰ πρῶτα κανόνια καὶ ὁ Ρᾶς Ἀλούλας ἔλειπε τὰ ἄλλα, οἱ Ἀβησσυνοὶ δὲν ἔφτανε, πὼς νὰ τὰ μεταχειριστοῦνε.

Ὁ Παρίσης τοὺς τὰ ἐξήγησε ὅλα αὐτὰ καὶ τοὺς εἶπε, πὼς ἂν κατορθώσανε νὰ βάλουνε μπροστὰ τὸ πυροβολικό, θὰ ἀποκοτόσανε σπουδαία θέση σιμὰ στὸ βασιλῆᾶ καὶ ἀπεριόριστη ἐκτίμησι σὲ ὅλους τοὺς Ἀβησσυνούς.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς τᾶκουσε ὅλα αὐτὰ μὲ μεγάλη προσοχή.

Ὁ Μαρῖνος ἔκανε κἀνα δυὸ φορὲς νὰ διακόψει μὲ κἀτι ἐρωτήσεις ἀλλὰ ὁ Μπαρμπαρᾶς τὸν τήραξε ἀυστηρὰ καὶ τοῦ εἶπε ν' ἀκούει καὶ νὰ μὴ διακόπτει.

—Πόσα εἶναι τὸ ὅλο τὰ κανόνια ; ρώτησε τὸν Παρίσης.

—Μαζὶ μὲ τὸν Ρᾶς Ἀλούλα ἔχουμε ὀχτὼ κανόνια.

—Μὲ τὰ πυρομαχικά τοὺς ;

—Δὲν ἔρω καλά, ἀλλὰ νομίζω, πὼς ἔχουνε ὅλα τὰ πυρομαχικά τοὺς, τοῦ ἐξήγησε ὁ Παρίσης.

—Δηλαδή μπορεῖ κανεῖς νὰ ὑπολο-

Γιώργης Μπαρμπαρᾶς

γῇσει καμμιὰ σαρανταργιὰ ὥς πενήντα κανονιὲς τὸ κάθε κανόνι.

—Αὐτὰ θὰ τὰ δῆτε σεῖς καὶ θὰ τὰ ἐξετάσετε, ἐγὼ δὲν ἔρω λεπτομέρειες καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς φωτίσω.

—Βέβαια, αὐτὴ εἶναι δική μας δουλειά, μουρμούρισε ὁ Κεφαλλονίτης.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς τοῦρριξε ἓνα λοξὸ μάτι καὶ στράφηκε πρὸς τὸν Παρίση.

—Δὲν εἶναι δυνατόν, γιατρέ μου, τοῦ εἶπε, νὰ φαντασθεῖ ἄνθρωπος, πὼς ἐγὼ μονάχα μὲ τὸ σύντροφό μου, τὸ Μαρῖνο, μπορούμε νὰ βάλουμε μπροστὰ καὶ νὰ δουλέψουμε ὀχτὼ κανόνια, ἀφοῦ τὸ κάθε κανόνι χρειάζεται ἕξη ἀνθρώπους γιὰ νὰ τὸ δουλέψουνε.

—Βέβαια, ἔκανε ὁ Παρίσης, γιὰ τὴν ὁρτὴ καὶ δίκαιη παρατήρησή σου Μπαρμπαρᾶ.

—Γι' αὐτό, ἐξακολούθησε ὁ Παρίσης, ρώτης, μὲ τὴ βοήθειά σας πρὸ παντὸς, πρέπει νὰ κάνουμε αὐτό, ποὺ θὰ σᾶς πῶ.

—Λέγε, παλληκάρι μου, θὰ κάνουμε ὅτι μοῦ πεῖς καὶ ὅτι μπορούμε νὰ κάνουμε.

—Ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ, τί χρειάζομαστε γιὰ νὰ κάνουμε πυροβολικό, γιατί ἂν τὰ ὀχτὼ κανόνια, ὅπως μοῦ εἶπατε εἶναι σὰν ἐκεῖνα, ποὺ βρήκαμε στοῦ Ρᾶς Ἀλούλα, βέβαια θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε πυροβολικό, γιατί μὲ ὀχτὼ κανόνια, γιατρέ μου, σὲ καλὰ καὶ ψυχραῖμα χέρι καὶ κανεῖς πυροβολικό. Ἀρκεῖ, καθὼς σᾶς εἶπα, νὰ εἶναι σὲ καλὴ κατάστασι καὶ νὰ ἔχουν καὶ τὰ πυρομαχικά τοὺς.

—Μωρὲ θὰ φτιάσουμε πυροβολικό μανίφικο, διάκοψε ὁ Κεφαλλονίτης.

—Αὐτό, ποὺ θέλω ἀπὸ σένα, γιατρέ, ἐξακολούθησε ὁ Μπαρμπαρᾶς, εἶναι νὰ βροῦμε καμμιὰ πενήντα ὥς ἑξήντα, τὸ λιγώτερο, Ἀβησσυνέζους ἔξυπνους καὶ σβέλτους, μὰ πολὺ ἔξυπνους καὶ πολὺ σβέλτους.

—Κατάλαβα... Θὰ τοὺς βροῦμε.

—Καὶ δυὸ-τρεῖς ρωμηοὺς, ποὺ νὰ ἔφτανε καλὰ τὰ Ἀβησσυνέζικα καὶ νὰ μᾶς χρησιμεύουνε γιὰ δραγουμάνοι.

—Θὰ τοὺς βροῦμε.

—Ἄν τοὺς βροῦμε αὐτούς, ἐγὼ σᾶς ὑπόσχομαι, γιατρέ, πὼς μέσα σὲ δυὸ βδομάδες θ' ἀχουμε φτιάσει τὸ πυροβολικό μας καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὰ πεῖτε αὐτὰ στὸ βασιλεῖα Μενελίκ.

—Καὶ βέβαια ! πρόσθεσε ὁ Μαρῖνος.

Κάτσανε ἀκόμα κάμποσο καὶ συζήτησαν διάφορα πράγματα καὶ πρὸ παντὸς ἐκεῖνο, ποὺ τοὺς ἐνδιέφερε ὅλους, δηλαδή ἡ μεγάλη ἐπίθεσι, ποὺ ἐτοίμαζε ὁ Μενελίκ κατὰ τῶν Ἰταλῶν. Ὁ Παρίσης τοὺς ἐπληροφόρησε, ὅτι καθὼς πηγαιναν τὰ πράγματα, ἡ μεγάλη μάχη θὰ γινόταν ἀπάνου κάτου ἔξω ἀπὸ ἓνα μῆνα.

Μέσα στὸ μῆνα ἐκεῖνο, ἔπρεπε νὰ γίνονταν ἡ ἐπίθεσι καὶ νὰ συστηματοποιηθεῖ τὸ πρῶτον ὑπαξιωματικὸ τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ, τὸ πυροβολικὸ τοῦ Βασιλέως Μενελίκ.

Ὁ Παρίσης τοὺς εἶπε, ὅτι ὁ Μενελίκ θὰ τοὺς δεχότανε τὴν ἴδια μέρα καὶ τοὺς ἔδωκε μερικὲς ὁδηγίες, πὼς ἔπρεπε νὰ φορεθοῦνε στὸ λαιμὸ τοὺς τίς δυὸ χαίτες λιοντιργιών, ποὺ τοὺς ἔστειλε γιὰ δῶρο, νὰ τὸν προσαγορεύσουνε Βασιλεῖα τῶν Βασιλέων καὶ νὰ τὸν χαιρετήσουν ὀχι μόνον μὲ βαθεῖα καὶ μεγάλη ὑπόκλησι ἀλλὰ καὶ νὰ γονατίσουν μπροστὰ του καὶ νὰ περιμένουνε νὰ τοὺς δώσει τὴν ἀδεια νὰ σηκωθοῦν ὄρθιοι.

—Αὐτὸ δὲ γίνεται, εἶπε ἄξαφνα ὁ Μπαρμπαρᾶς μ' ἓνα τόνο αὐστηρὸ στὴ φωνή του.

—Ποιὸ ; ρώτησε ὁ Παρίσης.

—Αὐτό, ποὺ εἶπατε, γιατρέ.

—Ποιὸ δηλαδή ;

—Νὰ γονατίσω...

Καὶ πρόσθεσε μὲ μιὰ σκληροῦ, ἀλλὰ δικαιολογημένη σὲ ἐλεύθερο ἄνθρωπο, ὑπερηφάνεια.

—Ἐγὼ μονάχα μπροστὰ στὸ Θεὸ γονατίζω.

Ὁ Παρίσης στενοχωρέθηκε.

—Ἐχεις δίκιο, παιδί μου, αὐτὸ εἶναι, ποὺ λὲς περὶ φανος, ἀλλά...

—Φτάνει νὰ τοῦ κάνουμε τοῦ Βασιλῆᾶ μιὰ μεγάλη καὶ βαθεῖα ὑπόκλη-

ση, νὰ σκύψουμε τὸ κεφάλι μας καὶ νὰ περιμένουμε νὰ μᾶς δώσει τὴν ἀδεια νὰ τὸ σηκώσουμε.

—Καὶ βέβαια ἔτσι εἶναι, πρόσθεσε ὁ Κεφαλωνίτης.

—Μὴν ξεχνάτε, τοὺς εἶπε ὁ Παρίσης, ὅτι δὲ βρισκόμαστε στὴν Εὐρώπη, πὼς ἔδω εἶναι Ἀφρικὴ, πὼς οἱ Ἀβησσυνιοὶ εἶναι χριστιανοὶ ἀλλὰ πρὸ παντὸς εἶναι Ἀφρικᾶνοι καὶ ὁ Βασιλεὺς τοὺς εἶναι ἀπόλυτος κύριος καὶ μονάρχης καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν ὑπηκόων του.

—Σωστά εἶναι αὐτά, πὺν λέτε γι' αὐτὸ, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ γονατίσω μπροστὰ σὲ κανέναν παρὰ μόνο στὸ Θεό.

Ὁ Παρίσης, ἂν καὶ αἰσθανότανε σὰν ρωμὸς κι' αὐτὸς ὑπερηφάνεια, ἔβλεπε ὅμως καὶ τὸ δύσκολο τῆς περιστάσεως καὶ προσπάθησε νὰ πείσει τὸν Μπαρμπαρᾶ νὰ συμμορφωθεῖ μὲ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀφρικανικῆς ἀδελφῆς τοῦ Μενελίκ. Ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο.

* *

Σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρονικὸ διάστημα οἱ δυὸ ὡραῖες καὶ νεαρὲς μαῦρες, ἡ Ἀράφαλη καὶ ἡ Ἀκίκο, ἦταν ἀποτραβηγμένες στὶς δυὸ ἄκρες τῆς σκηνῆς καὶ στεκόντουσαν ὄρθιες καὶ ἀκίνητες, σὰν ἀγάλματα.

Τὰ δυὸ κορίτσια κάνανε ὅτι εἶχανε διαταχθεῖ, περιμέναν δηλαδὴ τὶς ἐντολὰς τῶν δυὸ λευκῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ τὶς ἐκτελέσουν.

Ἦταν ὅμως τόσο ἐνδιαφέρουσα καὶ σπουδαία ἡ συζήτηση τῶν δυὸ ρωμιῶν καὶ τοῦ γιατροῦ τοῦ Μενελίκ, τοῦ Παρίσης, πὺν κανεὶς δὲν τὶς εἶχε προσέξει.

Ὅταν ὅμως ὁ Παρίσης σηκώθηκε νὰ φύγει, ὁ Μπαρμπαρᾶς εἶδε τὶς μαῦρες καὶ ρώτησε τὸν γιατρό, γιατί τοὺς τὶς στείλανε.

—Αὐτὲς εἶναι δῶρο μαζὶ μὲ τ' ἄλλα, τοὺς ἐξήγησε ὁ Παρίσης, γιὰ νὰ τὶς μεταχειριστῇτε.

—Δηλαδή, ντοντόρε μου, πὼς νὰ τὶς μεταχειριστοῦμε, τὸν ρώτησε ὁ Μαρίνος.

—Ὅπως μεταχειρίζονται καὶ πρέπει στὰ θερμὰ αὐτὰ κλίματα, τὰ γερά

καλληκάργια τὶς ὁμορφες κοπέλλες.

Καὶ τοὺς ἔρριξε ἓνα ἐκφραστικὸ βλέμμα.

—Τόμου καὶ εἰν' ἔτσι, μουρμούρισε ὁ Κεφαλωνίτης, καὶ συμπλήρωσε τὴν φράση του μ' ἓνα βλέμμα, πὺν ἔρριξε στὴν Ἀκίκο, πολὺ ἐκφραστικὸ καὶ πολὺ ὀρεχτικό.

Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοὺς λίγα βήματα ὁ Παρίσης καὶ ὁ Μαρίνος πλησίασε τὴν Ἀκίκο καὶ τῆς ἔρριχνε ματιὰς ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

—Ἀ! πὼς τὴ βλέπεις; ρώτησε ὁ Μπαρμπαρᾶς.

—Σοκολάτα, ζενεράλο μου, σοκολάτα, πὺν δὲν ξαίρεις ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσεις νὰ μασᾷς.

Ἡ Ἀκίκο στεκότανε ντροπαλὴ μπροστὰ τοὺς καὶ ἀκίνητη.

Ὁ Μαρίνος τήραγε τὸ ὄμορφο ὀλοστρόγγυλο κεφάλι τῆς μὲ τὰ ὄμορφα ἐκφραστικὰ μάτια καὶ τὰ ὀλόγυμνα στήθη τῆς, ἐκεῖ δὲ πὺν σκεπτότανε νὰ βάλει χέρι ἀπάνω στὴ σοκολάτα, καθὼς τὴν εἶπε, ἡ Ἀκίκο ἔκανε μιὰ χειρονομία, πὺν ἔμοιαζε σὰν πιστολιά ἀπάνω σὲ μαροῦτι.

Ἡ ὡραία καὶ πλαστικὴ μαύρη φοροῦσε, ὡς μοναδικὰ ροῦχο, μιὰ μονάχα φουστίτσα, πὺν ἔκρυβε τὸ κορμὶ τῆς ἀπὸ τὴ μέση τῆς καὶ λίγο κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα.

Μὲ τὴ χειρονομία, πὺν ἔκανε, ἔλυσε τὴ φούστα τῆς στὴ μέση διὰ μιᾶς.

Ἡ φούστα ἔπεσε στὰ πόδια τῆς κάτω κι' ἔτσι ἀποκαλύφθηκε ὀλόκληρο τὸ κορμὶ τῆς ὀλόγυμνο.

Ἐνα κορμὶ ἀληθινὰ ὑπέροχο, σὰν ἀγαλμα μπρούντζινο, βγαλμένο ἀπὸ τὰ χέρια μεγάλου τεχνίτου.

Τοῦ μεγαλύτερου τεχνίτου στὸν κόσμο τῆς φύσεως.

Ὁ Μαρίνος ἔμεινε χάσκοντας, ἀλλὰ τὴ στιγμή, πὺν ἔκανε κάποιον σκίρτημα. στὰ χέρια του νὰ χαϊδέψει τὰ ὀλόγυμνα ἐκεῖνα στήθη, πὺν μόνο στὰ κορίτσια τῶν βουνῶν τῆς Ἀφρικῆς βρῖσκονται στὴν καταπληκτικὴ ἐντέλεια, πὺν φκιάνει τὶς μαῦρες καὶ μελαψὲς Ἀφροδίτες, ἀκούστηκαν κουβέντες

καὶ φάνηκαν στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας τῆς σκηνῆς μερικὲς ἄλλες μαῦρες.

Αὐτὲς οἱ μαῦρες κουβαλάγανε τὸ φαῖ γιὰ τοὺς δυὸ ρωμηούς, πὺν ἦταν ξένοι τοῦ Βασιλεῖ.

Ἔτσι ὁ Μαρίνος ἔμεινε μὲ τὸ θαυμασμό στὴν ὡραία ἐκείνη βουνίσσια μαῦρη, πὺν ἦταν ἔτοιμη νὰ τοῦ προσφέρει τὸν ἔρωτα τῆς.

Μιὰ συνοδεία ἀπὸ ἑξή ἑπτὰ μαῦρες, σκλάβες ὅλες—τότε οἱ σκλάβοι καὶ οἱ σκλάβες στὴν Ἀβησσυνία ἦταν γενικὸ ἔθιμο καὶ γιὰ τὸ Βασιλεῖ καὶ γιὰ τοὺς φυλάρχους—πὺν φέροναν ἢ στὰ κεφάλια ἢ στὰ χέρια τοὺς μερικὲς ξύλινες ἀπλάδες.

Στὶς ἀπλάδες ἐκεῖνες ἦταν τὸ φαῖ τὸ προορισμένο γιὰ τοὺς δυὸ ἐπισήμους «Φρέγγιοι», δηλαδὴ λευκοὺς. ὅπως λένε οἱ Ἀβησσυνιοὶ κάθε λευκό.

Τὸ φαῖ ἦτανε παράξενο καὶ ἀποτελοῦσε ἀληθινὴ δοκιμασία γιὰ τὰ στομάχια λευκῶν ἀνθρώπων.

Σὲ μιὰ ἀπλάδα ἦτανε μισοκοπανισμένο κοκκινόπιπερο, πὺν οἱ Ἀβησσυνιοὶ τὸ λένε «Οὐάτ».

Σὲ ἄλλη ἀπλάδα, ἦτανε τὸ ψωμί, πὺν οἱ Ἀβησσυνιοὶ τὸ λένε «Νγιέρα».

Ἐνα ψωμί, πὺν τὸ χρώμα του εἶναι σκοῦρο, σταχτί, καὶ φτιαγμένο σὲ πῆτες ἀπὸ ἀλεύρι καὶ νερό κακοζυμωμένο καὶ πὺν θυμίζει τὶς δικὲς μας τὶς λαγάνες, ἀλλὰ τόσο σκληρὸ καὶ ἐλαστικὸ, πὺν μοιάζει σὰν μὲ τὴ σιόλα καὶ θέλει πάρα πολὺ γερὸ μάσημα γιὰ νὰ διαλυθεῖ στὸ στόμα.

Σὲ ἄλλη ἀπλάδα ἦτανε ἡ «Σίμπρα», δηλαδὴ στραγάλια ἀπὸ ρεβίθια μισοψημένα, ἢ ἀπὸ μπιζέλια, πὺν γιὰ νὰ μασηθοῦν καὶ νὰ ἀλεθοῦν πρέπει νὰ ἔχει κανεὶς πολὺ γερὰ δόντια καὶ πολὺ γερὸ στομάχι.

Στὶς ἄλλες δυὸ τελευταῖες ἀπλάδες ἦτανε κρέας.

Ἡ μιὰ ἀπλάδα εἶχε κρέας ὠμὸ, λιανισμένο σὲ μικρὰ κομματάκια καὶ πασπαλισμένο μὲ κοκκινόπιπερο.

Στὴν ἄλλη ἦτανε κρέας μισοψημένο καὶ ζεστό.

Μιὰ τέτοια τροφή δὲν μπορούσε νὰ χωνευτεῖ παρὰ στὰ βουνὰ τῆς Ἀβησ-

συνίας, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ καθαροῦ ἀγέρα καὶ τοῦ λιγοστοῦ νεροῦ, πὺν στάλαζε ἄλλου δροσεροῦ κι' ἄλλου παγωμένο ἀπὸ τὰ σκιόματα μέσα σὲ μεγάλα καὶ πολύπλοκα φαράγγια καὶ ἀπὸ μικρὰ καὶ μικρότερα κεφαλάργια, κορυμμένα στὸ παχὺ χορτάρι καὶ στὴν πρασινάδα, σὲ βάρη καὶ σὲ σκιόματα, πὺν δὲν ἔφτανε ποτὲ ἀχτίνα ἥλιου.

Οἱ σκλάβες, ἅμα φέρανε τὸ φαῖ, περιμένανε.

Ἡ Ἀκίκο καὶ ἡ Ἀράφαλη στρώσανε στὴ μέση τῆς σκηνῆς, πὺν ἦτανε καὶ σὰν καλύβα, μιὰ ἀντρομίδα μπλεγμένη ἀπὸ χορτάρι.

Πήραν ἀπὸ τὶς σκλάβες τὶς ξύλινες ἀπλάδες καὶ τὶς τοποθέτησαν στὴ μέση.

Οἱ σκλάβες ἔπειτα ἀποτραβήχτηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ τὰ δυὸ ὡραῖα καὶ βουνίσσια κορίτσια δώσανε στοὺς δυὸ ρωμηούς νὰ νοιώσουν, πὼς μποροῦν νὰ φάνε, κι' αὐτὲς θὰ στεκόντουσαν στὸ νεῦμα τοὺς καὶ στοὺς ὀρμούς τοὺς.

Ἡ Ἀράφαλη εἶχε μιμηθεῖ τὴν Ἀκίκο.

Εἶχε ρίξει κι' αὐτὴ τὴ φούστα τῆς καὶ εἶχε μείνει ὀλόγυμνη.

* *

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Παρίσης βρισκόταν σιμὰ στὸ Μενελίκ.

Ὁ εὐφύεστατος καὶ τολμηρὸς ἐκεῖνος ρωμὸς, πὺν τὴν σπουδαία δράση εἶχε σιμὰ στὸ βασιλεῖ Μενελίκ καὶ εἶχε φανεῖ χρησιμότητα σὲ ὅλους τοὺς ρωμηούς, πὺν φτάνανε στὴν Ἀβησσυνία, ἔλεγε στὸν Μενελίκ τὶς ἐντυπώσεις του καὶ τὴ γνώμη του, πὼς ἦτανε βέβαιος ὅτι οἱ δυὸ ρωμιοὶ, ἂν τοὺς δίνανε τὰ μέσα, πὺν γυρέψανε, θὰ φκιάνανε σπουδαῖο πυροβολικὸ. Τὰ μέσα ὅμως ἦσαν ἀδύνατα.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς γύρευε πενήντα ὡς ἑξήντα ἔξυπνους καὶ γεροὺς ρωμηούς καὶ Ἀβησσυνιοὺς καὶ δυὸ τρεῖς, πὺν νὰ ἔφτανε καλὰ ρωμεία καὶ Ἀβησσυνέζια γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσει γιὰ δραγουμάνους.

Ὁ Μενελίκ μὲ τὴν πεποίθηση τῆς

δίκαια, πού ἔτρεφε καὶ στὸν Ρὰς Ἀ-
λούλα καὶ στὸν Παρίση, διέταξε ἀμέσως
ὅλους τοὺς φυλάρχους, πού εἶχε γύρω
του νὰ τοῦ μαζέψουν ὄχι πενήντα ὡς
ἔξηντα, ἀλλὰ ὅσα παιδιά αὐτοὶ ἔβλεπε,
πὼς ἦτανε σπίνθες στὴν ἔξυπνάδα καὶ
λιονταργία στὴν παλληκαριότητα.

—Θὰ τοὺς δώσουμε, ὅτι μᾶς γυρέ-
ψουνε, εἶχε πεῖ στὸν Παρίση, γιὰ νὰ
μᾶς φτιάσουνε, ὅπως πρέπει, τὸ πυρο-
βολικό μας.

Ὁ Μενελίκ εἶχε τὸ σχέδιο νὰ κλεί-
σει τὴν κυρία φάλαγγα τοῦ Ἰταλικοῦ
στρατοῦ μέσα στὸ μεγάλο φαράγγι
τῆς Ἀδουας καὶ νὰ φράξει τὴν ἔξοδο
τοῦ φαράγγιου, πού θὰ ὁμοῦσαν νὰ
ξεφύγουνε οἱ Ἰταλοὶ ὄχι μόνο με τοὺς
ἀιτάκτους Ἀθησυνοὺς ἀλλὰ καὶ με τὸ
πυροβολικό, πού θάφκιανε.

Υπολόγιζε, πὼς ἂν οἱ Ἰταλοὶ βλέ-
πανε ἄξαφνα νὰ τοὺς χτυπᾶνε τόσα
κανόνια, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φθορά, πού θὰ
παθαίνανε θάχναν τελείως καὶ τὸ
ἡθικό τους καὶ ἔτσι θὰ συμπλήρωνε
γρήγορα τὴν καταστροφὴ τους.

Οἱ Ἀθησυνοί, ποὺς λίγο ποὺς
πολύ, εἶναι ὅλοι ἔξυπνοι.

Τὴν ἔξυπνάδα τὴ βλέπει κανεὶς στὰ
μάτια τους καὶ στὴν δξύτατη ἀντίλη-
ψή τους.

Χωρὶς νὰ ἔβλεπε τὴ γλώσσα, κα-
τορθώνανε ἀπὸ τὴν ἔκφραση τῶν ξέ-
νων νὰ νοιώθουνε, τί γυρεύανε καὶ νὰ
τὸ πετυχαίνουνε.

Στὴν κουβέντα τους με τοὺς ξένους
μοιάζουνε σὰν τὰ ἔξυπνα ζωηρὰ καὶ
ἀνήσυχα σκυλιά, πού τὸ μάτι τους
παίρνει σπίνθα καὶ ἀγωνίζονται νὰ νοι-
ώσουν τὴ γλώσσα τοῦ ἀφέντη τους.

Ἐξυπνα λοιπὸν καὶ ἀνήσυχα καὶ
γενναῖα παιδιά δὲν ἦτανε δύσκολο νὰ
βρεθοῦνε οὔτε νὰ μάθουνε με δυσκο-
λία τὸ χειρισμὸ τοῦ κανονιοῦ στὸ γέ-
μισμα στὸ καθάρισμα στὴν ἀναχωρη-
γία τῶν πυρομαχικῶν, καθὼς καὶ τὴ
σκόπευση.

Δύσκολο ἦτανε νὰ βρεθοῦν δρα-
γουμάνοι, πού νὰ ἔβλεπε πολὺ καλὰ
τὰ ρωμέικα καὶ τὰ Ἀθησυνέικα, γιὰ
νὰ τοὺς διδάξουν.

Τέτοιοι δραγουμάνοι μόνο ρωμηοὶ

μποροῦσαν νὰ βρεθοῦν καὶ ἀνέλαβε
νὰ τοὺς βρεῖ ὁ Παρίσης, πού ἤξερε ὅ-
λους τοὺς ρωμηοὺς καὶ ἀπ' αὐτοὺς,
ποιοὶ ἦτανε νέοι ἔξυπνοι καὶ ἐργατικοί.

Στὸν Ἀθησυνιακὸ στρατὸ τότε δὲν
ὑπηρετοῦσαν ρωμηοὶ γιὰτὶ δὲν μπο-
ροῦσαν νὰ εἶχανε θέση σ' ἓνα πεζικό,
πού ἦτανε ἀταχτο, καὶ μικρὰ καὶ με-
γάλα μπουλούκια με φυλάρχους, κα-
πετάνους καὶ μπουλουξήδες καὶ μι-
σόγυμνοι καὶ ξυπόλητοι, ἔμοιαζαν με
ἀγριοκάτσικα, πού μποροῦσαν νὰ τρα-
φοῦνε με τὸ τίποτα καὶ νὰ δρασκελί-
ζουν, νὰ σκαρφαλώνουν καὶ νὰ γκρε-
μίζονται ἀπὸ τοὺς πιὸ χειρότερους καὶ
ἐπικίνδυνους βράχους.

Λιγοστοί, πού εἶχανε τουφέκια,
ἦτανε καὶ αὐτοὶ μπουλούκια.

Μέσα στὰ μπουλούκια ἐκεῖνα ἦτανε
καὶ κάμποσοι ρωμηοί, πού δὲ χρησι-
μεύανε γιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ γιὰ νὰ
μαθαίνουνε στοὺς Ἀθησυνοὺς τὴ
χρήση τῶν τουφεκιῶν.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ρωμηοὺς
ἦτανε ὀπλοδιορθωταί, πρακτικοὶ ἄν-
θρωποι, πού ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περι-
πέτειες εἶχανε ξεπέσει στὴν Ἀθησυν-
νία.

Ἀπὸ τοὺς ὀπλοδιορθωτὲς ἐκεῖνους,
ὀνομαστὸς ἔμεινε ὁ καπετὰν Διάς, ὁ
Ναυπλιώτης, πού κατόπιν ἔφτιασε
στὴν Ἀδὺς - Ἀμπέμπα τὸ πρῶτο
ὀπλοπωλεῖο τῆς Ἀθησυννίας καὶ κα-
τόρθωνε νὰ διορθώνει καὶ νὰ ἐπι-
σκευάζει ὅλα τὰ παληοντούφεκα καὶ
τὶς παληοτσάγκρες τῶν Ἀθησυνῶν.

Ὁ Παρίσης ἦταν ἄνθρωπος ὄχι μο-
νάχα ἔξυπνος καὶ τολμηρὸς, ἀλλὰ δρα-
στηριότατος.

Συννενοήθηκε ἀμέσως με τὸν Μενε-
λίκ, τὸν ἐνθουσίασε γιὰ τὴ μεγάλῃ
ἀξία τῶν ρωμηῶν πυροβολητῶν καὶ
τοῦ πῆρε τὴν ὑψηλὴ διαταγὴ νὰ φρον-
τίσει αὐτὸς προσωπικῶς γιὰ τὴν ἐξέ-
ρεση τῶν καταλλήλων ρωμηῶν, πού
ἦτανε σκόρπιοι—καθὼς σημειώσαμε—
εἰς διάφορα Ἀθησυνιακὰ σώματα καὶ
ἄλλων ἐκλεκτῶν Ἀθησυνῶν, παιδιά
δηλαδὴ ἔξυπνα καὶ δοκιμασμένα παλ-
ληκάρια, πού θὰ σχηματίζανε τὸ πυ-
ροβολικὸ σῶμα γιὰ τὴν χρησιμοποίησιν.

Γιῶργης Μπαρμπαράς

τῶν κανονιῶν.

Διάλεξε ὁ Παρίσης κάμποσους τα-
χυδρομούς ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τοῦ Με-
νελίκ, τοὺς ἔδω-
σε ῥητὲς ὁδηγίες
καὶ τοὺς ἐνεχεί-
ρισε καὶ με τὴ
βοῦλα τοῦ βασι-
ληᾶ.

Αὐτὴ ἡ περι-
εργὴ πληρεξου-
σιότητα τὴν ἔ-
ποχῃ ἐκεῖνη γι-
νότανε κατὰ τὸν
ἑξῆς ἀρχιτο καὶ
ἡμιᾶγριο τρόπο.

Ὁ ταχυδρόμος
πού ἦταν ἀπε-
σταλμένος τὸ ὕ-
βασιληᾶ, ἐφοδι-
αζότανε μ' ἓνα
κομματί ἀπὸ πε-
τσὶ λιονταργιοῦ.

Ἀπὸ τὴ μιὰ
μεριὰ τὸ πετσὶ
εἶχε τίς τρίχες
καὶ ἀπὸ τὴν ἄλ-
λῃ ἦτανε καθα-
ρισμένο καὶ εἶχε
ἓνα χρώμα, σὰν
κίτρινο σκουρό.

Ἀπάνω στὴν
πλευρὰ αὐτῇ τοῦ
πετσιοῦ ἔβαζε ὁ
Μενελίκ τὴ βοῦ-
λα, του, σὰν νὰ
λέμε δηλαδὴ τὴ
μεγάλῃ σφραγι-
δα τοῦ βασιληᾶ,
πού ἀντιστοιχοῦ-
σε γιὰ τίς Εὐρω-
παϊκὲς πολιτεῖες
με τὴ μεγάλῃ
σφραγίδα τοῦ
κράτους.

Ἡ σφραγίδα
τοῦ Μενελίκ ἦτα-
νε ἓνα μεγάλο
κεφάλι ἄρσενι-
κοῦ λιονταργιοῦ
μὲ χαίτη, με τὸ

στήμα ὀρθάνοιχτο, πού φαινότανε ἀ-
γριότητα καὶ μεγάλα τὰ δόντια του.

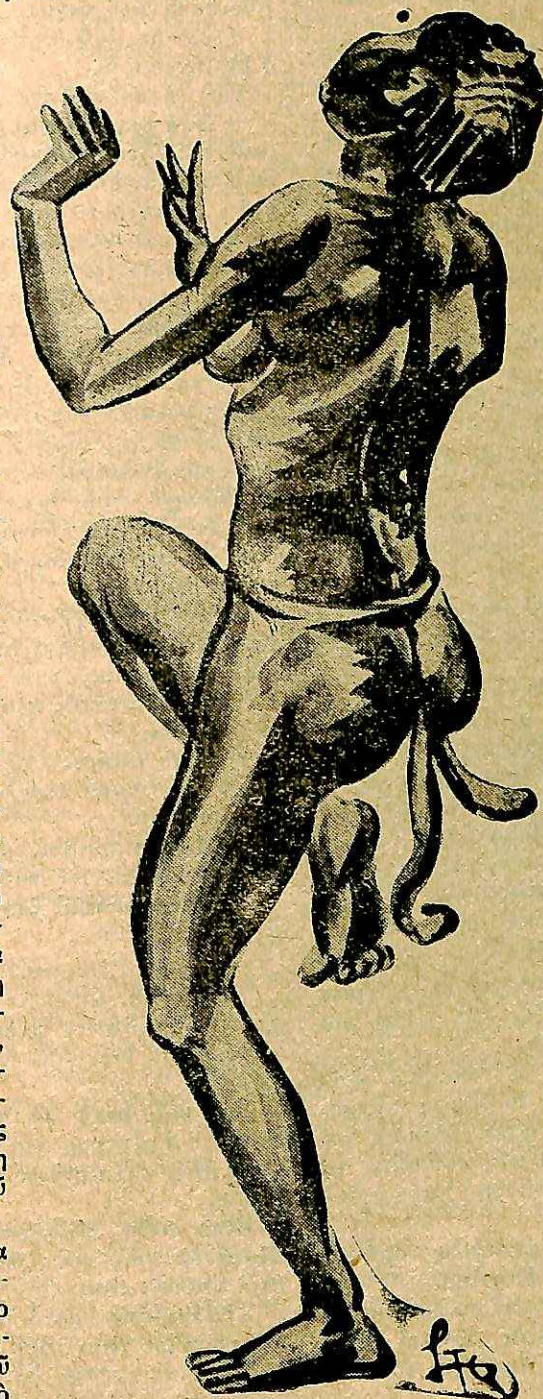
Μπροστὰ στὴν ἐπίδειξη τῆς σφρα-
γίδος ἐκεῖνης πού
θὰ εἶχε βέβαια
καὶ συμβολικὴ
σημασία, ὅλοι οἱ
Ἀθησυνοὶ σκύ-
βανε με σβασμὸ
καὶ εὐλάβεια τὸ
κεφάλι τους.

Οἱ ταχυδρό-
μοι ἔκινῆσαν
ἀμέσως καὶ ὁ
Παρίσης ἄρχισε
προσωπικῶς τὴν
ἐρευνα μέσα στὸ
σῶμα τοῦ στρα-
τοῦ τοῦ βασι-
λέως γιὰ νὰ βρεῖ
τοὺς κατάλλη-
λους ἀνθρώπους
γιὰ τὴ συγκρό-
τησιν τοῦ σώμα-
τος τοῦ πυροβο-
λικοῦ.

Ὁ Μπαρμπα-
ρᾶς τοῦχε ζητή-
σει καμμιά ἐξην-
ταργιά, ὁ Παρί-
σης σκέφθηκε νὰ
τοῦ βρεῖ διακό-
σιους γιὰ νὰ δια-
λέγει αὐτὸς τοὺς
καλλίτερους καὶ
τοὺς χρησιμότε-
ρους.

Τὸ ἴδιο ἀπό-
γιομα ἔγινε ἡ
παρουσίαση τοῦ
Μπαρμπαρά καὶ
τοῦ Μπατιστά
του στὸ βασιλεῖα
Μενελίκ, με με-
γάλῃ πομπή, πού
συγκίνησε καὶ
ἐνθουσίασε καὶ
τοὺς ρωμηοὺς
καὶ τοὺς Ἀθησ-
συνοὺς.

Κατὰ διαταγὴ

τοῦ Μενελίκ, οἱ Ἀθησυνοὶ εἶχαν συγκεντρώσει τὰ Ἰταλικά κανόνια σιμὰ τῇ σκηνῇ του, μαζί με τὰ βλητοφόρα καὶ ὅτι ἄλλο εἶχανε πλαταικολογήσει ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς.

Ἀποὺ δέχτηκε τοὺς δυὸ ρωμηοὺς, ἔχοντας τὸν Παρίση στὰ δεξιά του καὶ πλάι του καὶ πίσω του ἓνα σωρὸ ἀρχηγούς καὶ καπεταναίους, ποὺ εἶχαν ὅλοι τυλιγμένες στὸ λαιμὸ τους χαίτες λιονταριοῦ καὶ βαστούσανε στὰ χέρια τους μεγάλα καὶ μακρὰ κοντάργια, καὶ τοὺς μίλησε με σοβαρότητα καὶ μ' ἐχτίμηση, τοὺς ἔδειξε τὰ κανόνια.

— Αὐτὰ εἶναι γιὰ σᾶς, τοὺς εἶπε: Σᾶς τὰ παραδίδω νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε ὅπως ἐσεῖς ξέρετε καὶ ὅπως νομίζετε καλλίτερα. Θὶ σᾶς δώσω, ὅτι μοὺ ζητήσετε καὶ ἀπὸ σᾶς, ἀπὸ τὴν τέχνη σας, καὶ τὴ φώτιση τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ, ἐξαγιάται τὸ κατόρθωμα νὰ γυρίσουμε ἀπάνω στοὺς ἄδικους καὶ στοὺς ἄνομους Ἰταλοὺς, τὴ φωτιά καὶ τὸ θάνατο, ποὺ ἦρθαν νὰ σκορπίσουν ἄδικα καὶ παράνομα στὴ χώρα μας.

Τὸ διεργηνέα στὴν περίσταση ἐκείνη τὸν ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Παρίσης, ποὺ ἤξερε τέλεια τὰ Ἀθησυνέζικα.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς τότε, βάζοντας τὸ δεξί του χέρι ἀπάνω στὴν καρδιά του, ἀπάντησε στὸ βασιλῆα.

— Ὅταν ἀποφάσισα, μεγάλε Βασιλέα, νᾶρθω στὸ βυσίλειό σου μαζί με τὸν συνάδερφό μου καὶ φίλο μου...

Καὶ ἔδειξε τὸ Μαρῖνο, ποὺ ἦταν στὸ πλευρὸ του, ἀποὺ τοῦ ψιθύρισε γοργὰ «Κάνε κι' ἐνὸν, ὅτι κάνω καὶ γώ». Ἐξακολούθησε:

— Ἀποφάσισα νὰ θυσιάσω μαζί καὶ τὴ ζωὴ μου γιὰ τὸ δίκαιο πόλεμο, ποὺ κάνεις ἐνάντια στὴν ἀνομία καὶ στὴν ἀδικία τῶν ξένων, ποῦρθανε νὰ σκλαβώσουν τὴν ἔνδοξη χριστιανικὴ χώρα σου.

Ὁ Παρίσης τὰ μετάδιδε ἀμέσως Ἀθησυνιακὰ στὸν βασιλῆα.

— Ὁ πονηρὸς Κεφαλλονίτης, μετὰ τὸ δεξί του χέρι κι' αὐτὸς ἀπάνω στὴν καρδιά, κοίταγε τὴν ἔκφραση τοῦ Με-

νελίκ, ποὺ ἔδειχνε εὐχαρίστηση στὰ λόγια τοῦ Μπαρμπαρᾶ.

— Γεῖά σου, Μπαρμπαρᾶ, τοῦ ψιθύρισε σιγαλὰ σιγαλὰ.

— Σκάσε, τοῦ ἀπάντησε σιγαλὰ καὶ ὁ Μπαρμπαρᾶς.

Καὶ ἐξακολούθησε τὸ λόγο του.

— Στὴ μεγάλη καὶ ἔνδοξη πατρίδα μου, ποὶ ἔχεις ἀκουστὰ βέβαια, μεγάλε Βασιλῆα, ἔχουμε πυροβολικὸ σπουδαῖο. Σ' αὐτὸ τὸ πυροβολικὸ ἤμουνα κι' ἐγὼ ἀπὸ τοὺς καλοὺς καὶ τίμιους κανονιέρηδες, μαζί με τὸ συνάδερφό μου. Τώρα, ποὺ ἦρθα στὴ χώρα σου ἀποφασισμένος νὰ πολεμήσω, ἐλπίζω μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ θεοῦ, ποὺ εἶναι καὶ δικός σου Θεὸς, Βασιλῆα, νὰ φτιάσουμε αὐτὰ τὰ κανόνια μετὰ καλὴ δύναμη καὶ νὰ γυρίσω ἀπάνω στοὺς ἄδικους καὶ ἄνομους ξένους τὴ φωτιά καὶ τὸ θάνατο, ποῦρθαν νὰ σκορπίσουν στὸ ἔνδοξο καὶ ὑπερήφανο βασίλειό σου. Ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσει στὸ δίκαιο αὐτὸν ἀγῶνα.

Καὶ τὴ στιγμή ἐκείνη βγάζοντας τὸ χέρι ἀπὸ τὴν καρδιά του ἔκανε μετὰ εὐλάβεια τὸ σταυρὸ του.

Ὁ Μπατιστάτος πλάι τὸν ἐμιμήθηκε ἀμέσως.

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθεῖ.

Τοῦ ψιθύρισε σιγαλὰ πολὺ καὶ μετὰ σοβαρότητα.

— Μωρὲ μπράβο... μὰ τὸν Ἀθ Γεράσιμο τὰ λές, σὰ δέσποτα.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς ξανάπε παλὶ μετὰ αὐστηρότητα.

— Σκάσε... σκάσε.

Τὴ στιγμή, ποῦκανε τὸ σταυρὸ του σταυροκοπήθηκαν ἀμέσως καὶ ὅλοι οἱ Ἀθησυνοὶ καὶ πρῶτα - πρῶτα ὁ Μενελίκ.

Ἀμέσως μετὰ τὸ σταυροκόπημα ὁ Μενελίκ ἀπάντησε στὰ λόγια τοῦ ρωμηοῦ μετὰ μία ἔξαιρτικὰ τιμητικὴ πρόσκληση.

Εἶπε στὸν Μπαρμπαρᾶ καὶ στὸν Μαρῖνο, πὼς τοὺς καλεῖ τὸ βράδυ στὸ τραπέζι του.

Ὁ Παρίσης μετὰ τὴν πρόσκληση ἐκείνη πῆρε τοὺς δυὸ ρωμηοὺς καὶ τοὺς παρουσίασε σ' ὅλους τοὺς εὐπα-

τρίδες, ποὺ ἦσαν στὴν ἀκολουθία τοῦ βασιλέως.

Καρμιά πενηνταργιὰ φίλαρχοι Ἀθησυνοὶ ἀπὸ εἴκοσι ἴσαμε σαράντα χρόνων, ἀποτελοῦσαν, τρόπον τινά, τὴν ἐπιλεκτὴ πολεμικὴ ἀκολουθία τοῦ Μενελίκ καὶ τὴ σωματοφυλακὴ του συνάμα.

Ἦσαν ὅλοι φοβεροὶ καὶ στὴν παρὰσταση τοῦ κορμιοῦ καὶ στὴν ἔκφραση.

Γίγαντες στὰ κορμιά καὶ ἀγέρωχοι καὶ ὑπερήφανοι στὴν ἔκφραση καὶ στὸ γύρισμα τοῦ κεφαλίου τους.

Ἀπὸ αὐτοὺς ὅλους κανεὶς δὲν ἦταν ἐπλισμένος οὔτε μετὰ τουφέκι οὔτε μετὰ πιστόλι.

Ὅλοι ἦσαν ξυπόλητοι καὶ φοροῦσαν μοναχὰ δυὸ εἰδῶν ρούχα.

Ἐνα πενκάμισο χρωματιστὸ κόκκινο καὶ ἀνοιχτὸ στὰ στήθια ὡς τὸ μάχι τους, κοντὸ δὲ ἴσαμε τὰ γόνατά τους.

Ἀπὸ πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ πουκάμισο, φοροῦσαν ἓνα λευκὸ μανδύα, αὐτὸν, ποὺ οἱ Ἀθησυνοὶ τὸν ὀνομάζουν «σάμα».

Τὸ κόκκινο καὶ τὸ ἄσπρο στὴ μανδύα τῶν μαλλιών τῶν ματιῶν καὶ τοῦ κορμιοῦ τους, σχηματίζε μετὰ ἀληθινὰ ὁμορφὴ ἀρμονία μέσα στὴν χτυπητὴ ἀντίθεση τῶν χρωμάτων.

Ὅλοι ἦσαν στρογγυλοκέφαλοι καὶ κατσαρόμαλοι μετὰ μάτια σπίθες, καὶ κεῖνο, ποῦκανε μεγάλη ἐντύπωση στοὺς δυὸ ρωμηοὺς, ἦταν ἡ περιφάνεια, ποὺ εἶχαν στὴν ἔκφρασή τους.

Ὁχι περιφάνεια προσβλητικὴ ἀλλὰ ἐγωϊστικὴ, ποὺ σχηματίζεται στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ βαθεῖα πεποίθηση στὴ μεγάλη καταγωγὴ τους καὶ στὴν ἀντράνταχτη παλληκαργιά τους.

Ἡ ἀρματωσιά τους ἦταν ἀπλούστατη.

Ἐνα κοντάρι μακρύτερο ἀπὸ τρία μέτρα, ἓνα σπαθὶ σὰν μεγάλο κυρτὸ μαχαίρι καὶ μιὰ ἀσπίδα.

Τὸ περίεργο ἦταν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ καθενὸς κρεμόντουσαν οὐρὲς λιονταριῶν.

Ἀπὸ μιὰ οὐρὰ ὡς τέσσαρες καὶ πέντε.

Αὐτὲς οἱ οὐρὲς ἦταν ἀπὸ λιοντάργια ποὺ εἶχανε σκοτώσει ὁ καθένας τοὺς πρόσωπικῶς.

Ἐπίσης ὅλοι τους εἶχανε οἰγμένες ἀπάνω στοὺς ὤμους τους καὶ ἀπὸ μιὰ χαίτη λέοντος.

Ἀλλὰ καὶ τὰ κοντάργια τους καὶ οἱ ἀσπίδες τους καὶ οἱ θῆκες τῶν μαχαίριων καθὼς καὶ οἱ λαβὲς ἦταν γαρνιρισμένες με χρυσάφι ἀτόφιο καὶ με πολὺτιμα πετράδια.

Ἐτσι τὸ θέαμα, ποὺ παρουσιάζανε ἔδινε ἀληθινὰ μιὰ μεγαλειώδη ἐντύπωση καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀφήσει δίχως ἔκπληξη καὶ δίχως συγκίνηση καὶ τὴν πύχραιμη ἀνθρώπινη ψυχὴ.

Καὶ ὁ Μπαρμπαρᾶς καὶ ὁ Μαρῖνος βλέποντες καὶ θαυμάζαν.

Ὁ Παρίσης σύστησε ἓναν - ἓναν ἐκ τῶν ἀνδρῶν καὶ χαιρετίστηκαν μετὰ ὅλους μετὰ ἐγκάρδια χειραψία.

* *

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα καὶ ἀμέσως μετὰ τὴ δεξίωση, πῆγαν ὅλοι νὰ ἐπιθεωρήσουν τὰ κανόνια μετὰ τὸν ἴδιο τὸ Μενελικ ἐπὶ κεφαλῆς.

Μετὰ τὸ πρῶτο μάτι, ποὺ ἔρριξε ὁ Γιώργης ὁ Μπαρμπαρᾶς εἶδε, πὼς τὰ κανόνια ἦταν τὰ ἴδια, σὰν ἐκεῖνα τοῦ Ρὰς Ἀλούλα μετὰ τὴ διαφορά, πὼς δύο ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἄχρηστα γιὰτὶ δὲν εἶχαν κλειστρά.

Φαίνεται, πὼς οἱ Ἰταλοὶ πυροβοληταὶ προτοῦ σφαγοῦν ἀπὸ τοὺς ὁμητικὸς Ἀθησυνοὺς θὰ πρόφτασαν καὶ βγάλανε τὰ κλειστρά καὶ οἱ Ἀθησυνοὶ χωρὶς νὰ ξέρουνε, πῆραν ἔπειτα τὰ κανόνια καὶ ἐγκαταλείψανε τὰ κλειστρά.

Τὰ κανόνια ἦταν τὸ ὅλον ὀχτώ, ἀλλὰ καθάριζαν χρήσιμα μόνο τὰ ἔξη.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς τὰ ἐπιθεώρησε ἓνα - ἓνα.

Ἐπρόσεξε πολὺ τοῦ καθενὸς τὰ σκοπευτικὰ μηχανήματα καὶ τὰ κλειστρά.

Εἶπε στὸ Βασιλῆα, πὼς τὰ δυὸ

ἦταν ἀχρηστα καὶ τὰ ξεχώρισε ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Ἐπειτα ἐπιθεώρησε μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ τὰ βλητοφόρα.

Τὰ βόηκε ὅλα σὲ ἀρίστη κατάσταση, καθὼς καὶ τὰ πυρομαχικά τους ἄθικτα.

— Ἀπὸ αὐριο, εἶπε στὸ βασιλεῖα, θὰ ἀρχίσουμε νὰ τὰ δοκιμάζουμε καὶ νὰ τὰ κανονίσουμε... Μέσα σὲ δυὸ-τρεῖς βδομάδες μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν παλληκαριῶν, ποὺ θὰ θέσετε στίς δι-αταγές μου, θ' ἀρχομε κατορθώσει νὰ φκιασομε ἓνα μικρὸ ἄλλὰ καλὸ πυροβολικό.

Καὶ τοῦ πρόσθεσε, πὼς ὁ ἴδιος θά-βλεπε σὲ λίγο τὴ συγκρότηση τοῦ πυροβολικοῦ του καὶ τὰ ἀποτελέσματα, ποὺ θὰ δινε ἡ βοή.

Τὸ ἴδιο βράδυ οἱ δυὸ ρωμηοὶ φάγα-νε στὸ τραπέζι τοῦ Μενελίκ.

Τὰ φαγὰ ἦταν τὰ ἴδια μὲ τὴ δια-φορά, πὼς εἶχανε προστεθεῖ στὸ μενού δυὸ εἰδῶν πεοίεργες πῆτες κι' ἓνα κρα-σί, ποὺ ἔμοιαζε σὰν κοκκινέλι, ἄλλὰ ἦ-τανε σωστὸ μαρουτί.

Ἡ μιὰ πῆτα ἦταν ἀπὸ χόρτα, φκια-γμένη μὲ βοῦτυρο, ποὺ μύριζε δυνατὴ ταγγίλα καὶ πασπαλισμένη ἀπὸ χοντρο-αλεσμένο στραγάλι.

Ἡ ἄλλη ἦτανε χαλβαδόπητα.

Μιὰ παραξενὴ πῆτα, ποὺ ἡ γλύκα της ἔπιανε στὸ λαιμό, γιατί δὲν ἦτανε φκιαγμένη μὲ ζάχαρι ἄλλὰ μὲ ἀλεῦρι σκούρο κι' ἓνα εἶδος ἄγριο μέλι, ποὺ δὲν ἔβγαине ἀπὸ μέλισσες ἄλλὰ ἀπὸ κά-τι βλαστάρια ἐνδὸς χόρτου, ποὺ αἷα ζυ-μωνότανε ἔχυνε ἓνα χυμό, ποὺ ἀφηνε-στὸ στόμα μιὰ λιγουριάρικη γλύκα.

Ἀλλὰ κείνο, ποὺ κυριολεκτικῶς τοὺς ἔκαψε ἦταν τὰ κρασί, ποὺ ἔμοιαζε κα-θὼς εἶπαμ' μὲ κοκκινέλι ἄλλὰ ἔκαιγε σὰν πιπεριά.

— Μωρὲ ἀδερφέ, μουρμούριζε ὁ Μα-ρῖνος στὸν Μπαρμπαρᾶ, καίγομαι, ψή-νομαι, θ' ἀνάψω.

Ἄμα γυρίσανε μισοζαλισμένοι στὴ σκηνὴ τους, τοὺς περιμένανε τὰ δυὸ κορίτσια ἡ Ἀκίκο καὶ ἡ Ἀράφαλη.

Ἡ νύχτα ἦτανε ξάστερη καὶ δίχως φεγγάρι.

Ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς ἦτανε τόσο καθά-

ριος καὶ τὸ ἀστρόφεγγο τόσο δυνατό, ποὺ σὲ λίγο τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου βλέπανε καθαρά.

Οἱ δυὸ νεαρότατες καὶ ὁμορφες μαῦρες τοὺς περιμένανε σὰν πιστὰ σκυλιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς.

Ὁ Μαρῖνος καθὼς διέκρινε στὴν ἀστροφεγγιὰ τὴν Ἀκίκο, ἀνοιξε τὴν ἀγγαλιά του καὶ ἐκείνη δίχως τὸν πα-ραμικρὸ δισταγμὸ ἔπασε ἀπάνω στὸ στήθος του.

Ἀλλὰ ὁ Μαρῖνος, ὁ φουκαρᾶς και-γότανε ἀπὸ τὸ κοκκινολίπερο κι' ἐνῶ ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ πλαστικό, θερμὸ καὶ δλόγυμνο κορμί τῆς Ἀκίκο, δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξει τὴ δίψα του. — Νερό, τῆς φώναξε, νερό! Καί-γομαι.

Ἀλλὰ ἡ Ἀκίκο δὲν ἤξερε γοῖ ἄλλο ἀπὸ Ἀβησσυνέζικα καὶ τὸ κορμί της καὶ ἡ ψυχὴ της δίψιγαν ἔρωτα.

Δὲν ἔνοιωσε, τί τῆς εἶπε ὁ λευκὸς ἀνθρώπος, ὁ «φρέγκι» ὅπως λένε τοὺς λευκοὺς στὴν Ἀβησσυνία, καὶ ἀντὶ νὰ τρέξει νὰ τοῦ φέρει τὴν πῆλινη γα-βάθα μὲ τὸ νερό, τὸν ἄρπαξε κι' αὐτὴ στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἄρχισε νὰ τὸν σφίγγει καὶ νὰ τὸν καταφιλάει.

— Μωρὲ νερό, ἔσκουζε ὁ Μαρῖνος νερό. Καίγομαι.

— Τί σκούζεις μωρὲ, καὶ φωνάζεις, ἄκουσε τὸν Μπαρμπαρᾶ. Νοιώθει τὸ κορίτσι, τί τοῦ λές;

Ὁ Μπαρμπαρᾶς πιδὺ ψυχραιμὸς ἀ-γκάλιασε μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι τὴν Ἀράφαλη καὶ γύρευε νὰ διακρίνει, ποὺ ἦτανε ἡ γαβάθα μὲ τὸ νερό.

Κι' αὐτὸς καίγότανε ἀπὸ τὸ κοκκι-νολίπερο καὶ τὸ παράξενο Ἀβησσυνέ-ζικο κρασί καὶ πίστευε, πὼς τὸ νερό θὰ τὸν ἀνακουφίσει.

Μέσα στὴ σκηνή, καθὼς μῆλινε, διακρίνανε λιγοστὸ φῶς.

Τὰ δυὸ κορίτσια εἶχανε φροντίσει νὰ φωτίσουνε τὴ σκηνὴ μ' ἓνα ἀμυδρό-τατο φῶς, ποὺ εἶναι συνηθισμένο στοὺς Ἀβησσυνούς.

Σ' ἓνα μικρὸ πῆλινο ἀγγεῖο, ποὺ μοιάζει σὰν κεσὲς ἢ σὰν φλιτζάνι τοῦ τσαγιού, βάζουνε μέσα ξύγκι, καὶ στὴ μέση μῆλινε ἓνα καλαμάκι ὅχι χον-

τρήτερο ἀπὸ μακαρόνι τρυπητό.

Μὲ ἐπιμονὴ κατορθώνουν ἔπειτα καὶ βάζανε φωτιά στὴν κορυφή, στὸ μι-κρὸ καλαμάκι, ποὺ ἀποροφᾷ ἀπὸ μέσα τὸ λυωμένο ξύγκι καὶ βγάζει μιὰ μικρὴ φλογίτσα.

Ἔτσι κατορθώνανε, ὅταν εἶχανε ἀ-νάγκη ἀπὸ λίγο φωτισμὸ νὰ φωτίζου-νε τὴ μικρὴ καλύβη τους.

Στὸ λιγοστὸ φῶς μόλις διακρίνανε οἱ δυὸ ρωμηοὶ τίς γαβάθες μὲ τὸ νερό πέσανε ἀπάνου καὶ ἄρχισαν νὰ πίνουνε σὰν τὰ διψασμένα θηρία.

Ἡ γιὰ τὸν Μαρῖνος τὸ πλὺν νερό, ἢ γιὰ τὴν Ἀράφαλη τὸ κακὸ μέσα τους, ζαλιστήκανε τόσο, ποὺ σὰν μισολιγο-θυμισμένοι ξαπλώσανε ἀμέσως ἔτσι κα-θὼς ἦταν.

Ὁ Μαρῖνος εἶχε πέσει σὲ μιὰ κατά-σταση, ποὺ δὲν ἔνοιωθε καλά, τί γι-νότανε γύρω του ἄλλὰ πίστευε, πὼς τὰβλεπε στὸ ὄνειρό του.

Ἐνοιωσε, πὼς ἡ Ἀκίκο γονάτισε πλάι του, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν γδύνει.

Ὅττε πρόσεξε οὔτε εἶχε τὴ δύναμη ν' ἀντιληφθεῖ τί γινότανε πάρα πέρα μὲ τὸν Μπαρμπαρᾶ.

Αὐτὸς αἰσθανότανε, πὼς ἡ δλόγυ-μνη μαῦρη, ποῦχε γονατίσει πλάι του, κατόρθωσε σιγὰ - σιγὰ νὰ τοῦ βγάλει ὅλα του τὰ ρούχα.

Τὸν ἀφηνε δλόγυμνο καθὼς ἦτανε κι' αὐτὴ.

Αἰσθανότανε μιὰ ἄθελη εὐχαρί-στηση στὸ ξεγύμνωμα.

Μοιάζει καίγότανε καὶ μοιροῦ-ριζε κάπου - κάπου:

— Βοήθα, Ἀη Γεράσιμ, βοήθα νὰ δροσίσω.

Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ δροσίσει ἄρχισε νὰ καίγεται περισσότερο, γιατί μέσα στὸ κορμί του χυνότανε τώρα καὶ μιὰ ἄλλη κάψα, ἡ ἔρωτικὴ κάψα, ποὺ τοῦ ξύ-πναγε στὰ νεῦρα καὶ στὴ σάρκα τὸ δλόγυμνο κορίτσι, ποὺ καθὼς ἔσκυβε ἀπάνω του, ἔτριβε τὸ γυμνὸ κορμί της στὴ δική του, καὶ τοῦφερνε ἡ ἄθελὰ ἢ ἐπίτηδες τὰ γυμνὰ καὶ πλα-στικά της στήθη μέσα στὸ πρόσωπό του, στὰ ρουθούνια του καὶ στὸ χεῖλη του.

Ἐκεῖ, ποὺ ἀναβε πεοισσότερο ἢ κάψα του, αἰσθάνθηκε, πὼς τὸ μαῦρο κορίτσι, ἀφοῦ τὸν γύμνωσε δλόκληρον, ξάπλωσε πλάι του καὶ ἄρχισε νὰ περ-νάει τὸ χέρι της καὶ νὰ τὸν χαϊδεύει ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

Αὐτὲς οἱ χειρονομίες ἄρχισαν νὰ τοῦ φέρουν ἀνατριχίλες.

Ἀλλὰ ἐκεῖνες ἀκριβῶς τίς στιγμές ἄκουσε ἄξαφνα κάτι περίεργα μᾶτς - μούτς, ἀνακατεμένα μὲ φωνίτσες καὶ ἀναστεναγμοὺς καὶ τινάγματα, ποὺ τὸν κάνανε διὰ μιὰς ἔξω φρενῶν, σὰν νὰ τὸν τάραιζε προσβολὴ ἀπὸ ἡλεκτρικὴ ἐκκένωση.

— Μωρὲ, δουλεύεις... φώναξε στὸν Μπαρμπαρᾶ.

Καὶ καθὼς γύρισε νὰ δεῖ, διὰ-κρινε πάρα πέρα τὸν Μπαρμπαρᾶ μὲ τὴν Ἀράφαλη σ' ἓνα σύμπλεγμα ποὺ ἀν δὲν ἤξερε, τί γινότανε, θὰ πίστευε, πὼς ὁ φίλος του καὶ ἡ Ἀράφαλη, εἶ-χανε πιαστεῖ δλόγυμνοι σὲ γερὸ κανυγὰ καὶ κυλιόντουσαν χάμω προσπαθών-τας νὰ φάει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

— Τόμου καὶ εἰν' ἔτσι, φώναξε ὁ Μαρῖνος.

Καὶ διαμιάς ἄρπαξε τὴν Ἀκίκο ἀγ-ριεμένος καὶ μὲ ἀπόφαση νὰ τὴ φάει.

Ἡ Ἀκίκο ἄλλο, ποὺ δὲν ἤθελε.

Ἀφοῦ ἔβλεπε οἱ δύο περιπετειώ-δεις ἐκεῖνοι ρωμηοὶ, τοὺς φάνηκε ὅτι ἔβγαίναν ἀπὸ κάποιο ὄνειρο.

Μέσα στὴν καλύβη ἦταν ἀκόμα μι-σολιγοθυμῶντες, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ἔ-φηνε.

Ἡ νύχτα, ποὺ περάσανε, εἶχε ἀφή-σει μέσα στὴν ψυχὴ τους καὶ στίς αἰ-σθήσεις τους ἓνα συμπαθητικὸ μούδια-σμα.

Ὁ Μαρῖνος αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγ-κη νὰ τεντώσει ὅσο μπορούσε τὰ πόδια καὶ τὰ χέργια του γιὰ νὰ ἐξασθενίσει τὸ μούδιασμα τοῦ κορμοῦ του.

Ἀπ' ὅσο ἀκούγανε ἓνα ἀνακατε-μένο θύρυβο, ποὺ τοὺς ἔδωκε τὴν ἐν-τύπωση, πὼς ἀνθρώποι μιλούσανε καὶ πηγαινοερχόντουσαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΔΩΡΟ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ

Τὰ «ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ» ἀποφάσισαν νὰ προσφέρουν ἕναν ἡμερο-
δείκτη 1936 μὲ τὸ καρτόνι του, ἢ ἕνα βιβλίον ἡμερολόγιον 1936 ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩ-
ΡΕΑΝ στοὺς ἀναγνώστες των, ποὺ θὰ προσκομίσουν τέσσερα δελτία – ὅπως αὐτὸ,
ποὺ δημοσιεύουμε παρακάτω, στὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λυκούργου 8, Ἀθῆναι.
Ἐπίσης, θὰ λαμβάνουν κι' ἕνα ἡμερολόγιον τσέπης τοῦ Ἐκδ. Οἴκου «ΑΣΤΗΡ».

Ἐς σημειωθεῖ, ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἡμεροδείκτης εἶναι τυπωμένος ἐπὶ εἰδικοῦ χάρτου—ὁχι
δημοσιογραφικοῦ—καὶ τὸ καρτόνι θὰ ἔχει μίαν φωτολιθογραφημένην εἰκόνα, ἐξαιρετι-
κοῦ γούστου. Τὸ ὄνομα τῶν ἐκδοτῶν τοῦ ἀνωτέρω ἡμεροδείκτου (Ἄλ. καὶ Ε. Παπαδη-
μητρίου) εἶναι ἐγγύηση γιὰ τὴν ἀκρίβειάν του.

ΔΕΛΤΙΟ ΔΙΑΛΕΧΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΑΡΙΘ. 3

Οἱ ἀναγνώστες, ποὺ θὰ προσκομίσουν τέσσερα
τέτοια δελτία, δικαιοῦνται νὰ πάρουν ἐντελῶς
δωρεάν, ἕναν ἡμεροδείκτη 1936 μὲ καρτόνι ἢ ἕνα
βιβλίον ἡμερολόγιο.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω, καὶ ἕνα ἡμερολόγιο τσέ-
πης 1936.

Ἕνα καινούργιο φόρεμα

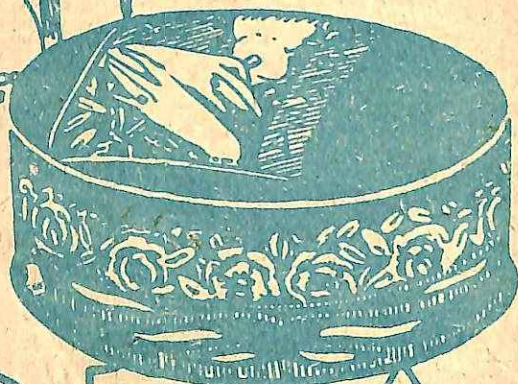
Τὸ κερδίζετε ἂν βάψετε μόνη Σας ἕνα περυσινὸ Σας μὲ τὰς
μαγικὰς Βαφὰς **ARTI**, αἱ ὁποῖαι κάθε παλὸ φόρεμα τὸ
παράλουν σὲ καινούργιο. Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶναι πραγμα-
τικὸν πείρασμα. Δοκιμάσετε γιὰ νὰ πεισθῇτε. Αἱ Βαφαὶ **ARTI** πωλοῦν-
ται ἐν ἑστέρας φαρμακείᾳ καὶ Ἐμπορικᾷ.

ΡΟΥ
ΔΡΕ
Ε
ΡΕ
Ε
Α

Ἀποκτήσατέ
ἓνα φίλο
τῆς υἱείας
καὶ τῆς δροσιάς
τοῦ δέρματός σας

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ
ΤΗΝ
ΑΝΕΑ ΠΟΥΔΡΑ

ΑΝΕΑ